

כיסופי בנימין

מושגי יסוד בתורת עבודת הנפש דחסידות
רחלין ובתורת הקבלה

מאת האדמו"ר מרחלין

כיסופי בנימין

מושגי יסוד בתורת עבודת הנפש
דחסידות רחלין ובתורת הקבלה

מאת: האדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

מחולק חינם

בהוצאת אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ
רחוב יפה רום 40, גילה, ירושלים ת"ו
ת.ד. 11688, טל': 02-6520002

www.rachlin.org.il

הערה: ספר זה הינו שכתוב, מילה במילה,
של שיעורים שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א ברחבי הארץ
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי

© כל הזכויות שמורות לאדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הקדמה

ישתבח הבורא ויתעלה היוצר שזיכנו בשעה טובה להוציא לאור ספר השמונה-עשר בסדרה.

בשנה זו (בה יצא ספר זה לאור) אני מתאבל על מור אבי ע"ה שהיה תינוק שנשבה ולאחר מותו הופיע לי בחלום והוא ביקש ממני שאני אלמד אותו קבלה. ואז, תוך כדי חלום, גילו לי כמה רזי תורה וביקשו ממני שאני אוציא לאור ספר שיהיה פתיחה ומבוא ושער לחכמת הקבלה על פי דרך עבודת הנפש דחסידות רחלין, ולכן קראתי לספר הזה "כיסופי בנימין" על שם מור אבי אשר בשנה האחרונה לחייו נכסף כיסופים גדולים ליהדות, ללימוד הפנימיות ולעליה לארץ.

וימגלגלים זכות על ידי זכאיי והרהורי תשובה של תינוק שנשבה עושים רושם גדול בשמים ובזכות התעוררותו והתעוררות נשמתו יפוצו בעזרת השם מעיינות אלו חוצה, ת.נ.צ.ב.ה.

ספר זה מהווה פתח ובסיס להעברת המושגים הבסיסיים של עבודת הנפש דחסידות רחלין ותורת הקבלה.

כשאר הספרים, הוא שיכתוב של שיעורים ושמרנו על השפה המקורית המדוברת על מנת להקל על כל קורא.

מורגש הצורך בספר שיכוון את המתחילים לכיוון של עבודה פנימית ולימוד פנימיות התורה עם יראת שמים, כי בדור רבו הבלבולים עד כדי להחריד.

זהו נדבך נוסף במלחמת השם בעמלק להאיר בתוך החושך ולפתח את המסילה העולה בדרך השם האמיתית.

יהי רצון שספר זה ישמש כמגדלור המאיר למרחוק לכל מחפשי האמת באשר הם.

המחבר

תוכן העניינים

3	הקדמה
5	1. בעיות התקופה והצורך בלימוד פנימיות
15	2. רקע בקבלה ובעבודת הנפש דחסידות רחלין
26	3. הניתוק והתיקון
35	4. השפלות והביטול בתוך הניסיון
46	5. מעט מן החושך דוחה הרבה מן האור
56	6. העלאת ניצוצות
68	7. הרצון לקבל המקולקל השפעתו ותיקונו
78	8. ההשגחה הפרטית
91	9. הסתלקות האורות
102	10. עיבור יניקה מוחין
112	11. הספירות
124	12. העוסקים בקבלה זוכים לדברים הרבה
134	13. הכנת הכלים לגאולה
144	14. חיזוק ובניית הדור
154	15. שלושה קווים בעבודת הנפש דחסידות רחלין
166	16. מוחין דקטנות

בעיות התקופה והצורך בלימוד פנימיות

רציתי להודות לכל מי שטרח וארגן את השיעור הזה ונידב את המקום גם, כתוב ש"מגלגלים זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב" זאת אומרת שמי שזוכה לזכות את הרבים כנראה שיש לו זכות.

אנחנו נמצאים עכשיו בתקופה מאוד קשה הדברים החיצוניים שאנחנו רואים כל הצרות, הגזרות, הביטחוניות והכלכליות וכל הדבר הזה, זה רק קצה של קרחון, נקווה בע"ה שלא יהיה יותר גרוע.

אבל זה מבטא מצב רוחני, כמו שלומדים בקבלה שכל דבר גשמי יש לו שורש רוחני, אז המציאות הגשמית כל-כך לוחצת יש לזה סיבות עמוקות, ומתוכננות ומדויקות, כמובן שלא כל אחד יכול להבין כל סיבה וסיבה יש דברים שהם נסתרים.

אפילו לאנשים בדרגה כמו משה רבנו יש דברים שהם נסתרים, הוא היה גדול הנביאים וכשהוא רצה להבין את העניין של צדיק ורע לו ורשע וטוב לו ה' אמר לו עד פה, זה אני לא מגלה לך.

יש ביטוי "אם ידעתיו, הייתי", זאת אומרת אם היינו יודעים את השם אנחנו היינו בעצמנו הקב"ה, ככה שאי-אפשר אף פעם לדעת את כל הסיבות של כל דבר, אבל ישנם דברים שכן אפשר לדעת.

ההקצנה במצב המציאותי שלנו, אחד הדברים הבסיסיים שזה מסמן, זה בא להראות לנו שאנחנו נמצאים במלחמה קשה, לפעמים אדם לא יודע שהוא חולה, עד שמתחילים לו כאבים, או יוצא לו מוגלה או שקורה לו משהו חיצוני.

כך אנחנו בעצם בעשרות השנים האחרונות נמצאים בתהליך של גאולה, שהשם יתברך התחיל לגאול את עם ישראל. קודם יש את הגאולה החומרית, בניין הארץ, אותו המצב שיהודים ממצב סכנה של הכחדה כמו שהיה בשואה, פתאום הוא יכול ללכת ברחוב ולהיות בעל-הבית ולהתפרנס ולעשות כל מה שהרבה מאוד שנים לא נתנו לנו.

זה מסימני הגאולה לעומת כל מה שהיה לנו בחו"ל, היום אנחנו זכינו שכל יהודי שרוצה כמעט יכול לעלות לארץ, לחיות פה כבן חורין, זה לא דבר מובן מאליו, זה כבר הרבה זמן לא היה, אלפיים שנה לא היה, אם-כן מצד אחד אנחנו נמצאים בזמנים חשובים, ויפים שאבותינו ציפו להם בכיליון עיניים במשך אלפיים שנה מתי יבוא הרגע הזה, מצד שני גם אבותינו אמרו הלוואי והם לא יהיו חיים בזמן הזה, מרוב שהזמן הזה יהיה קשה, כמו בזמן הלידה, צירי לידה זה זמן משמח שתינוק יוצא לעולם מצד שני זה זמן קשה, כאבים וסיכונים.

אנחנו אם כן, בזמן מכריע מאוד, התהליכים האלה שהולכים ומחמירים, מזכירים באיזה שהוא מקום את מכות מצרים, כל התהליך שהשם גאל אותנו ממצרים הרי כתוב שהגאולה האחרונה הגאולה שצריכה לבוא היא תהיה כגאולה הראשונה גאולת מצרים, אז תמיד לפני האור הגדול יש צורך בחושך, כי האור ניכר רק מתוך החושך.

זאת אומרת שאם יהיה לנו רק טוב ורק נחמד ורק נוח, כשהגאולה תבוא לא יהיה לנו כלים לשאת את זה, זה מאיפה זה נובע? זה נובע ממה שכתוב ב-"עץ-חיים" מהספרים של האריז"ל כשהשם יתברך ברא את העולמות הוא דבר ראשון עשה צמצום, צמצם את השפעתו ויצר חלל ריקני.

אומר האריז"ל שהוא הגביל את אור החסד שלו והשאיר מקום לתיקונים לפני שהשם יתברך החליט לברוא את העולם את, העולמות האור והכלי שימשו ביחד, זאת אומרת לא

היה מקום פנוי לא היה מקום של חיסרון, הכל היה בשלמות, ברגע שהוא החליט מטעמים שהוא מסר לנו לברוא את העולמות נוצר החלל הריק החלל הפנוי, המקום לחסרונות. דרך החסרונות האלה אנחנו אמורים להגיע להשלמתן, ככה זה, האדם נולד קודם הוא עובר, אחר כך הוא גודל עד שנהיה מבוגר זה לא במכה אחת התהליכים האלה, הם גם-כן מושרשים בספירות, עיבור, יניקה ומוחין כל דבר, כל שלב, כל תהליך מתחלק לשלוש החלקים האלה, עיבור יניקה ומוחין.

כשמגיעים למוחין, עיבור, יניקה ומוחין, כמו שיש שלבים של תינוק קודם האישה בהריון זה זמן של העיבור, אחר כך יולדים ויש יניקה, האם מיניקה את התינוק ומגדלת אותו עד שהוא נהיה בר מצווה ומקבל מוחין, התהליך הזה חוזר על עצמו כל הזמן.

זאת אומרת גם שהוא מגיע למוחין זה עדיין מוחין דקטנות, הוא צריך עוד פעם לעבור את התהליכים האלה כל תהליך ותהליך מתחלק לשלושת החלקים האלה.

כמו שקודם מופיע אברהם אחר כך יצחק ורק אחר כך יעקב, אברהם בבחינת חסד, יצחק בבחינת גבורה ויעקב בבחינת תפארת, ואברהם קרא להר המוריה - הר, יצחק קרא לו שדה ויעקב קרא לו בית. ונקרא לזה גם כן עיבור, יניקה, מוחין.

עכשיו, משלבי המעבר משלב לשלב, יש קטרוגים ויש דינים. אני התחלתי להגיד שהסיבה שאנחנו נלחצים היום יותר ויותר זה בא להראות לנו שקיימת מלחמה, שאנחנו לא תמיד, בדרך כלל לא מודעים למלחמה הזו, זו מלחמה רוחנית, זו מלחמת חורמה בין צד הקדושה לבין צד הטומאה, "זה לעומת זה".

כשהשם יתברך ברא את העולמות הוא ברא שתי מערכות שוות באיכותן וגם בגודלן מערכת הקדושה ומערכת הטומאה, עשר ספירות של קדושה ומולך יש עשר ספירות של טומאה, יש את העולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה מצד הקדושה ולעומת זה בדיוק אותו הדבר מצד הטומאה.

עכשיו השפע שיורד בעולם, החיות, השפע החיים, זה יורד בזכות הקדושה - אותם האנשים שעושים את העבודה הנכונה, וע"י המאמצים שלהם יש להם זכות והם יכולים להוריד שפע בשביל כל הבריאה כמו שכתוב בגמרא ש-"כל העולם ניזון בזכות חנינא בני וחנינא די לו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת".

זאת אומרת זה בחינת הצדיק, צדיק יסוד עולם, הוא מקבל שפע מסוים, בשביל מה שהוא צריך להחזקת הכלי שלו, התפקידים שלו, אבל המטרה שלו זה לא לעצמו אלא לקבל על מנת להשפיע, זה כמו שמסבירים טוב מאוד המקובלים, שזה התיקון לקבל את השפע על מנת להשפיע.

כמו שאנחנו רואים בפרשה שיעקב אבינו ביקש לחם לאכול ובגד ללבוש אבל יעקב אבינו לא ביקש את זה רק לעצמו, בוא נגיד כך הוא כן ביקש לעצמו, אבל כל המהות והמציאות של צדיק אין לעצמו כלום, גם מה שזה לעצמו זה לא לעצמו, כמו שכל גדולי ישראל לדורותיהם למשל משה רבנו כל מה שהוא זכה, זכה בשביל ישראל.

כך השם אמר לו בפירוש, גם הוא ויתר על הכל בשביל ישראל הוא גם מוכן לוותר על העולם הבא שלו בשביל ישראל, טוב, זה המציאות של הצדיקים. עכשיו, אנחנו רחוקים מהמציאות הזו כמו מזרח ממערב.

המצב הכי לא נעים, זה כשישנה מלחמה ואנשים לא יודעים על זה. בזמן האחרון כל פעם יש הזעקות שווא בכל מיני ערים, אנשים נכנסים ללחץ, אולי התחילה המלחמה הם מתחילים להתקשר, אומרים שזה תקלות, מצד שני אני חושב שזה גם הכנה מסוימת שאנשים יתנסו בדבר הזה.

קודם כל אולי נסתפק בדבר הזה, אולי לא יהיה צורך במלחמה, אבל האזעקות האלה, בא

לעורר את האדם, אדם שומע אזעקה, ישר רץ למקלט, מתקשר למשטרה. התקופה הזו מבחינה רוחנית זה פועל בדיוק כמו האזעקות האלה, שבאים לעורר את האנשים, עד עכשיו עולם כמנהגו נוהג, ברוך השם עם כל הצרות שתמיד היה לעם ישראל, גם בתוך המדינה לא ראינו הרבה תקופות של שקט במשך ארבעים שנה, ובכל זאת תקופות כאלה כמו שיש עכשיו של חוסר אונים כזה זה כבר הרבה זמן לא היה, אנחנו התרגלנו לחיות טוב, אנשים הגדילו את הרצון לקבל שלהם, כל אחד דואג לעצמו. אומנם היו תקופות קשות כמו מלחמת השחרור, אבל אז היה גם כן מצב אחר, שאנשים הסתפקו במועט יחסית ואהבו אחד את השני ודאגו אחד לשני, גם היה בעיות כן אני לא אומר שהיה גן עדן אבל בכל זאת הממוצע הכללי של האוכלוסייה היה ממוצע של יותר השפעה, אנשים השפיעו יותר, לא דאגו רק לעורם.

היום פגשתי איזה איש שאומר לי שכבר שבוע הוא לא יכול לישון, איש רוחני, מה קרה? במקום איפה שהוא עובד, הוא עובד במוסד למפגרים, הוא גילה כמה אנשים רעים, זאת אומרת שבוע שלם פתאום קיבל שכל והתחיל לראות שזה רשע וזה עושה רע וזה אגואיסט, על הצוות אני מדבר לא על הילדים, וזה מלכלך וההוא גונב וההוא משקר הוא אומר שהוא היה בשוק לא יכל לישון מרוב עצבים שזה הביא לו. בסוף מה הוא עשה? קילל את כולם בלב שלו, הוא קילל את כולם, והוא התפלל שהשם יעניש את כולם, הוא איש חילוני אז הוא בא לשאול אותי אם זה נכון מה שהוא עשה או לא?

אמרתי לו שאותה המציאות הזו של הרע זה המציאות שקיימת כל הזמן, רק עכשיו הוא ראה את זה, אבל זה קיים כל הזמן, לצערנו במציאות, ברור שהוא עשה לא נכון, כן אמרתי לו שמה שהוא עושה זה נקרא קטרוג וזה התפקיד של הש-ט-ן ולא התפקיד שלו, לא צריך עוזרים מפה שיקטרוגו יותר, הוא מסתדר לבד.

אם-כן היו לו גילויים, זה בעצם גלויים, מה שהיה לו, הרי ברמה האישית שלו הרגילה, הוא קלט את הדברים האלה, הוא איש טוב מאוד, פתאום הראו לו, תראה עם מי אתה חי? אז הוא אומר: 'את העולם אני לא יכול לתקן אז לפחות את האנשים האלה שמסביבי פתאום נפקחו עיניו וראה כאלה דברים, לצערנו זה המצב.

אם-כן, מה מצב יותר טוב? לפני כן שלא ראה או אחרי שהוא ראה? כמובן שמי שמוסיף דעת מוסיף מכאוב, מצד שני אדם שהוא אדם תמים או אדם מוגבל כמו המפגרים עצמם, פטורים מהמצוות הם לא יכולים לקיים מצוות הם לא עוברים את החיים, יש להם שכר מסוים על מה שהם עוברים על הסבל שלהם על זה שהם גורמים חסד, חסד אמיתי לאנשים שסובבים אותם, שיטפלו בהם, אבל לעבוד את השם באופן מודע הם לא יכולים. יש איזה אחד שאומר גם כן שהוא מקנא בהם, מה רע להם? אוכלים, ישנים, לא דואגים, אין בעיות, טוב, אז ברור שהמצב הזה שהאיש הזה ראה את הרע בעיניים שלו זה מצב יותר טוב מהמצב הקודם:

א. כי זה המציאות, אז יותר טוב לראות את המציאות מאשר להתעלם מהמציאות, ב. הוא יכול לעשות משהו: א. הוא יכול לתקן את עצמו ב. אולי הוא יוכל להתפלל בשבילם במקום לקלל אותם ולתקן את האחרים ובכלל מתחיל לקבל מודעות על מורכבות העניין, על מורכבות החיים.

אם כן, עכשיו שאנו שומעים כל כך הרבה אזעקות אזהרות מלחמה, זה או לעורר אותנו להבין שיש מלחמה והיא מלחמה, מלחמת חורמה רוחנית! המלחמה הזו קיימת מאז ומתמיד, בעליות וירידות, אבל אנחנו לא יודעים מזה, אם אנחנו לא יודעים אנחנו גם לא יכולים להתגונן ובשביל מה יש לנו מודיעין, ומוסד וכל זה, כדי שיאספו ידיעות על האויב

ובהתאם למצב של האויב כך נוכל להתכונן, בלי ידיעות על האויב אנחנו לא יכולים להתכונן, כל אחד מנסה את הנשק הסודי שלו לשמור בסודיות מרבית.

אם כן המצב היום שאנחנו מאוימים על הגוף שלנו והנפש זה בא לעורר אותנו לתת לנו את ההבנה שאנחנו במצב של מלחמה. עכשיו, מה המלחמה הזאת? המלחמה הזאת היא כמו שהתחלתי להסביר היא בין הסיטרא אחרא לבין הצד השני לבין הקדושה.

כמו שאמרנו כל שפע שיורד לעולם יורד בזכות ובשביל הקדושה, אלא מה, היות ולטומאה אין לה מינימום חיות משל עצמה, היא צריכה להוציא את החיות שלה מהקדושה! איך היא יכולה להוציא? רק על פי דין, היא חייבת קודם כל להחטיא את צד הקדושה להחטיא אותם, ואחרי שהיא מחטיאה היא מקטרגת.

כך כתוב בזוהר שהוא עושה עבודה כפולה: קודם הוא מפיל את האדם, אחר כך הוא מקטרג עליו, קודם הוא מפיל אותו ואחר כך הוא מקטרג ולוקח את השפע.

נניח כך, יש בן אדם שזוכה לכמה רגעים נעימים בחיים שלו אז היצר עומד למעלה ואומר: 'זה לא מגיע לו. מה פתאום. תראה הוא לוקח את זה רק לעצמו הוא אגואיסט, הוא רשע, הוא מקולקל, לא בסדר'. הוא מקטרג עליו. אם העניין הזה אמיתי ובאמת האדם כזה, אז השפע הזה הרגע הטוב הזה יכול להתהפך ההפך וזה הולך לצד האחר.

כמובן שיש לזה תיקון, ברגע שאדם או הכלל, כלל מערכת הקדושה עושים תשובה, מתקנים את מה שפגמו השפע חוזר, לא רק שהשפע חוזר אליהם, אלא גם אותם הניצוצות של קדושה שהיו שבויים בתוך המערכת של הטומאה עוד מזמן שבירת הכלים.

זאת אומרת מזמן שהשם ברא את העולם היו חלקים של ניצוצות של קדושה שנשבו בתוך הטומאה והם שם עד היום ותפקידנו לתקן אותם, להעלות אותם, לחבר אותם מחדש לקדושה.

יש תהליך שנקרא "שבע יפול צדיק וקם", "ועמד כולם צדיקים" - כן עם ישראל כולנו צדיקים במהות, לא תמיד במעשים, אבל אנחנו חלק אלוהי ממעל, השורש שלנו אנחנו שייכים לעולם הקדושה, לכן העולם מתקיים בזכות ישראל.

לכן אפילו שהיו שונאי ישראל בכל הדורות מתוחכמים ככל שיהיו לא הצליחו אף פעם להחריב את עם ישראל, כי עם ישראל זה עם נצחי, כי העולם חייב את עם ישראל כדי להתקיים.

אגב, זה הסוד של האנטישמיות, זה קנאה, אומרים חז"ל: "בשביל כותנת פסים שנתן יעקב ליוסף אנחנו ירדנו לגלות", כי האחים קינאו בו, וקטרגו עליו ומכרו אותו וכמעט הרגו אותו, ואלה היו צדיקים, הרי שנים עשר השבטים היו צדיקים!

אז אם אצל צדיקים, בניו של יעקב ככה, על אחת כמה וכמה אצל אומות העולם שהם באים מעשיו ומישמעאל, שהם לא יכולים לסבול את המיוחדות את התפקיד של עם ישראל, וזה השורש של השנאה שהם שונאים אותנו מקנאים בנו, למה השם בחר בנו מכל העמים למה נתן לנו את התפקיד!?

האמת שזה לא מוצדק כי גם השם יתברך נתן להם קודם, מעין בחירה אם ירצו לקבל את התורה, והם סירבו! כל האומות סירבו!

ככה ששואלים בגמרא, במסכת ברכות: למה ה' עשה את עם ישראל חטיבה אחת, כן, עם נבחר?! אז התשובה: אתם עשיתם אותי חטיבה אחת! אתם בחרתם בי, עם ישראל, האבות הקדושים, הם בחרו בהשם, פרסמו אותו בעולם במסירות נפש ולכן השם בחר בעם ישראל! זה מידה כנגד מידה.

כתוב: "כמו שאדם מעורר מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה", אז הצדיקים והאבות הקדושים בחרו בהשם יתברך בחרו בדרך הרוחנית וככה אנחנו זכינו להיות ביניהם ככה

השם בחר בהם בחר בנו.

אם כן יש לעם ישראל תפקיד, "ממלכת כוהנים וגוי קדוש", התפקיד הזה הוא תפקיד מאוד רציני זה לא מעמד עליון או דבר כזה, אלא תפקיד כבד עול כבד מאוד, והחווה שאנחנו חתומים עליו הוא חוזה קפדני מאוד, הרבה יותר מאשר אנחנו יכולים לחלום, והתוצאות של העניין הזה הם מסתעפות מאוד ונסתרות.

אם כן, אם עם ישראל יקיים את תפקידו, שזה לגלות את כבוד השם בעולם ולקדש את החומר כל העולמות העליונים והתחתונים הם בשלום ובשלווה: אין מחלות, אין מלחמות, אין צרות, אין שום דבר!

זה נקרא מצב של גילוי פנים, השם מתגלה בעולם, אם עם ישראל לא מקיים מאיזה שהיא סיבה לא מקיים ככלל את תפקידו אז יש קטרוגים ויש מלחמות ויש צרות ויש גלות ויש חורבן, וזה כבר מופיע בתורה כל הקללות למיניהן שלצערנו במשך הזמן הזה אנחנו זכינו כבר לקבל את כל הקללות שכתובות בתורה.

אם כן, הזמן הזה הוא זמן חשוב מאוד! אנחנו נמצאים קרוב לסוף התיקון.

זה שיש פה קבוצה נכבדה של אנשים שמעוניינים לשמוע על תורת הקבלה ודברים רוחניים, זה אחד הסימנים שנשמות מתעוררות ולא מסתפקות רק בחלק הנגלה של התורה כמו שהיה פעם, אלא מעוניינים לדעת את העומק של העולם הזה, בשביל מה אנחנו חיים פה ומה רוצים מאתנו ומה כל מה שהולך כאן.

רשב"י אומר שהגאולה תבוא בזכות לימוד הקבלה. כמובן שכך אני חושב, הכוונה זה לא שכל אחד יהפוך להיות מקובל וידע את כל הסוד של הקבלה, אבל על כל פנים שידע את המשמעות של העולם הזה ואת היסודות של האמונה היהודית, שלא תמיד אפשר להבין אותם מהנגלה בלבד, מהתורה הנגלית ואנחנו צריכים לפעמים להעמיק בחלק הנסתר של התורה שלעתיד לבוא הוא יהיה החלק הגלוי.

תורת הנסתר, תורת הקבלה זה הנשמה של התורה והנגלה ההלכות והגמרא וכל זה, זה לבושים, לבושים של המלך, החלק החיצוני של התורה, כשהדור נותן דגש אך ורק על החלק החיצוני של התורה אז העולם עומד במצב קשה מאוד.

הדור הזה לא יהיה מוכן בשום אופן, לקבל על עצמו את המצוות אלא אם כן יתעמק ויבין למה, הרי זה כל הסוד בדורו של משיח, "חוצפה יסגא" שיהיה חוצפה, אנחנו כבר רואים את זה בכל בית כמה שילדים חצופים.

אנחנו גם, בתור ילדים של ריבונו של עולם גם אנחנו חצופים! למה?! הילד רוצה להבין, אין, אתה לא תגיד לי מה לעשות, כל דבר רוצים להבין כל דבר יש להם מה להגיד, אני לא זוכר כשאנחנו שהיינו ילדים היינו מעיזים כך לדבר אל ההורים ולדרוש במעמד שווה להורים והסברים וכמו שהיום.

לפעמים מגיעים הורים מודאגים על זה שהילדים שלהם חצופים, אז אני אומר להם זה המצב שבכל בית, בכל בית זה ככה, זה מצב כללי.

והחוצפה הזו אומרים בספרים הקדושים היא מבשרת את הגאולה, כי דרך החוצפה הזו שיסודה במידת האמת, רוצים את האמת, לא פחות מזה, פחות מזה זה כבר לא מעניין אותנו, זה כבר לא מספק אותנו.

אז אם יש דרישה לאמת, האמת תתגלה, אם אין דרישה איך תתגלה, אם אין רצון לקבל האור לא יכול לרדת. והאמת הזו החוצפה הזו היא אמת, זאת אומרת הדרישה הזו היא דרישה אמיתית מאוד, אותם הילדים החצופים הם ילדים מאוד טובים. שימו לב: תבדקו מצד אחד הדור חצוף, מצד שני יש להם דברים מאוד מיוחדים ומאוד טובים שלא היו קודם, זה העניין של משיח יבוא בדור או שכולו זכאי או שכולו חייב.

הדור שלנו הוא כולו זכאי וכולו חייב ביחד! כולו חייב כי המעשים שלנו רחוקים ממה שצריך להיות, כולו זכאי כי כולנו אנוסים. אין לנו כלים בכלל להתמודד עם המציאות, אז אם אנחנו אנוסים אז שהשם ירחם, אנחנו זכאים.

אם כן, נחזור לעניין הראשון, עניין של המלחמה, אז קודם כל, צריך את המודעות הזו להבין שאנחנו במלחמה, רוב האנשים היום, הם לא טעמו טעם של אור בתוך הנפש שלהם מימיהם, לא זכו.

יש כאלה שזכו, אותם אנשים הרוחניים אותם אנשים המחפשים, זכו או בזכות מה שעשו, ואז הם קיבלו אור, או בזכות אבותיהם, או בזכות גלגול אחר, או מכל מיני סיבות שהשם רוצה דווקא לעורר את הנשמות האלה ונותן להם אור.

מי שזכה להרגיש את האור בתוך הנפש, הוא לא יכול יותר לחיות בשקט, הרי הרבה אנשים אומרים, בשביל מה לי כל החיפוש הזה בשביל מה לי להטריח את עצמי בשביל מה לי כל הבדיקה העצמית הזו, ובשביל מה אני צריך לסבול כל כך הרבה, ובשביל מה כל החוסר מנוחה?

אז התשובה לעניין הזה שהאנשים שהנשמה שלהם התחילה להתעורר אין להם יותר ברירה, לא יעזור כלום, ינסו לברוח, השם לא ייתן לברוח עוד פעם יתפוס אותם יעמיד אותם עם הגב אל הקיר עד שיגיעו לתיקון ולאמת שלהם, כמו שקרה ליונה!
הוא חשב שהוא יכול לברוח לחו"ל, כי אין נבואה בחו"ל אז דרך הטבע השם עשה לו נס מעל הטבע בתוך הטבע והחזיר אותו לא נתן לו לברוח.

היום שצריך לקום כוח חדש, כוח רוחני חדש בעם ישראל שיוכל לגרום להתעוררות של שאר הנשמות של רוב העם! צריך שיקום קודם כוח נבחר, כמו בכל דבר, כוח רוחני נבחר, צריכים לקום היום אנשים שיבינו את כל סודות המלחמה וידעו איך להילחם עם הסיטרא אחרא הפנימית ויתחילו לעשות עבודה נכונה ויגיעו למצב שהם יהיו בני חורין, שהיצר הזה ששוכן בתוכנו לא יוכל להם, או לא יוכל להם כל הזמן, לפחות!

יוכלו לתת לו מכות, להתנגד, להתמרד נגד הכוח השלילי ואותם אנשים שיהיו חיילים בקדושה יוכלו גם כן ללמד את האחרים וכך כל אדם ואדם יוכל להגיע להיות בן חורין.
אומר הרמח"ל שיש שני דרכים להילחם בקליפה, אחד מהם זה להתגבר עליה השני זה לקרוע אותה מבפנים אז אחד זה המלחמה הפרונטלית נגד הקליפה, תכף קצת נרחיב והשניה זה עבודה בעזרת לימוד הקבלה וייחודים, אם שמעתם את המושג: ייחודים - התבוננות בשמות השם.

המקרה הזה שקרה עכשיו בגבול ירדן, שנכנס איזה נער וכבש מוצב, נכנס עשה כבביתו, פחות או יותר ומה המסקנה של המפקדים שמה? שהחיילים לא מוכשרים. לא הכשירו אותם מספיק.

המסקנות הם כאלו שאם אולי אם היו שמה בחורים צעירים עם כושר אחר עם יכולת אחרת מאומנים יותר, אז בטח שלא היה קורה מה שקרה אבל זה בא לרמז משהו.
המשהו הזה שאני מדבר עליו, משהו רוחני, אם יש אנשים יכול להיות שהם אנשים מנוסים ומבוגרים כמו שאתה אומר בגיל ארבעים או לא משנה, אפילו עברו הרבה דברים בחיים אבל הם לא בנויים נכון, ולא מאומנים נכון אפילו ילד קטן יכול לבוא ולרצוח ולעשות מה שהוא עשה.

זה באופן חיצוני וזה כמובן על מה אני מדבר באופן פנימי, אני מטפל ומייעץ לאנשים בכל הגילאים גם צעירים וגם זקנים לפעמים אין הבדל ברוב המקרים אין הרבה הבדל: אדם יכול לחיות שבעים שנה וגם מאה שנה והוא בפנים בכלל לא בנוי בכלל לא יודע כלום מינימום של המינימום שצריך לדעת, הוא לא יודע, ואז יכול לבוא כל מחשבה הכי קטנה

יכולה להכשיל אותו.

אתה אומר מספיק מחשבה אחת ורגש אחד שיתפוס אותנו ומי יודע מה אנחנו נעשה? ונראה איפה נגיע? מספיק איזה שהוא רצון שמתעורר ואנחנו אין לנו שליטה עליו.

עכשיו ככה, אני הזכרתי את העניין הזה שיש אנשים שזוכים לקבל אור מהשמיים היצר מנסה להכשיל אותם. אדם צריך לדעת שכמה שהוא האדם יותר מפותח הוא יותר אחראי ויותר מחפשים אותו, כשאנחנו רצינו לחסל את הכוח של המחבלים לא חיפשנו איזה ש"ג, מחפשים את מי שאחראי.

עכשיו, בזמן הזה אותם הנשמות שכבר מתחילות להיות מוכשרות יותר בעבודה הנכונה יש להן ניסיונות יותר גדולים יהיו יותר מוכשרים יהיו להם ניסיונות יותר גדולים.

אבל כמו בכל דבר, גם-כן "לפום צערא אגרא" לפי הצער והמאמץ כך השכר, אותם הנשמות כך יש להם כוח יותר גדול יש להם יכולת לעזור לעוד נשמות, יש להם תפקיד יותר חשוב, אם כן האחריות מאוד גדולה.

המצב הזה שאנחנו נמצאים בו, הוא מצב שכל מי שיכול לעשות משהו לטובת מערכת הקדושה היצר מנסה לחסל אותו, פיזית, נפשית, כלכלית, לחסום אותו.

יש פה אחד העקרונות שמביא הרמח"ל, עקרונות של הסיטרא אחרא, העיקרון הבסיסי הסיטרא אחרא: מעוניין למנוע מהחסד להתפשט, התפשטות החסד, איפה שיש חסד, איפה שיש תורת חסד, הסיטרא אחרא רוצה למנוע, בכל יכולתה כמה שהעניין יותר חשוב היא תעשה יותר מאמצים, יותר מאמצים.

תראו למשל עם עליית בריה"מ כמה שנים נלחמו וזה נמנע שיעלו שבעים שנים כמו גם גלות בבל שבעים שנה עד שבסוף זוכים שנפתחו השערים אז יש בעיות של גיור ושל הלכה ונראה כמה דברים מעורבבים יחד גויים ויהודים.

זאת אומרת הסיטרא אחרא קודם מנסה למנוע שכבר לא יכולה למנוע מנסה לבלבל לעכב להרוס לעשות תחכום גדול. עכשיו עוד פעם אני חוזר אם כן ישנם נשמות שיכולות להועיל הסיטרא אחרא מתלבשת עליהם חזק, אז יש פה אחריות, יש אחריות משותפת כל אותם הנשמות שהשם כבר קורא להם ומאיר בהם.

הרי יש בספרים של הרמח"ל הסבר על הפעילות של הספירות. מה הוא אומר?! שהספירות הם מאירות הארות בתוך הכלים! הארות זה אור.

אז כל אותם אנשים שזכו להארות של אור ולהרגיש טוב בלב שלהם, להרגיש אמונה, להרגיש דברים חיוביים. אתם חושבים שכל אחד מרגיש את זה? לא. רוב האנשים יש להם חושך בלב, לא מרגישים שום דבר, מחפשים את הניצוצות המוסתרים בתוך החומר, זה התאוה שיש היום לחומר לחומריות, אם יהיה לך כסף אז אתה נשאר פה בארץ אם אין לך כסף אז אתה עוזב את הארץ הולך לחפש בחו"ל.

הצימאון הזה, זה הצימאון של הכלים שמחפשים את האור, אין להם זכות אז הם מנסים לדלות את זה מהטבע. אז כמו שאנחנו יודעים מי שנמשך לעונג שמוסתר בתוך הטבע אם הוא לא מוכשר כמו שצריך אם האדם לא בנוי, אז זה מביא לו חושך אם אדם בנוי אם זה אדם שחי בקדושה אז הטבע מעלה אותו.

תראו, אנחנו יודעים שתלמידי חכמים מותר להם לאכול בשר באמצע השבוע, עמי ארצות אסור להם, למה? התלמיד החכם האמיתי אם הוא אוכל אוכל כשר, מברך עליו והוא לוקח מאותם החיות את החיות שלהם ועם זה הוא עובד את השם באמת, אז הופך אולי איזה פרה, מדרגה של פרה לדרגה של בן אדם, שעובד את השם, אז הוא מעלה אותה!

אם האדם הוא עם הארץ, זאת אומרת שאדם לא בנוי במקום שיעלה את הבהמות לדרגה של אדם, הוא הופך להיות בהמה.

ואמרתי הרצון של חיפוש, מחפשים את השם, אבל מי שנמצא במצב לא בנוי מבחינת חורבן עדיין מבחינת גלות אז הוא מחפש אותו בתוך ההסתרים בתוך הטבע, זה העונג הזה שמחפשים אז העונג הזה הופך להיות נגע.

אז אני חוזר, אותם הנשמות שכבר זכו למשהו, כבר יודעים כמה דברים, יש להם אחריות לא רק כלפי עצמם, אלא אחד כלפי השני וכלפי כל העם, כלפי עצמן כי הצדיקים יודעים שהם צדיקים אתם חושבים שהם לא יודעים?

צדיק יודע שהוא צדיק, הוא חייב לדעת! אוי ואבוי אם הוא לא יודע, אם הצדיק לא יודע שהוא צדיק אז הוא לא יעריך את מה שהוא עושה, הוא יתנהג כאחד עמי הארצות ויכול ככה להרוס הרבה אז הוא חייב להיות מודע לאחריות.

ככה כל אדם שמתעורר היום זה בחינת צדיק, הוא מתחיל לקבל, אפילו עיבור של צדיקים אם שמעתם את המושג הזה!?

מופיע ב"שער הגלגולים", לפעמים שבן אדם מתאמץ לתקן את עצמו ולעשות דברים נכונים, יכול לזכות לעיבור נשמה של צדיק עליון, שתיכנס בו ותסייע אותו בעבודת השם, זה נקרא עיבור.

אז אני אומר שיש היום אפשרות כזו, ישנם אנשים שאפילו אם לא מקבלים עיבור באופן גלוי שהם יודעים שהם מעוברים, על כל פנים מסייעים אותם מלמעלה, מסייעים אותם משפיעים עליהם ויש אחריות גדולה.

ובאחד המקומות ב-שער הגלגולים' הרב חיים ויטאל הוא מזכיר את זה שהרב שלו, האריז"ל, נתן לו ייחודים מיוחדים לעשות ובמשך איזה חודש מכל מיני סיבות הוא לא עשה את הייחודים ואז האריז"ל גער בו, אומר לו נשמתו של רבי עקיבא חופפת מעליך ומנסה להתעבר בך ואתה מונע אותה על ידי זה שאתה לא עושה את העבודה הנכונה.

במקרה הזה היה עבודה של היחודים, אם כן יש לאנשים הרוחניים יש להם אחריות גדולה מאוד, ולא משנה פער הדרגות עצם העובדה שאדם יודע כבר שהוא חי לא רק בשביל לאכול ובשביל לישון אלא יש משמעות אחרת, נסתרת, אפילו אם הוא לא זכה להכיר את הכל ולדעת הכל, עצם העובדה שיש לו כבר ידע כזה, זה כבר מחייב אותו זה מחייב את האנשים האחרים.

אנחנו יודעים שיש עניין כזה שכל הנשמות באות מהאדם הראשון. אדם הראשון מחולק לאברים ולגידים. ישנם נשמות שבאות משורש משותף מאבר מסוים של האדם הראשון אותם הנשמות הם מחויבות אחת לשניה.

אם אותם האנשים שבאים מאותו שורש לא תיקנו את עצמם כולם, אז אלה שתיקנו הם חייבים לתקן את האחרים, הם מחויבים, לא יעזור כלום, יצטרכו לסבול עד שכל אותו אבר של האדם הראשון יהיה מתוקן יש עבודת צוות, ככה גם כן כל עם ישראל כמובן, "כל ישראל ערביין זה לזה".

אם כן, יש את העניין של האחריות ואם לפחות בין האנשים הרוחניים בין האנשים המתפתחים המפותחים, היתה אחדות ואהבה אז היה נוצר כוח, דווקא על אותם אנשים היצר מתנפל והנה זה הסיבה של המחלוקת הנוראית שיש בעם מחלוקת הרוחנית.

היצר אינו יכול למנוע מעם ישראל ללמוד תורה לגמרי שהרי אם עם ישראל מפסיק ללמוד תורה לגמרי, הכל נחרב, אז הוא מאפשר לימוד מסוים, מוגבל.

עכשיו, המצב האומלל שאנחנו נמצאים בו, זה שככה, כל אחד מאלה, מגדולי עולם כמו הרמח"ל ורבי לוי יצחק מברדיצ'וב והגאון מווילנא ועוד רבים וקדושים, כל אלה היו אנשים מתוקנים בדרגות גבוהות מאוד, דרגות של רוח הקודש ואפילו מעבר לזה, כל הצדיקים בשורש מאוחדים, מה קורה פה!?

תלמידי תלמידיהם! היצר נכנס ביניהם, כל אחד אוחז בתורתו כאילו שזו התורה יחידה והוא מנסה לכפות את זה על אחרים, או לפחות הוא חושב שאם הוא ירים את קרן רבו מעל האחרים זה הכי טוב!

יוצא ש"הפרד ומשול", היצר גורם פירוד דווקא ע"י הרעיונות הכי נשגבים של הצדיקים השונים ומושל וגונב את כל השפע לעצמו.

בחינת "הפרד ומשול" זה "עלמא דפרודא" עולם הפירוד, הצדיקים באים מעולם הקדושה, עולם הקדושה זה עולם האחדות, עולם השלום, שלמות והשלום. אז אמרתי שבימים האלה האמת תהיה נעדרת, מה זה נעדרת? עדרים עדרים.

יש אמת בזה ויש אמת בהוא, יש צורך דחוף מאוד להתחיל ללמוד את כל הספרים באהבה, ובכבוד רב, ללמוד וללמד, אם אנחנו נתחיל ללמוד וללמד את כל הספרים, זה יגרום אחדות מכל הצינורות ואז יהיה כוח בקדושה.

תארו לכם, זה מבקר את זה זה מבקר את ההוא, זה גלוי אבל זה השתלשלות של הפגמים הרוחניים, זה נקרא המצב שכל ספירה אומרת אני אמשול, זה עולם התוהו, אנחנו נמצאים במצב של תוהו שכל אחד הוא הגדול כל אחד הוא הצודק ולא השני.

הדבר הזה מתבטא בהכרח במצב המציאותי הגשמי שלנו, הביטחוני, הכלכלי, הנפשי, אם כן יש צורך דחוף להתחיל ללמוד את הכל, וללמד את הכול לא לוותר על זה בשום אופן!

היום יודעים על כל אחד, מיהו מהו לפי הלבוש שלו כבר, אם יש לו כובע כזה? או מעיל כזה, למי הוא שייך? מישהו פה ניסה לארגן את השיעור, דבר ראשון למי הוא שייך הרב הזה? איזה תו יש לו איזה תווית? איפה אנחנו נכניס אותו? איזה מגירה?!

ואז כבר לא חשוב איזה מגירה העיקר שיהיה לו מגירה, ואז זה כבר אנחנו רגועים, זה לא מפחיד אותנו, אין מגירות, אין לנו מגירות, צריך להרוס את המגירות.

כמובן שכל אחד יכול לבחור לו איזה רב או איזה זרם שהכי מוצא חן בעיניו לפי הרגש שלו, לפי מה שטוב לו! אבל זה עוד לא מונע שהוא גם כן יאהב את אחרים, יכבד את האחרים, בית הלל ובית שמאי הם חלקו על הרבה הלכות, אז מה?

יחלקו על הלכות אבל המשיכו להתחתן ולכבד את השני, אז אדם צריך להגיע לאחדות פנימית עם עצמו, שכל הכוחות שיש בתוכו החיוביים והשליליים הוא יוכל לכוון אותם לעבוד את השם, זה מה שנקרא "בכל לבבך" ביצר הטוב וביצר הרע, רוב האנשים לא עובדים בכלל, אלה שכבר עובדים רוצים לעבוד רק עם היצר הטוב, ובזה עוסקים בדרך כלל, את היצר הרע רוצים רק לשרוף אותו.

אבל אי אפשר להגיע לתיקון אם אנחנו לא נכיר את היצר הזה ונעבוד גם יחד איתו, נכיר איך הוא עובד? מה הוא רוצה? ונכיר את התחבולות שלו.

אי אפשר להגיע לאחדות בלי להכיר את שני החלקים האלה, אם אין אחדות פנימית, אתה לא יכול גם לאחד שום אדם בחוץ, מי שמתאחד עם עצמו, וכל החלקים אצלו כחומר ביד היוצר, הוא יכול גם להשקיע בחוץ.

עכשיו, יש לנו אחריות כבדה כמו שהתחלתי להסביר, יש ביטוי שכתוב שמיח הוא "מחולל מפשעינו", אני לא יודע אם שמעתם את הביטוי הזה, מחולל מלשון חול, אומר הרמח"ל שנשמת המשיח בגלל המעשים הלא כל כך מוצלחים שלנו, הולכת בגלות, הרי נשמת משיח בן-דוד היתה בגלות מואב.

אם כן, דרך רות המואביה, הקליפות שולטות בנשמת המשיח וגם השכינה נמצאת בגלות וזה נובע זה שמיח לא בא ולא יכול להתגלות ולא יכול לצאת זה נובע, מזה שאנחנו מחללים אותו, מה זה מחללים אותו?

חלל, בחינת ריק, אנחנו מוציאים את המשמעות, לטיפשותנו וחוסר הכשרתנו, אנחנו לא

יודעים את החשיבות של שום דבר לא יודעים את החשיבות של הנשמה שלנו, על אחת כמה וכמה לא יודעים את החשיבות של האחרים, על אחת כמה וכמה לא יכולים להבין את החשיבות של הצדיקים, לא יכולים לקלוט כלום ואז, נוצרת אנדרלמוסיה.

אין דבר יותר גרוע מאנדרלמוסיה מבחינת הקדושה, כי הקדושה זה סדר, זה הדרגתיות, זה קשר, זה בנייה, אנדרלמוסיה זה הפך.

אנחנו צריכים מאוד להיזהר, היום, כי בכל מחשבה ובכל רגש ובכל דיבור ובכל רצון ובכל מעשה אנחנו יכולים לתת כוח לקדושה או להפך לסיטרא אחרא, ואותם האנשים שעומדים בראש הם נמצאים בסכנה הכי גדולה מבחינה רוחנית.

עכשיו כמה שיהיו יותר כלים שיתחילו לעשות עבודה הנכונה, אז יהיה יותר כוח, יהיה יותר שמירה, כמה שיהיו יותר אנשים שבנויים נכון, שנלחמים נכון, אז ייווצר כוח, כוח רוחני ואחד שומר על השני, כמה שיש יותר כוח יש יותר שמירה, היצר יכול פחות, וגם הניסיונות גדלים שלא תחשבו שלא.

הנה למשל בניסיון המרגלים, היה מניין של מרגלים גדולי ישראל, דווקא מניין נתן להם כוח, אם הם היו עומדים בניסיון זה היה דבר עצום, אבל כשנפלו גם כן הנפילה עצומה.

אז הכלל והכוח של הכלל, זה יכול להיות חרב פיפיות, זה יכול כוח אמיתי וזה גם כן יכול להרוס יותר גדול. אם כן, צריך להיות מאוד זהיר כל פעם שהיום מופיע אצל האדם רגשות עזים שליליים של כעס, של שנאה, של כפירה, של כל מיני דברים, צריך להיזהר, מאוד להיזהר לעצור את זה מיד, הוא לא יודע למה זה יכול לגרום, ואיפה זה יכול להתגלגל, צריך הרבה זהירות, שהדברים השליליים מתגברים צריך ישר נורה אדומה בתוך הנפש, זה היצר שמחפש פה משהו.

המצב הנכון של האדם זה מוח שליט על הלב, שבעזרת הספירות העליונות אדם יוכל להשליט את המערכת הנכונה לשאר הספירות, לא לתת שרגש מסוים יהרוס לאדם את החיים, כן?

כמו הדוגמאות שהבאתי, חסד א-ל כל היום, זה המצב שאנחנו צריכים להגיע, שכל אחד יבדוק בתוך עצמו כמה הבחינה הזו של חסד, מופיע אצלו במשך היום, לפי זה הוא יכול לדעת מה מצבו.

אנחנו שטופים במושגים מעוותים, כל המושגים המעוותים האלה שיש לנו, או שיש לחברה היום, כן? כל העיוותים, הרשעות כל הדברים האלה זה לא דברים סתם.

קודם כל זה לא המצב האמיתי שלנו, זה המצב המקולקל. הקלקול הזה זה לא קלקול סתם או שהאדם מתחבר למערכת של הקדושה והוא זוכה לקדושה זוכה ומזכה את האחרים או שעל ידי בחירותיו הוא מתחבר לטומאה וזוכה לטומאה, והטומאה כוללת הכל, הטומאה גורמת טמטום הלב וטמטום המוח, זה עיקר הבעיה שאדם לא יודע מבחינה רוחנית.

אדם יכול להיות מאוד פיקח ולחיות בטומאה גדולה, מבחינה רוחנית זה מסתיר לאדם, זה עושה לו הסתר פנים כזה שהוא לא יודע הוא מוכר את נפשו על דבר מעוות לחלוטין בלי שהוא מרגיש בכלל.

רקע בקבלה ובעבודת הנפש דחסידות רחלין

ערב טוב, אני חושב שבמסגרת זו אם ירצה השם נעסוק כל פעם ברקע תיאורטי מסוים בנושאים רוחניים פלוס מתן כלים מעשיים וקצת התנסויות, על מנת שבכל זאת יצא משהו מזה לאדם עצמו. כמו בכל יום הוא צריך גם חלק תיאורטי וגם חלק התנסותי. העבודה של הדור שמצפים מאתנו שנעשה היא עבודה רצינית מאוד, מאוד, מאוד, עד כדי כך שרוב האנשים אין להם אלפית מושג אפילו מה שמצפים.

אולי כדי לתת מושג סדר גודל אנחנו אמורים בדור הזה להגיע לסוף התיקון! ומי שקצת למד קבלה, מושגים של התורה יודע שבדורות הקודמים לנו היו דורות של ענקי עולם מבחינה רוחנית אם זה משה רבנו והאבות הקדושים ואם זה נביאים למיניהם שהיו וכל מיני צדיקים.

התנאים והאמוראים וגדולי ישראל בכל הדורות היו ענקי רוח לא רק ענקי ידע. יכול להיות שמבחינת ידע תיאורטי הם היו פחותים אפילו מחכמים מהדור שלנו היום, שהיום בזכות הדפוס והספרים אדם זוכה ללמוד את כל התורה אם הוא רוצה.

בזמנו לא היה כזה עושר ואפשרויות ולפעמים היו צדיקים שהתמחו במשהו מסוים מהתורה, מסכת מסוימת, כיוון מסוים, אבל היה להם כוח רוחני, שהרי כל מי שמופיע בגמרא השם שלו היה לו כוח רוחני להחיות מתים עד כדי כך.

זאת אומרת מצד אחד היו בני אדם ככל בני האדם, אכלו, שתו, ישנו, עבדו. מצד שני היתה להם גדולה רוחנית מעל הטבע.

בכל דור ודור השם בכל זאת שולח עדיין ותמיד ישלח לפי הצורך שליחים רוחניים שבאים להכשיר את הדור. אבל לא כל דור זוכה שהשליחים האלה יהיו גלויים ויוכלו לבשם את הדור א' עם הידע שלהם, כל התורה שלהם. ו-ב' באופן גלוי שיראו דרכם דברים מעל הטבע. זה תלוי במצב הדור כי יש הנהגה של גילוי פנים ויש הנהגה של הסתר פנים ויש הנהגה של ניסים בתוך הטבע, שמתגלגלים בתוך הטבע, ויש הנהגה של ניסים שהם לגמרי מעבר לטבע כמו דברים ידועים שקרו, קריעת ים סוף, כל מיני דברים שאומנם התגלגלו בטבע אבל לגמרי לא בצורה מובנת.

אחד מגדולי עולם שהיה אמור להאיר את כל הבריאה ולא זכה כי לא היו כלים זה האריז"ל עצמו, אם שמעתם עליו, שחי לפני 400 שנה והוא היה בכוחו להביא את כל הבריאה הזו סוף סוף לתיקון שלה אבל הוא אמר שהוא לא מצא צדיק אחד גמור, אחד שיוכל למסור כל מה שיכול למסור, וכשאלו כלים אז האור לא יכול לרדת, פשוט ולעניין. והיו אנשים ענקי עולם כמו רשב"י - ר' שמעון בר יוחאי ורבי עקיבא שלא רק שהם זכו הם גם זיכו אותנו עד היום עם הספרים שלהם וכו' ואת התלמידים שלהם זיכו והם כן זכו לראות דברים ולשמוע ולהתעלות.

אבל לא זכינו עדין עד היום הזה לזה שנביא גילוי פנים כללי לכל הבריאה אבל אנחנו מובטחים שעם ישראל צריך להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש למשוך את כל האורות למשוך את כל הגילויים להאיר את כל העולמות. איפה זה ואיפה המצב שלנו?

יש תהליך שנקרא ירידת הדורות שכל דור העוצמה הרוחנית שלו הולכת ופוחתת, וכשפוחת האור החושך גדל.

ומצב כזה כמו שאנחנו, נמצאים היום, אזובי הקיר, מצפים מאתנו לסיים את התיקון, לשנות את כל המהות של החיים, לקדש את החיים ולהביא לשינוי מהותי שיוכל למשוך את המקיפים הגדולים את האורות הכי גבוהים לתוך הכלים מה שלא זכו דורות קודמים.

הנה הבעש"ט הקדוש זכותו תגן עלינו ירד לעולם הזה עם עוצמה אדירה ואחרי שלוש ארבע

דורות נשאר בעיקר רק סיפורי הבעש"ט וסיפורי חסידים וכו', וכו', זה הצליח בזמנו לעורר משהו לעורר את הנשמות מהתרדמה החומרית והרגילה היום יומית, אבל אחרי מספר דורות קטנים יחסית נשארו צדיקים ואדמו"רים כאלה ואחרים.

בסופו של דבר גם זה בקושי נשאר והחסידות שזה היתה תקווה גדולה לעם ישראל להביא שינוי כללי בכל הכלים לא רק בעצם אצל תלמידי חכמים בכל זאת פשטה את הרגל באיזה שהוא מקום.

היום אנחנו רואים את השרידים של זה השרידים החיצוניים בלי התוכן ואפילו גדולי האדמו"רים של היום אומרים שהם כבר לא יודעים מה היתה דרכו של הבעש"ט למרות שיש בכתובים כל מיני דברים יפים.

אם כן כל הקושי זה שאדם ישיג ידע וישתמש בידע הזה בתוך החיים. עם ישראל זכה גם כן לגאוני עולם כמו הגאון מוילנה שידע את כל התורה בעל פה. כמו מחשב הלך חזור בצורה מדהימה שבן אדם לא יכול בכלל להשיג איך אדם יכול לדעת כל כך הרבה. וגם הוא זכה לדרגות גם מעל הטבע. ובכל זאת מעשה שהיה והוא התנגד לחסידות, התנגד לבעש"ט, ולא זכו ביחד לעבוד בשביל להוריד את האורות הגדולים.

אנחנו יודעים שעם ישראל מחכה מאז ומתמיד למשיח. בעצם כל האומות מחכות למשיח, הם שמעו אם זה במישרין מהיהודים או דרך כל מיני דתות שיצאו מהיהדות. כולם מצפים, רוב רובם מצפים לאיזה שהוא שינוי שיחול לאיזה משהו שיקרה, איזה משמעות אחרת לעולם, ובכל זאת רק מצפים.

המשיח זה בשר ודם, בן אדם, ככה כותב הרמב"ם, שיזכה להוריד לעולם הזה אורות גבוהים מאוד - היחידה. אנחנו יודעים שיש גוף, נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. היחידה זו הדרגה הכי גבוהה של האורות שצריכים לרדת בתוך האדם לעולם הזה ולא זכו. היחידה הזו לא זכתה לרדת עדיין עם כל הגדולים האלה שהיו מה שמסרו נפשם וגופם. עד היום עוד לא זכינו.

בדור הזה מצפים מאתנו דווקא שאנחנו נצליח להוריד את הדבר הזה. ויש לזה שני דרכים או דרך ייסורים או דרך בחירה, דרך עבודה.

או כמו שהיה בהר סיני שהשם כפה עלינו הר כגיגית הכריח אותנו לקבל את התורה או כמו שהיה בפורים שגם כן דרך ייסורים בסופו של דבר קיבלנו עלינו מאהבה את הדבר.

הרי הקב"ה לא יֵלֵד, והוא לא בורא בריאה כזו מסובכת ומורכבת עם כל כך הרבה מיליארדים של פרטים ומאורעות על מנת שזה סתם יתגלגל כך בלי תכלית.

אם אנחנו יודעים שהשם יתברך הוא, אין לנו אפילו תפיסה בו בכלל מרוב רוממותו, אז לא יצויר שיעסוק בשטויות כאלה ויעשה כזו בריאה בלי תכלית וסתם תסתובב, אנשים יבואו, יאכלו, ישנו, יאהבו, ישנאו, עד שמתים, ועוד דור כזה. ומה התכלית של זה?

אז כמובן שיש לזה תכלית, תכלית עצומה. כל השאלות האלה הם שאלות יסוד ומפתח בתורת הקבלה. הקבלה עוסקת בהם. הקבלה היא תורה די מופשטת לכן לא כל אחד זוכה ללמוד אותה ולהבין אותה. והדור שלנו צריך לזכות לאורות האלה של הקבלה אבל מותאמים לכלים ולמציאות שלנו, לא מצפים מאיתנו שנהיה רשבי"י, וגם לא מצפים שנהיה האריז"ל.

מצפים שכל אחד יהיה מי שהוא צריך להיות בדרגה הכי גבוהה שהוא יכול להגיע אליה. היה אחד מתלמידי הבעש"ט, מטובי תלמידיו, הרב זושא, אם שמעתם עליו, הוא לא היה למדן כל כך כמו שהיה עובד השם בכל אבריו. יום אחד הוא בכה ובכה. שאלוהו: מדוע אתה בוכה?

אז הוא אמר שהוא דואג שיבוא למעלה ושם לא ישאלו אותו למה הוא לא היה משה רבינו,

אלא ישאלו אותו: זושא, למה לא היית זושא? כלומר, למה הוא לא הגיע למקסימום שהיה צריך להגיע.

התורה והדת היהודית כמו שמוצגת היום לצערנו היא רחוקה מאוד ממה שהיא צריכה להיות ואם אנחנו ניתן לילד שיציג לנו למשל את מדע הרפואה והוא בסך הכל קצת למד קצת קרא הוא יודע ואז הוא יתאר לנו שהרופא בא עם זריקה ונותן כל מיני תרופות ושזה מרגיז ללכת לרופא. אם ניתן לאיזה פרופסור לתאר את הרפואה אז הוא יתאר את הרפואה כמו שצריך מנקודה יותר טובה יותר רחבה ועמוקה.

היום היהדות שאנחנו מגלים בעינינו היא יהדות שעוסקת בעיקר בפשט, ויש פשט, רמז, דרש, וסוד. זה הפרד"ס כולו.

ולכן מה שאנחנו רואים כרגע זה מן חיצוניות שבחיצוניות של היהדות עד כדי כך שנשמה יהודית שרוצה לספוג את אור השם רואה דבר כזה ובא לה לספוג כל דבר אחר חוץ מזה.

זה המצב של הדור. זה לא במקרה, זה מכוון, יש לזה הרבה סיבות עמוקות. אם כן, העבודה שאנחנו מצופים להגיע אליה זה עבודה שתביא אותנו לגילוי פנים הכי גדול שהיה מאז שנברא העולם. וזה לא צחוק!

ועל מנת להגיע לזה כל כלי צריך לתקן את עצמו, לזכך את עצמו, להגיע להכרה עצמית עמוקה מאוד ורצינית מאוד, ולצערנו עוד לא רבו המקומות והמורים שילמדו את הבן אדם מי הוא, מה הוא, ומה הכוחות שלו, מה האפשרויות שלו, מה החסרונות שלו, מה החלק החיובי שלו, מה החלק השלילי, מה קורה לו בחיים, למה הוא כזה למה הוא נראה כך, למה קוראים לו כך.

אבל בכל זאת השם מרחם ומגלה כל פעם, כן, אפשרויות כן להתקרב אליו. הרי כל תכליתו של האור להיכנס בכלי. כתוב הרי בספרים הקדושים שהאור בוטש בכלי, גם באריז"ל כתוב שהאור משתוקק להאיר בתוך הכלי אפילו אם אין זכות בכוח, בכוח האור מנסה. זאת אומרת זה באופן ציורי, כדי לסבר את האוזן.

באופן מהותי, השם יתברך רוצה להתגלות. הוא ברא את העולם הזה לא על מנת שישב כל הזמן בצד, בהסתר פנים, ואנחנו נחיה ונעשה מה שאנחנו עושים, והוא ישב לו בגלות. המטרה שלו זה להתגלות. אפילו שאין כלים הוא בכל זאת בוטש בנו בכל מיני דרכים. עכשיו אנחנו נמצאים כמעט בדקה התשעים של המשחק ויש בידנו אפשרות להביא לגילוי השם דרך זכות ולא דרך מתנת חינוך.

השם יתברך ברא את כל החושך, ואת כל הרע ואת כל הניסיונות על מנת שאנחנו נזכה להגיע אליו מתוך עבודה עצמית מתוך זכות. כל הבריאה הזאת כל הבלגן הזה על מנת שנשמות יקבלו את השפע לעתיד לבוא בזכות ולא בחסד חינוך.

כי אם מקבלים את השפע בחסד חינוך זה גורם בושת פנים כמו עני שמקבל ממישהו איזה צדקה. זה לא הרגשה של שלמות. אדם שעובד על מה שהוא מקבל בשביל זה משהו הוא מרגיש טוב שהוא עשה.

אז כל הבלגן הזה שאנחנו רואים פה וגם מה שאנחנו לא רואים פה זה על מנת שהנשמות יגיעו למצב כזה שיקבלו את השפע בזכות. ואין שפע יותר גדול מגילוי השם שנזכה לגילויו ע"י עבודה שלנו.

ואחרי כל כך הרבה אלפי שנים שאנחנו היינו צריכים להגיע לזה ולא הגענו לזה אז יש בינתיים עוד זמן שמתאפשר לנו. לכן בדור בחודשים האחרונים, בשנים האחרונות הניסיונות הולכים וגוברים והלחצים הכלליים המופנים אל עם ישראל הולכים ונעשים קשים יותר ויותר.

כל ההפחדות כל הפחד מהתקפות גזים וכל מה שקורה זה בא מהשמיים בשביל להלחיץ את הנשמות, כי או שאדם מתעורר לבד או שמעוררים אותו.

יש סדר בירידת האורות כמו שתינוק קודם הוא נולד הוא תינוק, אחר כך הוא גודל ומתפתח ומקבל דעת. בהתחלה הדעת שלו קטנה.

אז בסדר ירידת האורות מלמעלה קודם יש מוחין דקטנות ואחר כך יש מוחין דגדלות. אם היה יורד מוחין דגדלות בבת אחת הכלי לא היה יכול לשאת את האור והיה נשבר.

תארו לכם פתאום עכשיו השם היה מדבר אתנו כאן - היינו מתעלפים. כמו שהיה במתן תורה, פרחו נשמתם. הם שמעו את הקול של השם מדבר, לא היה כלים, לא היה הכנה, הרי הם היו בסך הכל עבדים קשים שמה, וכמעט נ' שערי טומאה במצריים, ומה הספיקו לעבוד, וזה היה בהתעוררות מלמעלה שהוציא את עם ישראל ממצרים, זה לא היה בזכות העבודה שהיה כזה גילוי. לכן לא יכלו לשאת את האור פרחו נשמתם.

אחר כך אנחנו רואים במדבר את כל הניסיונות והנפילות של עם ישראל, זה היה כדי להכשיר את הכלים, להכשיר את הדור שידע להתמודד עם אור שידע להתמודד עם חושך, כדי שנלמד להתמודד עם כל המצבים הכניסו אותנו למן טירונות כזו. אנחנו צריכים להגיע למצב כזה שנזכה לגדלות דמוחין.

כל מה שמתגלה בעולם הזה פה, השורש שלו זה שורש של שמות השם. יש כל מיני שמות השם וכינויים, אם זה י-ה-ו-ה, זה שם הויה ויש הרבה צירופים של שם הויה, והרבה נקודים, מנוקד בצורה שונה ומשונה, ויש שמות אלוקים. ויש עוד כל מיני שמות שמי שלומד קבלה פוגש אותם.

עכשיו, מוחין דקטנות זה תמיד שמות אלוקים וזה תמיד יורד קודם. מוחין דקטנות אחר כך מוחין דגדלות.

זה נובע משמות אלוקים. אלוקים זה דין. דין זה קשה, זה הקפדה, זה סבל, זה קושי, זה ניסיונות זה חושך, כל זה בא מצד הדין. אם הכלי זוכה והוא מושך אחר כך עובר את כל הניסיונות מקבל מוחין דגדלות, שזה שמות הויה י-ה-ו-ה זה שמות של רחמים, רחמים וחסד, ואור גדול. אז תמיד, בשביל שנזכה לי-ה-ו-ה, קודם צריך לעבור את הדין, את הניסיונות.

הכלי לא יכול לקבל אור בלי שהוא עובר תהליך של זיכוך של ניסיונות של נפילות. אדם קם. כתוב הרי על שאול המלך שהוא היה בן שנה למולכו.

אומרים חז"ל: מה זה "בן שנה למולכו"?

- שהיה טהור כמו ילד בן שנה אף פעם הוא לא חטא. ואז השם המליך אותו למלך. והנה בא הניסיון של עמלק, שהוא היה צריך להרוג את כולם, להחריב את עמלק, והוא לא עמד בניסיון הזה. הוא הלך לפי השכל שלו, לפי השכל של העם, "חמל העם על מיטב הצאן", הוא לא הרג את עמלק. ואז השם הקפיד עליו ובסופו של דבר המליך את דוד המלך במקומו.

אז מה יש, האדם הזה היה כזה קדוש, כזה טהור, "בן שנה במולכו", היה מלך, היה טהור, פעם אחת הוא נפל הוא לא יכל לקום יותר. אז חז"ל אומרים: זו הסיבה שהוא לא החזיק מעמד. וזה הסיבה שדויד המלך, למרות כל מה שעבר עליו, מספיק קצת להסתכל על ספר תהילים בשביל לראות כל מה שעבר על דוד המלך, ובכל זאת הוא נשאר מלך ישראל לעולמי עד.

דוד מלך ישראל חי וקיים. לעתיד לבוא משיח זה נשמה של דויד המלך, מלך המשיח יבוא ממנו. למה? כי, אומרים חז"ל, היו לו הרבה פגמי יחוס.

יש כלל: "אין ממנים פרנס על הציבור אלא מי שקופה של שרצים תלויה על גבו." למה?

- אם הוא יתגאה אז יגידו לו רגע, רגע, תראה מי אתה, מאיפה אתה באת, מה עבר עליך. אם כן המטרה זה שיהיו כלים שיעברו הרבה ניסיונות, הרבה נפילות, הרבה התמודדויות, הרבה קשיים ומתוך זה נדע לקבל אורות ולשמור עליהם. בן אדם שהוא מפונק שהכל אצלו הולך חלק, לא מעמידים אותו בניסיונות, לא עובר צרות, לא עובר שום דבר, הוא, גם כשיקבל את האור, הוא לא יוכל להחזיק אותו. כל הדרישה שהאדם יפול וידע לקום מתוך החושך מתוך הנפילה מתוך הקשיים. גם בצבא זה כך, כי בתרגילים הם מנסים להכניס את החיילים ואת אלה שצריכים להיות קצינים למצבי לחץ הכי קשים. כי בקרב, זה מצב לחץ, זה לא פיקניק. ואז מי שעובר את כל המצבים הוא עובר את הקורס. מי שיודע הרבה דברים יפים אבל בזמן לחץ הוא לא שווה, הוא לא עובר את הקורס. אז ככה זה.

"ותורתך בתוך מעיי"- כך אמר דוד המלך, וזה מה שהשם יתברך רוצה שאנחנו נגיע. איך נגיע לדבר כזה גדול? הרי כולנו רק עושים לנו כך ואנחנו כבר מתמוטטים ולא יודעים איך להתקיים?

"אין גוזרים גזירה על הציבור אלא אם כן הציבור יכול לעמוד בה". זאת אומרת, שאם דורשים מאתנו היום עבודה רוחנית כזו, שנוכל באש ובמים, כל פעם לקום מחדש, כל פעם להתקשר עם המקור מחדש, ונוכל למשוך אור חזק וגדול בעולם הזה. אם דורשים מאתנו סימן שיש ביכולתנו, כי זה אחד הכללים, שהשם לא מכניס אף אחד בניסיון שאין לו כח לעמוד בו. לכן העונש הקשה על אנשים שלא עלינו מתאבדים. תמיד הרי מחפשים להבין למה בן אדם מתאבד, מחפשים איזה מכתב שהוא השאיר, איזה משבר שהוא עבר, איזה מה שהוא קשה שחנק אותו, אולי לא היה לו כבר כח. אז לכאורה היה צריך לרחם על אחד כזה. לרחם עליו, מסכן, נגמר לו הכח. והתורה מתייחסת לדבר הזה בחומרה רבה מאוד. למה? - כי לא נגמר לו הכח. אותו בן אדם שהכניסו אותו ללחץ כזה קשה שהחליט לגמור את עצמו בכל זאת היה לו עוד רזרבה גדולה מאוד של כח והוא לא השתמש.

כמובן אנחנו לא באים לשפוט אף אחד ושלא יכניסו אותנו, חלילה, לניסיונות כאלה אנחנו לא שופטים של אף אחד, באים רק להסביר את המהות של הניסיון. שגם כשהבן אדם נשבר חלילה ומגיע לכה מעשה היה בו עוד כוח כן לעמוד. ויש, אני חושב, אפילו איזה כלל כזה רפואי, שאם מכניסים אדם למאמץ פיזי ולמסע, וכל זה, שאחרי שהוא מתעלף, כבר לא יכול, סימן שיש בו עוד אנרגיה בכל זאת כן להמשיך הרבה, אלא שזה שלב מסוים של שברון ואם היה עובר את זה היה יכול להמשיך עוד הרבה קילומטרים לרוץ. כן אנחנו מצופים, הדור שלנו להגיע למומחיות רוחנית כזו שנוכל להילחם עם החלק השלילי של הבריאה, החלק השלילי שלנו ושל הסובב אותנו כמו גיבורים רציניים מאוד, בצורה מאוד מתוחכמת, אפילו מדעית, מדויקת. אנחנו קוראים לזה עבודת הנפש דחסידות רחלין, כך אני קורא לזה בספר.

אנחנו צריכים להיות מומחים לעבודת הנפש דחסידות רחלין. שנוכל להבין כל מה שקורה לנו, לסווג אותו, ולכל דבר שקורה לנו או בלב או במוח או בגוף למצוא לזה את השורש וליצר מיד כוחות להתנגד לחלקים הארסיים.

כמו שהיום המדע חוקר את כל העניין הזה של כוחות, ההתנגדות של הגוף, זה דבר מאוד מפליא. אני לא יודע אם זכיתם, מי שזכה ללמוד ביולוגיה, את כל הסוגים של הנוגדנים שיש, אם חודר חיידק, אם חודר וירוס, אם חודר איזה חומר זר איך הגוף מתנגד! זה מאוד מתוחכם ומורכב כל כך ויפה להפליא! מיד הגוף מרגיש ושולח באופן ספציפי מה ששולח.

ולכל דבר יש את המתמחה שהוא בעצמו הולך. יש התמחות בגוף. זה משהו מדהים. כל זה קיים באופן רוחני. אנחנו צריכים להבין למה ה' יתברך ברחמיו מגלה לנו כאלה דברים במדע שלא ידענו שאנו יודעים, זה גילוי פנים מוסתר.

מדעים אלה שעוסקים בזה, מדענים לא בהכרח שהם מבינים את העניין למה זה באופן רוחני. הם מבינים את החלק החומרי, אבל מי שזוכה להכיר את העולם הרוחני אז הוא רואה למה בדור הזה הדברים האלה מתגלים בצורה כזו מדהימה. לא רק בדור הזה אלא בעשרות השנים האחרונות.

הגילויים האלה זה רחמי שמים מרובים שבאים להראות לנו כדי שאנחנו נוכל להקיש מהחומר לרוח. הרי יש כלל בקבלה שנקרא: "מבשרי אחזה אלוק". "מבשרי אחזה אלוק": מההתנסות שלי, מהידע שלי על עצמי, על הגוף שלי, מהתבוננות שלי בנפש ובגוף אני יכול להבין את מה שקורה למעלה.

הרי השם יתברך ברא את האדם בצלמו, בדמותו. לא שחלילה, יש לו גוף או דמות הגוף, אבל, הגוף שלנו זה תמצית של כל הכוחות הרוחניים ושל כל העולמות הרוחניים. ואיך שהמדענים מגלים אצלנו כל מיני דברים כאלה ואחרים כמו שאמרתי קודם, ככה זה קיים גם באופן רוחני, למעלה הדברים האלה.

אם כן, היום יש את ההתמחות הזאת שמגלה כ"כ הרבה כוחות וכ"כ הרבה פרטי פרטים מדהימים איך שהגוף מגיב לכל מיני דברים. אם נשים לב שתי המחלות הקשות של הדור הם דוקא בתחומים האלה: אם זה הסרטן: התרבות התאים וכל זה, וכל מה שקורה, ואם זה שהגוף באיזו שהיא צורה, מתחיל לעשות דברים משונים, לגמור את עצמו בסוף. ואם זה המחלה של האיידס שהגוף מאבד את היכולת שלו להתגונן כמו שצריך. שתי המכות הרציניות מרמזות על שורש רוחני של התיקון של הדור.

מה שחסר בדור, זה מה שחסר בגוף או במדע החיצוני- את אותם האמצעים לעזור לחולים האלה לגונן על עצמם. אותו דבר באופן רוחני, זה הפגמים שלנו.

אין לנו ידע, אין לנו יכולת, לרוב רובינו לבחון כל דבר זר שנכנס לתוך הנפש ולהתמודד איתו. ולהתגונן נגדו, להכין כוחות.

נקרא לזה החלק של המלחמה נגד השליליות שלי ונגד השליליות של הסביבה.

כמו שאנחנו יודעים שיש היום גלים, באים כ"כ הרבה גלים: של החשמל ושל הצליל וכו' מי שקרא, למד, פיזיקה, דברים מדהימים, עולם ומלואו, שהעין לא רואה את זה, אבל המכשירים קולטים. אותו דבר יש השפעה חזקה מאוד של הנשמות מבחינת משפיעים ומבחינת מקבלים. אנשים שעוסקים בקדושה, אנשים קדושים, מקרינים קדושה. אנשים לא מתוקנים מקרינים דברים לא מתוקנים.

כל דבר שאדם חושב, אומר, מרגיש, עושה, זה משפיע בסה"כ של היקום, משפיע בצורה חזקה מאוד. זה אולי אחד הדברים שנקרא בחז"ל "עין הרע". אנשים אומרים "מה זה? זה אמונה טפלה" זה לא כ"כ פשוט, עין הרע זאת השפעה שלילית שאדם מעביר לסביבה שלו, וזה מן מסר שלילי שיוצא מהחלק השלילי של האדם, שאנחנו קורים לזה היצר הרע שבתוך האדם, הוא יכול לפגוע במישהו אחר.

או אם זה לשון הרע שחז"ל אומרים שלשון הרע יש לו כח עצום. זה פוגע במי שמדבר, במי ששומע את זה ובמי שמדובר עליו בבת אחת. אז זה לא פלא שיש היום כל כך הרבה קליפות שמנסות להציק לנו בגוף ובנפש.

אדם כבר אין לו ביטחון ללכת ברחוב באמצע ת"א, הוא לא יודע מה יהיה.

גם העניין הזה של השודד ששודד את כל הבנקים ולא תופסים אותו, זה גם כן בא להראות לנו משהו.

אמר הבעש"ט שכל דבר שקורה יש לו משמעות, נלמד ממנו. "ממנו ניקח לעבוד את השם". זה רמזים מהשמיים.

אז אותו השודד זה בדיוק כמו היצר הרע, שאדם עד ששיג שפע הוא חושב שהשפע שהוא קיבל זה כבר שמור. יש איזה שודד כזה זריז שבא ולוקח לו את זה ולא יכולים לתפוס אותו הוא יותר מהיר מכוחות השמירה. זה הרי הכל אותו דבר, התגובה של המערכת שבאה לשמור על החברה של המשטרה, היא לא משיגה אותו. ככה האדם יש לו שפע שצריך להגיע אליו אם זה שפע חומרי, אם זה שפע רוחני, מובטח לו, צריך לבוא, אפילו זה כבר נמצא אצלו בא הגנב הזה וגונב את זה תוך שניה.

מה הוא עושה? - מפחיד, יורה איזה יריה אחת הרי זה לא הרג אף אחד ושלא יהרוג אף אחד אבל הוא מפחיד. כך היצר בא, מפחיד את האדם עם איזה משהו. אדם המום חוטף איזה שוק. ואז באותו רגע גונב לו את זה, עד שהוא מתאושש ומתחיל להתארגן זה כבר לא אצלו. זה כבר הלך.

הרי הזכרתי את העניין של שאול המלך. לכאורה, מה הבעיה, אז הוא לא הרג את עמלק, אחרי שבא שמואל יכל להרוג את עמלק ולקיים את ציווי השם, ונגמר הסיפור. הרי שמואל בעצמו הלך והרג את אגג, את מלך עמלק, אז היה נותן צ'אנס לשאול, ששאול יהרוג אותו וזהו. ואז כבר מה שנפל תיקן וגמרנו, נכון, קיים את הציווי.

לא כך הוא הציווי הזה, היה לו זמן מסוים, הניסיון הזה היה לו זמן מסוים והוא לא עמד בניסיון הזה לבד. אלא רק כששמואל בא, שמואל הנביא היה צריך הוא בעצמו לתקן את העניין ושאול כבר פספס, עבר הזמן, התגובה צריכה להיות בזמן המתאים.

אחרי מעשה זה כבר לא עוזר. זה לא עוזר, אומנם האדם לומד, הנה, גם המשטרה לומדת, ובטח היא מתחכמת את התגובות שלה ובכל זאת בינתיים עוד לא תפסו אותו.

כן התורה הזו של התגוננות, השרדות נפשית נקרא לזה, התגוננות רוחנית לעומק, תורה אדירה שהדור הזה זוכה שזה בא זה עוד הולך ומתחדש הולך ומקבל עומק ותחכום השם נותן לנו הרבה כלים ברוך השם, שימשיך הרבה גילויים והרבה אפשרויות שאנחנו זוכים ויכולים לזכות, כולנו יכולים לזכות, אנחנו לא רק יכולים אנחנו חייבים. חייבים, כי זה מה שנדרש מהדור.

זה המטרה של ההתאמצות שאני מתאמץ לתת שיעורים או קורסים או ייעוצים, ולהביא את הנשמות שיהיה להם כלים לאבחן את כל הדברים האלה שקורים הטובים והלא טובים אם זה מצד משיכת האור ואם זה מצד שמירת האור, שהיצר לא יבוא ויגנוב לו את מה שהוא צריך. לתת לאנשים כלים שיוכלו להתמודד להכיר מה שקורה.

היום לפני שבאתי לכאן בא להתייעץ איתי אדם עם בעיה של שלום בית, נשוי שנה. ברוך השם ראיתי את המצב והיה ברור מה קורה, היה ברור מהר מאוד מה הבעיות שלהם הגדולות, מה הבעיות שלו ומה הבעיות שלה. היא לא הגיעה, הוא הביא לי תמונה של האשה וראיתי את המצב. התחלתי להגיד לו מה לפי דעתי הוא צריך לעשות אם הוא רוצה להציל את הנישואים. בסה"כ הוא רוצה להציל את הנישואים. הייתם צריכים לראות איזה התנגדות קשה היתה לו. היה מלחמה בשביל שהבן אדם הזה יקבל מה שהוא צריך לעשות בשביל להציל את החיים שלו.

אתם מבינים מה שאני אומר? הרי הוא בכל אופן, אם הוא היה יודע מה לעשות הוא היה עושה לבד. הוא בא להתייעץ, הוא מבין שהוא לא יודע מספיק, הוא רוצה לשמוע עצה. וכשהוא שומע את העצה ורואה שזה נכון ובכל זאת היתה התנגדות עצומה הייתי צריך להילחם איתו שעה בשביל שהוא יבין ויסכים בכיוון שיכול להביא תיקון לזוג הזה.

כך אדם תפוס, כל כך תפוס כל כך מסובך שכל כך קשה לחדור אליו ולהסביר לו מה

הפתרון לבעיה שלו. סה"כ זה כבר כואב לך, מה שכואב לו על הבעיה שלו ויש אפשרות, יש אפשרות לתקן. יש לו אפשרות לתקן בקלות. מה מפריע לו? מי מפריע לו? -זה היצר הזה, מה שחז"ל קוראים היצר הרע.

היצר הרע זה מלאך שקיים אצל כל אחד. יש מלאך כללי, כוח. אם נתרגם את זה למילים של היום זה מין כוח רוחני שלילי עם כוונות ותכונות בדרכים מתוחכמות. כללית זה נקרא יצר כללי ויש לכל אחד סניף בתוך נפשו זה היצר הפרטי שלו השלילי. שהוא קיים והוא גם מתכנן ומבצע, והוא מקונן שם כמו שיש לצד הקדושה תוכניות חשובות לתיקון הבריאה יש לו תוכניות לעכב את תיקון הבריאה.

הוא מדבר עם האדם ונותן לו עצות ומכשיל את האדם והורס את האדם בלי שאדם חולם בכלל שהוא קיים. והוא מדבר עם האדם מתוך הלב, מתוך המוח, בקול של האדם, בן אדם חושב שזה הוא חושב, שהוא מרגיש את זה, שזה הוא אומר את זה, זה לא הוא, זה בכלל לא הוא זה אותו יצר מתוחכם.

מסופר גם במקרה של משה רבנו וגם במקרה של שמואל הנביא שבפעם הראשונה שהי' יתברך דיבר אתם, אז עם משה רבנו דיבר איתו וחיקה את הקול של עמרם אביו. למה?
- שמואל רבנו לא יבהל. הכין אותו, כמו שאמרנו קודם, אז בהתחלה דיבר איתו כאילו הוא חיקה את הקול של אביו.

שמואל הנביא גם כן שהי' התחיל להתגלות לו הוא חיקה את הקול של עלי הכהן והוא חשב שעלי הכהן קורא לו. תסתכלו בתנ"ך ותיראו את הסיפורים. זה מצד הקדושה.

להבדיל, בצד הטומאה ככה גם כן היצר מחקה את הקול שלנו ואת המחשבות שלנו. ואנחנו, הדור שלנו לא מוכשר בכלל ולא יודע בכלל מה קורה לו. אנחנו לא יודעים מה הוא מציע לנו ומה הוא עושה לנו, זה נראה לנו שזה אנחנו. וזה לא אנחנו. "הקול קול יעקב והידיים ידי עשיו", הקול, זה נשמע שזה יעקב, צד הקדושה מדבר בנו, הצדק האישי שלנו. כי האיש הזו חושב למשל שהוא מאוד צדיק.

אז אני אגיד לכם בכמה מילים איזה חלק ממה שאני עושה ללמד את האנשים את הנוסחאות שבהם משתמש היצר הרע להרוס אותנו.

כל הכוונות של האישה, הכוונות שלה, המטרות שהיא מצפה מהבעל, הם מטרות מאה אחוז נכונות. כל המטרות נכונות, אבל איך שהיא רוצה להשיג את המטרות זה פסול. זאת אומרת אם זה בעל כזה שיהיה לו יצר טוב היא מקבלת את הבעל, אבל עם היצר הטוב שלו. את היצר הרע היא לא מוכנה, זה איכסה, שילך לזבל. בן אדם שמתחתן מצפה שיקבלו אותו כמו שהוא. עם הטוב ועם הרע. כל אחד מאתנו.

היא גם יש לה את החלק השלילי שלה, היא לא כל כך מודעת זה מאוד מוסתר. היא חושבת שהיא הרבה יותר בסדר ממנו. הכוונות שלה מאוד טובות, אבל היצר משתמש. מנפנף לה בכוונות הטובות על מנת להביא לחורבן. וזה כבר הולך להיות חורבן אלא אם כן היא תתאושש ותתחיל לעשות עבודה אמיתית.

אז כשהיא מסתכלת על בעלה היא רואה את הרע שבו את החלק השלילי. כשמסתכלת על עצמה היא רואה כמה שהיא טובה ומבריקה ונבונה וצודקת. איך היא צודקת, איך בכלל הזבל הזה חי איתה? היא לא מבינה למה יש בפנים כל מה שיש לה בפנים בכלל לא חולמת, איך היצר שלה מנופח, גדול ושמן, היא לא חולמת מה שהוא מתכנן.

אם כן זה אחד הדברים כשאדם רוצה להכיר את עצמו, דע שיש ציווי "דע את אלוקי אביך ועבדהו", שאדם צריך להכיר את השם ואיך הוא מנהל את העולם הזה ואת העולמות ואיך הוא מנהל אותו. אחרת איך האדם יעבוד אותו. אבל האדם הוא "חלק אלוק ממעל". אנחנו חלק אלוק ממעל, הנשמה זה חלק אלוק ממעל.

השם יתברך ברא את האדם! כתוב בפרשת בראשית מהעליונים ועד לתחתונים. כמו שאנחנו יודעים מצד אחד יש לנו נשמה כל כך שואפת לדברים, יש לנו השגות כאלה מדהימות, רצונות כאלה מתוקים. מצד שני יש לנו אותם התפקודים כמו של בהמה: לאכול, לישון, להתרבות, הולכים לשירותים. זה מין שילוב כזה כל כך קשה לנו הקונטרסט הזה, הניגוד, אבל כך השם ברא אותנו מלכתחילה. זה התפקיד שלנו.

הרי אלה שהוא ברא בלי יצר הרע זה מלאכים. חוץ מזה גם ברא בהמות. אנחנו שילוב קשה של העליונים עם התחתונים, של יצירה עם אור גדול זה הנשמה שיש לאדם יחד עם הגוף שהוא עפר ואפר. השלב הראשון אדם צריך להכיר את עצמו, ממה הוא מורכב איך הוא מורכב.

יש ארבע יסודות שמרכיבים כל דבר בבריאה: אדמה ואש, מים ורוח. כל אדם מורכב מהם ויש ליסודות האלה השפעות חיוביות על האדם ושליליות אבל כל אדם נבדל מחברו בהרכב המסוים והמדויק של אותם היסודות האלה שמרכיבים אותו.

כי יש מישהו שהאש שולטת קודם כל, נניח, אחר כך העפר ואחר כך הרוח, ויש הפוך. יש כל מיני הרכבים. כל אדם מורכב אחרת.

בבית ספר זה מה שהינו צריכים ללמוד קודם כל. מה מעניין אותי היסטוריה וגיאוגרפיה ומתמטיקה ודברים שלא משמשים לנו כמעט כלים.

החלק הכי יקר לאדם זה הנפש שלו ועינינו וזה מוסתר. בזה אדם צריך לעסוק קודם כל. בן אדם שלא יודע מה שקורה לו בפנים - הוא לא יודע מה שקורה לו בחוץ.

עכשיו לפני שאנחנו מתחילים בדברים מעשיים קצת, להתבונן בתוך הלב, צריכים לדעת שיש את שני החלקים האלה שחיים בכפיפה אחת: הטוב והרע, האור והחושך, קדושה וטומאה. ויש תפקיד לצד הטוב לתקן את מה שניתן לתקן בצד הלא טוב.

אומר הרמח"ל, אחד מגדולי המקובלים בכל הדורות, היה לו מגיד מהשמיים שהיה מגלה לו את כל הסודות ומה שהוא רצה, הוא אומר שעיקר התיקון שלנו זה להגביר ימין על שמאל.

ימין זה חסד. שמאל זה גבורה. סך הכל ימין על שמאל. כהנים שמברכים את העם בברכת כהנים הם שמים יד ימין על שמאל, אם שמתם לב. לא צריך לבטל את השמאל אבל צריך לשעבד אותו לימין.

עכשיו כשקורה והשמאל שולט על הימין אז יש יניקה גדולה מאוד לחלק השלילי של הבריאה שקוראים לה יצר הרע והוא זוכה למשוך את השפע אליו, הוא הופך להיות ראש וצד הקדושה הופך להיות זנב.

זה המצב הקיים מאז חורבן בית המקדש. עם ישראל הפך להיות לצערנו לזנב. וצד של הטומאה הפך להיות לראש זה מה שכתוב שמה שמפריד בינינו לבין ימות המשיח זה שיעבוד מלכויות. אם כן, המלכות של הקדושה משועבדת.

האפשרות שלנו לשלוט בארץ ישראל אחד התיקונים הקשים שבחיים, אנחנו רואים בדור בימים האלה, עם ישראל סוף סוף זכה אחרי אלפיים שנה לחזור לפה. והנה עוד איזה מיליון בדרך ובעז"ה עוד כמה מיליונים בדרך.

כמה קטרוגים, כמה בלגן, לא נותנים לחיות, אם זה הישמעאלים שגרים פה ואם זה עכשיו אומות העולם. כל העולם מבלבל לנו את המוח לא נותנים לנו לחיות כאן בשקט כשכולנו יודעים - מהותנו לא לעשות רע.

המהות של היהודי היא לעשות טוב, כל אחד מאתנו רוצה לעשות טוב, אנחנו בניו של אברהם אבינו ביישנים, מאמינים בני מאמינים, גומלי חסדים. לא שאין לנו יצר, יש לנו יצר רציני, אבל מחלק הנשמה רק להשפיע טוב.

אני לא חושב שהרבה יהודים יהיו מוכנים ללכת ולהוציא תינוקות מאינקובטורים ולזרוק אותם ולקחת את האינקובטור כמו שקורה עכשיו באירן. דברים אכזרים וקשים שאי אפשר לתאר.

אז מה רוצים מאתנו, סך הכל אני חושב מדינה אם לא היו מתמרדים וזורקים אבנים ועושים את כל הדברים האלה, נותנים להם מקום לחיות, נותנים להם מקום להתפרנס אפילו מכשירים אותם ונותנים מה שנותנים. אולי לא הכי טוב בעולם אבל אדם שהוא לא יהודי יכול לחיות פה בכל זאת.

אני בא למשל מארגנטינה, שמה אתם יודעים מה קרה שם, שלטון קשה, מעלימים אנשים, אדם לא יכול אפילו לחשוב מה שהוא רוצה, לא רק לדבר, לחשוב, הוא לא יכול. אם מישהו רק ירגיש מה שהוא חושב, אולי היום פחות אבל לפני כמה שנים... משהו נורא.

פה בארץ אם אין מישהו שממש חותר לעשות דברים רעים, נותנים לו לחיות, לדבר, להגיד. תראו את חברי הכנסת מה שהם אומרים שמה. כל אחד מדבר חופשי אבל בכל זאת לא נותנים לנו מנוחה, ואנחנו לא יודעים למה.

אחד אומר צריך להרוג אותם, אחד אומר שצריך להגלות אותם, אחד אומר שצריך לעשות אתם שלום, אחד - צריך לוותר להם, כל אחד אומר הרבה דברים.

הרמח"ל אומר הסוד של היכולת שלנו להחזיק בארץ ישראל ולחיות פה בשקט כמו שצריך זה שאנחנו צריכים להשליט ימין על שמאל, פשוט ולעניין.

אם עם ישראל ואם הנשמות של עם ישראל מתוקנות, מתקנות את עצמם, עובדים באופן רוחני כמו שצריך אף אחד לא יפריע לנו, לא רשעים כאלה ואחרים ולא אומות העולם ולא אף אחד.

אלא מה, אנחנו עם ישראל - זה בחינת 'לי-ראש'! יש לנו תפקיד רוחני: להאיר את הבריאה, לתקן את העולם. עובדה היסטורית שספר הספרים מפורסם בכל העמים, השפיע על כל העמים, כל הפילוסופים כמעט בצורה כזו או אחרת, עם סילופים, לא משנה, עשרת הדיברות עשו את שלהם.

עם ישראל מצופה להיות השליח הזה שיאיר את הבריאה. ויעזור לעמים גם לתקן את עצמם. אבל, אם אנחנו לא עושים את תפקידנו, אנחנו בעצמנו, בתור פרטים או בתור כלל, לא מתוקנים מה יש לצפות מהחברה שהם צריכים לקבל מאתנו הדרכה רוחנית.

אנחנו יישנים והם צריכים תיקון. אין להם תיקון אז הם מקטרגים: מה פתאום שאתה תשב בארץ ישראל אם אתה כזה? אתה נראה עכשיו כמו שאתה נראה, מגיע לך מקום אחר לא פה, אם אתה תהיה מי שאתה צריך להיות אנחנו גם נחיה איתך כמו שצריך ונעזור לך.

הרי התפקיד של הקליפה בסופו של דבר זה להשתעבד לקדושה ולעזור לקדושה למלא את תפקידה ולהגיע לתיקון. השם יתברך רוצה שכל העולמות יהיו מתוקנים. לא רק כל העמים, כל העולמות. "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים" - הר הבית יהיה בית תפילה לכל העמים.

ועכשיו, הנה איזה שטות כזו מה שקורה, איך אנשים מתים, איזה מין אסון, איזה מין בלבול, איזה מין טיפשות, הרי אפשר למנוע את הדבר הזה בקלות.

איפה כל החכמים? מספיק שלא היו נותנים לכל אחד להיכנס לשם או היו שמים שמירה כמו שצריך ולא היה קורה כלום. והנה מה שקרה, "אין עצה כנגד השם".

למה זה קורה? למה אין את השכל ואת התבונה לעשות את הדברים הנכונים? - כי "אין עצה נגד השם". לא נותנים לנו את השכל הזה. אין לנו כלים לקבל אותו. יש הסתלקות הדעת מכל מיני סיבות.

אם כן, עבודה הזו הרוחנית חשובה של חקר האדם ושינוי האדם ושיפור האדם היא עבודה

שבסופו של דבר תביא גם לשינוי במציאות שתפתור לנו את הבעיות המציאותיות הכואבות והקשות.

היום לא רואים איזה פתרון, בטבע לא רואים איזה פתרון. אדם כבר אין לו אחיזה, אין לו יכולת להיאחז בשום דבר, הוא כבר לא יודע. הפחדים, היגיעות והצרות עד כדי כך שאדם אין לו פתרונות פשוטים בשביל להתגבר על זה.

גם אם כבר נותנים לך מסכת גז אתה לא יודע אם חלילה ברגע שיזרקו את הגז אם תוכל ללבוש את זה. אין עצה.

זה קורה מהשמים בשביל לעורר, לזעזע את הנשמות שיתחילו להתעורר ולחשוב: מה עושים? למה עושים? איך עושים? ולהתעמק בדברים. ושהימין תהיה על שמאל.

התיקון של המשפחה הזו שהזכרתי זה בדיוק התיקון. האישה הזו מאוד קפדנית, מאוד קשה. יש דברים שהיא צודקת מטרות נכונות אבל היא כל הזמן קשה איתו. זה שמאל על ימין במקום שיהיה ימין על שמאל. אם היא קצת תשנה את הפרופורציות הוא יהיה מותק הבן אדם. לא יהיה בכלל בעיות, יהיו בעיות קטנות אבל לא כאלה בעיות רציניות.

אם כן עיקר הכלים שאנחנו צריכים לרכוש, צריכים לבוא על ידי התבוננות. בשני מילים אולי אני אתאר לכם קצת איך האריז"ל מדבר על העולמות איך העולמות הרוחניים קיימים. יש מן מערכת כזו שנקראת "ספירות דיושר".

לא יודע אם שמעתם על זה, על כל פנים אני אסביר לכם מהר, כשהשם ברא את העולמות כתוב שהוא צימצם את אורו ויצר מן חלל כזה ואחר כך הוא הכניס קו של אור אין סוף בפנים וסביב הקו הזה הוא ברא את כל העולמות, בצורה כזו של פירמידה שהעולם שלנו העולם הזה הוא העולם הנמוך ביותר, החיצוני יותר, הגשמי יותר, והוא מקיף את העולמות הרוחניים יותר שהאור אין סוף בפנים.

אז אור אין סוף מאיר אז בכל העולמות בפנים. זה כל הקבלה על חצי רגל אפילו, רק שיהיה לכם מושג. אם כן, אור אין סוף זה חלק הכי פנימי ואנחנו בפריפריה.

עכשיו צריכים להתבונן, להתבונן פירושו להתכנס פנימה, לנסות עם הכלים שהשם נתן עם השכל ועם הרגש, עם התחושות להגיע לאור אין סוף שנמצא גם בתוכנו.

אנחנו חיים בחיצוניות של החיצוניות של החיצונית האדם כמעט לא מעבד ולא מתעמק, ולא משיג כמעט שום השגה על שום דבר על מה שקורה לו, לא ברגש ולא בשכל, לא במעשים, כלום, בשטחיות של השטחיות של השטחיות שמה אנחנו חיים.

וכל האפשרויות לרכוש כלים, שנתחיל קצת להתגונן וקצת להתחיל ולהילחם עם החלק השלילי ולתקן אותו, ולהגיע לתיקון שלנו וליעוד האמיתי- זה על ידי זה שנרכוש כלים על ידי התבוננות.

קודם כל לחשוב, להתבונן, שאדם מתחיל להתבונן הוא עושה כלי ואז אם הוא נמצא בביטול נכון ובהתקשרות עם השם. השם זורק לו פתאום הארה מלמעלה. "וזרקתי עליכם מים טהורים" - פתאום הכלים של התבוננות יכולים לתת לנו ידע על הרבה דברים על עצמנו, על הסביבה, על דברים כלליים, נותנים לנו דעת, קשר. הדעת זה קשר.

הדעת מקשרת בין חכמה לבינה. כך זה בספירות: חכמה, בינה, דעת. הדעת זה באמצע. החכמה זה הברקה, הבינה זה הניתוח המתפשט לעומק ולרוחב והדעת זה הסינתזה בין שניהם.

זה הנקודה של הידע המדויק. אין לנו דעת, "אם אין דעת הבדלה מאין" - כך אומרים חז"ל. כן אנחנו צריכים היום לעבוד, להתחיל לעבוד בעניין של התבוננות.

עכשיו ההתבוננות הזו מורכבת מהרבה סוגים של התבוננות, הרבה מאוד סוגים. כל פעם צריך ללמוד חלק אחר יש התבוננות בתוך הנפש, יש התבוננות בתורה, יש התבוננות

במציאות, יש התבוננות בחלק השלילי של הנפש, התבוננות בחלק החיובי, יש התבוננות בשמות הקודש, שמות השם, שחז"ל קראו לזה ייחודים, ויש גם בזה דרגות של התבוננות. כל חלק אחר שאנחנו נתעסק יהיה לנו כלים אחרים. וגם נותן כלים בשביל לנתח את הדברים שקורים לנו את הניסיונות את, הבעיות וגם נותן לנו כוחות. אני אתן לכם דוגמא קטנה: למשל, הרבה אנשים היה להם פעם טוב ותמיד הם עסוקים עם הטוב ההוא שהיה להם פעם טוב. וזה העיסוק שאדם מתעסק במה שהיה לו פעם טוב היצר מביא אותו על מנת למנוע שהיה לו גם עכשיו טוב. אני מתגעגע לאיזה טוב שהיה שמה אני עסוק עם הטוב ההוא וכמה רע לי עכשיו, כמה הטוב הזה חסר. אבל כתוב בקבלה שכל אור שנכנס בכלי משאיר בו "רשימו"- רושם. האור אחר כך מסתלק ונשאר חושך. הרושם הזה, הרשימו הזה שנשאר בתוך הכלי יש לו תפקיד. התפקיד שלו זה לעורר את הכלי שירצה לקבל שוב פעם את אותו אור אבל שיתאמץ ובזכות. מה התפקיד של הרשימו? תפקיד חיובי - למשוך אור חדש. מה עושה. היצר, יש לנו רשימו של איזה אור טוב, עושה לנו געגועים על מנת להביא אותנו לייאוש. כדי שלא נבקש אור חדש, שלא נעשה מאמצים לזכות בעוד איזה הישג אלא שנאכל את הלב על מה שהיה על מה שהיה אז.

דוגמא אחת של אפשרות להשתמש בכח זה לקלוט את הרשימו הזה, להרגיש אותו, אבל במקום לתת לקליפה, ליצר הזה שעם זה יהרוס אותנו לקחת את אותו רשימו, ולהגיד: כמו שאז הרגשתי טוב, כמו שאז היה לי את הכח הזה, הנה גם עכשיו יש לי את הכח הזה. אני לוקח את התחושה שיש לי מאז של אותו מקרה הטוב, מאותה תחושה עכשיו אני לוקח את התחושה הזו בשביל להתעלות הלאה. זה דבר פשוט שבפשוטים תשימו לב בתוך החיים שלכם כמה פעמים אדם מתגעגע לאיזה משהו ואיך זה מכניס אותו והורס לו את ההווה והעתיד שלו, במקום שזה יבנה אותו. אז הנה דוגמא אך שהכוחות קיימים, הדברים האלה נמצאים והיצר משתמש בהם במקום לתת לנו עם זה למשוך הלאה ולהתפתח הלאה - להיהרס ולחזור אחורה. דוגמא קטנה, טוב, אולי עכשיו אנחנו בכל זאת נכנס קצת לחלק חווייתי מסוים בשביל שיתחיל להיות לנו איזה שהם כלים. בכלל אדם צריך במשך כל יום לעסוק מספר דקות בהתבוננויות שונות ומשונות וזה יתן לו הרבה כוחות והרבה אור וכוח ויכולת לנטרל השפעות שליליות לברר אותם, לבחון אותם וליצור נוגדנים נכונים ולמשוך מצבי רוח טובים. הרי אדם צריך להגיע להיות בן חורין, אך רובינו עבדים של עבדים.

הניתוק והתיקון

הנושא שרציתי היום לדבר זה הנושא של הניתוק, המצב של עם ישראל לא טוב לא בפרט ולא בכלל, מספיק שפותחים חדשות ושומעים מה קורה שהמצב מאוד מדאיג, גם באופן רוחני וגם באופן מדיני אנחנו נמצאים במצב של ניתוק ואפשר לומר שבועידה זו של השלום, מה שהם קוראים לזה, אנחנו מובלים לכוון שבאופן רוחני, אני לא מדבר באופן פוליטי או צבאי, באופן רוחני, הוא לא מראה על התקדמות. יכול להיות שבאופן מדיני, באופן פוליטי אם מוותרים על שטחים יכול להיות איזה זמן של שקט, יכול להיות שהיצר יהיה עסוק והסטרא אחרא תבלע ותירגע קצת לאיזה זמן, אבל באופן רוחני זו נסיגה. יש לנו כלל מהרמח"ל, שכפי שעם ישראל נוחלים את הארץ למטה ככה כוחות הקדושה נוחלים את השלטון למעלה, ואם להפך אז להפך. זאת אומרת שאם השטחים מאיזה סיבה אם על ידי הסכם או על ידי מלחמה על ידי

לא יודע מה, זה נמסר לשונאי ישראל זה מראה שהמצב לא טוב! אם היו לנו מספיק זכויות, לא רק שהשטחים האלו לא היו נמסרים, אלא הגויים היו מזמינים אותנו לשלוט על שאר ארץ ישראל, זה הדבר המתקן!

לא רק מטריד העניין הזה של למסור שטחים אלא הם גם רוצים ישות שלהם שמה, לא רוצים לשבת כיחידים בתוך השטחים, הם רוצים לשבת שמה כישות.

זאת אומרת, שכביכול הארץ תהפוך להיות שלהם, אבל אנחנו יודעים שזה בדיוק הפך רצון השם, שהוא הנחיל את הארץ לבני ישראל, הוא לא הנחיל את הארץ לבני ישראל כי אנחנו יותר יפים, או עשה לנו איזו פרוטקציה, אלא זה לצורך קיום התפקיד שלנו, אנחנו צריכים את בית המקדש לצורך תיקון העולם, בלי בית המקדש התיקונים שאנו עושים הם מוגבלים והרי השם יתברך רוצה שאנחנו נתקן את העולם במלכות ש-ד-י. והתיקון של העולם הזה כולל עבודת בית המקדש.

ועל מנת שאנחנו נוכל לקיים את עבודת בית המקדש הר הבית צריך להיות בפועל בידינו וצריך להיות לנו גם מספיק כח בקרב העולם שהם יסכימו או שנכפה את עצמנו באיזו שהיא דרך שנוכל לקיים את המצוות שתלויות בארץ ובית המקדש, ואם כל המדינות בעולם, וזה כל המדינות בעולם בעצם, והם באות וטוענות שירושלים לא שלנו.

זה כתוב הרי מראש שזה יהיה ככה! אבל מטריד אותנו שכרגע אנחנו מובלים לזה, ושוב פעם אני לא מדבר באופן פוליטי, רק באופן רוחני, מה שמטריד אותי זה המצב הרוחני, שאם אנו מוותרים על השטחים באופן רוחני, אז בעצם ויתרנו על כח הקדושה לפי הנוסחה הזו שאמרת.

לפי ההלכה זה מותר במקרים של פיקוח נפש, יכול להיות שאנחנו היום במקרה של פיקוח נפש, כי הרי אם לא נגיע לשום הסכם הגוים יכולים לתקוף, יכולים ללחוץ, ומה שמעניין כאן מה שצריך לכאוב כאן, זה שבעצם התיקון נדחה, התיקון של כלל עם ישראל של כל העולמות נדחה.

מה שברור שזה זמן חשוב מאוד, כיוון שיכול להיות שלא נוותר ואז יהיה עימות מדיני או כל הדברים ביחד זה מראה שאנחנו מתקרבים לשלבי הגאולה, בפועל, שכל האומות מתאחדות על ירושלים, ויכול מאוד להיות שהשם יתברך המיר, החליף את המלחמה, את גוג ומגוג הפיזית במלחמה רוחנית, אידיאולוגית, רוחנית של שליטה. ובמקום שהגויים יבואו ישר עם חרב, אולי הם קודם מנסים לבוא עם דיבורים.

"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע" ככה כתוב על הזמן הזה, מה אנחנו יכולים לעשות? המעשים שעושים היום הם מעשים חיצוניים.

אמנם נכון שאדם צריך לעשות השתדלות וצריך שיהיה צבא וצריך שתהיה מדינה וצריך שיהיו חוקים ולא מספיק רק להתפלל, צריכים לעשות. אבל אם הם מאמינים בכח שלהם, בקיצוניות שלהם באידיאולוגיה שלהם, ולא בשם ולא בתורה אז זה לא יעזור שום דבר - ההפך זה יכול לעורר קטרוגים.

היו בעבר מנהיגים כביכול חזקים שויתרו, וזה פתח פתח לויתורים של היום, לכן אנחנו אין לנו על מי לסמוך, לא על בני אדם אפשר לסמוך, אפילו אם הם אנשים טובים וכשרים עם כוונות טובות, ואנחנו יודעים שהמנהיגים של היום לא כולם שומרים מצוות, אולי הם שומרים בסתר אבל לא בגלוי זו בעיה קשה! כמו שלפני קום המדינה אי אפשר היה להסתמך רק על תפילות ולימוד תורה והיה צריך לעשות מעשה בפועל ולעלות לארץ ומי שלא עלה נכחד שמה, וצדקו אלו שאמרו לעלות ולהלחם לעשות.

היום לא מספיק רק להלחם ולעשות צריכים גם כן את החלק הרוחני, את התיקון הרוחני: אמונה בשם וקיום תורה ומצוות, שום אידיאולוגיה ימנית או לא משנה איזו לא תעזור

לשכנע את אף אחת מהאומות: רק תורת השם! ולהבהיר, ולא הפשט של תורת השם רק הקבלה, זאת אומרת היו צריכים ללכת במשלחת אולי מקובלים שילכו להסביר שמה לגויים למה אסור לנו לתת את זה ולמה זה אסון גם בשבילם אם אנחנו מוותרים.

אבל מה אנחנו נאמר? כי בתוך עמינו המקובלים עדיין בגלות, אז מה אנחנו נלך להגיד לגויים? המצב מאוד מסובך, גם כשאנחנו מסתכלים על הפרט, רוב האנשים עסוקים ביצר. היצר תופס אותם בקלות, הורס להם את החיים בלי בעיה! ואנשים אין להם כלים להתמודד.

וכל הדברים הנוראים שיש בעיתונות זה לא צחוק, גילוי עריות, שפיכות דמים דברים שלא היו שלא היו לפני 20-30 שנה, זה חלק מהחורבן הרוחני שנובע מההשפעה על המון בני אדם, יש עשרות אלפים נרקומנים זה לא צחוק זה נשמות אומללות, מאיפה באים הסמים? מי שמעאל.

סיפרו לי נרקומנים שבהתחלה נתנו להם את זה בחינם, כל מיני שונאי ישראל, חברים שלהם ואח"כ כמה פעמים הם כבר היו מכורים, גם לילדים נותנים עכשיו, ולכן כמה שנדבר ונצחק חייבים לעשות איזה שהיא תפנית רוחנית בתוך נפשינו ולנסות שזה ישפיע גם כן על נפשות כלל עם ישראל.

דבר ראשון חייבים להתפלל בלב שבור, על עם ישראל, על תורת ישראל ועל ארץ ישראל לשם יתברך, כי כתוב "שבכל צרתם לו צר" מתי שלעם ישראל יש צרה גם השם יתברך כביכול סובל, כי הוא לא יכול להשפיע אם אנחנו לא פותחים פתח להשפעה.

אז דבר ראשון אמרתי להתפלל בלב נשבר ובכי על עם ישראל, מספיק 2000 שנה של גלות מה שעובר עלינו עוד לא גמרנו ורוצים, הרשעים האלו, רוצים להחזיר אותנו אחורנית שנכנס לסיבוך רוחני יותר גדול, ר"ל.

צריכים לבכות ולהתפלל ולצעוק על התורה, שהתורה בגלות, כל התורה, כל הפרד"ס זה נחלתם של מעטי מעט בעם ישראל, רוב עם ישראל לא מכיר ולא יודע ובמיוחד עבודת הנפש דחסידות רחליון, פנימיות התורה, תורת הקבלה, לבכות על זה שיפוצו מעיינותינו חוצה זה צריך התעוררות של הכלים, הכלים זה עם ישראל, שיתעורר בלב נשבר ויבקש מהם שהאורות האלה יפוצו כבר, שהנשמות יתחילו לקבל תיקון.

ועל ארץ ישראל, לא כיוון שיש לנו תאבון חומרי, תאבון קולוניאלי או אימפריאליסטי לכבוש ארצות אלא על מנת שנוכל לקיים את התפקיד הרוחני שזה כמובן לטובת כל העולמות כולם, ואז גם על זה לבכות תארו לכם איזה מין דבר זה: חברון, קברי האבות שבה, ואפילו קבר שמואל הנביא, הכותל, הר הבית, כל זה.

הרי לפי מה שהרשעים האלו רוצים זה לא יהיה בידיים שלנו, על זה טוענים אם עם ישראל יתאחד בתפילה אז יש סיכוי שהשם יעשה ברגע האחרון איזה מפנה וכל הרשעים האלו ייעלמו מן המפה, אז זה מבחינת התפילה.

מבחינת המעשים: חייבים להגביר כל קצב ואיכות קיום המצוות, אין זמן יותר, עכשיו זה כבר לא דיבורים, עכשיו זה כבר רואים את הגזירה ממול לעיניים חייבים כל אחד ואחד להרבות במצוות יותר ויותר:

מי שהיה רגיל ללמוד דף ליום שילמד 4 דפים, מי שלמד רק פשט שילמד עוד דברים, מי שלמד רק סוד שילמד גם פשט, מי שקיים כמה מהמצוות שישתדל לקיים את כל המצוות!

אין יותר זמן, הזמן דוחק מאוד. כל נשמה עכשיו שמתעוררת להתקרב לשם ולתורה יכולה להכריע את העולם לכף זכות, אז מבחינת המעשים צריכים להגיע למצב של קיום מצוות במסירות נפש שהכוונה בקיום המצוות היא להקים את השכינה מעפר, להמליך את השם יתברך בעולם, לא לצורך העולם הבא שלך ולא לצורך פחד מהעונש ולא לצורך שום דבר רק

לשם שמיים.

לכוון ולבקש ולצעוק על זה אולי אם אנחנו נתעורר קצת לא נחכה שאחרים יתעוררו זה יכול עוד לשנות משהו להמתיק איך שהוא את הדין, אנחנו רואים שהדברים האלה, המצבים הקשים הם לא נעשים בן לילה, יש תהליך.

השם לא נותן מכה פתאום, יום ועוד יום ועוד יום מתאסף החומר, יש תהליך רוחני עד שמגיע הזמן אז יום יום יום יש עוד זמן לעצור משהו לשנות להמתיק אם לא לבטל את הדין - להמתיק אותו, כמובן שהשם יתברך לא עוזב את עם ישראל, ובודאי שלא בדור כזה יתום כמו הדור שלנו!

אבל כשאנחנו צריכים לצעוק על זה, צריכים לצעוק! אנחנו צריכים ללמוד מן הגויים איך לעבוד את השם: שהם עכשיו במסירות נפש דורשים את ארץ ישראל בשביל עצמם אז אנחנו חייבים להתעורר גם כן במסירות נפש: לדרוש, להתפלל, לעשות, לא להגיע חלילה למעשים של אלימות ודברים כאלה, בשום אופן!

לא למחלוקת בעם ולא לשנאת חיים, זה אסור. אם נגזרה גזירה - נגזרה אין מה לעשות, חלילה לא להגיע לשפיכות דמים ודברים מהסוג הזה, זה אסור! גם חיים של יהודי אחד יותר חשובים מהרבה שטחים, "מי שמציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם מלא".

עכשיו זה הבסיס: תורה ומצוות ותפילה, אבל מה שהכי חשוב, והכי דחוף נוסף לדברים האלה זה הבסיס, זה עבודת הנפש דחסידות רחלין!

הרי כמו שיש אומות העולם בעולם ועם ישראל כך בתוך נפשנו: יש את נשמת השם שהשם שם בקרבנו, את הנשמה הקדושה ויש את היצר הרע שבא לנגוס ולהרוס.

יש תוכנית על כל אחד ואחת ויש תוכנית ליצר כמו שמתכוננים למלחמה יש תוכנית על כל גזרה וגזרה, על כל נחל, על כל גשר נכון? עושים תוכנית. מי יכבוש את זה? אם יכבוש את זה? מי ישתתף בזה? כך באותה צורה יש ליצר את פרטי התוכנית על כל נשמה ונשמה איך הוא יתפוס אותה. מה שמטריד אותי ומה שכואב נורא זה שהנשמות חולפות, נחטפות, נהרסות אין מי שיתנגד לזה, אדם רק משתף פעולה, אם אנחנו נזכרים בשואה, מה הכאב הכי גדול חוץ מעצם אובדן האנשים שהלכו?

- איך הם הלכו? שלקחו אותם בלי יכולת להתנגד ככה וישו אותם באיזה מקום ונגמר, לא הספיקו אפילו להגיד "שמע ישראל" ונגמר הסיפור.

אז תדעו לכם שבאופן רוחני המצב הזה יותר גרוע, כך הנשמות מובלות היום אחת אחת למלכות לאבדון, ואין כמעט מי שמתנגד.

אדרבה - משתפים פעולה: היצר גורם לגייס את כל כוחות האדם לשתף פעולה לחורבן של עצמו, של אשתו ושל הילדים שלו אין כמעט יכולת וידע לאנשים איך להתנגד!

זה צו השעה, אם אנחנו נגייס בתוך נפשנו את הכוחות את החכמה בינה ודעת איך להתמודד עם היצר הזה ולא לתת לו לשלוט, גם האומות לא יוכלו לשלוט עלינו בחוץ, נגמרה השליטה שלהם.

עכשיו תבינו קודם כל את התוכנית הבסיסית של היצר, המשותפת לכל הנשמות ולזה אני קורא תוכנית הניתוח, תוכנית הניתוח. הרי יש את הגוף, הגוף הוא כלי, בתוך הכלי הזה יש אורות, האורות זה הנר"ן - נ"פ ר"וח נ"שמה חיה יחידה.

כשאדם נולד יש לו רק נפש, אח"כ בהתאם לעבודתו הוא יכול לזכות להגיע, אחרי כל התיקונים של דרגות הנפש - לרוח. אח"כ הוא יכול להגיע לנשמה וכו', אז הגוף הוא הכלי, בתוך הגוף הזה יש את האורות כמו שהסברתי.

עכשיו יש גם כן יצר בתוך האדם, יש כח הרסני והוא בא לנסות למנוע את שליטת הנשמה על הגוף.

הרי מה ההבדל בין צדיק לאדם רגיל? הצדיק הנשמה מאירה דרך הרוח ודרך הנפש עד לתוך הגוף! לכן הצדיקים הגדולים אם אוכלים משהו, המאכל קדוש! התפללו בסידור, עד היום שומרים את הסידור של הבעל שם טוב כאוצר עצום!

כל דבר שהצדיקים נגעו בו באופן חומרי השתמשו מקבל קדושה, למה? כיוון שהנשמה שלהם מאירה בתוך החומר של עצמם ואפילו החומר שהם נוגעים, ככה זה הולך, זה הסוד של השיירים של האדמו"רים הצדיקים.

אם כן, הנשמה מאירה בתוך הגוף. שהנשמה איך היא מגיעה להאיר בתוך הגוף בצורה כל כך חזקה שמזככת את הגוף והיצר אין לו מקום בכלל להתעסק אתה? זה בא על ידי מלחמה פנימית של האדם!

הרי אף אחד לא נולד צדיק, אף אחד, אדם נולד עם פוטנציאל, אבל צריך להילחם! זו עבודת נפש קשה: "איזה הוא גיבור הכובש את ייצרו", כל הצדיקים גדולי עולם, גדולי ישראל הם עבדו קשה מאוד עד שהגיעו לדרגה הזו, הם לא נולדו ככה, מסופר על אברהם אבינו מה שעבר עליו עוד שאפילו לא היה מי שילמד אותו בהתחלה.

אם כן, האפשרות שהנשמה תשרה בתוך הגוף ותזכה אותו שהאדם הזה יהיה כלי להשראת השכינה ותשרה בו קדושה עליונה השם יתברך יוכל לקיים את מטרת הבריאה שזה ש"התאוה לו להיות לו דירה בתחתונים", "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בתוכם! בתוך נפשות עם ישראל!

כדי שיהיו כאלו אנשים, הם צריכים לעשות התעוררות מלמטה, מלחמה קשה, פרונטלית, עקשנית בלתי מתפשרת עם היצר.

בשביל להלחם עם היצר הזה, הם צריכים את כל התחבולות שאפשר. הם צריכים להכיר אותו ולהלחם נגדו, אם לא יילחמו, אז הוא מנתק את הנשמה מהגוף ומתלבש על הנפש - יונק מהנפש מתחזק מהנפש, מחטיא אותה וגמרנו.

וככה הוא שולט על העסק, עכשיו אם כן, בואו אנחנו נכנס לראש הזה שלו, כמו כל מתכנן שרוצה לתכנן להזיק למישהו, צריך לתכנן, צריך להבין איך לעשות את זה, נכון?

שאיזה חבלן רוצה לפוצץ גשר הוא חושב, עושה תכנית: איפה יעבור, איפה ישים את החומר נפץ, כמה זמן, כמה חומר, נכון? כך היצר יושב ומתכנן!

אז אם אנחנו נדע את התכנון שלו, נדע איך להלחם נגד זה, מה לעשות נגדו, אז התכנון העיקרי הראשוני הבסיסי שכל יהודי צריך חייב לדעת זה שהיצר בא לנתק אותנו, ממי הוא בא לנתק אותנו דבר ראשון?

מכל מקורות ההשפעה של הקדושה שיכולים להשפיע עליו, כי אם אדם לבד, אם הנפש המסכנה לבד היצר שולט בה, מגביר תאוה וכפירה וכל מיני דברים - היא כבר בידיים שלו, ממי יכולה לקבל הנפש כח של קדושה על מנת שהיצר לא יוכל לה?

יכולה לקבל מהנשמה, מנשמת האדם, יכולה לקבל מחכמים וצדיקים, יכולה לקבל ע"י תורה וקיום מצוות הרי "מצווה גוררת מצווה, עבירה גוררת עבירה", זאת אומרת שהנפש של האדם שהוא מקיים מצווה מקבלת מלמעלה כח לקיים עוד מצווה, זו שמירה!

יותר מאשר אדם שומר על המצוות, המצוות שומרות עליו!

כל מצווה שאדם עושה פותחת עוד איזה צינור של שפע והוא מזדכך והוא מחובר.

כמובן שהיות שאנחנו צוות, ממלכת כהנים וגוי קדוש אנחנו מקבלים השפעה מעוד נשמות, אנחנו נלמד אולי בעזרת השם בספר "שער הגלגולים", על הנושא הזה היום אם נספיק.

אנחנו מקבלים כח וסיוע מעוד נשמות, גם מנשמות שבעולם הזה, שהם בעולם הזה וגם מנשמות שהם בעולמות האחרים באים ומתעברים באדם, יוצא שהאדם צריך הרבה הרבה עזרה מנשמתו, מנשמות הצדיקים בעולם הזה ומנשמות הצדיקים בעולם הבא והוא צריך

לעבוד מאוד קשה עם כל הסיוע כדי להלחם ביצר הזה בצורה פרונטלית שיהיה לו יכולת עליו, צריך סיוע רציני ולכן מה הוא עושה?

הוא מנתק אותו הוא מנתק מבית המדרש, הוא מנתק אותו מהמניין, הוא מנתק אותו מספרי הקודש, הוא מנתק אותו מהחברותא, הוא מנתק אותו מהצדיקים, הוא מנתק אותו מהשם ע"י כפירה, חותך לו את האמונה, מנתק אותו מאשתו שלא יקבל ממנה את ההשלמה שהוא צריך לקבל, את העזרה שהוא צריך לקבל, את התמיכה כדי שיוכל לעבוד את השם, מנתק אותו מהילדים שלו כדי שהוא לא יוכל לעזור לילדים שלו, מנתק אותו משאר היהודים - שנאת חינם.

למה יש שנאת חינם, מה כל כך חשוב לו שתהיה שנאה בין היהודים, ליצר הזה?! כיוון שאם יש שנאה יש פירוד, יש פירוד האורות לא יכולים לעבור ואז כל אחד לבד, במקום שיהיה כח ביחד, כל אחד לבד, הוא אפילו משתמש בחלקים הטובים בשביל לעשות שנאת חינם זה הסוד של המחלוקות שיש בעם.

אם כן כל המטרה שלו הראשונית זה הפרד ומשול - ניתוק. לכן אם אדם יש לו מחשבה להתנתק מהמשפיע שלו, להתנתק מהתורה להתנתק מהסביבה, להתמסר לכל מיני שטויות, לנסוע לחו"ל, כל מיני עניינים כאלה שיש בהם רמז הכי קטן שבאים להרחיק את האדם מהקדושה שיצר עובד על זה - זה מהיצר!

כולל עניין של גירושין בתוך המשפחה, לפעמים כמו שאמרנו הרבה פעמים אין ברירה, אבל לכתחילה מי שמרוויח מזה זה היצר הרע מהגירושין, מפריד בין הנשמות, עושה חורבן, פוגע בילדים, פוגע ברכוש, פוגע ביכולת, מכניס אנשים לדיכאון, מכניס אותם לייאוש, הורס, עושה סכסוכים בין המשפחות, ולצדדי זה אחד המכות של הדור.

על מנת לנתק את האדם מהשורש שלו הוא יכול להשתמש בכל האמצעים שיש הפנימיים והחיצוניים, על ידי זה שמכניס לאדם תאוה לכסף שלא יסתפק במועט, שירצה כל הזמן להשיג מה שאין לו, מה שיש לו לא מספיק, מה שאין לו זה מה שחשוב, ככה הוא מוליד אותו מדחי אל דחי משגע את בני האדם.

הנוער שלנו במצב קשה ביותר, קשה ביותר, שיא החוצפה, אני מדבר על הנוער באופן כללי, שיא החוצפה, שיא החומריות, שיא הדרישות צריכים לתת להם כלים להתמודד שיבינו לאן הדברים האלה מוליכים אותם. זה לא צחוק!

אם כן, כל אדם צריך להתבונן בתוך נפשו כל יום, לא פעם בשנה, כל יום, כל רגע מה יצר מתכנן עליו, ממה הוא רוצה לנתק אותו, לאיזה פינה הוא רוצה להכניס אותו...

מתי שהוא מגלה - לא לתת לו. לא לתת לו בשום אופן כמו שהוא מנסה לנתק את האדם מהקדושה, הוא מנסה לחבר אותו לעבירה זה הצד הנואף, אז שאדם הולך ומתפתה לאיזו שהיא עבירה, לאיזו שהיא תאוה, לאיזו שהיא מידה לא טובה שידע שזה מהיצר.

בא איזה זוג לייעוץ יש להם בעיה של שלום בית, הוא נורא אוהב אותה והיא אומרת שהיא שונאת אותו, כי הוא נודניק, כי הוא קשה, כי הוא לחצן, כי הוא משפיל אותה, כי עושה כל מיני דברים: מרגיז אותה, פוגע בה ליד אנשים, לא נותן לה כסף כמו שצריך, כל מיני עניינים, והיא מוכנה עוד איך שהוא לסבול בגלל הילדים והוא בא, למה הוא בא, כי הוא רוצה שלום בית כי הוא אוהב אותה.

אז אני אומר לו: 'טוב אתה אוהב אותה, אז תדע לך כל מה שאתה עושה זה לא נכון, כל מה שאתה עושה עכשיו במקום שיביא שלום בית יביא פירוד, שנאה חורבן. אתה מוכן לשנות?' - 'כן, מה אני צריך לשנות?'

אז אני אומר לו תכבד אותה, לא לפגוע בה לפני אנשים, לקנות לה מתנות, לעזור לה, לתמוך בה, ואם אתה תתן את כל הנשמה, בסוף אולי היא תחזור לאהוב אותך כמו פעם,

ואם אתה עושה הכל הפוך, כל הזמן רק עושה לה רע, רוצה לקחת אהבה בכוח - אהבה זה לא בא בכוח, אהבה לא בא בכוח, זה תוצאה נכון? תוצאה של קשר של יחס.
- 'כן, כן, כן, אני יעשה הכל', זה היה לפני שבועיים, אמרתי לו טוב, מתי תבואו? עוד שבועיים.

באמצע השבוע ב- 12.00 בלילה אני מקבל הודעה להתקשר אליו דחוף מה קרה? אשתו ברחת. למה? כי הוא השתגע התחיל לזרוק עליה דברים לא יודע מה, טוב בסוף הוא פייס אותה והיא חזרה, היום היו עוד פעם, אתם חושבים שהוא שינה משהו? מילימטר הוא שינה? אלפית מילימטר? כלום!

אני אומר את אותם דברים עוד פעם והוא פותח עיניים כאילו שאני מחדש לו איזה חידוש גדול, אמרתי לו, אבל לפני שבועיים אמרתי לך אותו דבר!
- 'כן אבל חשבתי שאם זה משהו צודק אז לא צריך לוותר'.
אמרתי לו אתה רוצה שלום בית והיא תאהב אותך אתה תוותר גם שנראה לך לא צודק, עכשיו נראה שבוע הבא.

בקיצור, אדם רוצה להשיג מטרה והוא עושה בדיוק הפך, בדיוק ההפך, זהו. אז לא נאמר שלא אומרים, גם כשאומרים לאדם תשמע היצר תופס אותך ככה וככה ותעשה ככה וככה - הוא צריך לעשות, אם הוא לא יעשה יהיה איזה שהוא שינוי? לא יהיה שינוי!
אז לכן צריך להתפלל שכל יהודי ויהודיה ידעו באמת מה היצר עושה להם, ידעו גם מה לעשות נגדו וגם יעשו לא רק ידברו ויחלמו, ואז יבוא משיח כבר, והאומות לא יוכלו לענות בכלל.

עד כאן יש שאלות?

תלמיד: מה בקשר למקובלים, למה הם לא משמיעים את קולם? הם כמו במחתרת. לא מכירים, אותם לא יודעים אותם כלום.

כ"ק האדמו"ר: לא יודע. אולי יש כאלה שכן משמיעים משהו, או שהם עסוקים בלימוד ובעניינים, אולי הם פועלים בסתר, לא יודע, מטבע מהותם של המקובלים הם אנשים צנועים, עסוקים בלימוד תורה ודברים כאלו, אני יודע על מקובלים שהולכים עכשיו להתפלל בקברי הצדיקים ועושים ייחודים ומשתדלים יותר מכרגיל אבל זה הדרך שלהם הם לא יוצאים לחוצות לדבר עם אנשים. גם על העניין הזה צריך להתפלל.

עוד שאלות?

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: אני אגיד לכם, אני רואה שיש צימאון לנשמות ויש רצון ויכולת קיבול רק צריך להביא להם את הדברים, אם זה ע"י קלטות או שיחות או יעוץ או ספרים צריכים להפיץ, זהו, דחוף!

לא שניים שלוש ארבע קלטות, מיליונים של קלטות צריך להפיץ, שאנשים ישמעו ירצו - יעשו, לא ירצו - לא יעשו. אבל לפחות שידעו שיש צורך, שיש סיבות.

נלמד מספר "שער הגלגולים" של תלמיד האריז"ל, הרב חיים ויטאל (ע"מ רכ"א):

"קיום המצוות ואברי האדם הראשון ואיך נכללו בהם כל הנשמות של כל בניו הנבראים", אני לא מתכוון כאן במובן לפרש ולפרט יותר מידי אלא רק באופן כללי שנתבשם קצת ברעיונות.

וזה לשונו: **"עוד צריך שתדע בעניין הנזכר של קיום המצוות הנה כל אבר מרמ"ח אברים מנשמת אדם הראשון מן הראש עד העקב"**. כל הנשמות שלנו באות מהאדם הראשון, יש בזה הרבה חילוקים, אבל לכל אחת יש שורש בתוך אדם הראשון, אחד בא מהכתף הימני שלו, אחד בא מהכתף השמאלי, אחד מהפיאה הימנית, אחד מהשמאלית.

יש כאלה שבאים מהעקבים של האדם הראשון. אחרי החטא של האדם הראשון יש תהליך שנקרא: "נשירת אברים" שכל האברים נשרו וכל הנשמות נתפזרו לניצוצות וניצוצי ניצוצות, כל הנשמות שהיו כלולות באדם הראשון, יש כאלה שעברו לקין ולהבל ויש כאלה שנשארו אצלו, ויש כאלו שנשרו ונפלו בקליפות, יש חלוקה, לא משנה. אבל עכשיו הוא בא להסיק פה איך השיתוף פעולה בין הנשמות שבאות מאותו שורש. זה הנושא. המשל בזה,

"מי שהוא מאבר הכתף של אדם הראשון כנזכר למעלה, הנה יש בו כללית רמ"ח מן הראש ועד העקב", הוא אומר שבכל אבר של אדם הראשון גם יש שם רמ"ח אברים ושם"ה גידים בקטן, כל המושגים פה של ראש עקב כתף. זה לא שיש שמה איזה גוף עם כתף ועם ראש ועם זנב ועם כל מיני דברים אלא זה לתת שיעור, שיעור של קירבה וריחוק ושיתוף וזה פשוט צריך לתאר את הדברים, בסדר?

גם זה עניין של חשיבות כמובן בגוף האדם, הראש זה החלק הכי חשוב, אח"כ יש את הגוף אח"כ יש את הרגליים יש את הידיים כל דבר יש לו את התפקיד, לכל דבר בתוך הגוף שלנו יש לו שורש רוחני למעלה, מאז הוא כתב:

"הנה יש בו כללות רמ"ח מן הראש ועד העקב הנה מי ששורש נשמתו היא בפרטיות העקב של הכתף הזה", יש באדם הראשון כתף ימין, כתף שמאל אבל בתוך הכתף כמו בכל איבר יש גם כן כביכול אדם קטן שמה, אז יש נשמות שבאות מהעקב של הכתף: **"הנה מי ששורש נשמתו היא בפרטיות העקב של הכתף הזה אינו צריך להשלים כל הכתף ולתקן כל הפגמים שבו רק בחינת העקב לבדו".**

כמו בכל עניין כמו בכל מפעל גדול או להבדיל צבא. לא כל חייל צריך לעשות כל דבר, אבל כל חייל צריך לעשות מה שהוא צריך לעשות פלוס מה שהחברה הקרובים לו צריכים לעשות, הפלוגה שלו הגדוד שלו יש להם תפקיד מסוים ביחד.

זה מה שהוא אומר כאן, אז אם יש נשמה שבאה משורש פרטי מסוים בתוך כתף מסוים של האדם הראשון אז הוא צריך לתקן רק את החלק שבאותו מקום ואם איזה ניצוץ, נשמה שבחינת העקב הזה עשה איזה פגם,

"הנה כל הניצוצות של העקב הזה צריכים לתקן הפגם הזה בעדו, כי כל הניצוצות הנתלים בעקב הזה כולם ערבים זה לזה", אז אומנם יש ערבות לכל עם ישראל לכל הנשמות, אבל באופן ספציפי יותר כל הנשמות שבאות משורש פרטי מסוים ביחד באדם הראשון הם קשורות וצריכות לעבוד ביחד.

זה הסוד, אגב, של הרבעים עם החסידים שלהם שהרבי של כל חסידות הוא האחראי, הוא הראש לאותו אבר והנשמות של החסידים הם הניצוצות, ביחד איתו אז הוא מאיר בהם! ולכן יש חבורה ביחד ויש מבצעים ביחד ויש הלכות ביחד ויש לימוד ביחד ומתחתנים ביחד אם קשורים.

יש קשר מיוחד, אז אם אנחנו היינו זוכים אחרי שבא הבעל שם טוב, אתם יודעים מה היה קורה? הרי כל אחד מהאדמו"רים שבאו אחרי הבעל שם טוב לכל אחד ואחד מהגדולים היה תפקיד מיוחד, אחד התעסק יותר בתפילה, אחד התעסק יותר בלימוד, אחד התעסק יותר בחסד, ואני לא רוצה כרגע להגיד איזה מהחסידות הזו האחרת שייכת למה.

אבל כל אחד מהתלמידים של המגיד ממזריטש היה להם התמחות נשמית, דרך מסוימת אם היינו זוכים עד היום היה צריך להיות שיתוף פעולה, אהבה וכל אחד ואחד היה מאיר את החלק שלו, זה נקרא עולם התיקון שכל הספירות עובדות ביחד, עכשיו אנחנו בחינת תוהו כל אחד אומר "אני אמלוד" ולא קשורים ביחד ולא עושים עבודה תמיד ביחד, לפעמים כן לפעמים לא, תלוי במצב, אבל אין את הלימוד ביחד ואין את האחוה והאחדות,

לא רק בקרב החסידים גם עם הליטאים וכל הזרמים, היה צריך להיות אחדות אמיתית בין כל הזרמים, שכל אחד עושה ותורם את חלקו, זה התיקון האמיתי שצריך להיות בע"ה שנזכה בקרוב, הנה זה מאיפה אנחנו יודעים, זה מושרש כאן באריז"ל, זה מה שהוא אומר כאן:

"ואם איזה ניצוץ נשמה שמבחינת העקב הזה עשה איזה פגם, הנה כל הניצוצות של העקב הזה צריכים לתקן הפגם הזה בעדו" אם אחד מהניצוצות נפל כולם צריכים להרים אותו, לא יכולים להתעלם ממנו.

"כי כל הניצוצות הזוחלים בעקב זה כולם ערבים זה לזה לתקן כל אחד מהם פגם של חברו וכשיושלם זה העקב לתקן אין צורך לשום ניצוץ שבו להתגלגל כלל לתקן שום פגם של שאר ניצוצי הכתף", בקיצור כל שורש מסוים באדם הראשון מקבל תפקיד לתקן דברים מסוימים, מתי שהצוות המצומצם שיש לאותו שורש גמר לתקן - לא מתגלגל יותר בעולם הזה, גמרנו.

אח"כ בכתף יש עוד ניצוצות עוד שורשים הם יעשו את העבודה שלהם, כמו מלחמה, יש פלוגה שצריכה לפרוץ אז הם צריכים לפרוץ קודם כל, אח"כ באים אחרים לתחזק את הקו, אלו עושים משהו אחר.

אחרי שגומרים לתקן את אותו העקב נניח את אותו שורש הספציפי לא צריכים להתגלגל יותר,

"אין צורך לשום ניצוץ שבו להתגלגל כלל לתקן שום פגם של שאר ניצוצי הכתף, גם דע, כי כאשר איזה ניצוץ מאלו הניצוצות של הכתף הנזכר, יעשה עברה אחת אשר לסיבתה הנצרך להתגלגל לתקן הפגם ההוא הנה הוא מתגלגל עם ניצוץ אחר חברו שבעקב הזה ונתקן עימו אבל עם העברה שעשה הוא מאותם שלסיבתה גופו כלה ואינו קם בתחיית המתים כנזכר, הזה הניצוץ ההוא שחטא הוא לבדו מתגלגל בלי שותף, בגוף אחר וגופו הראשון נאבד וכלה".

אם העברה חמורה הוא לבד מתגלגל וגופו הראשון כלה, הלך לא יקום, אם העברה יותר קלה אז הוא עם שותף מתגלגל ויש לו תיקון.

נמשיך: **"האמנם אם אינו מתגלגל רק לסיבת תשלום איזו מצוה" זה היה מתי שהוא עשה עבירה, אבל עם עכשיו הוא מתגלגל רק כדי להשלים איזה מצווה,**

"שחסר ממנו אז אינו צריך להתגלגל עם ניצוץ אחר רק הוא לבדו מתגלגל בגוף שני וכן עד כמה גלגולים הולך ומתגלגל הוא לבדו עד שישלים כל התרי"ג מצוות ואז כל אותם הגופים שמתגלגל בו נוטל לזמן התחיה אותו החלק הנשלם בו וכולם קמים בתחיה."

השפלות והביטול בתוך הניסיון

אדם צריך לעבור בחיים האלה מסלול שלם של תיקונים, המסלול הזה נקבע מראש בהתאם למה שצריך האדם לתקן, והולך ומשתנה בהתאם להצלחות והכישלונות של האדם בבחירה שהוא בוחר בחיים שלו.

בכל ניסיון וניסיון שהאדם מתנסה בו יש כמה לקחים וכמה לימודים שהוא צריך ללמוד, לפעמים הוא לומד את זה בדרך הקלה, לפעמים הוא לומד את זה דרך כאבים.

ואדם צריך לדעת שבמשך כל יום הוא מועמד בניסיונות מניסיונות שונים, יש ניסיונות גורליים ומרכזיים ויש ניסיונות יותר קטנים, כאשר רוצים מהשמים ורוצים להעלות אותו דרגה מנסים אותו בניסיון גדול יותר ממה שהיה רגיל, ואז אדם נכנס ל"ברוך" מסוים: חיצוני לו, פנימי לו,

זאת אומרת או שזה ניסיון חיצוני שתלוי בכל מיני אנשים, או שזה ניסיון פנימי שלו, איך להתייחס למה שקורה לו, איך להבין את הדברים.

באופן עקרוני וכללי אנחנו יודעים שבכל ניסיון וניסיון, האדם בזמן הניסיון הוא נמצא בחושך, כיוון שאם הכל היה ברור לו אז זה לא היה לו ניסיון, ניסיון זה שיש חלקים שלא ברורים.

היצר הרע שזה הכוח השלילי שנלחם עם הטוב בתוך האדם וגם בתוך הבריאה הוא מנסה להכשיל את האדם ולמנוע מהאדם לראות את הדרך בה ילך, נקרא לזה שהוא מטשטש את ההשגה של האדם ומונע ממנו בהירות, כאשר האדם כבר זוכה לבהירות, הוא כבר שמח ורגוע.

השלב הכי קשה של הניסיון, זה כשהאדם הוא בהסתר פנים, בהסתר, מבולבל, ולא יודע מה נכון ומה לא נכון, לא יודע מה הוא צריך לעשות לא יודע איך להתמודד ואיך להתגבר ואיך לצאת ולאיזה כיוון.

הזמן הזה של הטשטוש הוא כואב, קשה ומפחיד ומבלבל. זה זמן מסוכן, מסוכן מאוד, מה יעמוד לזכות האדם בזמן הזה? כמובן אם יש לו זכות אבות זה טוב, אם יש לו צדיקים במשפחה, אפילו בדורות קודמים.

אבל הדבר העיקרי שעומד לאדם זה הרצון הכללי שלו שהוא בירר ובוחר במשך החיים שלו, החיים האלו פה בגלגול הזה, זאת אומרת שאם האדם באופן מהותי פעם אחר פעם מוסר את נפשו לעשות את הטוב, וכל פעם הוא בוחר בדבר הנכון והאמיתי למרות שזה קשה לו, ולמרות שזה כואב לו, ועולה לו בכל מיני מחירים, אז ההצטברות של מעשי הקדושה שעשה במשך חייו עומדת לימינו ושומרת עליו בזמן של הערפול והטשטוש בתוך הניסיון.

כמו שכתוב: "מצוה גוררת מצוה" - זאת אומרת שאם אדם עשה הרבה מצוות ולא עניין רק המצוות באופן טכני לעשות אלא החלק המהותי, החלק הפנימי איך הוא עשה את המצוות, אם אדם רגיל למסור את נפשו על קידוש השם, למסור את נפשו בשביל האמת ולא מתפשר ומחפש את הטוב ואת הצדק ורוצה לעשות נחת רוח לשם יתברך, וכל חייו זה מסכת של מסירות נפש אחת גדולה, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי".

ישנם שלבים בהתפתחות הרוחנית בהם האדם צריך לחוש את טעם הכישלון, את טעם הנפילה, את טעם הייאוש, המטרה הפנימית בניסיון מהסוג הזה, זה להביא אותו לבחינה של ביטול פנימי, הכנעה פנימית וביטול פנימי לפני השם יתברך, להביא אותו לביטחון בשם יתברך ואמונה יותר גדולה, שאדם ירגיש וידע שהשם יתברך מציל אותו לא בזכות הדברים הטובים שעשה אלא ברחמיו הרבים!

הרי יש כלל בקבלה שאומר: "כפי שאדם מעורר מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה", זאת

אומרת שאם אנחנו רוצים לעורר רחמים גדולים בשמים, וזה ברור שכולנו רוצים את זה לתועלת עצמנו ולתועלת הבריאה כולה, אנחנו צריכים להיות בתוך נפשנו בדרגה של רחמים, כיון שאם אנחנו במצב של רחמים, אנחנו מרחמים, ואנחנו בעצמנו זקוקים לרחמים, אז יש ביכולתנו לעורר רחמים מלמעלה.

אם אנחנו במצב של דין, של גבורה, יכולים לעורר למעלה דין וגבורה, יש דין וגבורה של קדושה, אז יעורר מלמעלה דין וגבורה של קדושה, זה בחינת יצחק אבינו, אליהו הנביא, זה בחינת פינחס הכהן, שהם היו עוסקים בעניין הגבורה דקדושה בהזדמנויות שונות על ידי המסירות הנפש שלהם והדבקות בגבורה של קדושה הם עוררו מלמעלה ניסים מעל הטבע גם כן גבורות של קדושה.

אדם בדרך כלל לא בדרגות האלה ואם הוא עוסק בגבורה אז זה כבר בגבורה של טומאה, זה סתם רשעות לעסוק ברע, בקנאה, בכעס ולעשות רע, אז זה מה שהוא מעורר מלמעלה כעס, קנאה, גזרות קשות. השם ישמור.

אם כן אנחנו בדור שלנו צריכים להגיע לשפלות פנימית, ומהשפלות הזאת להגיע לביטול פנימי, ולכן מידי פעם בפעם אדם מרגיש ש"הרצפה זזה מתחת לרגליים שלו", והוא חוטף ניסיון קשה מאוד, ומרגיש חושך, אפילה, מרגיש חוסר אונים.

כמובן שאף אחד לא אוהב את המצבים האלו, ורוצה את האור, אדם רוצה את הבהירות, אבל אי אפשר להגיע לאור ובהירות קבועים בתוך נפש האדם, דרגה קבועה של קדושה, אם אדם לא מתנסה באפילה הזו, כמו שכתוב על משה רבנו, שהוא נכנס לערפל איפה ששם האלקים, הוא נכנס לערפל.

אנחנו מידי פעם באופן פרטי, וגם בכלל, וגם בכלל באופן כללי, נכנסים לניסיונות כאלה של ערפל. ואז קשה לנו וכואב לנו ואנחנו מפחדים ומתייאשים, ואז היצר מקטרג, רוצה לגמור את האדם עד הסוף.

מאוד חשוב שאדם ידע:

"גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי. שבטך ומשענתך המה ינחמוני. תערוך לפני שולחן נגד צוררי. דישנת בשמן ראשי כוסי רוויה. אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בבית השם לאורך ימים"

זאת המטרה להגיע לבחינה "ושבתי בבית השם לאורך ימים".

בתהילים דוד המלך זכותו תגן עלינו גילה לנו את כל המלחמה הרוחנית עם הסטרא אחרא, כל התהילים זו מסכת של הודיות, ומלחמות לשם, זו מלחמה נגד הרע.

כאשר דוד כועס על הרשעים, לפעמים נדמה גם על יהודים, שהם היו במצב לא נכון, הוא לא כועס על הנשמה היהודית, חס ושלו, הוא כועס על הרוע על הרשעות, הוא נלחם, הוא נלחם מלחמות השם. והמשיח בעזרת השם שיבוא בקרוב, הוא ילחם מלחמות השם.

אם כן, בזמן החושך, כאשר השכל של האדם מטושטש, וההדרה הרוחנית הפנימית שלו לא מופיעה ומאירה את נפשו, האדם צריך לדעת שזה זמן קריטי. אבל זה זמן חולף, כל ניסיון חולף, זה זמן חשוב. בזמן הזה אדם צריך להתעורר בקדושה עליונה יותר ממה שהיה רגיל, זו המטרה של כל ניסיון.

לכן כאשר אדם מרגיש את הערפול ואת הפחד, את החוסר בהירות, את הלחצים, זה הזמן לצעוק אל השם, לדבר עם השם יתברך, מעומק הלב, להוציא אמנם את הביטוי של הדברים בפה, אבל לדבר מעומק הלב, "ממעמקים קראתיך השם", ממעמקים, ואם אדם בזמן הניסיון והנפילה הקשה והחושך נדבק בשם יתברך, מובטח לו שאחרי שהעננים של הניסיון יחלפו מעל נפשו הוא יגיע לדרגה רוחנית גבוהה מאוד, לאור קבוע בתוך נפשו, להתענג על השם, לקבל בהירות ועוצמה רצינית מאוד.

כמו בעניין של המחלות, כאשר איזה חיידק או וירוס תוקף את האדם, והגוף של האדם משכיל להתמודד אתו, בסוף האדם מחוסן מאותו וירוס וחיידק, כאשר הוא מתגבר, יש שלב קריטי שלא ברור מי התגבר, אבל ברגע שהוא מתגבר, גמרנו, אותו חיידק, אותו וירוס כבר לא יכול להזיק לו, יש לו נוגדנים, יש לו כח לעמוד.

כך גם באופן רוחני, שמנסים את האדם מהשמים באיזה שהיא תאוה, או באיזה שהיא נפילה, מכל סוג שהוא, והאדם בתוך הניסיון והחושך צועק אל השם ומתקשר ונדבק בו, מבקש עזרה, מראה את אפסיותו כלפי עצמו, ומבין שהוא כלום, ומשיג בתוך שכלו, ש- "לולי השם עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי" שאם השם לא מציל אותו, האדם אין לו כח הוא לא יכול להתגבר על שום דבר, הוא לא יכול לעשות שום דבר ולא יועילו חכמים בשום דבר "כי אין עצה כנגד השם". אז האדם מגיע לבחינת "אין" - "עצה כנגד השם", אין בחינת ביטול, הפך אני - אין.

"אין" זו "עצה כנגד השם", זו העצה היחידה: להתבטל! לבטל את האגו! שאדם מרגיש שאין חכמה, אין בינה ואין דעת, ולא יודע מה לעשות, ואיך לעשות, ורק השם יכול לעזור לו, ואם השם לא יעמוד לימינו אין לו סיכוי, בזמן הזה, זה זמן האמת, זה הזמן הכי יקר לאדם עלי אדמות, אם האדם אז בוחר בטוב, אז הוא יזכה אח"כ לשפע גדול מאוד, גם גשמי, גם רוחני, וגם בהירות, השם יפתח לו את אוצרו הטוב.

לצערנו, רוב רובנו בזמנים האלה של החושך, שומעים בקול היצר, זה דומה לאדם שמקבל מכה ביד עם פטיש, לוקח את הפטיש ומפוצץ לעצמו את היד עוד יותר, לא מספיק הניסיון שאדם מועמד כבר מלמעלה, ולא מספיק הנפילה שהוא נופל, הוא גם מפיל את עצמו עוד יותר, ומשתף פעולה עם היצר, נותן לו אוכל טעים וטוב, מפרנס אותו ומתנתק מהשם, ולכן יכול להגיע לנפילות גדולות, וללכת חלילה "מדחי אל דחי".

עכשיו תדעו לכם שאדם עובר את הניסיונות האלה זה לא בבחירתו אם ינסו אותו או לא, זה נקבע מהשמים, כמו שראינו למשל הניסיונות שאיוב התנסה, הניסיונות שאברהם אבינו התנסה, הניסיונות שמשנה רבנו התנסה, כל ניסיון וניסיון שאדם מתנסה בו זה נקבע מלמעלה, וזה לא מתי שאדם רוצה.

לפעמים אדם משתגע, הוא אומר "מה זה כבר חצי שנה אני מרגיש כל כך חזק, כל כך שמח, אמונה כל כך גדולה" ופתאום הוא חוטף זעזוע שהוא לא יכול לעמוד בזה, הוא לא מבין מה קרה "אולי טעיתי? מה עשיתי? למה מענישים אותי? למה הולך לי כל כך גרוע?". הוא לא מבין שעושים לו טובה, שבעצם עכשיו הוא עובר קורס, קורס קצינים, שמהשמים רוצים לזכות אותו.

א. לכפר על עוונותיו, על ידי סבל, אבל זו לא המטרה בדרך כלל, המטרה היא יותר פנימית, היא מטרה של רחמים, דין, עונש, קשיים, זה חיצוניות ההשגחה, אבל יש פנימיות ההשגחה, יש שם אלקים, שם אלקים, זה שם של הטבע של החיצוניות, יש שם ההויה, שם הרחמים, אז יש בכל ניסיון אומנם חלקים של דין אבל, הפנימיות של הניסיון זה רחמים, זה לרחם על האדם להעלות אותו בדרגה.

אדם לא יעלה בדרגה עד שלא ישפשו אותו היטב, את כל נפשו, הוא יקרא לעקוד את נפשו, כמו יצחק ואברהם בעקידה, רק אז מתי שאדם עומד בשפשוף הזה, הוא עולה בדרגה אמיתית, "וצדיקים ילכו מחיל אל חיל", אין מנוחה!

זה הסוד של מה שכתוב: "ביקש יעקב לישב בשלוה, קפץ עליו רוגזו של יוסף" הוא רצה לנוח, הוא רצה שלווה.

אין שלווה.

אז קפץ עליו הניסיון הקשה הזה של יוסף. אם כן, היות והדברים האלו לא בידי האדם,

והניסיונות, והתדירות של הניסיונות, העומק של הניסיון לא בידינו, זה בידי שמים, כמו שכתוב: "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים".

אז אדם צריך לאחוז ביראת שמים, בתפילה, בדבקות בשפלות, ולהודות לשם יתברך, להודות על מה שעשה, ואיך ששפף אותו, ואיך הוא כאב לו, ואיך שהוא נפל, ואיך זה כל החושך הזה, והפחדים, זה אך ורק לטובת האדם, ולטובת הבריאה כולה.

עכשיו יש פה סודות נוספים, הרי אנחנו כל פעם צריכים לברור ניצוצות שנפלו בעומק הקליפות, וזה כמו שבחבית, בהתחלה מוציאים את מה שעל החבית, אח"כ עוד שכבה, חופרים עד שמגיעים למטה לשמרים.

אז ככה אנחנו במשך הדורות, הוצאנו נשמות שהיו עשוקות בקליפה בתוך "האדם הבליעל" האדם דטומאה, בחינת עולמות דטומאה כנגד עולמות דקדושה.

כמו שיש ארבע עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה של הקדושה, כנ"ל יש בטומאה. אז אותם נשמות שנפלו מעולם הקדושה בזמן חטא אדם הראשון, הם נפלו בתוך "האדם הבליעל" זה אני הסברתי כבר כמה פעמים, כל אחת ואחת נפלה בקומה אחרת של האדם. אנחנו כרגע נמצאים בתחתית החבית, "בעקבתא דמשיחא", בעקביים של ה"אדם בליעל", משם אנחנו מושכים את הניצוצות האחרונים שעוד לא קיבלו תיקון והעלאה לשורשם.

וכרגע, לכן הניסיונות הם כל כך שורשיים, ניסיונות כל כך קשים, אנשים כל כך נופלים, ועוברים תהליכים קשים ביותר בנפשם, זעזועים, וכו', כיוון שאנחנו עסוקים בלהוציא את הנשמות מעומק עמקי הקליפות, מסוף החבית, אנחנו צריכים להיות מוכשרים, להיכנס בתוך המקום הזה, להוציא אותם משם, ולהעלות אותם למעלה. בשביל שנהיה מסוגלים לעבודה כזו, צריכים לעבור הרבה הכשרה. הכשרה זה נפילות.

אז אם אדם היה לו פעם, איך אומרים חמצן רוחני בריאות לרדת לעומק מסוים, אז עכשיו מצפים ממנו שיהיה לו יותר חמצן, שיוכל לרדת עוד יותר על מנת שיוכל להעלות משמה עוד נשמות, ולכן מוציאים לו, נותנים לו מכה יוצא לו כל האוויר כמו שאומרים, והוא נשאר ככה בקושי נושם, עד שהוא מתאושש, עומד בגבורה, בוחר בשם, נדבק בקדושה, אז יש לו כח אמיתי לרדת עוד נדבך, ולהעלות משם עוד ניצוצות, זה התהליך, תהליך יקר וחשוב, גם התהליך בכלל.

בשביל זה כרגע אנחנו מבולבלים, לא יודעים מה לעשות: לעשות בחירות, או לא לעשות בחירות. לתת שטחים, לא לתת שטחים. להיות קיצוניים בימין, קיצוניים בשמאל, מתונים באמצע, לא יודעים כלום.

כיוון שעם ישראל נמצא עכשיו בניסיון גדול, יש פה הרבה ברורים, שהכלל ככלל צריך לברר, הרבה ברורים, ולכן יש את הערפול הזה, המחלוקת, האי ודאות והחוסר ודאות. אם ככה רק נזכיר בכמה מילים אז המדינה הזו שקמה כמדינה חילונית, שבזכות אותם החלוצים קמה המדינה, זו התחלת הגאולה. ועכשיו כל האידיאלים האלו שהיו פעם כבר לא עומדים במציאות: הקיבוצים אין להם את האידיאולוגיה שהייתה להם, והחלוצים כבר אינם.

כל הכח האדיר הזה שהקים את המדינה, נמצא בניסיון. יש הסתלקות המוחין, כבר לא יודעים איזה כיוון לבחור, לאן ללכת. כל זה כיוון שאמנם הקמת המדינה זו התחלת הגאולה החומרית, הפיזית, של עם ישראל, זאת בחינת השפעתו של משיח בן יוסף, משיח שבא לתקן את חיצוניות הכלי.

עכשיו מאז שנת תש"ן אנחנו מתחילים לקבל את השפעתו של משיח בן דוד: תיקון הפנימיות, הרוחניות. גם הכלל וגם הפרט, גם האנשים יש להם התעוררות רוחנית, וחיפוש פנימי, מכל הדרגות.

וגם הכלל כמדינה, כעם, כעם צריך לעבור עכשיו ברורים לשאול את עצמו: מי הוא?! מה הוא?! למה הוא פה?! למה הוא מחזיק בארץ הזאת?! למה הוא מחזיק במסורת הזאת?! עד כמה הוא מוכן ללכת בדרך התורה?! עד כמה הוא מוכן ללכת בדרך השם?! האם כח הזרוע יספיק בשביל להחזיק את המדינה או לא יספיק?!

האם "כחי ועצם ידי עשו לי את החיל הזה" או האם השם נותן לי כח לעשות חיל?! האם אדם יכול לעסוק רק ברוחניות ותורה ולא להיות קשור לקרקע, לביטחון, לשאר הדברים?! כל קבוצה אתנית כל קבוצה וקבוצה בעם ישראל כל זרם, יש לו הרבה תיקונים וברורים לעבור. כל המפלגות וכל הקצוות, כל אחד יש לו כמה וכמה תיקונים שהוא צריך לעבור. כולם מתרסקים ביחד.

אולם העיניים חשוכות ולא יודעים לאן לפנות, ומה לעשות, זמן גדול, "ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע" מתוך הניסיון והחושך משמה באה הישועה לכן כתוב שמיח נולד בתשעה באב.

תשעה באב זמן החורבן, מתוך החורבן יוצא בסופו של דבר הבניין האמיתי והנצחי, ולכן משפטים אותנו בנפש בגוף, בכיס, וימשיכו לשפשף אותנו.

בטח ראיתם, שמעתם כל מיני נבואות זעם של הנביאים וכל מיני דברי חז"ל על מלחמת גוג ומגוג, ושיבואו כל האומות על ירושלים, וכו', וכו', כמובן שכל הנבואות של הפורעניות ניתנו על תנאי, ולא חייבות להתקיים כלשונן. אבל התנאי זה שהעם יתעורר, באופן רוחני. עכשיו אם העם לא מתעורר, יתחילו כל מיני לחצים כאלה ואחרים, לא קלים. וכבר אנחנו רואים את זה. ואנו נקראים לשקול מה יותר חשוב, העלייה, ביטחון, הכלכלה, האחדות, קדושת המדינה, קדושת התורה, מה נכון.

יש פה הרבה ברורים גדולים ועצומים, עד אשר אנחנו נגיע לברורים האלה אנחנו נמשיך להיות בבלבול, במצב של הסתלקות המוחין.

אם כן, זה קצת אני רומז אני לא נכנס כרגע לפירוט של קבוצה מה היא צריכה לעשות אבל התיקונים ברורים, ברור מאוד. אם אתם רוצים אפשר לעבור מקבוצה לקבוצה להסביר מה חסר בה, מה נכון, מה לא נכון, ולאיזה כיוון היא צריכה לתקן, איפה הטעות.

כך אותו הדבר בתוך האדם, גם באדם ישנם את הדברים האלה ואת התהליכים האלה, רק עלינו להיזכר שזה זמני, וזה לטובתנו. ואם אנחנו נדבק בשם, נצחק לעזרתנו, נקום, ועוד איך נקום, נוכל להגיע לדרגה אמיתית קבועה של קדושה. עד לניסיון הבא שעוד פעם יוציאו לנו את הנשמה, נעבור שפשוף, ועוד פעם נמסור את נפשנו.

אני אתן לכם איזה סיפור, כדי שהדברים יהיו ברורים: באחת המסגרות של החינוך המיוחד יש הסעות שמביאים את הילדים מהבתים לביה"ס.

בביה"ס אחד באחת ההסעות, לא היתה מלווה, והיתה קבוצה של מפגרים ומפגרות, איזה שהוא נהג שהסיע אותם עשה מעשה מגונה באחת הבנות בבחורה בת תשע עשרה שנראית בת חמש עשרה, בחורה מאוד טובה, תמימה לחלוטין שבאה מבית דתי.

היא באה וסיפרה להורים, ההורים לא השגיחו, באה עוד יום וסיפרה להורים, אז ההורים התקשרו לביה"ס, ובכל זאת שלחו את הבת עם אותו נהג, ביום השלישי נדמה לי, אז הוא עשה מעשה ממש קשה, הילדה הגיעה לבי"ס היסטורית בבכי, וסיפרה למורה שהנהג עשה ככה וככה, וזה ברור שהוא עשה.

ואז היה איזה ניסיון כללי בביה"ס, המנהל רצה להשתיק את הפרשה, לטשטש כדי לא לפגוע בשם הטוב של בית הספר, המורה שהיא אישה מאוד טובה, צדיקה, לא רצתה להסתבך עם המנהל.

וככה כל אחד ואחד מאנשי הצוות הועמד בניסיון. מה עושים, איך עושים, אם יצאו נגד

המנהל, הוא יתנקם בהם, זה ברור. אם לא יצאו נגד המנהל, אז בשביל מה הם שמה?! הם מפקירים ילדה!?

האם אפשר לסמוך על ההורים, הרי ההורים שלחו אותה לביה"ס בלי ליווי, עם אותו רשע, אז מה לעשות? ניסיון.

יש לאדם, כמו שאמרתי, ניסיונות קרדינליים. זה ניסיון רציני. כיוון שאדם נדרש באותו הזמן לא לדאוג לעצמו, לדאוג לילדה, לדאוג לאמת, לדאוג לביטחון הילדה, לביטחון שאר הילדים. כי הנהג הזה יכול לפגוע בעוד ילדים, הנהג הזה הוא איש אלים ומסוכן, הוא היה יכול חלילה, לפגוע בצוות.

ואז מעניין היה לראות איך כל אחד ואחת, עמד או לא עמד בניסיון, לצערי אני יכול להגיד שהרוב לא עמדו בניסיון, כל אחד פתאום, דאג לעורו, בסוף הייתה אישה אחת שגם זה מתפקידה עובדת סוציאלית פנתה למשטרה, והדבר הסתיים בצורה חיובית. אבל, זה לא היה דבר טבעי ופשוט.

עכשיו אני אגיד לכם, אנשים שעובדים בטיפול מיוחד, זה בנפשם למסור את עצמם למען הזולת, אדם שלא אוהב ילדים, איך הוא יכול לחיות עם ילדים מופרעים, מפגרים, קשים? זה אנשי חסד, עם נתינה, אפילו שזה קשה, אולי במשך השנים גם נשחקים, ובכל זאת, לעומת שאר הבני אדם הם מעל הממוצע.

ובכל זאת כל אחד ברגע הקריטי דאג לעצמו, זה המצב של האדם, כתוב שבמצרים משה ואהרן באו וגייסו את זקני ישראל, אמרו בואו נלך כולנו יחד להגיד לפרעה שישלח את בני ישראל. ואז הם התחילו ללכת, כתוב במדרש, שזה כאב לו הראש, וזה כאב לו הבטן, התחילו לפרוש בדרך. הגיעו לארמון של פרעה, רק משה ואהרן...

הנושא העיקרי שרציתי לדבר עליו בשיעור, זהו הניסיון הפנימי, שגם בו האדם לא עומד. כשקשה לו, כשלחוץ לו, כשחשוך לו, הוא בועט, הוא מאשים את האחרים, הוא מאשים את השם יתברך, הוא לא לוקח אחריות על עצמו.

אז מה שצריך ללמוד לעשות לקבל את הייסורים האלה, את החושך מאהבה, להיות שמח, להגיד לשם יתברך: "זה מה שאתה שולח, אני מקבל, אני שמח, זה מה שהחלטת שטוב בשבילי, בסדר, מקבל על עצמי באהבה". זה אומנם דרגה קשה, זה לא פשוט, אבל צריך להתחיל לחשוב על זה, ללכת בכיוון הזה. ואז אדם יראה שהשם לא עזב אותו, אף פעם לא עזב אותו, וירגיש את הקרבה שלו בצורה מדהימה, הוא יראה שלא היה לו כוחות לעמוד בניסיון, רק השם הוא שהציל אותו, ושמר עליו, וניקה אותו, והעלה אותו, ורומם אותו, "מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון".

"מקימי" מקים אותי, "מעפר דל", דל זה עוני, זה דלות. דלות, זאת אומרת פשיטות, מצב של חוסר אונים, של ביטול, של שפלות, "מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון", זו האמת. עוד סיפור שהיה: 2 חברים טובים מאוד שעוסקים ברוחניות זה שנים, ומידי פעם היו ביחד, מידי פעם נפרדו, כל אחד הלך לדרכו, כל אחד נתן דגש אחר בעבודת השם שלו, ומטבע הדברים יש תחרות, יש קנאה, קורה.

יום אחד, אחד הבחורים האלה, נכנס לניסיון שלא יכל לעמוד בו, באיזה עניין מסוים, לא הצליח, כל הזמן נכשל, ונפל. מה לא עשה הבחור הזה, בכה, צעק, ביקש, לא עזר, הוא לא הצליח להתגבר, עד שיום אחד בבוקר, בהשגחה פרטית פוגש את הבחור הזה.

מטבע הדברים שנפגשים, עד שמדברים "תכלס" לוקח זמן, בהתחלה כל אחד בודק את השני, מה השיג, מה לא השיג, מה הדרך שלו, אנשים לא ישר מגלים את מה שקורה להם, אבל איש הזה כאב לו כל כך הרבה, שהחליט לדבר עם החבר שלו, וסיפר לו: תשמע, כך וכך אני לא מצליח, אומר לו החבר שלו: אתה יודע מה גם אני לא מצליח. ואז, שניהם באותו

זמן היו מחוברים בשפלות, במקום להיות מחוברים ברושם, באגו, היו מחוברים באמת, הבינו אחד את השני, שכל אחד בתחום אחר לא יכול להתגבר, לא יכול להצליח. הבחור הזה סבל מהנפילות האלה במשך כשבועיים, חודש, היה בחושך, ולא יכל לצאת מזה, וראו איזה פלא, אחרי השיחה הקצרה עם החבר שלו, נעלם לגמרי, התגבר כמו אריה לא באופן אקטיבי, הוא קיבל כח מלמעלה, הוא אומר שנכנס אור בנפשו, בלבו, והתחזק, והניסיון הקשה ההוא שלא יכל לעמוד בו, בכלל לא מהווה בשבילו ניסיון זה הסתלק כאיננו.

אז הוא שאל אותי: "מה זה הבחור ההוא כל כך קדוש, שרק ישבתי ודיברתי איתו, וככה זה עזר?".

זה לא שהבחור ההוא כל כך קדוש אלא הוא התבטל, בזמן השיחה הבחור הזה היה מוכן לחשוף קצת מעצמו עם החבר שלו ולהראות לו שהוא כלום, שהוא לא מצליח, תמיד הם היו מראים אחד לשני כמה כל אחד מצליח, ופה הוא היה אמיתי, והראה לו את המצב העגום שלו, ואז ריחמו עליו מהשמיים, זה לא הבחור הזה שעזר לו. זה השם עוזר לו. "הקים אותו מעפר",

למה? כי לא החזיק את עצמו גדול בפני החבר שלו, אלא הראה את מצבו כמו שהוא, כמו שכתוב שמי שיש לו צרה יבקש שיתפללו עליו, "דאגה בלב איש ישיחנה", זה מה שהוא עשה, זה שהוא רק הלך ואמר את הכאב שלו שהוא חסר אונים, ואין בו גבורה, ואין בו חכמה, והוא לא יכול להתגבר, והודה בפה, ועוד באוזני החבר, אז זה כבר מחק את הדין שהיה עליו בשמיים.

מה היה הדין ולמה הפילו אותו בניסיון כזה שלא יוכל להתגבר, כי חשב שהוא מתגבר, כל עבודת השם שלו היתה מבחינת אגו, שהוא חושב, שהוא יודע, שהוא הגדול, שהוא הגיבור, שהוא מתגבר ושהוא מנהל את העולם!

אפילו שהיתה לו כוונה טובה, והאדם הזה חי, אפשר לומר לשם שמים, אבל בשמים רצו להעלות אותו עוד נידבך, ונתנו לו מכה שלא יוכל להתמודד איתה, עד שהלך והתבייש בפני חברו, ברגע שהלך והתבייש בפני חברו והודה שהוא כלום, ולא יכול, אז הוציאו לו את הניסיון כלא היה.

אם כן, השם יתברך דורש מהאדם. זה לא קל. זה לא קל לבן אדם לדעת מה רוצים ממנו, ומה מנסים אותו. וזה לא קל לו לדעת איך לצאת מזה ואיך להתגבר אבל הפטנט הבדוק זה השפלות, והביטול הפנימי ולא הגאווה.

זה הסוד שבמדבר כאשר כל פעם באו בני ישראל להתלונן בפני משה ואהרן, תביאו לנו מים, תביאו לנו בשר, למה הוצאתם אותנו ממצרים, וכל מיני תלונות שעם ישראל בכל מיני זמנים, גם במחלוקת קרח, היו מתלוננים ומלינים על משה ואהרן, וכתוב מה שמשה ואהרן היו עושים: "ויפלו על פניהם", היו מורידים את הראש, מה שנקרא: 'מה אתם רוצים, מה אנחנו יכולים לעשות, מי אנחנו', "ונחנו מה", אנחנו כלום, ואז הקטרוג ירד מהם.

אז שאדם ידע, שאם הוא נמצא באיזה ניסיון, שהוא לא יכול להתמודד, שהוא לא יכול להתגבר, מהשמים זה, זה בשביל להוריד את הגאווה, כדי להגיע לשיפלות, ואני הבחנתי ב - 2 דרגות: שיפלות וביטול.

"שיפלות", הכוונה זה שהאדם יהיה שפל בפני עצמו, ישפיל את עצמו, זה נקרא "סור מרע".

"ביטול" זה "ועשה טוב", ביטול זו דרגה גבוהה יותר משיפלות. זה קום עשה, שאדם מבטל את עצמו בשמחה לפני ריבון העולמים. גם באופן פרטי, וגם בניסיונות של הכלל, באופן כללי צריך להגיע לשיפלות ולביטול.

תלמיד: מי קובע את התהליכים, ואת המקום של הניסיון? האם האדם קובע, או מהשמים קובעים?

כ"ק האדמו"ר: ברור שניסיון שיש לאדם זה לא בידי האדם אלא מהשמים קובעים לו. אם זה היה תלוי באדם אז זה היה מאוד פשוט, אז הוא יקבע שיהיה לו ניסיון מתי שנוח לו. הניסיונות באים בצורה בלתי צפויה מראש, באים פתאום, לא בהתאם למה שהגיוני שאדם יכול לדעת אותם, כך זה נקבע מלמעלה, זה חלק מהניסיון לבלבל את האדם, כדי שיצטרך להתמודד.

אם לאדם יש ניסיון מסוים עם אדם מסוים, אז זה נקבע מהשמים, למשל, אם אדם עובד במקום מסוים, ויש לו בוס כזה, או אחר, ויש מערכת כזאת או אחרת, זה נקבע מהשמים: איפה שהוא עובד, וזה שהוא צריך לסבול מהבוס הזה, והניסיון שיש שמה. למשל, זה שאותה ילדה, שסיפרתי עליה, הייתה בכיתה של אותה מורה, זה מהשמים! זה מכוון!

אם אנחנו נתעמק בבעיות של אותה מורה, נראה שיש הרבה מה לשפר מבחינת המסירות נפש שלה הטוטאלית לאמת, אותה מורה בניסיונות קודמים לא עמדה לפי מה שמצופה מנשמה מהסוג שלה, יש לה נשמה גבוהה ואצילית, והיתה אמורה לעמוד הרבה יותר בדיוק יותר ממה שהיא עמדה לכן בא לה הניסיון הזה.

לפעמים יש ניסיונות שיש להם שורש מגלגולים קודמים לא רק מהגלגול הזה, והכל מסודר מלמעלה עד הפרט האחרון, כל דבר ודבר, כל סבל וכל קושי שעובר על האדם זה מהשמים, במדויק, ובאופן אישי, מדויק ביותר לאותו בן אדם.

תלמיד: איך אדם ידע אם הוא עמד בניסיון או לא, איזה חלקים הוא צריך לתקן ואיפה הוא חלש?

כ"ק האדמו"ר: כתוב: "לא עם הארץ חסיד", זאת אומרת כדי שלאדם יהיה מושג מה הניסיון שהוא עומד בו, ואם הוא עמד או לא עמד, ואיפה החולשות שלו. הוא צריך לדעת את התורה, צריך ללמוד תורה, צריך לדעת מה מותר ומה אסור, מה השם אוהב, מה השם שונא, מה נכון מה לא נכון.

למשל, בקשר לילדה הזאת שהיא חסרת אונים, והמורה הזו צריכה לעמוד לימינה, לשמור עליה.

כתוב במפורש "לא תעמוד על דם רעך", אם אתה רואה שמישהו הולך להיפצע, עומד לקרות לו משהו, אתה לא יכול להתעלם, לסגור את העיניים ולהסתכל לכיוון השני, העיקר שלא יפגע לך בפרנסה. "ואהבת לרעך כמוך", הנה אם אדם יודע את הכללים האלה, זה ברור שצריך לעמוד לימין אביון ולמסור את עצמו, ולהציל את הילדה הזו, ואפילו כלפי המנהל.

אם האדם יודע שלפי החוק המנהל הזה צריך לדווח למשטרה, וזה החוק, ולא מדווח, אם האדם לא אומר לו, מוכיח אותו באיזו שהיא דרך, או לא גורם לזה, שזה מה שיקרה, יש בזה גם "בפני עיוור אל תתן מכשול", לא יכשיל את המנהל. ועוד כל מיני הלכות ועניינים, כמה שאדם יודע יותר תורה, בכל פרד"ס התורה, אז הוא יותר יודע מה השם דורש מהאדם, אם זה בעניינים מוסריים שבין אדם לאדם, ובעניינים שבין אדם למקום, אז הוא יודע מה צריך להיות. ובזמן הניסיון הוא מרגיש שהוא לא עומד בסטנדרט שצריך לעמוד לפי התורה.

זאת אומרת המורה הזאת שהייתה להגן על הילדה, ובודאי בתוך ליבה הרגישה שהיא נבזית, וזה לא בסדר שהיא הולכת להפקיר את הילדה, והיא מפחדת על המשרה שלה. זאת אומרת, יש לה חוסר בטחון בשם, והיא חושבת שהפרנסה היא מהמנהל ולא מהשמים,

ודואגת לעור שלה, ולא דואגת לזו שהיא מופקדת על בטחונה, אז יש פה עניין של גזל, ומעילה בתפקיד, אכזריות יש פה הרבה דברים, הרבה הרבה דברים.

אז כמה שאדם יותר מבורר, יודע יותר תורה יכול יותר להרגיש ולהעריך נכון את כל פרטי פרטים של הניסיון שהוא נמצא, לא מספיק רק ללמוד תורה, צריך שאדם יעשה עבודה פנימית, כדי שיהיה מספיק זך, ומספיק יודע איפה הפגמים שפגם ואיפה הנקודות שעוד לא עבד עליהם.

זה לא בא ביום אחד, זה בא גם כמתנה מהשמים באיזה שהוא מקום. אחרי שאדם מוסר את נפשו פעם אחר פעם, פעם אחר פעם הוא בודק ובודק ובודק, ועוד פעם בודק, בשביל שירצה לבדוק ועוד פעם לבדוק הוא צריך לעורר את הרצון האלוקי שבו, לעשות רצון השם, וגם פה צריך עבודה.

כי אדם בדרך כלל עסוק עם עצמו, לא כל כך מעניין אותו מה השם יתברך רוצה, אז הוא צריך פה לעורר ולשפשף את הנפש, זה קשה זה גם לפעמים דורש מאמצים בגוף, אז אי אפשר לתת נוסחה, מי שמוסיף ידע בתורה, והתאמצות בעבודה הפנימית שלו, הוא ודאי ילך וידע יותר ויותר מה הם הנקודות שהיה צריך לעמוד בהם ולא עמד בהם.

הוא יכול ללמוד מחז"ל, מהסיפורים מהתורה ומהתנ"ך, ולראות איך הצדיקים עמדו במסירות נפש בכל מיני דברים ואיך הוא לא עומד בזה. אבל היצר הטוב של האדם שזה חלק פנימי עמוק שיש בתוך האדם, הוא מגלה את אוזנו של האדם, ואומר לו 'תשמע תמסור את עצמך, תלך תגן על הילדה, לא בסדר מה שאתה עושה'.

היצר הטוב אומר לאדם בפנים, אלא אם האדם לא בדרגה מספיק גדולה, הוא שומע ליצר הרע שאומר לו לדאוג לעצמו ולהפקיר את הילדה, יש ויכוח בפנים אצל כולם. לכן כתוב "רשעים מלאים חרטות", הרשעים לא טוב להם, הרשעים סובלים כל הזמן בתוך ליבם, אם הם עדיין לא רצחו את היצר הטוב שלהם, היצר הטוב מטרטר להם. אז אדם צריך להקשיב בתוך פנימיותו, ולראות מי מדבר שם, ומה הוא אומר, איך מתנהל הויכוח.

אני משוכנע שאותה מורה היה לה ויכוח בפנים, לא ישר אמרה שהיא לא עושה כלום, היה לה ויכוח והיה לה קשה להחליט, והמפתח לכל העניין זה לחשוב מה יעשה נחת רוח לשם יתברך, לא מה יעשה לך נחת רוח, ואז אתה הולך בדרך יותר שמורה, ובוחר בדבר הנכון.

כתוב על אברהם אבינו שהוא קיים את כל התורה, ואנחנו יודעים שהתורה נתנה רק בסיני, הרבה יותר מאוחר מאברהם אבינו, רק למשה נתנה התורה, אז איך אברהם אבינו קיים את כל התורה?

אז אומרים חז"ל שהכליות שלו הפכו להיות היועצות שלו, לכן אומרים "מוסר כליות", הן לימדו אותו את כל התורה.

זאת אומרת שכאדם רוצה לעבוד את השם יתברך ואפילו נולד בבית שנולד אברהם אבינו שכידוע היה שם חנות של עבודה זרה לפסלים, רחוק מאוד מתורה ומצוות, ואמונה וכו', אבל יש בתוך הנפש רצון אמיתי להגיע לאמת.

והאדם אמיתי ואמין אז בוודאי שהם יתברך ידריך אותו שלב אחר שלב ויוכל לדעת אפילו אם אין לו ספרים, אפילו אם הוא לא יודע לקרוא, אפילו אם הוא לא הלך לישיבה. ועוד משהו, יכול להיות שאדם הולך לישיבה והתורה הופכת להיות סם המות. כתוב "זכה נעשית לו סם החיים, לא זכה נעשית לו סם המות".

מה זה זכה, לא זכה? מה זה פיס, טוטו? מה זה זכה? זכה, מלשון זכות! אם הוא זכה, זיכה את עצמו! אם הוא עבד קשה לתקן את עצמו, ורצה ללמוד לשם שמים לעשות נחת רוח לשם יתברך, אז אפילו אם הוא לומד פסוק זה מתרבה בתוך בטנו וזה מטהר ומזכך אותו ומעלה אותו!

ואם הוא הלך ללמוד רק בשביל לא ללכת לצבא או רק בשביל השידוך או בשביל הכסף או הכבוד ולא בשביל לעשות נחת רוח לשם יתברך, אז אפילו למד פסוק אחד זה נהפך לו לסם המות, וזה יכשיל אותו!

ואם אדם יש לו רצון אמיתי טוב, אז הוא יזכה, גם לקיים את התורה אפילו שהוא לא יודע אותה בדיוק, זה לא פותר את האדם מללמוד.

גם הגבר וגם האישה צריכים ללמוד את כל ההלכות לפחות הדברים היומיומיים שהאדם ידע איך להתנהג, ואם הוא לא יודע אז יש רבנים שהוא יכול לשאול אותם מה נכון במקרה הזה ומה לא נכון במקרה הזה.

עכשיו בקשר לעונש, אם האדם הייתה לו יכולת ללמוד ולא למד, ובגלל שלא למד עושה דברים לא טובים, עושה שטויות וטועה בבחירה שלו, הוא יתן על זה את הדין.

אפילו אם הוא יכול ללמוד את כל הפרד"ס ולא למד את כל הפרד"ס, למד חצי, שלישי, רבע, לא משנה מה, גם על זה הוא יתן את הדין. כל דבר ודבר שאדם היה יכול לרכוש כלים בשביל לעבוד את השם ולא רכש אותם, כי היה עצלן, בחר במקום זה לעשות דברים אחרים, כי לא היה לו חשק או פחד וכו', על כל דבר כזה שהוא לא עשה יש לו אחריות.

כמובן שאדם כמה שיותר רחוק מתחשבים אתו, כיוון שאם אדם נולד בבית שלא יודעים שום דבר, אז יש לו כיסוי על זה שהוא לא יודע, עד גבול מסוים. עד מתי אפשר יהיה להגיד שנולדנו בבית חילוני ולא ידענו כלום, טוב בסדר לא ידעת כלום, באיזה שהוא שלב אתה יכול כן לדעת אם אתה רוצה, אתה כן יכול ללמוד, אתה כן יכול לקרוא, אז לא יצפו ממך שתהיה משה רבנו, זה לא. יצפו שתהיה אתה! מי שהיית יכול להיות אתה בדרגה הכי גבוהה!

בשמים יודעים איזה דרגה של תיקון יכול להגיע כל אחד. ואם אדם לא מגיע מאיזו סיבה אז בודקים למה: אם זה באשמתו, זה לא טוב. הדברים הם לא צחוק, החיים זה לא צחוק, בשמים יש כמה בתי דין, יש בתי דין של מלאכים, יש בתי דין של צדיקים, זה לא חוויה קלה לעמוד בבית דין של מעלה, זה לא פשוט, אז שאדם ישתדל לעשות כמה שהוא יכול, יותר ויותר.

על כל דבר ודבר שאדם נפטר מהעולם שואלים אותו, מה הוא עשה עם הכסף שלו? עם הזמן שלו? עם הגוף שלו? אז הוא אומר נתתי צדקה, היה לי אלף שקל, נתתי שלוש מאות שקל לצדקה, אומרים לו יפה, אבל אנחנו יודעים שיכולת לתת, אני סתם נותן דוגמא, שלוש מאות ואחד שקל, למה את האחד לא נתת?

על כל דבר ודבר שואלים את האדם. אני לא נוהג להפחיד את הבריות, זו לא דרכי, ולא להלחיץ את הבריות חס ושלום, אבל אם כבר שאלו על עניין של עונש, אז אדם צריך להיות ערני לזה, שמצפים ממנו, הוא צריך לעבוד את השם יתברך עד כלות הנפש, בגוף, בכסף, ובזמן, בשביל זה הוא נברא.

תלמיד: מה אפשר לעשות שאדם לא יקטרג?

כ"ק האדמו"ר: אם אדם מרגיש משהו על השני משהו לא בסדר, ולכן יש לו טינה או שנאה, אז צריך שיהיה לו טינה או שנאה על החלק השלילי של השני, ולא על כל אישיותו.

כי לכל אדם ישנם דברים טובים ודברים לא טובים, אז על החלק השלילי נניח, הוא יכול להרגיש טינה, זה שהוא לא מדבר לשון הרע זה נחמד. זה שהשני מרגיש את זה ואומר לו אתה מקטרג עלי, זה נחמד גם כן.

זאת אומרת שיש באדם הזה איזו שהיא פתיחות כלפי מה שהזולת מרגיש כלפיו יש פה פתוח להגיד לו: 'יתשמע, אין לי טינה נגדך, אבל ישנה נקודה שמפריעה לי אצלך אולי תיתן דעתך לתקן אותה'. אם הוא לא מקבל אז יש לו בעיה, לבחור שאינו רוצה לתקן, אבל כתוב

שאסור שיהיה לאדם טינה, שנאה, נטירה, או נקמה כלפי חברו.
תלמיד: אז מה לעשות?

כ"ק האדמו"ר: צריך להתפלל על חברו. בספר **"יסוד במלכות"** ישנו פרק שנקרא **"טיפול בדינים"**, תקרא שם.

זאת אומרת שאדם מרגיש דברים פגומים אצל אחרים, קודם כל, למה אדם מרגיש דברים פגומים אצל אחרים, כי יש אצלו את הפגמים, ככתוב: "כל הפוסל, במומו פוסל"! אז אם אדם מרגיש אצל השני למשל, שהוא גאוותן, סימן שיש אצלו איזו שהיא גאווה מסוימת, פחות, אולי לא באותו דרגה, אבל משהו, כי אחרת לא היה מזהה את זה אצל השני?!

קודם כל, כל פסול שרואים אצל השני זה בשביל ללמד אותך, זה ראי שלך, קודם כל תתקן את עצמך, והנה סוד, מתי שתתחיל לתקן את עצמך, באותה מידה שתדבר עם השני בשביל להוכיח אותו, הוא יקבל על עצמו, ככתוב: "מי שיש לו יראת שמים, דבריו נשמעים"! אז אם אתה הרגשת פגם אצל השני, והתחלת לתקן את עצמך, זה ממילא יהיה לך זכות גם בתפילה שתתפלל עליו וגם בדיבור שתדבר אליו, אפילו רק תסתכל עליו זה גם יעזור, וצריך להתפלל, ואפילו לתת צדקה, ומה לעשות, ולא לשנוא אף אחד מישראל, צריך להסתכל על החלק הטוב, אני הייתי אומר לא לשנוא אף אחד בכלל, בשביל מה צריך שנאה? יש גישה שצריך לשנוא את הרשעים. אבל באופן מעשי, אם ישנו רשע כמו הנהג ההוא אז בוודאי שצריך להכניס אותו לכל החיים שלו, אם הוא עושה דברים כאלה כמו שעשה, לא לחמול עליו באופן מעשי.

האם צריך לשנוא אותו בלב? יש פה דרגות, יש אנשים שיגידו שכן, ויש צדיקים אחרים שיגידו שאת הרע שבו צריך לשנוא, ולא את כל האדם כולו. ובאיזה שהוא מקום אפשר להבין גם את הרשע שנפל ועשה רשעות כל שהיא, הרי השם יתברך חושב מחשבות "שלא ידח ממנו נידח", ורוצה להביא את כל הבריאה לתיקון, אבל יש, נכון, רע גמור, שלא יהיה לו תיקון, התיקון שלו יהיה ביטולו, יש דבר כזה. אם אדם יכול לשמוע תוכחה, אז יש להוכיחו באהבה, ואם הוא לא יכול לשמוע אז אפשר לתת לו באופן עקיף קלטת, ספר, משהו, שיעורר לו את המחשבה, בדור הזה אנשים בכזה חושך שאין מה להתפלל בכלל על המצב שלהם, אין מה לכעוס בכלל הרי לא יודעים שום דבר מכלום, מבחינה רוחנית אני מתכוון, רוב האנשים בחושך לחלוטין. אתם יודעים סיפורתי היום לחבר שיש בספרי הקבלה תאור של מדורי הגהנום שלא נדע, אז בשמים מתחשבים בבן אדם, בשמים הדין הוא דין אמיתי זה לא דין כמו שלנו פה, בשמים מתחשבים בכל הדברים, מי זה האדם הזה, כמה גלגולים התגלגל, מה הוא עשה, מה לא עשה, מה האפשריות שהיו לו. הם מנסים לדון אותו לכף זכות ולא לכף חובה, ואם האדם הרהר תשובה אפילו פעם אחת, הרהר. לא עשה תשובה, מתחשבים בזה פותחים לו פתח.

מעט מן החושך דוחה הרבה מן האור

ערב טוב. כתוב: 'מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך'. על הדבר הזה היו חכמים בעם ישראל שבנו תילי תילים של הדרכה רוחנית. אמרו: בשביל מה להתעסק עם היצר הרע, עם הדברים השליליים צריך להוסיף אור. "אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש". זאת אומרת שאם אדם נמצא באיזה ניסיון, באיזה נפילה - שיוסיף תורה, יוסיף מצוות וזהו. אין ספק שהתורה שומרת על האדם.

והרי 'בראתי יצר רע בראתי לו תורה תבלין' ובכל זאת יש זמנים שאדם לא עוסק בתורה, ודור כמו שלנו לפעמים גם כשאדם עוסק בתורה היצר לומד יחד אתו את התורה כיון שהנפשות ירדו ממדרגתן והכוונה פחות חזקה. אני חושב שמצב שבו התורה מגינה על האדם לחלוטין מפני היצר זה מצב שבו האדם באמת דבוק עם התורה באופן מהותי עשרים וארבע שעות. זה אדם שלומד תורה וחושב על התורה והוגה בתורה יומם ולילה אז הוא שמור.

כיון שעל פי מה שאמר הבעש"ט היכן שהמחשבות של האדם שם הוא נמצא. אז אם אדם חושב מחשבות קדושות בתורה אז הוא בקדושה. גם היצר שורה על האדם כשהוא פנוי מן החכמה. לב פנוי מן החכמה, כך מובא.

אז אם הלב מלא בחכמה אז לכאורה לא צריך להיות יצר שבא להפריע. אבל בנוסף לעניין הזה שמעט מן האור דוחה הרבה מן החושך אני הייתי מוסיף משהו ואומר מעט מן החושך דוחה הרבה מן האור. זאת אומרת נניח אדם עוסק בתורה ומצוות אז הוא שמור, יש בו אור, פתאום מאיזה שהיא סיבה הוא מפסיק לעסוק בתורה באופן זמני, לכמה זמן במשך היום, או שהוא הולך ברחוב או שיש לו בעיות, הרי היום כולנו לחוצים באופן כלכלי, חברתי, כל הזמן יש עניינים.

אם זה לא פרטי אז זה דברים כללים, אין לנו יום אחד בשקט. זה מטה את הריכוז של האדם מהתורה לענייני העולם הזה כאלה ואחרים ואז אדם יכול להתקל בקלות למצב שייפול, שיבחר לא נכון, שיחשוב מחשבה לא נכונה, מספיק מחשבה לא במקום.

זה כמו שהיה בבית המקדש - מחשבה! או שלא לאכול את הקורבן בזמן המתאים או לא לשייך את הקורבן לשם החטא שהאדם חטא, או לא לשייך את הקורבן לבעלים שהביא את הקורבן. אם הכהן היה משייך את המחשבה שלו, ומכוון לאכול את הקורבן לא בזמן הנכון ולא במקום הנכון על פי ההלכה אז היה בעיה עם הקורבן הזה.

אם כן מספיק שהאדם יחשוב מחשבה שלא בקדושה כדי שהאור יסתלק ממנו, קל וחומר אם הוא מדבר איזה לשון הרע או עשה איזה עבירה, האור מסתלק. אנשים רוחניים שזכו להתעלות מעל הדרגה הרגילה של בני אדם, הם בתוך ליבם מרגישים כל הזמן אור, אור השם, השראת השכינה.

ברגע שנופלים במחשבה, בדיבור, במעשה, ברצון לא כשר הם מרגישים שהלב שלהם מתרוקן. וזה דבר לא פשוט, האור מסתלק, הלב נשאר חשוך וכואב. האנשים הרגישים מרגישים איך הנשמה מתאבלת על הנפש הזו שגרמה את הפגם הרי האדם בנוי בתבנית צלם אלוקים, בצלם אלוקים ברא אותנו השם יתברך ואנחנו כוללים תרי"ג, רמ"ח אברים ושס"ה גידים. תרי"ג. כנגד תרי"ג מצוות.

וכשעושים מצווה מאירים את השורש של המצווה הזו בתוך נפשנו, וגם למעלה, בעולמות רוחניים, כשעושים עבירה פוגמים בנפשנו בנשמתנו ועד השורש הגבוה. אז הצינור הזה נחסם. יוצא שאדם אחרי נפילה מרגיש את החושך, את הכאב המר. לכן אמרו שאם האדם רואה תלמיד חכם שעשה עבירה שלא יהרהר אחריו כי בטח הוא עשה תשובה.

כי התלמיד חכם רגיש להסתלקות האור, עצם הסתלקות האור זה כבר עונש שלו, זה כבר עושה לו רע וכשהוא מרגיש רע הוא לא יכול לא להגיב, להתמהמה, הוא צדיק. אדם מתוקן לא מסתיר את הפגם שלו, 'מודה ועוזב - ירוחם' הוא יודע שהוא עשה לא טוב, חטאתי השם, "חטאתי נגדי תמיד", וזה כואב לו, עד עומק נשמתו.

כואב לו על זה שהשם עזב אותו בחינת 'הסתרת פניך הייתי נבהל', כואב לו על הפגם שעשה, כואב לו על זה שהוא עוד פעם נפל בבוץ, כואב לו על כל מה שהוא הפיל וכל מה שהוא אכזב, הרי מובא באיזה שהוא מקום שהמלאכים רואים אותנו בעולם הזה.

רואים שאנחנו עושים כל מיני דברים לא טובים חושבים שאנחנו משוגעים, לא מבינים איך הבן אדם הזה, שכל העולמות עומדים עליו עושה שטויות הרי אצל המלאכים אין בחירה והם רוצים לעבוד את השם הם עובדים את השם, אין להם יצר הרע.

אז אצלם זה מובן שצריך לעשות רצון השם. פתאום רואים בן אדם שהשם יתברך כל כך טורח לברוא את כל העולם בשביל האדם הזה, ונתן את התורה ומה לא עשה והבן אדם פתאום משתולל עושה דברים לא מובנים.

אם כן כשהאור הזה מסתלק מהנפש זה תהליך מדויק, זה מובא בקבלה בדיוק. אני יכול להגיד לכם אפילו שלא כל אחד פה מבין בעניינים האלה. שתבינו רק שתקשיבו שהמדידה של האור שמסתלק היא מדויקת, כתוב מראש מה מסתלק. אני אגיד בשתי מילים למי שלא מבין ומי שלא מבין שיבין שיש דבר כזה: מהנוק', מהפרצוף התחתון שנקרא נוק', כשהיא נבראה בהתחלה היה בה רק את הכתר, נבראה בה רק נקודה אחת.

זעיר אנפין כשהוא יצא לפני עולם התיקון הוא היה בן ו' קצוות ו"ק היה חסר בו גימל ספירות ראשונות, המוחין שלו היו חסרים. רק בעולם התיקון הוא מקבל את המוחין שלו, הוא נהייה בוגר, בעל פרצוף שלם, עשר ספירות.

בקיצור בזמן הפגם שיהודי, חלילה, יכול לעשות הוא פוגם למעלה, והנוק' בעלת עשר ספירות תחזור להיות כקדמותה רק בעלת נקודה אחת, הכתר, שאר התוספת של ה-ט' ספירות שקבלה יסתלקו ממנה, זה נכנס לז"א. הזעיר אנפין, הז"א, בעולם התיקון הוא בעל עשר ספירות פרצוף שלם, שלשת הספירות שהוא קיבל כתוספת ה-ג' הראשונות האלה, המוחין שלו בזמן הפגם מסתלקים למעלה.

יוצא שאנחנו מחזירים את העולם לתוהו, למה שהיה לפני השבירה, לפני התיקון. זה העניין הזה שמעט מן החושך דוחה הרבה מן האור למה קיים המנגנון הזה שבזמן של פגם האור יסתלק וזה לטובת העולם. כמובן, לטובת האדם שהוא ירגיש את החושך, 'הסתרת פניך הייתי נבהל' שאם האדם לא היה מרגיש את הפגם שהוא עושה אז היה ממשיך לעשות פגמים, שאגב, זה המצב היום יומי של רובנו, שאנחנו לא מרגישים שאיזה אור מסתלק, או שעשינו איזה פגם שצריך לתקן.

חיים. אולי מצטערים שלא נתנו לו מספיק על הראש, שלא החזרנו לו, לא השפלנו אותו ואת האימא שלו ואת הסבתא שלו. זה מה שאנחנו מצטערים, לא על האור שהסתלק כי זה המצב בינתיים. אבל האדם צריך לדעת שהמנגנון הזה של הסתלקות האור הוא לטובת האדם, כדי שהאדם יעשה תשובה ויבין שמהו קרה פה.

אז קודם כל אולי נתמקד בנושא הזה. כשאדם מרגיש שהאור מסתלק, כל אדם אחרי כעס למשל, מרגיש עצוב אחרי איזה זמן, או אחרי שהוא נפל באיזה תאוה או איזה מחשבה או אמר משהו, הנפש האלוקית מייסרת את האדם: 'למה אמרת? למה אמרת? מה עשית?' זה מטרטר לאדם בפנים.

אלא אם כן אדם יכול במשך השנים להשתדל להשתיק את הנפש האלוקית. וזה קיים, קיימת האפשרות הזו ואז הנפש האלוקית הזאת משתתקת לא יכולה להשפיע כי אין כלי

לקבל, אז האור שלה הוא רק מקיף, מלמעלה, היא לא יכולה לחדור לתוך לב האדם להאיר אותו.

לצערנו, זה המצב שאנו רגילים בו, כל הזמן הרי שהאדם עושה משהו לא טוב יש לו מנגנון של הצטדקות. המנגנון הזה של הצטדקות מצד היצר הרע. אז מי שרוצה להכיר את היצר הרע שלא מתי שהוא נופל באיזה משהו לא טוב, שעושה מעשה לא נכון, או דבר כזה, אז שיתחיל המנגנון הזה להגיד לו: "לא, אתה צודק, ובטח מאה אחוז מה שעשית" וכל ההצדקות שהאדם מצדיק את עצמו, אז הוא צריך לדעת שזה היצר שמצדיק את זה. אלא אם כן הוא אדם מתוקן, שהולך וחי יותר ויותר לשם שמים. אז לפעמים הוא צריך לצעוק לשם שמים או לעשות משהו כזה, ואז הוא יודע שבחלק הזה הוא היה בסדר ובחלק השני פספס, אף אחד לא מושלם.

אז אדם צריך לדעת את האמת, מודה ועוזב ירוחם. ולכן היצר לא נותן לאדם לא להודות ולא לעזוב בשביל שלא ירחמו עליו.

אם כן, מבחינת האדם, עד כאן דברי היצר, לא לשמוע בקולו, להגיד חטאתי, עוויתי, פשעתי, חטאתי להשם, לא עשיתי נכון, להודות בפני עצמו ובפני שמים. אם צריך לבקש סליחה ולפייס את הבן אדם אז גם לפייס אבל קודם כל הודאה אמיתית בפה, זה כבר שלושת רבעי מהתיקון. ברגע שאדם מודה עוד פעם נכלל בתוך מחנה שכינה, עוד פעם הענן מכסה עליו. הנחשלים במדבר שהיו נחשלים בקיום המצוות הענן היה פולט אותם ואז היה בא עמלק ומתנפל עליהם. אתם חושבים שזה נגמר? אותו תהליך קיים גם היום.

יש שכינה ויש ענן שחופף עליו, לבושי החשמל ככה קוראים לזה, למה ששומר על הקדושה מפני יניקת הסטרא אחרא, ואם אדם פוגם הענן פולט אותו ואז בא היצר, עמלק, ומתנפל עליו גומר אותו. מוצאים אותו מחוץ למחנה, כמו שהיה אז במדבר באופן רוחני. כתוב על כל מיני עבירות גם שהיו מנדים אותו, מהשמים היו מנדים אותו. אם אדם עושה כל מיני עניינים שהשם ישמור אז הוא יושב בנידוי.

אם כן דבר ראשון להודות באמת, ועכשיו צריך לחבר את העניין מחדש שהאור יחזור. איך האדם יחזיר את האור לנפשו שמתאבלת עליו, איך? ברגע שהאדם מודה כבר האור מתחיל לחזור. אבל זה 'סור מרע', עכשיו צריך 'ועשה טוב'. אדם צריך להתגבר בתלמוד תורה ובקיום המצוות במסירות נפש ולהתפלל להשם ולבכות לפניו שערי דמעה לא ננעלו, לבקש רחמים על מה שעשיתי, תרחם עלי, ורוח קודשך אל תיקח ממני.

אדם מתבונן על השמות: ש-ד-י, י-ה-ו-ה, חזק, חזק, חזק, חזק. ויפייס את השם בדברים, כמו שהאדם מפייס את חברו, את אביו, יבקש רחמים, ידבר אתו יבקש שירחם עליו, על כל הפגמים שהוא עשה, על כל הדברים שהוא עושה לא נכון. אז השם יתברך ירחם עליו וישרה בו רוח חדשה, שורה בו אור, הארה חדשה באה אליו ממקום יותר גבוה, ממקום יותר גבוה ממה שהיה קודם.

זה בא מבחינת הכתר מבחינת אריך אנפין, מבחינת הרחמים האין סופיים. הרי היה צריך להיות דין אם אדם חטא איזה תקנה שיהיה לו. חטא, חטא.

אם כן האדם צריך לשאוף להחזיר את האור ללבו, כשהוא זוכה באה מלמעלה הארה חדשה, הארה גדולה ויותר גבוהה, זה רמוז בדברי חז"ל שאומרים "אלמלא ישראל שהיו חוטאים לא היו נביאים שיתנבאו". היות שישראל נפלו היו צריכים תיקון, היו צריכים תיקון, השם שלח להם נביאים, הנביאים האלה היו מביאים הארות שעד היום אנחנו לא קולטים מה שהם הביאו.

אז לא שצריכים לחפש נפילות חס ושלום, אבל אם אדם נפל ועושה תשובה הוא מקבל הארה מעולם גבוה מאד, אור חדש. זה בקשר לאדם עצמו. מבחינת העולמות אז אם אדם

עושה פה תשובה למטה, אז גם הוא מתקן מה שנעשה למעלה בפגם. זה העניין הזה שמעט מן האור דוחה הרבה מן החושך, ומעט מן החושך דוחה הרבה מן האור. התחלתי לומר לכם, המנגנון הזה שמסתלק האור זה לטובת האדם ולטובת העולמות. כתוב בארזי"ל שאם אדם חוטא והאור היה נשאר היצר היה לו זכות לקטרג ולקחת את כל השפע מאה אחוז אליו.

אז מה השם עושה כשהוא רואה שהאדם בא לחטוא? מסלק לו מיד את האור, משאיר רק את הרושם של האור והיצר והסטרא אחרא יונקים רק מהרושם של האור. ותארו לכם איזה חורבן זה עושה, וזה רק מהרושם של האור, לא מהאור עצמו. אם היה קורה, חלילה, שהאור לא היה מסתלק, והחיצונים היו יונקים, והרע היה מתגבר בעולם הזה ממצב כזה ממכה כזו שחלילה לא היה לזה תקנה.

אז לכן אנחנו צריכים לשאוף להגיע למצב של בניה רוחנית. שנהיה יותר ויותר זכים שנוכל להרגיש מתי אנחנו טועים ונוכל לתקן את זה. הבא להיטהר מסייעין אותו, הבא להיטמא פותחין לו, זה דבר מאד מעניין זה שהבא להיטהר מסייעין אותו, ברור. אם אדם רוצה להיות בסדר, אז השם לא יעזור לו? אבל מה זה הבא להיטמא פותחין לו?, למה שיפתחו לו? שיסגרו לו, שלא יטמא.

הרי "לא תעמוד על דם רעך", "ובפני עיוור לא תיתן מכשול". אדם רואה חלילה פה בעולם הזה שמישהו הולך לעשות חטא, אז הוא יפתח לו שיעשה חטא? הוא מזהיר אותו, שומר עליו.

אז אם אנחנו בשר ודם עושים ככה ורצים להזהיר מישהו שלא יאכל בטעות משהו לא מעושר, אז מה זה מהשמים פותחים לבן אדם? אז חשבתי מה זה העניין הזה, "הבא להיטהר מסייעין אותו, הבא להיטמא פותחין לו" מה פותחים לו? מה קורה, זה לא שהשם יתברך פותח לו פתח שייפול, אלא אם בן אדם בוחר, הבא להיטמא, זאת אומרת הוא בוחר כבר להיטמא, והרוצה ללכת לכיוון של הטומאה, מהשמים יכולים לעזור לו קצת, אם יש לו זכות לעכב אותו, לשלוח לו איזה סיבה שתמנע ממנו לחטוא.

יש איזה אחד שבא כל פעם, בחור במצב מאוד קשה, אז כל שבוע הוא בא לפני שהוא מתאבד הוא עושה סיבוב פה, הוא לא יודע מה, הוא בא לפני שיתאבד, אז כל פעם אני ממציא לו איזה פרוייקט אחר שיעשה בינתיים כדי שלא יתאבד, כי אין לו בשביל מה לחיות. אז הנה בן אדם תמים, הבן אדם הזה הוא מסכן, אז מרחמים עליו מהשמים כל פעם לתת לו איזה סיבה, לעכב אותו מהטיפשות הזאת. ככה אנחנו כל פעם כשהאדם הולך לעשות איזה שטות, איך אומרים בדיוק? "מפספס את האוטובוס" או רצה להוציא כסף לעשות משהו לא טוב, אין לו מספיק, מהשמים מעכבים שכן אדם לא יפול.

אבל אם הבן אדם מתעקש ובא להיטמא, הוא סותם את האפשרויות שמהשמים יוכלו לעזור לו, וזה מה שפותחים לו. אתה רוצה לצאת? בבקשה הנה הדלת, תצא מה נעשה? כמה אפשר לרדוף אחרי אדם, יוצא מצב שיש מצבים שאי אפשר להשפיע על בן אדם, אדרבא, יש מצבים שאם תשפיע אתה יכול לגרום לו יותר קטרוג, זה מה שהיה בזמן שאברהם אבינו התפלל על סדום ועמורה, הרי אברהם אבינו איש החסד מה הייתה כוונתו? להציל את הצדיקים שם, להציל את מי שאפשר, כאב לו, אפילו על רשעים כאב לו שהם הולכים להיכחד.

אבל מה שאנחנו רואים ולומדים מהתהליך הזה שכמה שהוא דיבר עליהם יותר זכות וחיפש, ככה המצב העגום שלהם יצא לאור, עד שאפילו את המינימום כבר לא היה זה התגלה ע"י התפילה הטובה של אברהם שרצה להציל אותם, בעצם מידת הדין כל הזמן הראה שהנה אנחנו באים לקראת אבל אין אפילו את המינימום, בסוף עצם העניין הזה

שבאו בשמים באים לקראת - זה גורם עונש פי אלף יותר גרוע, פי אלף יותר קשה. אז ככה באים להשפיע על בן אדם משמייים רוצים להוציא אותו מחטא, לפעמים יותר טוב לא לעזור לו, לפעמים, לא אנחנו - בני אדם מצווים לעזור לו, אבל מלמעלה. כיוון שאם השם יתברך נניח עוזב את כל ענייניו ורודף אחרי הנשמה הזו כדי להציל אותה, הנשמה הזו בועטת בו, העוון שלה פי כמה וכמה.

ללמד עליה זכות זה, לא עזרו לה, לא רצו אחריה אז נפל לא היה מי שידבר אתו אז נפל אני יודע, זה דבר עדין נקודה עדינה מה שאני אומר כאן. לכן הבא להיטמא פותחים לו, לכן אדם צריך להיות מאד רציני בענייניו ובחיינו מאד ערני, לדעת שאת מי שהשם אוהב הוא מוכיח. דווקא אם השם מוכיח אותנו נותן לו פה ושם מכה, מראה לפעמים פנים זועפות לפעמים מסתיר פניו, זה לטובת האדם כדי שהאדם יתעורר כדי שהאדם יבין שמהו לא בסדר ולא שילך כאזרח רען.

כמו הרשעים של אומות העולם שחושבים שהם מנהלים את העולם, מקבלים כסף, מקבלים כבוד, מקבלים הכל הם המנכ"לים של העולם. זה גורע מהם את כל העולם הבא, אין להם חלק לעולם הבא בכלל, הם הולכים בביטחון ונגמר להם הסיפור. תלמיד: לעניין אברהם אבינו שהוא חיפש נקודת זכות, לעומתו יש את שלא התפלל על רשעי דורו.

כ"ק האדמו"ר: יש מחלוקת על זה. אמרתי, מבחינת בני האדם אנחנו כל הזמן צריכים להתפלל על כולם ולבקש זכות על כולם, אבל לפעמים מהשמים מיטיבים עם אדם שמסתתרים ממנו, כי אם היו מתגלים אליו והוא היה בועט, אז הנפילה הייתה יותר גדולה. לכן למשל אחר, אלישע בן אבויה, שהוא זכה להיכנס לפרד"ס לראות דברים מעל הטבע, לראות כל מיני עניינים והוא בעט, הוא נפל קשה מאוד.

כי הוא היה בו דרגה של גילוי פנים. ולכן היום שכל אחד רוצה ניסים ונפלאות ועניינים, וללמד טכניקות ולטוס לשמייים ואני לא יודע מה, לעבור דרך קירות אז צריך להיזהר, כיון שאדם מחפש גילוי פנים בלי זכות הדבר הזה יכול להפיל אתו פי אלף, לכן אם יזדמן לאדם הזדמנות מהשמייים באיזה שהיא סיבה, ובאיזה שהם תחבולות, מראים לאדם את התיקון שלו ואפילו אם הוא מר וקשה זה רחמי שמייים גדולים ביותר, שאומרים לאדם איפה הוא פגום, על מנת שאדם יוכל לתקן. הרי זה מה שבקש יעקב אבינו שלפני שאדם מת, שיהיה חולה שיהיה איזה סימן שיעשה תשובה ויסדר את העניינים שלו לפני שהוא הולך לעולמו. אז גם בעולם הזה, אם באיזו שהיא צורה או מאיזה שהיא סיבה או בצורה ישירה מהשמייים מגלים לאדם, או באמצעות סיבות טבע, או אם הולכים לאיזה צדיק או משהו, הוא אומר לאדם את התיקונים שאדם צריך לעבור לקבל את זה באהבה ולהתחיל לעבוד על זה, המתנה הכי יקרה שיש לאדם, מתנה הכי יקרה זה המתנה הנצחית הכי גדולה זה לתת לאדם פתח לתיקון.

אין חסד יותר גדול מזה אבל אם אדם בועט בזה אז זה מכה קשה ביותר לנשמתו, זו מכה שאני לא יודע איך הוא יצא משם. אם אדם בועט בתיקון ומתחיל לקטרג ומתחיל להתמרמר, ולהתמרד אז הסטרא אחרא כבר יש לה קליינט טוב. כבר מחפשת אותו, אומרת: 'רגע אחד, עד עכשיו לא ידעת? בסדר, עכשיו אמרו לך, מה אתה עושה עם זה?' אז תפוס את ההזדמנות תעשה משהו אפילו פתחו של מחט.

עכשיו בקשר למה ששאלת פה על נוח, אם באמת היה צדיק גדול, אם היה בדורו של אברהם אבינו אם היה נחשב למשהו או לא היה נחשב למשהו. ברור שיש על זה בקורת שהוא לא התפלל על רשעי דורו היה צריך להתפלל. היה צריך לבקש, גם אברהם אבינו נהג נכון הוא התפלל וביקש.

אבל אני אומר שיש פה מנגנון אחר שלא תלוי בנו, אנחנו צריכים תמיד לבקש. "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים", ברור שצריך לבקש במסירות נפש.

אבל יש תהליך כזה, איפה שהוא רמוז, אני לא ממציא אותו, זה כתוב בשער הגלגולים, אצל האר"י ז"ל, הוא אומר שיש בן אדם שיש בו טוב שיש בו כמה חלקים רעים. אבל רובו טוב ומעוטו רע, ויש אנשים אחרים שרובם רע ומיעוטם טוב. הטוב הזה, המעט שיש בהם, זה שייך לשני לזה שרובו טוב ומיעוטו רע.

השם מפגיש בניהם, זה שהטוב שבו מרובה מנסה להשפיע כמובן על זה שהרע מרובה אצלו לתקן אותו כי מחוק הטוב להיטיב. אז אם האדם הרע הזה שרובו רע יתפוס את ההזדמנות, ויתקן, זכה.

הרי מה קורה? נניח האדם הזה שרובו רע ומיעוטו טוב, זה יש בו איזה שהיא קליפה רצינית שחונקת אותו. בא בן אדם שרובו טוב, ומיעוטו רע ומשפיע עליו, יש לו הזדמנות עם הטוב המועט שיש בו יתחבר עם הרוב הטוב של השני, זה עושה כח כזה שמפוצץ את היצר ואז המיעוט הרע הזה נכחד ונהיה טוב משותף אחד גדול, נבנה קומה שלמה, יש שיתוף, יש עיבור.

"הבא להיטהר מסייעין אותו" עוזרים לו ברחמים. אבל אם האדם הזה לא תופס את ההזדמנות, ולא רוצה להתחבר עם הטוב על מנת לקבל תיקון, מה כתוב באר"י? שזה שרובו טוב לוקח את הטוב המועט של השני וזה מתחבר לנשמתו והוא נשאר טוב שלם, וזה שמיעוטו טוב ורובו רע הוא מקבל את המיעוט הרע של זה שהיה רובו טוב והרע מתחבר לרע ונשאר רע גמור, וזה נשאר טוב גמור.

יוצא שמתהליך של תיקון, של אפשרות של רווח לכולם בתיקון גדול יכול חלילה לצאת גם כן בירור קשה, שהרע יישאר רע וידחה לגמרי, והטוב יקבל את חלקיו זה תהליך כואב אבל כתוב מה לעשות.

הטוב הגדול לא, יש בו רע, מיעוט של רע בדרך כלל, אם יש אור חזק, היצר לא יכול לינוק הוא בורח, אבל עד שנהיה רובו טוב הוא עושה עבודה קשה. אז בטח שכל הזמן הייתה סכנה. עכשיו גם הטוב כל עוד שהאדם חי, הוא יכול ליפול, חלילה, אז גם שמה יכול ליפול אבל יותר בטוח, בוא נגיד ככה.

יש תהליך כזה שבתהליך של התעלות הנשמה הניסיונות הופכים להיות יותר ויותר דקים. והנפילות הופכות להיות יותר ויותר מחשבתיות, רצונית, דקות. אומנם כלפי שמים זה אחריות, אדם שיותר קשור לה' אז מקפידים עליו יותר, שהשם מקפיד עם חסידיו כחוט השערה.

מצד שני חסידי השם הם לא נופלים במציאות בעבירות גסות, יכול להיות שבאיזה טעות במחשבה או טעות בשיקול דעת או טעות באיזה משהו או להתעצל לעשות איזה משהו, לא שהולך ועושה איזה משהו גרוע ביותר. לעומת מצבו אז ברור שזה לא טוב, זה חמור, אבל לעומת מצב העולם אז אצלו מה שנחשב לנפילה אצל אחרים זה התעלות, הלוואי שהיו מגיעים לזה שאלו יהיו נפילותיהם.

יש את העניין שכתוב "שבע יפול צדיק וקם" אז יש איזה בחינה כזו, גם כן יש לפעמים נשמות גדולות גדולי הדור כאלה ואחרים שהם נכוים בגלל הדור, הדור לא מתוקן אז יש קטרוג על הדור והם עומדים בראש הדור ואז הם נופלים גם כן בדברים שלא היה ראוי להם ליפול. זה קורה בדרך כלל כשהם לא טרחו לתקן את הדור. זה מה שהיה אצל נוח, במצב של נוח שנוח לא התפלל על רשעי דורו אם היה טורח להתפלל אז את שלו עשה. הם לא רצו לקבל, בעיה שלהם מה לעשות.

תלמיד : בעניין שערי דמעה לא ננעלו, אז איך זה מסתדר שאסור להיות עצוב?
כ"ק האדמו"ר : טוב ששאלת, הרי כתוב בספר ה'תניא' שאדם צריך להיות בשמחה כל היום צריך להיות מבסוט, חוץ מזמנים מסוימים בהם הוא צריך לעשות חשבון נפש, כמו בנפילת אפיים, כמו בזמן התפילה, או קריאת שמע שעל המיטה לפני שהוא הולך לישון. אדם צריך לעשות חשבון נפש כשעושה חשבון נפש יכול להיות שימצא שמה כמה עניינים לא מתוקנים ואם מצא אותם והוא בוכה שהשם יעזור לו, יתן לו כח להתגבר, אז השם נותן לו כח. לכן אם אתם רואים אדם בוכה שהוא מתוודה ובוכה בעצם זה בכי שמביא שמחה בסופו של עניין כי השם מכפר לו. אומרים המקובלים שמעלת האנשים שמתפללים ובוכים כמעלת המקובלים שמכוונים כוונות האריז"ל בזמן התפילה, עד כדי כך זה גדול העניין הזה. אז לא שהאדם צריך להיות עצוב כל הזמן ולבכות, אבל לפרקים בזמן מסוים שהוא עושה חשבון נפש שיעשה חשבון נפש כמו שצריך. אחרי שהוא מבקש סליחה שלא יתמהמה עם העצבות שלו כי זה מצד היצר. אומר על זה הבעל שם-טוב שהיצר מחפש את העצבות שאחרי העבירה יותר מהעבירה עצמה, כי דרך העצבות יכול לעצור את הבן אדם לגמרי. אז להצטער רגע "כי רגע באפו, חיים ברצונו", וישועת השם כהרף עין. שניה אחת אל זועם בכל יום. שניה אחת אדם יהיה עצוב יבכה ויקום ואנחנו קמנו ונתעודד.
תלמיד : איך אדם שבנפילה איך הוא יודע איך, מאיפה להתחיל את התיקון את החזרה איך לגשת לזה?

כ"ק האדמו"ר : יפה שאלת, יש נפילה פרטית ויש נפילה כללית אם אדם נמצא בדרך כלל במצב של עבודת השם אז יש לו נפילות פרטיות כאלה ואחרות לפעמים הוא יכול לחטוף גם איזה נפילה רצינית כללית אבל הוא כבר יותר מודע, עכשיו אדם שנמצא בנפילה פרטית, עשה איזה עבירה משהו, ראה משהו, אכל משהו, אמר משהו, התעצל במשהו, אז הוא כבר יודע פחות או יותר מה לא בסדר ויתקן את זה.

עכשיו, אם האדם, איך שאומרים, משותק באופן כללי או באופן רוחני, איזה נפילה רצינית או מתמשכת או משהו כזה קודם כל, לכל אדם ואדם מפה רוחנית שונה, מצב רוחני שונה אז אם האדם זוכה ורואה מה מצבו, אז זה כבר דבר גדול. אם לא יכול לזכות ולראות לבד, צריך להתייעץ ויראו לו כמו שאדם חולה הולך לרופא ובודק אותו.

יש בזה כמה הדרכות, לא להתחיל במשהו כבד מדי, או לא יתעסק האדם בעבירה או בצד חלש שלו כל הזמן יתעסק סביב החולשה שלו כי זה יחליש אותו.

אלא ידע שהוא עוד לא הגיע לשלמות ובאיזה הזדמנות יתקן את זה. לא יכנס לאיזה שליליות. באופן כללי אני חושב שהתיקון של הדור הזה, של כל אחד מאתנו ושל הכלל ושל כל העולם כולו בעולם, זה להתחיל לחשוב על השם יתברך ולא לחשוב על עצמנו, זה המפתח. שאדם, כל החלטה שהוא עושה, לא יחשוב מה נוח לי, מה טוב לי, מה נעים לי, מה יצא לי מזה, אלה יחשוב מה טוב מה נעים מה יצא להשם יתברך מהחלטתי ויתאים את עצמו להשם.

זה נקרא לחיות בביטול ולשם שמים כלפי שמים. אז זה הנקודה המרכזית. לא כל כך להתחיל להתעסק עם כל המידות וכל הפגמים שיש כי זה גם לא כל כך פשוט לתקן אותם. הרי אמרו כבר חז"ל אדם עובד על מידה אחת עד שהוא מתקן את זה, כן הוא עובד קשה, משהו. והרי אנחנו יודעים שעבודה זה לא תיקון המידות אלא זה היצר, שהוא מפעיל את המידות.

האפשרות לנטרל את היצר באופן הכי טוב זה לשים את העיניים אל השם יתברך מה אני יכול לעשות בשבילך? מה יעשה לך נחת רוח? כך זה מזרים לאדם את הכל.

זה בחינת אברהם אבינו הוא זכה יותר מכולם אפשר להגיד, כי הוא פתח את הפתח. אחריו

באו והוסיפו. אבל הוא בא, מאיפה שהוא בא מאיזה בית שהוא בא והעולם היה חשוך מאוד והוא הקים את העולם על הרגליים, אברהם אבינו היה איש רוחני, איש חסד הלך פתח מסעדה, מה לאיש רוחני ולמסעדה? לך תתעסק עם אורחים וזה. זה כמו שתגידו לרב גדול היום לך תפתח באסטה בשוק, זה לא נשמע.

אז איך הוא הגיע לדבר כזה? כיוון שהוא התחבר עם הצינור שלו, הוא הבין בתוך נפשו שהמידה הכי חזקה והמרכזית זה מידת החסד, התחסד עם קונו. והוא היה בחינת אהבה, בוער באהבת השם ובאהבת הבריות. אבל הוא חשב ככה אני חושב, מעריך, לא ראיתי את זה כתוב שאיך הוא יעשה נחת רוח להשם אז הוא הבין שצריך להגיע לבריות להאיר להם את החשך, לעשות נפשות, לתקן אותם, לעלות אותם לאמונת השם.

פרסום האלוקות ואז הוא בטח הבין שהאנשים האלה רחוקים מאוד מלעסוק בדברים רוחניים איך ימשוך אותם לדברים רוחניים? דרך האוכל, פשוט מאד. אז כך הוא הגיע למסעדה, דרך האוכל התחיל לתקן את האנשים, ירד לדרגת בני אדם מה שטוב להם, מה שהם נמשכים ומה הוא התחיל לבנות. אבל זאת הבחינה העיקרית הוא חיפש את השם, היש מנהיג לבירה הזאת? חיפש את השם יתברך.

בדור הזה שיש כל כך הרבה דברים, כל כך הרבה שפע, כל כך הרבה יכולת, כל כך הרבה עניינים ופיתויים אין שום עצה רק לאחוז בהשם יתברך.

זה מה שכתוב במסכת סוטה שבדור הזה אין לנו על מי לסמוך אלא על אבינו שבשמים. לא רק מדובר על חכמים, על מה אנחנו נסמוך יכולים לסמוך רק עליו, לבקש, להגיד, להתפלל, מה נעשה בשבילו כדי שיוכל לסמוך עלינו. כמו שאדם מעורר מלמטה, כך מעוררים מעליו מלמעלה. השם יתברך מחפש בדור הזה אנשים נאמנים כדי שיוכל להשרות את שכינתו עליהם, עוד לא מצא כנראה מספיק.

זה לא חייב להיות אנשים גדולים, ותלמידי חכמים עצומים, זה יכול להיות נשמות של עם ישראל של אנשים פשוטים, תמימים ואמיתיים בוערים לאהוב את השם ולעשות רצונו, נשים וגברים, ילדים וזקנים, לא משנה מה המצב שיהיה בהם הרצון להפוך להיות מרכבה להשם יתברך כדי שיתקיים, תתקיים מטרת התיקון שהתאוה לו להיות לו דירה בתחתונים.

בעולם הגשמי החומרי הזה אז אם האדם למרות הפגמים שלו והנפילות והיצר וכל הסיפורים מנסה בכוח לאהוב את השם ולדבוק בו, לדבר אליו כל יום לרצות לעשות רצונו, יקבל תיקון מהר מאד לכל העניינים יסייעו לו מהשמים.

תלמיד: איך אדם יכול להתבטל בקלות?

כ"ק האדמו"ר: הביטול הכי תכלס זה באמצע נפילה. היצר מקבל את המכה הכי גדולה. אם למשל האדם כועס בגלל שהמרק קר מתחיל לצעוק על אישתו "למה המרק קר", ובאמצע המכה השניה הוא נזכר בהשם יתברך ומספיק, זו מכה רצינית ליצר שלו. היה עדיף שלא יצעק בכלל שהוא בכלל לא ירגיש שהוא אוכל מרק.

קראתי היום באיזה מקום שבעל ה'תניא' הזדמן לו בביתו לקבל בביתו אני חושב את האדמו"ר מקרלין הראשון שהיה גדול עולם, אז כל הנשים רצו להשתתף בזה לכבוד הצדיק, אז כל אחת עשתה משהו, תכננו את כל האוכל ומה שלא תכננו זה בעניין המלח, אז כל אחת חשבה שאף אחת לא יודעת ולא שמה מלח אז היא שמה מלח, יוצא שבסוף היה כל האוכל מלוח, וכשבא האורח הוא התחיל לאכול ואז הפסיק לאכול, אז הוא אומר: מה קרה, הוא אומר: אתה לא מרגיש? אי אפשר לאכול את זה זה כל כך מלוח.

אז אמר לו הרב בעל ה'תניא' זכותו יגן עליו, שהוא מזמן כבר כשהיה עם המגיד ממזריטש הקדוש הוא לא שם לב, לא מרגיש טעם באוכל, לכן לא הרגיש את העניין אם המלח וזה

העניין הזה.

תלמיד: אז מה בעצם האדם צריך לעשות בזמן שהוא בנפילה? בזמן שקשה לו, הרי הוא יודע שזה בא מהשם, אז קשה לו לדעת.

כ"ק האדמו"ר: זה לא בא מהשם זה בחירה של האדם, ניסיון בא מהשמים מצד היצר הוא רוצה להרוס את האדם ומצד השם הוא רוצה שהאדם יתגבר הוא לא רוצה שהאדם יפול אז מה זה מהשם?

תלמיד: זה מן חושך כזה, נפילה.

כ"ק האדמו"ר: כשאדם בחושך אז זה כי הוא פגם, למדנו את זה בתחילת השיעור שיחפש איפה הוא פגם ויתקן את הפגם, "אין הדינים נמתקים אלא בשורשם" אם האדם הלך ברחוב ואיזה זקנה רצתה צדקה והוא התקמצן והוא לא נתן לה אז ברור שאחר כך הוא יהיה, אם הוא לא מאוד מקולקל אז הוא יהיה עצוב באיזה שהוא מקום, אז אולי בהתחלה הוא לא ידע ממה הוא עצוב, יתחיל לפשפש במעשיו פתאום ייזכר אז מה יעשה? ילך ויתן צדקה. מידה כנגד מידה.

מה שפגם כנגד מה שהוא מתקן, אז אם אדם בחושך זה לא סתם כי עצוב לו, אין דבר כזה סתם. סתם - כי זה סתום, זה לא גלוי אצלו, צריך להתבונן ולגלות.

טוב אז כך אם אנחנו מדברים על תיקון אז מה הסימן שהיה קלקול, אם הכל היה מתוקן אז לא היה צריך לדבר על תיקון, אז השם יתברך חשב מלכתחילה לברוא עולם מקולקל. אז אל תתפלאו שהעולם הזה מקולקל. כתוב שרובו רע ומעוטו טוב, עולם, השקר, זה לכתחילה נברא ככה לא רק שנברא כך, השם יתברך גם מתחזק את זה ככה עד שאנחנו נתקן אותו כי זה מה שאנחנו צריכים לעשות.

לפני שהשם יתברך ברא את עולם התיקון הוא ברא את עולם התווה להגיד לכם בכמה מילים לא רוצה להיכנס לפרטים יותר מדי על קבלה שלא תיבהלו, אבל בהתחלה נברא עולם שנקרא עולם הנקודים, למה נקרא עולם הנקודים? כי הוא לא יצא ספירות שלמות אלא נקודות, נקודות - כביכול לא כל הכוחות יצאו מהכח אל הפועל בצורה המושלמת שיכלו לצאת, לא היה שיתוף פעולה בין הנקודות היה חסר חלקים ככה הוא ברא את זה, זה נקרא עולם הנקודים.

תיקון האצילות זאת אומרת עולם התיקון שכולל בתוכו עולם אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. עולם הנקודים הזה היה בו תהליך שנקרא שבירת הכלים.

תשמעו טוב: יצא אור חזק מדי מהשמיים ולא היה כלים לקבל אותו והכלים נשברו. אפשר לדרוש על זה שעות, מה זה בדיוק העניין הזה. אבל באופן כללי, מהשבירה הזו יצאו הקליפות, יצא הרע. עכשיו אם יש כבר רע, נכון שאמרתי שהשם רצה שנתקן את הרע, אז אם הוא כבר ברא את הרע הזה באיזה שהוא תהליך, שקבלה מוסבר כשבירת הכלים. אז צריך שיהיה גם כן מי שיתקן את הרע הזה, נכון? הוא לא ברא את הרע הזה בשביל שנשאר ברע.

אז צריך לבוא איזה הארה מלמעלה איזה כח רוחני שיתקן כמו שאנחנו מצפים למשיח, אז המשיח הזה זה כח רוחני שיבוא זה אדם, שבגלל כל מני סיבות שהשם בחר אותו יהיה בו כח רוחני לתקן את העולם לגמור את התיקון מה שצריך לתקן, אז אנחנו מצפים לאיזה חידוש לאיזה מישהו שיבוא ויעשה סדר זה בחינת המשיח.

אז לפני המשיח אחרי שהיה שבירת הכלים, והרע הזה התגבר הוא צריך לתקן יצא הארה חדשה, ההארה הזו נקראת שם מ"ה החדש מ"ה זה גימטריה של אחד המילויים של שם הוי"ה-י-ה-ו-ה, לא צריך גם פה לפרט. על כל פנים יצאה הארה חדשה כח רוחני חדש שבא לתקן את העולם הזה שנשבר, עולם הנקודים, איפה שהייתה שבירת הכלים זה היה בסך

הכל דרגה של נפש, האור, המ"ה החדש הזה, הבחינה החדשה זה בחינת רוח, הרוח זה דרגה יותר גבוהה מהנפש, יש נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה, אז תמיד אתם צריכים לדעת העליון מתלבש בתחתון, העליון מבחינה רוחנית משפיע ומתקן את התחתון, הופך להיות לו מוחין, נשמה פנימית, זה כלל בחכמה בקבלה.

השם מ"ה החדש בא לתקן את שם ב"ן, זה השם הקודם הוא לא מזכיר את זה פה, הוא בא לתקן את מה שנפגע בעולם הנקודים, לא את כל הרע הוא תיקן הוא השאיר לנו גם כן, אפשרות שנתקן, אבל כמו מחשב, להבדיל, שצריך לתכנת אותו, אם אין לי תוכנה הוא לא יכול לפעול, כך השם יתברך פתח בתיקון בהתחלה כדי שאנחנו הבנים שלו נוכל להמשיך בתיקון אח"כ, אז זה העניין הזה שבאה הארה גדולה הזו מאז מקום שנקרא אדם קדמון שנקרא א"ק לשם מ"ה החדש הזה והתחיל לתקן ולברור את העניינים שהיה צריך לתקן אחרי שבירת הכלים.

זה אלה הספירות שצריכים את התיקון ועשר ספירות דמיה החדש שזה אלה שבאים לתקן, אז בכל תהליך של תיקון יש את אלה שמתקנים ואלה שמתקנים אותם, מתקלה זה משקל, איזון של משקל, מה זה העלאת המ"ן? מ"ן ראשי תיבות מיין נוקבין אז אנחנו אומרים ככה אחרי שהכלים האלו נשברו הסתלקו למעלה.

כמו שאמרנו בתחילת השיעור שכשיש איזה נפילה האור המסתלק והכלים נפלו למטה, לעולם הבריאה מה שהיה צריך להיות נפלו ממדרגתם, והיו צריכים להתקיים עד תחיית המתים איך יתקיימו, צריך איזה חיות מסוימת, כמו איזה אחד שאני יודע מה, נפצע במלחמה נמצא זרוק שמה עד שבאים לטפל בו צריך לשים לו איזה אינפוזיה עד שינתחו אותו וישפצו אותו. אז ככה להבדיל הכלים האלה השבורים השם יתברך נתן רפ"ח ניצוצין של קדושה שירפאו את הכלים עד שיהיה להם תיקון גמור. לעכשיו אנחנו צריכים לעלות משמה את הניצוצות שלא ניתקנו ע"י שמים.

שתבינו רק עוד כמה מילים בעניין הזה אחרי שהייתה שבירת הכלים אז השם יתברך ברא את האדם הראשון והוא היה צריך להיות המתקן של העניינים האלה. הוא ברא אותו עם ניצוצות וחלקים ממה שנשאר מהכלים השבורים ולא תיקן הכל אלא השאיר עוד דברים שאנחנו צריכים לתקן.

או שאדם הראשון היה צריך לתקן ואז אדם הראשון במקום לתקן את מה שהיה צריך לתקן נפל והפיל גם מה שתוקן, ואחר כך אנחנו באנו וגם כן עשינו מה שעשינו במשך כמעט ששת אלפים שנה וכך אנחנו נראים ועוד לא גמרנו את התיקון. והנה פעולת בחינת הניקודים הכלולה באצילות היא סוד העלאת המ"ן זה נקרא לעלות מ"ן להעלות את המיין נוקבין זה ההתגברות שאדם מתגבר באופן רוחני לתקן זה נקרא להעלות את הניצוצות לשורשם להשתמש בדומם, צומח, חי ומדבר לשם שמיים לעבוד את השם, ברגע שאדם בעולם הזה מתחיל לעבוד את השם זה נקרא שהוא מתחיל להעלות ניצוצות.

אז כשאדם מתחיל להעלות את הניצוצות ולעלות לדרכי השם יש תגובה מלמעלה כמו שכתוב שכמו שאדם מעורר מלמטה מעוררים עליו מלמעלה. אז איך שאדם יש מה שנקרא מ"ד, מ"ד זה מיין דכורין זה השפעה מלמעלה למטה, זה השפעה כביכול של הזכר כביכול שמשפיע.

סטרא דב"ן מה זה? ב"ן זה השם שאמרתי לכם שהיה בעולם הנקודים שזה בחינת הנפש, זה עבודת הנפש דחסידות רחלין להעלות את הניצוצות למעלה. זה נקרא להעלות את הניצוצות למעלה זה מסטרא דב"ן.

העלאת ניצוצות

הנושא שרציתי לדבר עליו היום זה הנושא שנקרא בלשון חז"ל העלאת ניצוצות. כל ספרות הקבלה והחסידות ואפילו בשאר הפרד"ס מזכירים את העניין של העלאת ניצוצות כתיקון של הבריאה. אז זה דבר מאוד מופשט העלאת ניצוצות אם זה דבר כל כך חשוב אז זה צריך להיות יותר מובן נכון? יותר מפורט, יותר אישי אנחנו יודעים שבתהליך שנקרא "שבירת הכלים" רפ"ח ניצוצין של קדושה נפלו בתוך הקליפות ומאז אנחנו צריכים להוציא את הניצוצות האלה מתוך הקליפה, מתוך מערכת הטומאה להעלות אותם לקדושה. אח"כ בחטא אדם הראשון עוד פעם נפלו עוד פעם ניצוצות ונשמות בתוך הקליפות אח"כ במשך כל הגלגולים של כולנו כל פעם שחלילה עשינו חטא ולא תיקנו אותו עוד ניצוצות נפלו.

יוצא שהעולם הזה על פי האריז"ל ועל פי הקבלה לא יכול לגמור את תיקונו עד שלא יתקבצו כל הניצוצות ויועלו לקדושה כמו שאנחנו יודעים יש קלקול אז יש תיקון כמו שהיה קלקול צריך להיות תיקון אם לא יהיה תיקון אז מה עשינו? אז סוף התיקון יבוא כתוצאה מהעלאת הניצוצות.

מעניין אם תשאלו את רוב היהודים כולל הדתיים והחרדים מה זה 'העלאת ניצוצות' מעטי מעט יגידו לכם מה זה כי מתי מעט יודעים מה זה.

כמובן שבלי ללמוד חסידות ובלי ללמוד קבלה איך אפשר לדעת מה זה. גם יכול להיות שאדם יודע באופן תיאורטי ולא עושה את הדברים באופן מעשי.

אנחנו ננסה בשיעור הזה קצת להרחיב את העניין כדי שהדבר יהיה ברור. אם כן, כל הניצוצות שנפלו בתוך הקליפה צריכים לצאת משם, צריכים להעלות אותם משם.

כשאנחנו אומרים "בקליפה" הכוונה בכמה מישורים: דומם, צומח, חי, מדבר. זה המישורים שיש בעולמות: דומם זה דומם. צומח זה צומח. חי זה חי, חיות. ומדבר זה אנשים.

יש ניצוצות שמעלים אותם על ידי אכילה, יש על ידי שתייה, יש על ידי מעשים, יש על ידי דיבור, יש על ידי בירור רוחני: על ידי המחשבה, על ידי הכוונה, על ידי הרגש.

ניצוצות, ניצוצות שונים. אני זוכר כשהיינו ילדים ולקחו אותנו לאוקיינוס בחוף לארץ לשחות שמה בגלים יש שמה גלים לא קטנים ועל כל גל לימדו אותנו מה אנחנו צריכים לעשות: אם זה גל גדול מידי ואם זה הולך להתפוצץ עליך אז מה אתה עושה: עולה עם הגל, נכנס מתחת לגל, גולש עם הגל, קופץ על הגל... כל מיני טכניקות.

אז החוכמה הייתה לראות את הגל לפני שהוא כבר בא עליך ולהחליט מה אתה עושה עם הגל הזה, איך אתה נכנס בו ואם לא תכנות נכון אז הגל נכנס בך, מעיף אותך אולי איזה מאה מטר, גילגל את בני האדם בלי סוף.

אם כן ככה זה עם הניצוצות האלה שאנחנו פוגשים אנחנו צריכים להיות מתוכנתים ומתוחכמים לדעת איך להתמודד איתם, איך להעלות אותם, איך לברר אותם. אם אנחנו לא עושים את העבודה הנכונה לא פעם אנחנו נופלים עוד יותר אח"כ לך תצא משם ולך תוציא משם.

אם כן, בכל ניסיון וניסיון שאדם מתנסה בו וניסיון זה לא דווקא מאורע חריג במיוחד אלא כל מה שקורה לאדם במשך היום זה ניסיונות אחד אחרי השני: כל פעם שאדם צריך להחליט משהו זה ניסיון.

ניסיון, מנסים אותו מנסים את הבחירה בשביל מה יש את הניסיון? בשביל הבחירה אז אם אדם בא לו לדבר לשון הרע והוא לא מדבר אז היה בניסיון ועמד בניסיון. אם אדם באה לו

מחשבה לא טובה והוא מתמסר אליה אז היה לו ניסיון במחשבה והוא התמסר אז הוא נפל. אם אדם היה לו רגש לא טוב ונלחם נגדו ותיקן אותו אז הוא עמד בניסיון. התמכר אליו - נפל. כך גם באופן מעשי וכו' וכו'.

עכשיו יש גבול ברור בין נפילה לבין העמידה בניסיון הגבול הברור הזה זה גבול של הלכה: כל עוד שאדם בתוך ההלכה זאת אומרת שומר את ההלכה לפחות מבחינה מינימלית הוא לא נפל. עובר על ההלכה הוא כבר בידיים של היצר.

אבל לשמור הלכה זה לא מספיק זה רק השלב הראשוני אם הוא צריך להעלות ניצוצות ולתקן תיקונים גדולים אז הוא צריך הרבה מעבר לשמור הלכה: הוא צריך לשמור על הנפש, על המחשבות, על הכל שגם ההלכה מדברת על זה.

אבל בדרך כלל כשאנחנו מדברים על ההלכה מדברים על חוץ מאשר הרהורים על עבודה זרה: מדברים על מעשים, על דיבורים, על מעשים אבל אם השם מצווה אותנו "אל תחמוד" זה כבר מעבר לדיבורים ומעשים זה גם עניין של הרהור בלב זה עניין אדם צריך לשלוט בשכל שלו, במחשבות, ברגשות אז זה לא דבר פשוט זה דבר מורכב.

עכשיו, האנשים, הרוב, לא יודעים מה זה הלכה אז לא יודעים. אלה שיודעים שומרים על ההלכה איך שיכולים ואנשים שממש מתקנים באופן עמוק - מעטי מעט. לכן הגאולה מתעכבת ואם כן, אם היא תבוא ממתנת חינוך מלמעלה אז היא תבוא. אבל אם היא צריכה לבוא על ידי התעוררות שלנו אנחנו מצפים שזה יהיה על ידי התעוררות שלנו יש לנו לעשות עבודה אמיתית עבודה של תיקון ושל בירור הניצוצות.

העבודה הזו היא עבודה מורכבת זה מתחיל עם בירור הרצונות, בירור המחשבות, בירור הרגשות, בירור הדיבורים, בירור המעשים.

בחינה ראשונה על פי ההלכה האם זה מותר לפי ההלכה או אסור לפי ההלכה זה הא' ב' אז בשביל לדעת האם מותר על פי ההלכה או אסור יש שתי אפשרויות: או שלומדים הלכה או שאם לא יודעים שואלים. לכן יש את המושג הזה של לשאול רב לפעמים אנשים צוחקים על זה 'מה זה כל דבר האיש הזה הולך שואל את הרב שלו מה זה?! זה מן שיעבוד כזה?! אבל כשמדובר בהלכה אדם לא יודע לפסוק תמיד לעצמו יש דברים שהם ברורים יש דברים שלא.

אם הוא לא ישאל את הרב שמומחה להלכה, לפסיקה אז הוא יעבור על ההלכה אז לא יעשה את רצון ה' הוא לא יעשה את התיקון שצריך לעשות אז זה ברור שהם המומחים כמו שאדם חולה הולך שואל את הרופא ככה אדם שצריך להחליט מה לעשות באיזשהו דבר והוא לא יודע אם זה מותר או לא הוא צריך לשאול רב.

למשל באה איזה אישה שהבעל לוקח לה את כל הכסף ומשפיל אותה ולא מקיים את המצוות שהוא צריך לקיים ואם היא לא תיתן לו עכשיו עוד איזה סכום הוא ירביץ לה ויזרוק אותה וכל מיני דברים אז היא שואלת האם לתת לו את הכסף או לא לתת לו את הכסף? מדובר על כמה אלפים.

אז מבחינת ההלכה זה גישה אחת מבחינת עבודת הנפש דחסידות רחלין והתיקון זה גישה קצת אחרת זאת אומרת על פי הלכה צריך לברר אם הכסף היא עבדה והיא הרוויחה את הכסף שלה ואם הבעל לא מקיים את החובות שלו אז היא צריכה לפרנס אותו? הרי בכתובה כתוב שהוא צריך לפרנס לא שהיא צריכה לפרנס אותו! האם היא חייבת לתת לו את הכסף? אז יש פה שאלה של הלכה.

אבל מבחינת התיקון יש פה הרבה דברים קודם כל עניין של שלום בית ועניין של השגחה, סוג של תיקון לקבל את הייסורים, לבעוט בייסורים, לנסות להשלים, להתגרש, מה לעשות? לתת לו את הכסף? לא לתת? לחטוף מכות? לתת לו? יש פה הרבה הרבה סוגיות רוחניות

עמוקות אז הנה דוגמה קטנה איך יש בירור הלכתי ואח"כ יש בירור נפשי, נקרא לזה, מה מתאים לנפש של האישה הזו האם יש לה כוחות נפש לעמוד?

נניח שבהלכה היו קובעים שהיא לא חייבת לתת לו, אבל האם האישה הזאת יכולה לעמוד במכות של הבעל? האם היא יכולה להתגרש ולהסתדר לבד בחיים? האם היא בכלל יתן לה גט? האם היא תוכל לעמוד בכל הלחצים? האם זה טוב לנשמה שלו שהיא תוותר לו? האם זה רע לנשמה שלו? אולי בדרך הזו אפשר לתקן את הדבר? אולי אפשר לקלקל? יש עשרים אלף מחשבות צריך מתוך כל זה לעשות בירור ולהגיד לאישה מה כדאי לעשות והיא אח"כ כמובן צריכה לבחור מה לעשות.

אם כן, בכל ניסיון וניסיון לא בהכרח שיש ניצוץ אחד שצריך לתקן יש הרבה. כשמדובר על ניצוץ מבחינת האוכל או דומם או צומח או חי אז מדובר על חלקיק קדושת, ניצוץ אלוקי שנמצא שם ועל ידי זה שאדם אוכל אוכל כשר ומברך עליו הוא מעלה את הניצוץ. אם הוא גם מכוון על פי הקבלה עוד יותר טוב אם הוא גם יכול לכוון לפחות שזה יהיה על מנת לעבוד את השם גם כך מצוין אז הוא גם מעלה את הניצוץ לשורשו. אותו ניצוץ שהיה שבוי בתוך עולם החומר הופך להיות חלק של גוף היהודי שהולך ועושה עם זה מצוות אז הוא הפך להיות מדומם או צומח או מחי למדבר שעובד את השם זה הסוד למשל של התפילין שבהמה הופכת להיות חלק של מצווה שאתה, זה עשוי מעור של בהמה, אנחנו עובדים את השם.

וככה בספר תורה ובמזוזות ובכל הדברים האלה. כשבית המקדש קיים זה ה"בית חרושת" להעלאת ניצוצות שם באים להעלות את הניצוצות. לכן כשאדם חוטא הניצוצות של הקדושה שקשורים איתו נופלים לתוך הקליפות וגם לתוך עולם הבהמי כי הוא מגביר את הבהמיות על הקדושה לכן הוא בא לבית המקדש הוא צריך להקריב בהמות גם צריך לעשות תשובה אבל גם צריך להקריב את הבהמה לשחרר משם את הניצוץ.

והכהן - הוא נמצא בדרגה רוחנית יותר גבוהה והוא בחינת חסד והרי על ידי זה שאדם מגביר את הבהמיות מתגבר הדין שהדין מקטרג והקליפה יונקת מהדין אז שבא הכהן ואוכל את הקורבן הזה שאחרי שהוא כבר נשפך דמו על המזבח הדם הוא הנפש כמו שאנחנו יודעים אז הכהן ממתיק את הדינים על ידי זה שהוא איש חסד והוא מתחזק הכהן אוכל את הבהמה זאת אומרת החיות שיש בתוך הבהמיות יוצאת מעולם הבהמיות לתוך העולם של הכהן שהוא בחינת "השם הוא נחלתו". הוא איש האלוקים, הוא עובד את השם, הוא איש החסד אז על ידי זה מתחזק גופו של הכהן, מתחזק צד הקדושה והנפילה שהייתה בצד הטומאה מתוקנת, זה הסוד של בית המקדש.

ולא כמו שאנשים חושבים שזה מקום שאנשים אכזריים חותכים בהמות, אוכלים אותם, בית מטבחים מלא דם. על פי העין החיצונית זה באמת נראה כך היה שם בית מטבחים היה הכל אבל כל חלק וכל מידה כל מקום שבבית המקדש הכל על פי סודות הקבלה המזבח החיצון המזבח הפנימי כל דבר ודבר שעשו שמה זה ממש מלאכת שמיים זה הכל על מנת להעלות את הניצוצות שנפלו בתוך העולמות, בתוך העולמות של הטומאה, בתוך עולמות הטבע להעלות אותם לשרשם.

היום שאין בית מקדש אז מה עושים היום שאין בית מקדש? יש עבודת נפש שזה ההתמודדות עם הניצוצות האלה על מנת להעלות אותם.

האריז"ל פיתח את עניין הכוונות. מה זה הכוונות? הכוונות הם שמות קודש למיניהם כשהם מכוונים היטב למצווה המסוימת שהאדם עושה באותו זמן או לתיקון המסוים שהוא עושה.

ברגע שהוא מתבונן, מכוון בשכלו הרי זה חוכמה - בינה - דעת שלו השמות האלה הוא

בעצם מעלה את הניצוצות האלה, מוריד מוחין, גורם לייחודים למעלה השפע יורד, הכל מתעלה.

העלאת מ"ן זה העלאת הניצוצות. הרי הפרצופים יכולים להתייחד למעלה להוריד שפע רק אם יש תכל'ס. אם יש העלאת ניצוצות. אין העלאת מ"ן מ"ן זה ראשי תיבות: מים נוקבין. זה הניצוצות האלה, אם אין העלאת מ"ן הפרצופים לא יכולים להתייחד למעלה אם אין יחוד בין הפרצופים אז השפע שיורד לעולם יורד בצמצום אז יש צרות, יש מלחמות, יש הסתר פנים יש את כל מה שאנחנו מכירים טוב.

אם אנחנו רוצים שהכל ילך ברווחה ויהיה בריאות ושלוש וגילוי ה' וכבוד השם וצדק ואמת צריך שיתאחדו הפרצופים מעבר לייחוד שיש להם עכשיו, צריכים להגיע למצב של פנים בפנים.

פנים בפנים זה מצב של גילוי פנים רציני בין הפרצופים העליונים שזה היה קיים בזמן בית המקדש היום זה קיים רק בזמן התפילה ואח"כ זה מסתלק זה חוזר אחר אחר באחור אח' באח' איך? אם אנחנו רוצים שהמערכת תפעל כמו שצריך צריך להעלות את הניצוצות. אחרי שהניצוצות האלה עולים לזו"ן - ז"א ונוק' ומעלים את זה לאבא ואימא אבא ואימא מעלים את זה למעלה עד אין סוף ואז שפע רב מתחיל לרדת מאין סוף עד העולם הזה ודרך כל העולמות.

עכשיו, זה נקרא, השפע שיורד מלמעלה למטה, זה נקרא מ"ד. מ"ד ראשי תיבות מים דוכרין זאת אומרת העלאת הניצוצות זה נקרא כאילו מים נוקבין מים של הנוק' לשון נקבה ומים דוכרין זה מה שהזכר נותן הזכר הוא המשפיע הזכר הוא הנותן את הטיפה לאישה גם מבחינת העולמות כשבא שפע מלמעלה למטה אז זה השם יתברך משפיע אז איך שהוא משפיע זה נקרא, איך שהזכר משפיע, זה נקרא מים דוכרין וזה יורד עד כאן.

עכשיו בעזרת השם בזמן הגאולה אז עוד פעם יהיה סוף התיקון והיות שנגמור להעלות את הניצוצות שצריך אז יהיה יחוד הפרצופים אבא ואימא וגם ז"א ונוק' וגם הפרצופים העליונים והתעלות גדולה מאוד ויהיה הורדה של שפע ואח"כ יהיה שלבים אחרים של העלאת העולמות ותיקון העולמות וסוף כל מיני תיקונים שימשכו הרבה זמן זה הכל מפורט גם באר"י וגם ברמח"ל אבל מה ששייך לנו כאן בעולם הזה איך אנחנו מעלים את הניצוצות האלה אז יש בעיה כי מבחינת הקבלה לכאורה אין יותר קל מאשר לכוון, מה זה לכוון? אתה חושב על כמה שמות - כיוונת. ככה זה פשוטו כמשמעו ככה האר"י מסביר תכוון בשם הזה ותעביר אותו לפה ותוריד אותו לשם ותכוון שכך וכך זה קצת מסובך מבחינה טכנית אבל זה לא נורא אז למה שאנחנו לא נשב כולנו ונעסוק בכיוונת כיוונת האר"י, יחודים.

הבעיה זה שאם האדם לא ראוי עוסק בדברים האלה אז במקום לבנות הוא הורס זה הבעיה כי אם הוא רוצה להשתמש בכתר השם זה הפנימיות של התורה של ה' לא כל הרוצה לבא וליטול את השם יבוא ויטול מקטרגים עליו ומפילים אותו רחמנא לצלן עוד יותר גרוע לכן אנחנו רואים לפעמים אנשים שהתחילו להתעסק בקבלה והשתגעו, נפלו, הפילו אחרים, נהיו כופרים.

לא סתם ארבע נכנסו לפרד"ס רק ר' עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום הוא היה זכאי הוא היה בעל תשובה הוא עבד מאוד קשה הוא עשה מסירות נפש קשה ביותר כל חייו עבודת נפש מאוד קשה מאוד מעל הטבע לכן הוא נכנס ויצא.

האחרים שלא היו כל כך זכאים כמו אלישע בן אבויה נפל, האחר, נפל קשה מאוד. גם בימינו ישנם אנשים שמתחילים ואח"כ מתרסקים הנה היום דיברה איתי אשתו של אחד כזה שלמד קבלה ולמד חסידות ולמד וידע את הכל הוא השתגע השתגע לגמרי. בן

אדם, אני הכרתי אותו היה נורמלי לפני שנכנס לזה היה בעל תשובה, עמל, עבד נורמלי כמו כל בן אדם.

תלמיד: מה זה משוגע?

כ"ק האדמו"ר: הוא מנותק מהמציאות הוא לא מדבר, הוא לא מתפקד, הוא לא יכול לשבת באותו כולל אם הוא הולך ללמוד, כל הזמן הוא לא מביא כסף לכיס, הוא לא מפרנס כלום, הוא לא מסוגל לעשות שום דבר, כלום. גמור. לא מתפקד. ולא ראיתי אותו אבל אני משער שזה הולך ומחמיר שזה לא מצב סטטי.

ואישתו גם התחילה להשתגע היא אקדמאית לשעבר בחורה משכילה טובה אצילית והם נכנסו באיזה דרך קיצונית מאוד וזהו היום אתה שומע איך היא מדברת אתה לא מאמין. כי זה אותו בן אדם.

האריז"ל הוא לא היה קוקו הוא היה בהתעלות גדולה אבל הוא יכל לתפקד הרב חיים ויטאל, כל המקובלים היו במציאות. הם לא היו אנשים פסיכיים עם דמיונות אם היה להם צורך, אם הם היו צריכים הם יכלו. נביא גם כן יש לו זמנים שבנבואה אולי הוא יוצא מהחושים שלו מהטבע אבל אח"כ הוא חוזר זה לא כל הזמן ככה כן יש התעלויות ודברים כאלה אבל כתוב "החיות רצוא ושוב" צריך לרוץ ולשוב לרוץ ולשוב להתעלות ולחזור לפה לכן חז"ל אמרו כל כך הרבה להיזהר עם הקבלה לא סתם הם אמרו כי הם יודעים.

היום בזמן הזה יש עניין של ללמד קבלה באופן פשוט את עיקרי הדברים, ההקדמות מה שנקרא, כדי שאדם יבין בשביל מה הוא חי, מה זה התורה פה ושמה כמה דברים, הרמח"ל מה שכתוב בספרים אבל גם לא לכל אחד וגם לא יותר מידי.

ולא רק זה היום הוא כבר לא לומד קבלה לא לומד כלום הוא בקושי יכול ללמוד קצת הלכה וזהו הוא שרוף.

תלמיד: אדם כזה יכול לחזור למוטב?

כ"ק האדמו"ר: אפשר אם הוא יסכים שיטפלו בו לטפל בו זה קשה אין להם פרנסה, לא עובדים בכלל ההורים תומכים בהם חוץ מהכל זה חילול השם כי כשהם היו חילוניים היו נורמליים עבדו עבדו תראו מה שנהיה - גרוטאות.

תלמיד: הרב, זה מה שנקרא מפתחא דמנעולא?

כ"ק האדמו"ר: מפתחא דמנעולא הכוונה זה שכשהמלכות לא יכולה לקבל כי אין לה זכות אז יש מנעול שלא נותן להיכנס כשיש למלכות זכות כי היא מקבלת על מנת להשפיע אז זה נפתח ויכולה לקבל אז אנשים שאין להם זכות ונכנסים יותר מידי לתוך כל מיני דברים זה מפוצץ אותם לכן הדרך הביניים זה הדרך הכי טובה תמיד רגל אחת למעלה רגל אחת למטה כך הבעש"ט היה אומר.

ואגב, אחד התיקונים של החסידות למה הופיעה החסידות? כי מצד אחד בלי קבלה אי אפשר לחיות, בלי פנימיות התורה התורה הופכת להיות לא מובנת מצד שני יותר מידי קבלה ויותר מידי מופשט, האריז"ל ודברים כאלה בלי שאר הדברים בחיים זה משגע את הבן אדם אז בא הבעש"ט ועשה ממוצע: פנימיות התורה כן בראשי פרקים לא יותר מידי בפרטי פרטים ועבודת הרגש עבודת החיים לחיות בחיים, לחיות בחבורה, בתוך המציאות לא לצאת מהמציאות עם כל זה יש זרמים מסוימים בחסידות שקצת יותר מידי יוצאים מהמציאות עם כל זה. טוב, אבל היום זה בכלל כבר עולם אחר.

אם כן, אנחנו צריכים לעסוק בעניין הזה של העלאת ניצוצות אבל בצורה נורמלית, לא נתחיל להשתגע, בצורה נורמלית זה פשוט התמודדות והתבוננות על מה שקורה.

התבוננות, כשבא לבן אדם מחשבה הוא צריך לחשוב לא סתם מחשבה סתמית, מחשבה ניסיונית בא לו לעשות משהו משהו שלילי אז הוא צריך לשאול מה היצר רוצה מהמחשבה

הזו לאן הוא מוליך אותי? מה הוא רוצה ממני? איפה הוא מכניס לי את המכה? מה היא רוצה ממני? מה נכון במחשבה הזו בכל זאת? מה לא נכון? מה שנכון ניקח מה שלא נכון נזרוק.

הלאה - ברגש אותו דבר באים זרים במציאות אנשים פוגעים בך אנשים מלחיצים אותך אתה מפחד כל הדברים שקורים צריך לשאול מה היא רוצה שאני אלמד פה, למשל, וזה מה שרציתי קצת להדגיש: היהדות, להיות יהודי זה קשה זה לא דבר פשוט זה דורש ממך כל כך הרבה דברים בעולם המעשה, בעולם המחשבה, בלי סוף זה דרישות בלי סוף, בלי סוף. חתול אין לו הרבה ניסיונות אבל יהודי, להבדיל, יש לו הרבה ניסיונות. עכשיו היות שהיו כאלה שהחמיצו, ככה קוראים לזה חז"ל, שהחמיצו מעסק בנסתרות אז הקו המרכזי של עם ישראל סטה מזה ואמר 'עזוב אותך מקבלה, עזוב אותך מחסידות, תן לנו לחיות, לקיים מצוות, ללמוד גמרא וזהו שלא נשתגע' זה טוב מצד אחד, מצד שני זה לא מספיק תיקון אז לא כולם השתגעו אבל היו כאלה שהפסיקו להיות דתיים, הרבה הפסיקו להיות דתיים, הרבה נשארו דתיים רק באופן חיצוני אבל בפנים נהרסו כי היצר לא מוותר בשום מקרה איך שלא תעשה הוא רודף אחריך אז אתה צריך להתמודד איתו אין מה לעשות לברוח זה לא עוזר.

אם כן, היהדות הרגילה לא עוסקת בהעלאת ניצוצות 'עזוב אותך מלהתעמק, תהיה יהודי פשוט וזהו' אבל אחרי פרק זמן האדם נופל נופל באופן רוחני לכן זה הופך להיות שלד כזה של קיום תורה ומצוות מה שנקרא "מצוות אנשים מלומדה" משהו טכני כזה רובוטי זה לא עם חיות זה לא אמיתי.

אתה חושב שזה יותר טוב מאשר להשתגע? כן. זה כן. אבל מצד שני כל האנשים האלה שיגיעו לעולם הבא אחרי 120 שנה יגישו להם חשבונות זה לא העבודה שה' רוצה היא רוצה תיקון עד הסוף לא רק איזה משהו ככה אז מה עושים? מצד אחד כשמתעמקים יותר מידי יכולים להשתגע, לא מתעמקים נהיים רובוטי. אז 'בתחבולות תעשה לך מלחמה' כשהיה יצר בא לשגע אותך אתה אומר לו: "אני רובוט מה אתה רוצה ממני אני מקיים את המצוות כמו רובוט" כשהוא בא לייבש אותך "מה אתה רובוט? אז תשמע, בתור רובוט תהיה חילוני יותר טוב, תעשה חיים",

אז אתה אומר לו: "לא תן לי אני עכשיו מעלה ניצוצות" אז לאיפה שהוא בא אתה לא נותן לו בכלל לתפוס אותך אז החוכמה היא לעבור ממישור למישור מעבודה פשוטה ליותר עמוקה, מיותר עמוקה ליותר פשוטה כל הזמן לרוץ ולהסתדר אי אפשר להחזיק בדרגה אחת את זה צריך לדעת. נופלים וקמים נופלים וקמים.

הנפילה זה לא דבר נורא מה שלא טוב זה שלא קמים הבנת? אם אדם נופל 100,000 פעם ביום לא נורא נפל נפל מה אפשר לעשות? "שבע יפול צדיק וקם" תלמיד: אדם שחטא בניאוף חס ושלום אחרי כן הוא נלחם בזה והולך לעשות כוונות אז איך זה מסתדר? מצד אחד יש לו מחשבות של ניאוף והוא מתגבר עליהם ואחר כך עושה כוונות אז איך זה מסתדר?

כ"ק האדמו"ר: אז אני אומר לך בכוונות לא צריך להתעסק. לא צריך להתעסק. לא להתעסק בכוונות לכן רוב גדולי ישראל לא אמרו 'לעמד' להתעסק בכוונות.

כוונות הכוונה כוונות האר"י עם כל השמות וכל זה. זה בעייתי יש כאלה שיכולים להתעסק בזה. עכשיו גם בכוונות יש עומק יותר, עומק פחות גם שם אדם יכול להיות רובוט: אני מכיר אחד כזה שהוא "מכוון גדול" אבל, מה הוא מכוון? לא. הוא מכוון, הוא מכוון מה שכתוב וזהו. אז מה? נו כיוונת, מה עשית? אז הכוונות משפיעות לפי מצב המכוון זה לא אוטומטי אתה מכוון אתה כבר תיקנת את כל העולמות. זה תלוי מה מצבו עכשיו אדם

צריך לדעת: "יודע צדיק נפש בהמתו".

הצדיק זה הנשמה האלוקית צריכה לדעת את הנפש הבהמית שלו מה המצב תכל'ס, לא לרמות. לא לרמות את עצמו. אז אם הוא ככה כמו שהוא שלא ירמה את עצמו.

תלמיד: איך אדם יכול להגיד על עצמו שהוא צדיק?

כ"ק האדמו"ר: לא, לי יש צדיק הנשמה היא צדיקה חלק אלוך ממעל "יודע צדיק נפש בהמתו" אם כן כמובן שהדבר הוא דק. והמעברים האלה קשים הם עלולים לשרוף לאדם את כל הפיזיים כמו שאומרים וזה לא טוב.

אבל הדרך היחידה שאדם יכול להתמודד ולהתקיים זה הדרך של דוד המלך. הדרך של דוד המלך זה לדבר עם השם כל הזמן ולהודות באמת "וחטאתי נגדי תמיד" לא להיכנס לישות, לאגו אם אדם קודם למשל היה לו מחשבת ניאוף ונפל - טוב הוא מבקש סליחה מהשם ומנסה לקום ובא לו יותר מידי דיכאון זה בא מהגאווה שלו, שהבן אדם היה רוצה להיות מושלם עכשיו הוא נפל באיזה מחשבה אז זה לא מושלם כמו שהוא חשב להיות אז זה הרס אותו, עכשיו הוא פתאום בא לעשות איזה כוונות או ייחודים אבל אמר "אני זבל" במין שוויון נפש כזה שלא משנה באיזה דרגה הוא נמצא הוא לא מתעסק עם עצמו.

לא להכניס את האגו, לא כשהוא נופל ולא כשהוא מתעלה, לא להכניס את האגו שלו, לדבר עם השם ולכוון את המחשבה להשם יתברך.

כשאדם מכוון את המחשבה להשם יתברך וגם את הדיבור שלו "השם תעזור לי, מה אני יכול לעשות בשבילך? אתה יודע מה המצב, אתה יודע שזה ככה וזה ככה תעזור לי גם לתקן את זה וגם לעשות ככה ומה אתה רוצה שאני אעשה בשבילך?" וזה המחשבה של האדם כשאדם מתחיל להתגבר עם אהבת השם זה מביא אהבת השם.

עכשיו יש סוד: למשל בחינוך מיוחד באים בהתחלה לפעמים יש ילדים שהם נראים לא עלינו כמו מפלצות יש כאלה דברים או דוחים או מסריחים כל מיני דברים אז כשאדם נכנס בהתחלה לא יכול להסתכל, לא יכול להריח, לא יכול לסבול.

אבל יש בזה סוד ואתה רואה מטפלים ומטפלות שבאים ונשארים ואחרי שבוע או שבועיים מנשקים את הילד ואוהבים אותו ואתה לא מבין הרי לפני יומיים כמעט ברחו רק ראו אותו. עכשיו מה הם אוהבים אותו? אלא הם השקיעו בו בתוך התפקיד, התחילו לטפל בו התחילו לטפל בילד - נקשרו. אדם משקיע במשהו כמו בקיקיון של יונה שהשם נתן לו קיקיון במדבר והוא כבר הרגיש טוב פתאום לקח לו את הקיקיון לא טיפל בו אבל היה קשור אתו היה לו טוב קילל את זה.

אדם משקיע במשהו נקשר עכשיו ברגע שהוא נקשר זה מתחיל לפתח לו אכפתיות ואהבה וכו' וכו' ככה זה עם השם יתברך אם אדם מתחיל לחשוב עליו במקום לחשוב על עצמו עם כל זה שהוא פגום לא משנה אז לאט לאט הוא נקשר אתו.

הוא נקשר אתו. כמו שאדם מעורר מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה אז ה' מחזיר לו אהבה. בן אדם לא מתעסק עם הפנימיות שלו כל כך הרבה. איך הוא יכול לעזור. מתי הוא כן מתעסק עם הפנימיות? כשהיצר תוקף אותו קשה אז הוא אומר 'אה, מה אתה רוצה ממני? באת פה עשית ככה, השם תציל אותי' ככה ויוצא מזה. הוא לא ממשיך להתעסק עם עצמו כל הזמן עוד פעם חושב: 'עכשיו יש לי זמן מה אני עושה? מה אפשר לעשות? מה הוא רוצה שאני אעשה? ללמוד? ללמד? לזכות את הרבים? לעשות מצווה? מה אני עושה?'

הלאה, בא היצר מפיל אותו והוא כועס על אישתו וצועק עליה כי הוא מטורף, אז מה? אז מה אם הוא נפל? אח"כ אחרי שניה אחרי שעה או אחרי כמה זמן שזה עובר לו אז עכשיו יושבים ובוכים? - מבקשים סליחה מהאישה מבקשים סליחה מהשם וממשיכים הלאה.

הדור הזה זה מה שצריך להגיע זה מה שהדור הזה צריך להגיע לתיקון הזה שכל הזמן

אנחנו נתמודד, ניפול, נקום, נתקשר עוד פעם, נמשיך הלאה, נשאל את השם מה אתה רוצה? מה אני יכול לעשות? ואם אדם ממשיך ככה אז השם יפתח לו אוצרות גדולים. גם יציל אותו מן היצר הרע מהשעות הרעות ומכל המיצרים הוא יהיה תמיד שמח ותמיד יהיה לו כח ותמיד יהיה לו אמונה והיצר לא יוכל לגמור אותו. יפיל אותו. אבל לא יגמור אותו. ליפול, מילא, אז נופלים אבל העיקר זה לא לגמור את הבן אדם. כמה אלפים של בני ישראל הוא רוצה? להגיד יותר מזה, היצר במשך הדורות הרג, חיסל, גמר אם בפעם הקודמת על דור ההשכלה למשל כמה הלכו? ואחרי השואה גם כן וכל הצרות שהיו לעם ישראל כמה הלכו? לא הלכו, איך הלכו? היצר גמר אותם.

היצר הכניס להם כפירה, הכניס להם שטויות וזהו הם לא ידעו להעלות את הניצוצות הנכונים ולהתמודד בצורה נכונה ולהתקשר לה' שוב פעם זה כל העניין.

מה אמר קין אחרי שהוא חטא "קשה עוונתי מנשוא" זה הבעיה שאדם אחרי שהוא נופל אומר "עוונתי קשה מנשוא" לא יכול לשאת, כל כך שנשמה מתעוררת מזדעזעת ממה שאדם עשה שהוא מתייאש אז בא היצר ואומר לו: 'אין לך סיכוי, אתה גמור תראה איזה זבל אתה'.

וזה שתיקן את הדבר הזה זה דוד המלך הוא תיקן את הנקודה הזו שזה הוא המשיח וצריכים להתחזק בנקודה הזו שלו לכן הוא עבר את כל הבעיות שהוא עבר הניסיון עם בת שבע וכל זה לא הלך לו נקי, לא הלך לו קל, בכלל היית אומר 'השם כל כך אהב אותנו, הוא אהב את השם - שילך לו טובי לא הלך לו קל, הלך לו קשה מאוד בתוך נפשו.

תראה את התהילים כמה זעקות, כמה צעקות, כמה ניסיונות, כמה ייסורים עד הרגע האחרון לא היה לו מנוחה. אבל הוא אף פעם לא התייאש, הוא תפס את הנקודה הזו. הנקודה שלו החידוש של דוד המלך זה שהוא היה קשור עם השם רק.

תראו משה רבינו גדול הנביאים. אבל משה רבינו לא היו לו נפילות וקשיים כמו שהיה לדוד הוא היה בגדלות כל הזמן גם אם היה העניין של המים אבל זה היה תירוץ בשביל שלא יכנס לארץ אבל זה היה משהו אחר ודוד היו לו הסתרי פנים והיה בזוי וקיללו אותו, רדפו אותו להרוג אותו ומה לא עשו לו עבר את הכל וכל זה כל הזמן מתפלל לקב"ה למה? הוא עבד את השם "בכל דרכך דעהו"!

זה הבחינה של דוד "בכל דרכך דעהו" מתי שהיה לו טוב מתי שהיה לו רע מתי שפחד מתי שהיה גיבור מתי שהיה שמח מתי שהפסיד כל הזמן הוא היה קשור לה' יתברך, השם היה המרכז לא הוא היה המרכז בכלל לא הוא עבד על זה כל הזמן "ולבי חלל בקרבי" חלל. רק השם היה בתוך הלב שלו זה הסוד זה הסוד של התיקון שאנחנו צריכים להגיע. זה לא קל, זה הדבר הכי קשה. הרבה יותר קל לעשות איזה כוונות כמו יגיד איזה תפילות או לעשות איזה טבילות כי זה משהו מכני, טכני שאתה יכול לעשות.

אבל הכי אמיתי זה הדבר הזה לפעמים אדם יכול להיעזר באיזה יחוד או לפחות ב"שיויתי השם נגדי תמיד": י-ה-ו-ה, ש-ד-י. דברים הפשוטים, כן, אבל לחשוב שעכשיו יהפוך למקובל אלוקי ויתעסק בכל הדברים האלה זו בעיה.

עכשיו הנושא הזה כבר אנחנו מגיעים נלמד פה ברמח"ל אם כן הנושא של העלאת ניצוצות עד שעם ישראל לא יתחיל להעלות ניצוצות באופן מודע להתחיל להתייחס למה שקורה לו מצד שני מתוך ביטול, ביטול של האגו לפני השם ושהשם יתברך הוא המרכז והבריאה: "כל העולם נברא לשמשני אני נבראתי לשמש את קוני" זה התהליך של העלאת ניצוצות "כל העולם נברא לשמשני" - דומם, צומח, חי, מדבר כל אלה שמופיעים סביבי יש בזה איזה תיקון. למה הם מופיעים סביבי. ולא סביב מישהו אחר.

יש תיקון שצריך לתקן אותו "ואני נבראתי לשמש את קוני" אז מתוך כל זה שה' מנסה

אותי אני מעלה את זה לה' יתברך זה העלאת הניצוצות זה מצד הפעיל של העניין אבל מצד הפנימי של העניין של הנפש של האדם הוא צריך להיות בביטול, עשה את הכל דברים מצוינים מעולים שלא יכנס לגאווה הזו שלא יתעסק עם עצמו שישתכל רק מלמעלה כל הזמן מה לעשות להשם ואם נפל לא נורא עוד פעם לקום להסתכל לה' זה הפתרון היחידי שיכול להוציא את הבן אדם מכל הבעיות, מכל הנפילות, מכל החושך, מכל הצרות, רק זה. אין שום דבר אחר זה הנקודה וזה הכי קשה כי זה אמיתי וזה צריך מסירות נפש לזכור את זה ועוד פעם למסור את נפשו להשם ועוד פעם ועוד פעם זה מה שעשה רבי עקיבא.

רבי עקיבא הוא בשתי הזדמנויות הדהים אותנו ההזדמנות הראשונה כשהוא ראה את השועל יוצא מבית קודשי הקודשים הוא צחק וחכמים בכו זאת אומרת שבתוך החורבן הוא צחק כי הוא ראה את השגחת השם הוא אומר נבואת החורבן התקיימה אז גם הנבואות על הגאולה יתקיימו הוא הסתכל למעלה לא הסתכל אל המציאות המצומצמת. בפעם השניה שהוא מדהים זה כשבאים להרוג אותנו בסוף וסורקים את בשרו במסרקות של ברזל והוא צוחק אז הוא אומר כל הזמן כל החיים אני רציתי למסור את נפשי על קידוש השם ולהגיד שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד ואהבת את השם אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך לקיים את זה ועכשיו כשזה בא אני לא אקיים?

אצלו זה היה ברור שכל מה שקורה וכל הניסיונות והכאב וכל הדבר הזה מה איכפת לו - העיקר לעבוד את השם לשמח אותו. הוא ידע שזה טוב זה היה מה שעניין אותו בשביל זה הוא הדהים ואחרים היו בדרגה אחרת בשביל זה רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום כי היצר לא יכל לתפוס אותו היה לו יתרון שיש לנו את היתרון הזה שהוא היה בעל תשובה, אנחנו גם כן זכינו לבוא ממשפחות לא דתיות להיות בעלי תשובה וזה זכות גדולה מאוד וזה נותן כח לנפש ומזכים את האדם הרבה על זה שהוא בכל זאת בא מתוך הגהנום כמעט ורוצה להתקרב להשם הנשמה רוצה לעשות רצון השם זה קידוש השם הכי גדול, כך מובא בחסידות שהרחוקים שמתקרבים הם עושים את הכבוד הכי גדול להשם אז אם זכינו שזכינו קצת להתקרב להשם ולמצוות וכל זה זה כח אדיר צריכים ללכת ולהתחזק הלאה הנה בנושא הזה אומר הרמח"ל בפרשת "משפטים" בתוך הספר 'אוצרות הרמח"ל' עמוד ס"ז כתוב:

"כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבעירה", זה בדיני נזיקין כשאדם מזיק עושה דברים שמזיקים לאחרים הוא צריך לשלם אם למשל אדם חופר בור ברשות הרבים ומישהו נופל שמה וסתם הוא חפר בור ולא שמר על זה - זו אשמתו אז אחד הדברים זה:

"כי תצא אש ומצאה קוצים ואכל גדיש", אדם הדליק איזה מדורה והתרשל המדורה הזו הלכה והתפשטה ושרפה שדה של מישהו אחר. זה צחוק? או אדם לא שמר על הבהמה שלו והבהמה הלכה ודרסה שדה של מישהו אחר או נשכה מישהו או נתנה למישהו בעיטה הבנתם? אז זה נזיקין והנזיקין האלה אנחנו לומדים לכל הנזיקין שאם אדם מזיק, כן, ארבע אבות נזיקין.

עכשיו אם האדם לא נזהר בכל מיני דברים זה אחריותו נכון אז פה מהפשט הזה הרמח"ל בא להוציא איזה דרוש על פי הקבלה:

"כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל הגדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבעירה" הבנתם את הפשט? אם אדם מדליק איזה מדורה וזה הולך ויוצא מרשותו ומדליק איזה שדה הוא צריך לשלם על זה עשה נזק מה אומר הרמח"ל?

"דע כי הסודות הם כמו האש" "הסודות" של התורה "הם כמו האש. כמו שהאש כל מי שרוצה להתקרב יותר מידי הוא נשאר ניזוק מן רוב החימום"

האש כשאדם רוצה להתקרב לאש יותר מידי הוא נשרף נכון? זה מה שהוא אומר:
"נשאר ניזוק מן רוב החימום" זה השפה שלו זאת אומרת שאדם ניזוק אם הוא מתקרב
לאש יותר מידי,

"כך הסודות, כל מי שרוצה להתקרב יותר מידי הוא נשאר ניזוק מן רוב הסודות", סודות
התורה הכוונה מי שרוצה להתקרב יותר מידי מי שרוצה להתקרב לפי דרגתו זה בסדר יותר
מידי אז זה כבר לא לשם שמיים כי מה לשם שמיים? לפי דרגתך אם אתה צריך להגיע
לעשר - עשר אתה צריך להגיע למאה - מאה לפי הדרגה שלך.
אבל אם אתה רוצה יותר אז זה תיאבון כבר רצון לקבל זה כבר לא לשם שמיים ואז יש
קטרוג ואז אדם נשרף זה מה שהוא אומר פה: "שהם עמוקים מאוד" שהסודות עמוקים
מאוד.

"ואח"כ אומר: "ומצאה קוצים" שהם האנשים שאינם טובים לידע הסודות." מי זה
הקוצים? אנשים שלא טובים לדעת את הסודות "ובמעט שיודעים - הם נלכדים", ואם כל
מי שהכיר כאלה שעוסקים בקבלה ונלכדו בכל מיני שטויות אז זה הסוד.

"שהם האנשים שאינם טובים לידע הסודות ובמעט שהם יודעים - הם נלכדים" דווקא
מזה שהם יודעים קצת קבלה הם נלכדים,

"והם כמו האש שפוגע בקוצים, שמעט הוא עושה להבה גדולה" נכון מה קורה כשאש
תופסת את הקוצים? נהיה להבה גדולה,

"ככה סודות למי שאינם ראויים עושה רע גדול" זה הרמח"ל אומר את זה.

"ואחר כך אומר "ונאכל גדיש או הקמה או השדה" שהם התלמוד והמשנה והחמישה
חומשי תורה, מפני שאלה הדברים יכולים ללמד גם למי שאינם ראויים כל כך." חומש,
משנה, גמרא זה מתאים לכולם, זה כולם צריכים ללמוד. קבלה, סודות לא לכולם אומר
המקובלים זכותם תגן עלינו שבקבלה יש שני דברים יש סתרי תורה שזה אסור ללמוד
וללמד ויש טעמי מצוות. טעמי מצוות זה מצווה גדולה, וזה מה שיביא את הגאולה, ללמד
טעמי מצוות מה שאנחנו לומדים ומלמדים זה טעמי מצוות אבל אוי ואבוי למי שממציא
טעמי מצוות זה אסור, זה חורבן.

להגיד שלמשל להניח תפילין זה טרנזיסטור זה להמציא זה לא כתוב בשום מקום אנטנות,
חלליות, אנרגיות זה דבר מסוכן זה לא כתוב בשום מקום אבל לצטט גדולי ישראל מה שהם
אומרים על המצוות כמו שלמשל מה שהסברתי לכם על בית המקדש זה לא אני אמרתי זה
הרמח"ל אומר אני רק הסברתי במילים שלי אבל הדברים האלה שחז"ל אמרו זה מצווה
לפרסם.

להמציא טעמים חדשים זה מסוכן.

לעתיד לבא כל הטעמים יודעו כשיבוא השם ויתגלה אז הוא יגלה את כל התורה, את כל
הסודות של כל הדברים של מה שצריך כל הפירושים והטעמים.

למה מצווה זו ככה ולא אחרת אפילו שלמה המלך התקשה ואמר שהוא לא מבין את טעם
פרה אדומה. זה הוא אמר שהוא לא הבין שלמה המלך החכם מכל אדם שהוא שלט בעופות
והוא שלט בכל. בטח שהוא הבין את הקבלה אי אפשר להבין בכלל את הדרגה שלו
תלמיד: איך הוא נפל בסוף?

כ"ק האדמו"ר: אנחנו לא נדבר על זה עכשיו, כתוב, הוא עבר על דברי תורה.

כל גדולי ישראל שהביאו חידושי תורה הביאו דרך כולם נכונים, כולם נכונים זה דברי
אלוקים חיים וזה דברי אלוקים חיים גם דברי הבעש"ט וגדולי החסידות נכונים, גם הגאון
מווילנא זה נכון.

אנחנו ממשיכים: אח"כ הוא אומר "ונאכל גדיש או הקמה או השדה"

אגב, יש מקומות שהם לא לומדים שום דבר חוץ מהאריז"ל רק האריז"ל שום ספר אחר ויש אחרים שהם לא לומדים שום ספר ממישהו שלא מכוון רק אם היה רב מכוון כוונות האריז"ל לומדים את הספרים שלו הרי הרב פתיה לא היה מכוון אז לא לומדים את הספרים שלו. הרב פתיה היה מלאך לא היה בן אדם. אז ככה זה הולך.

אתה יודע למה משיח לא בא אז הסיבה שמשיח לא בא כי יש מחלוקת ויש שנאת חינם והתלמידים של התלמידים והחברה והחסידיים וכל אתה יודע אנשים שומעים איזה אחד שאמר משהו שלא ללמוד את זה אז יוצאים נגד שיטה מסוימת וזה אח"כ עושה שנאה מחוץ לעניין של הלימוד אתה מבין? אח"כ יש חורבן בכל עם ישראל לכן צריך ללמוד את כולם בדור הזה צריך ללמוד את כולם ולאחד את כולם עד שלא נאחד את כל הצדיקים לא התקדמו.

"ואחר כך אומר "ונאכל הגדיש או הקמה או השדה" שהם התלמוד והמשנה והחמישה חומשי תורה מפני שאלה הדברים יכולים ללמד גם לאלה שאינם ראויים כל כך. והגדיש הוא התלמוד מפני שבתלמוד יש הרבה דברים שהם תירוצים, אבל צריך לבררם, כמו שיישאר הדין." זאת אומרת להגיע להלכה. בירור של התלמוד זה ההלכה.

"כך הגדיש הם השיבולים החתוכות שצריך לבררם מן הקש, וזה הגדיש. והקמה הוא המשנה מפני שבזכות המשנה יהיה הקיבוץ גלויות, וישראל יקומו מן הגלות, וזה הקמה שהוא לשון קימה.

ושדה הוא החמישה חומשי תורה, מפני שהיא כמו השדה ששם יש הגדיש והקמה. כך בחמישה חומשי תורה שם כלול התלמוד והמשנה וכל התורה. וזה: "ונאכל גדיש או הקמה או השדה", שרצה לומר שזה האיש יהיה לו או תלמוד או משנה או פסוק כנ"ל. אז "שלם ישלם המבעיר את הבערה" שהוא הרב שלימד את הסודות לו, שהוא הבעיר את הבערה. אבל למי שלומד הסודות לאנשים ראויים נאמר עליו: "מקימי מעפר דל". זאת אומרת, רב שהולך ומלמד סודות שלא צריך ללמד תלמידים שלא ראויים הוא יתן את הדין על זה.

"שלם ישלם המבעיר את הבעירה" שהוא הרב שלימד הסודות לו, שהוא הבעיר את הבערה. אבל למי שלומד את הסודות לאנשים ראויים, נאמר עליו: "מקימי מעפר דל" שהוא מקים ישראל מן הגלות, דל שהיא כנסת ישראל, שבגלות היא דלה, מקים וודאי". זאת אומרת תראו הדבר דק, הדבר דק מאוד: אם לא מלמדים את מה שצריך ללמד את מי שצריך ללמד אז זה חורבן והדור לא מקבל תיקון ואין גאולה. אם מלמדים למי שלא ראוי אז גם עושים חורבן אז לכן צריכים לדעת למי ללמד, מה ללמד, כמה ללמד. רב שלא יודע להבחין אז הוא לא צריך ללמד את הדברים האלה. תיראו אני לא יודע אם יש מישהו ראוי בכלל ללמוד טעמי מצוות, כן, סודות, מי ראוי היום ללמוד סודות? לא יודע. זה סיפור. לכן אני מנסה ללמד בסיס, הקדמות של הקבלה, לא סודות.

ובעיקר מתמקד בעניין של עבודת נפש כי זה התכל'ס שאדם צריך לעשות וזה לא מסוכן זה אדרבה זה כלי בשביל להתמודד. הדור נמצא במצב קשה וצריכים לעשות עבודה אמיתית רצינית בגוף ובנפש אז אני עכשיו מנסה לגייס אנשים שיעזרו לי באופן פיסית כדי לארגן את הדברים ולהפיץ אותם כמו שצריך זה דחוף, הזמן, כבר היה צריך להיות לפני שלוש שנים לא עכשיו אנחנו בפיגור ואם לא נעשה את מה שצריך לעשות זה לא צחוק מבחינת הדור דווקא הדור צריך דברים עמוקים ופשוטים במעשים להבין את הפנימיות מה שקורה לו ויתחיל ללמוד איך להתמודד.

אני לא חושב שאדם יכול להיות מושלם אף אחד לא מושלם אבל שידע איך להיות עם עצמו, איך לעבוד את ה', איך לקום ואיך להתמודד למרות כל מה שקורה לו, למרות מה

שעובר עליו זה הדבר הכי חשוב.
בעבר דיברו על זה בראשי פרקים גדולי החסידות, כל פעם הזכירו דברים. אבל תורה ממש של היצר זה צריך לכתוב את זה, צריך לפתח את זה, צריך לפרט את זה.
הנה, הזוג הזה למשל היצר הרס אותם, מעך אותם. אנשים עם כוחות טובים מאוד, עם לב טוב. הוא צדיק ממש הבחור הזה והיא בכלל מלאך והנה נהרסו, השתגעו לך תוציא אותם מהברוך הזה עכשיו גם הילדים שלהם - איזה הורים יש להם עכשיו? וזה רק מכוונות טובות הוא פשוט רצה להיות צדיק הבחור והבחורה רצתה שהבעל יהיה בסדר יהיה צדיק הוא התחיל להיכנס לתוך זה חזק בעיקר חסידות הוא התחיל גם עם האר"י והתחיל לעשות תעניות דיבור ואח"כ היצר אמר לו לא לישון בלילה ולקום ותיקין לעשות זה ולעשות ההוא כל מיני החמרות וכל מיני דברים לא לטלטל בשבת, למה אני לא יודע, ללכת ככה ולעשות אחרת עוד יותר ועוד יותר עד שפיצץ אותו.
אסור לטלטל אם אין עירוב אם יש עירוב מותר. אבל איפה שיש עירוב הוא לא מטלטל כי הוא יותר ממה שצריך, מחמיר. יש כאלה שמחמירים יש כאלה שגם לא משתמשים בחשמל בשבת ויש כאלה שיש להם 72 ציציות שונות שלובשים על פי כל הדעות, יש כמה שיש להם כמה זוגות תפילין אז יש הידורי מצווה זה טוב הידורי מצווה להדר במצוות אבל לא להשתגע.

הרצון לקבל המקולקל השפעתו ותיקונו

ערב טוב, המצב הרוחני שלנו די מדאיג. יש לצערי תופעה כזו ברוחניות שכאשר יש אפשרות להשפיע על העם מבחינה רוחנית יש איזה שפע רוחני או גשמי שמגיע לעם ישראל לפרט ולכלל ואין כלים לקבל את השפע הזה מחוסר הכנה מבחינת חטאים שיש, אז לא רק שהשפע הזה יורד לקליפות למערכת הטומאה אלא שגם צינורות השפע נפגעים.

כתוב: "גבוה מעל גבוה שומר" זאת אומרת שכל הנשמות של עם ישראל קשורות והצדיקים הם אלה שמשפיעים על הבינוניים ועל האנשים הרגילים וכאשר העם, הכלים לא מוכנים או פגומים אז גם השפע שיש לצדיקים נפגם רחמנא לצלן כמו שהשם אמר למשה רבנו שכל מה שהוא נתן לו זה בשביל ישראל אם השם לא היה רצה לגאול את ישראל היה צריך את משה רבנו?

אם השם לא היה רוצה לתת את התורה הוא היה צריך את משה רבנו? אלא כאשר השם יתברך רוצה להשפיע שפע הוא משפיע דרך הספירות ומהספירות דרך הנשמות הכלליות הגדולות ודרכם לדור כולו.

כתוב גם בספרי הקבלה שגדולי הדור - כל המצב הרוחני של העם תלוי בהם יכולים להביא טוב יכולים להביא את ההפך תלוי מה המצב אבל לא הכל תלוי בהם מהבחינה הזו שאם אין התעוררות מלמטה מבחינת העם אז הם לא יכולים להשפיע. זה החוק שהאריז"ל בעצמו אומר שאם היה מוצא צדיק אחד גמור הוא לא היה נהרג, לא היה מת, לא היה מסתלק, היה נשאר יותר.

שנתיים בסך הכל הוא לימד את הרב חיים ויטאל ונגזרה עליו מיתה ואי אפשר היה לבטל את זה כמו שזה מבואר ב"שער הגלגולים" בסוף כיוון שהתלמידים לא היו ברמה הנכונה ואלה היו גדולי ישראל התלמידים שלו לא היו 'עמך' עד כדי כך שהוא היה חייב להסתלק בגלל זה השם ישמור.

ידיעות בתורה... גם מחשב יודע תורה. תשימו לו שמה תוכנה מתאימה, הוא ידע הרבה. יכול להיות אדם כמו אחיתופל שידע המון תורה אז מה? הוא היה מקולקל או 'אחר' - אלישע בן אבויה ואפילו דוד המלך למד אצל אחיתופל ודוד המלך היה מתוקן - עובדה שלמד ממנו. אם כן גם רבי מאיר למד מ'אחר' ורבי מאיר היה מתוקן מאוד והרב שלו היה מקולקל.

יוצא שגם כשאדם בעולם הזה הוא יכול לזכות את ההורים שלו שכבר הלכו לעולם האמת על ידי המעשים שלו יכול גם ההפך השם ישמור.

אם כן יש בעניין של הנתנה והקבלה מערכת מורכבת של אחריות הדדית הנה כמו שהזכרנו לא פעם העניין של יוסף הצדיק המצב היה כזה שהשבטים לא היו מוכנים לקבל ממנו ולכן הוא נמכר וכל עם ישראל ירדו למצרים והשתעבדו שם בצורה קשה.

אם כן, כל אחד מאתנו היות שאנחנו קשורים כולנו יש לנו חלק בתיקון הבריאה ואחריות גדולה. כאשר יש אור של חסד שצריך לרדת לעולם ואין כלים לקבל את האור הזה החסד הזה הולך לצד הטומאה הם נהיים לראש ואנחנו נהיים לזנב.

הדבר הזה שהם לראש ואנחנו לזנב זה לא רק דבר כללי בקשר לאומות העולם שמשעבדים אותנו בנפש, בגוף זה דבר פרטי של כל אחד ואחד הרי כתוב ב'תניא' שיש באדם חוץ מהנשמה האלוקית גם יצר רע גוי וגם יצר רע יהודי.

היצר הרע הגוי הוא רוצה להביא את היהודי על ידי הרהורים ופיתויים שיעבור חלילה על מצוות התורה ממש איסורים: למשל אם לאדם יש תאוה לאכול טריפות התאוה הזו מתעוררת מצד היצר הרע הגוי. עכשיו יש את היצר הרע היהודי בתוך האדם והוא לא מביא

אותו חלילה לעשות עבירות ממש אבל מביא אותו ליהנות שלא לשם שמיים לחיות לא לשם שמיים.

זאת אומרת נניח יביא אותו לאכול עוגה סתם בשביל הכיף לא בשביל לעבוד את השם אז גם זה לא טוב אבל זה היצר הרע היהודי.

אם כן, כשאנחנו אומרים שהם לראש ואנחנו לזנב זה לא רק שאנחנו תלויים היום בארצות הברית בשביל הכסף, בשביל הקליטה, בשביל הביטחון, בשביל הבניה, בשביל כל הדברים אלא שאנחנו בתוך נפשנו החלק הרע הזה, היצר הרע הזה הגוי ששורשו בהיכלות הטומאה הוא השולט בינתיים הוא בעל השליטה.

זה אם אנחנו קשה לנו לבדוק את זה בנפשנו מספיק שנסתכל על מעשינו אז נראה כמה מעשים אנחנו עושים מתוקנים כמה מעשים אנחנו עושים ההפך ואם לא קל לנו לראות אצלנו, כי האדם היצר שלו מסתיר לו, נסתכל על סביבתנו ונראה כמה אנשים יש מתוקנים, כמה מעשים מתוקנים וזכים וכמה לא ואז אם נסתכל אנחנו נחרד כי המצב של הדור קשה מאוד קשה מאוד.

המכה הזאת שבאה על ירושלים היא מכה בחינת אזהרה, אני מדבר על השלג, השלג בזמן טוב זה גשם, בחינת חסד, אבל ככה כמו שזה היה זה דין אבל כתוב "האדם עץ השדה" ואם כן השם יתברך שפך את חמתו על עצים ועל אבנים מי שהסתובב היום בירושלים יכול לראות את כל העצים רוב העצים הרוסים לא יכלו לעמוד בעומס שלא נדבר על הצער שנגרם גם לאנשים בגלל חוסר החשמל.

מה זה העניין הזה של חוסר החשמל? הסתלקות האורות. העצים האלה מרוב דין לא יכלו להחזיק מעמד ונשברו זה שבירת הכלים זה שיש יותר מידי עומס זה בחינת נפילה, נפילה של העצים שמסמלים במקום האדם והפסקות החשמל כמו שאמרתי שיש חטא ונפילה יש הסתלקות האור ולא רק זה החשמל זה חלק ששומר על העולמות התחתונים שהקליפות לא יוכלו לינוק מהם. זה כתוב באריז"ל, זה נקרא "לבושי החשמל" אם ההילה היא מקרינה מעצמה את לבושי החשמל האלה שהם עוטפים את ז"א, את זעיר אנפין ואת נוק' כמו ענן כזה ששומר, כמו העננים במדבר כדי שהקליפות לא יוכלו לינוק.

אם כן כל מערכת החשמל התמוטטה ודווקא בירושלים הרי זה יכל לקרות גם במקומות אחרים שלא נדבר על הפגמים שקרו פה בתל אביב זה השיטפונות האלה, השיטפונות האלה זה חסד, מים זה חסד, אבל שהוא בא ומחריב זאת אומרת יותר מידי חסד כשאינן כלים זה נותן כוח לטומאה, חסד דטומאה זה בא מהנאה לא מתוקנת הדבר הזה, כמו שהיה, להבדיל, בזמן המבול, השם יתברך - אנשים פגמו בברית - השם יתברך יכול היה לשלוח עונש בצורה אחרת שלח דווקא דרך המים.

אז גם כאן כל הזמן העיר הזו מתמלאת בשיטפונות ואנשים נסחפים. השם כיסה את כל הארץ, קרוב לאילת זה הגיע. לכן אנחנו צריכים לעשות חשבון נפש בכל מקום ומקום ובפרט ובכלל לנסות להתעורר ולתקן מה שאפשר.

הנושא שרציתי היום לדבר זה העניין של הרצון לקבל. תמיד אנחנו מדברים על הרצון לקבל, רצון להשפיע, הדבר הזה הוא דבר שאפשר לפרק אותו תדעו לכם שהרצון לקבל של האדם משתקף בפניו.

רצון לקבל של האדם הוא בכל מיני תחומים: אדם רוצה לקבל קודם את הצרכים שלו האישיים ביותר ואח"כ הוא רוצה תענוגות, שררה, שליטה, כבוד, גאווה.

יש דרגות שונות. בעולם מתוקן אלה שמנהיגים את העולם, אלה שמשיגים חיל הם הצדיקים כמו שהיו זמנים בעולם שהוא לא מתוקן והוא במצב לא טוב "רשעים ישיגו חיל" מה ההבדל בין רשע לצדיק? ההבדל בין רשע לצדיק זה במינון של הרצון לקבל וההרכב של

הרצון לקבל והרצון להשפיע, איך זה הולך ביחד, היחסים בין הרצון לקבל והרצון להשפיע. יש מושג בקבלה שנקרא "השתוות הצורה" ו"שינוי צורה". השתוות הצורה זה להיות כמה שיותר דומה לה' יתברך: 'מה הוא חנון אף אתה חנון' וכו' זה נקרא השתוות הצורה. מהשם יתברך לעולם הזה השתלשלו העולמות שכל עולם, כל ספירה וכל פרצוף בסך הכל מה השוני בינו לבין קודמו? בשינוי הצורה.

כמה שהוא רחוק יותר מהמאציל, כמה שהוא התרחק, לא מבחינת המקום, כי אין מקום ברוחניות אלא מבחינת הדרגה של הרצון לקבל והרצון להשפיע וככה מאור אין סוף ברוך הוא עד העולם הזה יש דרגות, דרגות, דרגות של השתלשלות, של שוני ושינוי הצורה עד שאנחנו נמצאים פה בעולם הגשמי, אז הוא גשמי כיוון שהוא בהתהפכות הצורה לגמרי זה כבר התהפכות הצורה מהשם יתברך.

לכן יש לנו גוף. הגוף זה הרצון לקבל ובהתאם לכלי גם ככה הנשמה שאמורה לשרות בגוף. יש דרגות שונות של הרצון לקבל גם מבחינת העוצמה של הרצון לקבל וגם מבחינת התיקון אם זה רצון לקבל מקולקל או מתוקן, אם זה לקבל אך ורק לעצמו ואין בזה שום כלום של הרצון להשפיע זה הקלקול הגדול, אם יש בזה רצון להשפיע גדול כדרגת הרצון לקבל אז זה השתוות הצורה לבוא יתברך כי הרי אנחנו לא יכולים להיות נותנים בלי לקבל כי אנחנו כלים ואנחנו לא המקור, אנחנו לא השם יתברך אז כמה שנוכל לקבל על מנת להשפיע נחת רוח להשם אז אנחנו קרובים אליו וכמה שפחות ככה אנחנו רחוקים ממנו.

אם כן, הרצון לקבל הזה יש לו דרגות שונות בדור הזה יש לכלים רצון לקבל גדול מאוד עד כדי כך שאפשר לומר שאנשים בשביל להצליח באיזה שהוא דבר, באיזו שהיא משרה, בשביל להתקדם, בשביל להגיע להיות מנהלים או להיות מוצלחים או עשירים או אנשי פוליטיקה או שרים או משהו מה מאפיין את כל האנשים האלה שעומדים בראש? הרצון לקבל שלהם האין סופי.

הם מוכנים לבלוע את העולם. כמה שיש להם פה יותר גדול שיניים יותר חדות, אני מדבר באופן יותר ציורי, ומצפון יותר קטן הם יגיעו יותר רחוק! זאת אומרת, אם אדם רוצה לדעת אם מתאים לו לפתוח עסק או אם הוא יעשה כסף או האם כדאי לו ללכת על איזה משרה של שררה שיבדוק כמה אנשים הוא מוכן בדרך לבלוע לפי הכיוון שלו וחוסר המצפון שלו אז אפשר לדעת כמה הוא יכול להגיע רחוק. זה המצב.

לכן אין מה להתפלא שיש איזה עניין עם הפרופסורים האלה הנירוכירורגים בטח שמעתם שהם מונעים מחולים לעבור ניתוחים בחוץ לארץ הם מונעים ממומחים בעלי שם בין לאומי להגיע לארץ משיקולים של שררה, פרסטיז'ה, כסף. כאשר הם לא יודעים לעשות את הניתוחים ובחוו"ל יכולים להציל את הנפשות האלה זה הפרופסורים האלה שזה העלית שבעלית מי מגיע להיות מנתח מוח? הרי אחד ממיליון נכון? הם לא דואגים לחולים הם דואגים לעצמם. והם דואגים לכיס שלהם, לאינטרסים שלהם, הכל אינטרסים.

אז איך הגיעו להיות כאלה? זה הרצון לקבל הגדול, האין סופי שהוא לא מתוקן. ואם אנחנו נסתכל בכל התחומים זה אותו דבר זה לא שהם יוצאי דופן. רק שמה זה צורם כי מדובר בפיקוח נפש ואנשים תלויים בהם.

עכשיו, בעולם המתוקן, כמו שאמרתי, אלה שמצליחים זה לא אנשים שיש להם רצון לקבל גשמי או של שררה אלא זה אנשים שרוצים לעשות רצון השם, רצון להשפיע גדול והרצון לקבל שיש להם לא בשביל עצמם, מינימום בשביל עצמם ומקסימום בשביל עם ישראל, בשביל השם יתברך אלה הם הפרופורציות ולזה אנחנו צריכים לשאוף כולנו זה שאנשים טובי לב, תמימים, עם רצון להשפיע, אנשים רוחניים מחזיקים מעמד בעולם הזה כמו שהוא כיום זה נס.

זה אותו נס כמו שעם ישראל החזיק מעמד בין שבעים זאבים כבשה בין שבעים זאבים - השם הציל תמיד את עם ישראל. לא בלי קורבנות, היו תמיד קורבנות וגם עכשיו יש קורבנות אבל המצב הזה של הכלל היום הוא מצב גרוע ביותר מהבחינה הזו של הרצון האגואיסטי לקבל של עצמו.

עכשיו הרשע רוצה להחריב את העולם לכן עקרון רצון לקבל לעצמו וזהו אדם שהוא חכם יותר קצת יודע שבלי לתת משהו הוא לא יוכל לקבל כי בכל זאת בעולם הזה "תן וקח" ולכן ישנם אנשים עם רצון לקבל גם כן מאוד מקולקל שלמדו שבשביל לקבל צריכים לתת משהו אז או שהם נותנים סחורה טובה או שירות טוב או אפילו לא נותנים לא סחורה לא שירות טוב נותנים את ההרגשה שהם נותנים שירות או סחורה טובה גשמית או רוחנית. ואז אנחנו מקבלים יצורים מקולקלים יותר, מתוחכמים יותר, ערמומיים יותר, מסוכנים יותר.

כיוון שאם יש אדם אגואיסט ברור וגלוי אתה יכול להיזהר ממנו אבל אם יש בן אדם שלכאורה נותן ועוזר ומתחשב אתה מתבלבל, זה כמו החזיר שכתוב שהוא מראה את הידיים שלו כביכול הוא כשר מראה את סימני הכשרות וזה המצב הזה קיים בכל המקומות העבודה אצל כל המנהלים, לא כולם, אבל זה המצב הממוצע של הדור.

אנשים לומדים קורסים היום איך להיות דיפלומט, איך להיות פוליטיקאי, יחסי אנוש, לא בגלל התיקון האמיתי שיש בזה, לא בגלל שרוצים לעשות רצון השם ולהיות מתוקנים אלא כדי לדעת איך לנהל את האנשים לאינטרסים של המקום שהם מנהלים, איך למנוע סכסוכים, איך למנוע בעיות, זה מה שנקרא: "לגרמיהו עבדין" - 'לעצמם הם עובדים' כל חסד של אומות העולם - לגרמיהו. זה לא אמיתי. אומות העולם אני מתכוון גם ליצר הרע הגוי שיש בתוכנו זה בחינת אומות העולם.

לגרמיהו, זה לצורך עצמו לא לצורך אמיתי. אנחנו יודעים שהיו דורות בהם הרגו נביאים. הדור היה כל כך מקולקל שרדף את הצדיקים והרג אותם לא היה יכול לסבול אותם אז היו דורות קשים מהדור הזה גם כן אבל אנחנו כבר מתקרבים לסוף התיקון ואם אלה פני הדברים אז באמת צריך לעשות משהו.

עכשיו יש את השביתה הזו בבתי חולים. צודק, לא צודק, נכון, לא נכון - מסכנים החולים: החולים אין להם מה לאכול המשפחה צריכה לבוא יש אנשים שאין להם משפחה איזה מן רצח זה? איזה מן דבר זה? והעם שותק. חוץ מבעלי האינטרס זאת אומרת אותם העובדים ששובתים בשביל האינטרסים או אותה המערכת משרד הבריאות שיש להם עניין. העם לא יוצא לרחובות, לא צועק, לא כלום. יושבים. יושבים בבית, קר בחוץ, וזהו זה.

אולי יש צדיקים שהולכים לעזור שם אבל זה לא מספיק לכן גם כמו שבמצרים המכות באו בהדרגתיות כדי לתת צ'אנס לפרעה לשלוח את העם ולעשות תשובה כי השם יתברך רוצה שאפילו הרשעים יעשו תשובה. עד המכה החמישית אולי הוא ישלח בכל זאת אם פרעה היה חוזר בתשובה היה רע? היה טוב! למה לא? הלוואי כל אומות העולם יחזרו בתשובה, כולנו וגם הם, וזה כבוד השם הכי גדול.

אבל אם כן המכות באות קודם כל על הרכוש ואח"כ על הנפש וגם התרגלנו לצערנו על כל מה שקורה במדינה ורוצים להחזיק את כל זה בכוח, בכוח זה לא ילך חייבים לעשות איזשהו תיקון רציני. וכבר לא מדובר כאן על מצוות בין אדם למקום שאדם יכול להגיד הוא לא מאמין, הוא לא מבין, הוא לא יודע זה דברים שכל אחד יודע שזה לא בסדר: בין אדם לחברו דברים כלליים ברורים.

אם כן, אנחנו צריכים להתפלל שאותם הנשמות שאצלם הרצון להשפיע אמיתי, מזוכך שיוכלו להתעלות יותר ויוכלו להשפיע יותר ושהעם ידבק בחלק הטוב ויש פה סוד - סוד של הקשר בין הנשמות, בוא נקרא לזה, מצד השלילי יש עושק מצד החיובי יש השפעה. זאת

אומרת, שהנשמות יכולות להתחבר בטוב או להתחבר, היצר של הנשמות, ברע כמו שהמרגלים היו עשרה הם התחברו אחד עם השני בשביל להוציא את דיבת הארץ יכלו להתחבר לטובה לא לרעה.

אז היום גם החיבורים בין הנשמות הרבה פעמים לרע. יש איזה מקום אחד שפעם עבדתי והיה שם איזה ילד מפגר ואני מורה למפגרים והילד הזה התחיל להיות רעב בדרך כלל היה בא לבוש יפה, הוא היה בן 17 ובגודל של מטר ומשהו אבל זה קורא אצל הרבה מפגרים זה לא חייב להיות בגלל הרעבה הוא לא היה רזה כזה או תת תזונה יום אחד התחיל להיות רעב, התחיל לחטוף אוכל יותר ויותר ויותר והילד הזה היה מהנשמות האלה שהם באים מהיכל המוזיקה ואצלו המוזיקה זה היה הדבר הכי חשוב.

זה מפגר שהוא לא מדבר ולא כלום אבל מזמזם מנגינות הוא זוכר אותם הוא שמע מנגינה לפני איזה חמש שש שנים הוא זוכר את הכל ויש לו הנאה גדולה מהמוזיקה יותר מכל דבר אחר, אני חושב שאנחנו הנורמליים לא נהנים מכלום כמו שהוא נהנה מזה. ופתאום המוזיקה כבר לא חשוב.

ככה התחלנו לראות והתקשרנו לאימא. האימא אומרת 'מה אני מאכילה אותו מה זאת אומרת כל בוקר הוא אוכל כמה פרוסות וביצה וסלט' הוא רק היה מגיע לבית הספר מתחיל לחטוף אוכל מכולם כמו אחד שיצא ממחנה ריכוז שלא ראה אוכל בחיים שלו.

הקיצור התחלנו לתת לו אוכל אחרי שהוא אוכל שמונה פרוסות אז הוא אוהב מוזיקה פתאום פשוט היא הרעיבה אותו יום אחד היא מתקשרת 'אל תתנו לו לאכול בבית הספר' - למה? - 'אני לא רוצה שהוא יעשה צרכים, הוא עושה את הצרכים שלו פעם ביום מספיק יותר מזה אין לי כוח לטפל בו' אז לשנות גם היא לא נתנה לו כדי שלא יעשה, טוב כמובן שהפעלנו את כל המערכת והבית ספר התערב, העובדת הסוציאלית, מסתבר שהילד הזה כבר כמה שנים סגור באיזה מרפסת סגורה רק היא מוציאה לשירותים זורקת אליו צעצועים וזהו.

שאלנו למה לא שלחו אותו למוסד? במוסד אולי לא יהיה לו אימא, לא יהיה לו אבא, אבל יהיה לו תנאים. אני עבדתי הרי בתחום והיה לי בתוך הכיתה שלי הרוב של הילדים הם ממוסד והם תמיד לבושים יפה ואוכלים יפה וטוב להם וגם אוהבים אותם זה לא בית, אבל זה לא כל כך נורא אולי יש מוסדות קשים אבל יש גם מוסדות טובים.

מה אומר איזה בן אדם שקשור לנושא הזה? אומר: 'מה אתה לא יודע למה היא לא שלחה אותו למוסד? - כי האבא לא סובל את הילד'

אמרתי: 'נו, אדרבא!' הוא ענה: 'לא אבל היא מסוכסכת עם האבא אז בשביל לעשות לו דווקא היא מחזיקה אותו בבית שנים'.

כשאני טיפלתי בזה זה היה רק בהתחלה, כשהוא היה אצלי או שדאגו לפעמים, קשה זה לא פשוט לברר מה קורה בבית כי האימא הזו עושה הצגות. הרי היא מלבישה אותו יפה והכל והיא נעלבת, היא כועסת. הוא לא מורעב, לא עצמות אבל רואים מערכת כזו של עושק, של רשעות על חשבון הילד.

מה אני רוצה להגיד בכל זה? מה שהתחלתי להגיד יש עושק של הנשמות כשאדם בתוך נפשו מתמסר לרע הרע עושק אותו. לא חד פעמי. בהתחלה זה חד פעמי אח"כ זה יותר ויותר עד שבסוף הוא בידיים של היצר. זהו. הוא שליח של היצר יכול להיות שהוא יקיים גם מצוות, ישמור שבת אבל הוא, ככללות, שליח קבוע של היצר. הוא כבר תפוס.

עכשיו אותו שליח - שלוחו של אדם כמותו. אותו שליח הוא כמו היצר עצמו מה היצר מעוניין לעשות? לעשוק הנשמות להביא לבחירת רע אז גם אם הוא תופס כבר שליח טוב אז מה השליח הזה יעשה? מה השליח הזה יעשה כשהוא יבוא במגע עם אנשים? יעשוק אותם,

ידביק אותם ברע זה המושג שרציתי להגיד כמו שנדבקים במחלות נדבקים גם ברע לכן אסור להסתכל בפנים של רשע, למשל, למה? שאדם לא ידבק ממנו. ויש תהליכים כאלה נסתרים בנפשות כמו שמצווה להסתכל על צדיקים בשביל לקבל מהם יראת שמיים ככה מצווה שאסור להסתכל על רשעים כדי לא להידבק.

בלי שיודעים, בלי שאדם יודע גם, הוא מרגיש קצת קשור פה וקצת קשור שם הוא לא יודע מי מוליך אותו ולאיפה הוא מוליך אותו ואיזה קליפה יונקת ממנו ולאן היא מכוונת אותו. לפעמים האדם שייך לכמה ויש מלחמות שלמות בין הכנופיות, נקרא לזה, כנופיות של הנשמות האלה שנעשקו, כנופיות של הסטרא אחרא לתפוס עוד ועוד נשמות.

זה הסוד אני חושב שבזמנו הופיעה החסידות וחסידות תמיד היה אדמו"ר רבי'ע בראש כל החסידים התבטלו בפניו מה הייתה המטרה הטובה שבו? לשמור עליהם כמו רועה ששומר את הצאן לשמור על הצאן ולכן בזמנו שיהודים היו או תלמידי חכמים או עמי ארצות היה צורך דחוף שיבואו רועים רוחניים לארגן אותם לקבוצות ולהרביץ בהם תורה ומוסר ולשמור עליהם וזה הסוד של החסידות בזכות החסידות הרבה מאוד נשמות ניצלו מאבדון.

היום יש אותו דבר בצד השני אז בצד של אומות העולם אנחנו יודעים שיש מיסיונרים שהולכים ותופסים ומנסים אבל לצערנו, הדבר הזה קיים בתוך היהדות בצורה מוסתרת, לא בכוונה אף אחד לא עושה את זה בכוונה אבל יש קשרים בנשמות שאין בזה שכל, מעבר לשכל מעבר למודעות גם אדם יכול להיות עשוק על ידי איזה מישהו אחר בלי שהוא מודע לזה בכלל הוא מחקה אותו, הוא קנה ממנו דעות והוא לא יודע בכלל, הוא לא שם לב.

לא מזמן טיפלתי במקרה כזה. אולי סיפרתי לכם באחד השיעורים. באיזה ילדה אחת בגיל 14 בגיל ההתבגרות הפסיקה ללמוד ולא רצתה ללכת לבית הספר ולא רצתה ללכת לתנועה. אז הילדה הזו הפסיקה ללכת לתנועה ונהייתה חברה רק של ילדה אחת. והתחילו לישון אחת אצל השנייה וללכת ביחד לטייל כל פעם שהם היו ביחד יצא תמיד תקלה, עשו תמיד איזה שטות, לא בכוונה.

והילדה - זהו התחילה לאיים על ההורים ש-אתם לא מספיק נותנים לי ואם לא תקנו לי ככה וככה אני אברח מהבית, זה בית של אנשים טובים מעל הממוצע לא אנשים שלא דואגים לילדים שלהם. האימא מה אמרה? אמרה 'טוב, גיל ההתבגרות צריך להתחשב, שתלך קצת'. נתנה לה איך אומרים? חופש שתלך ותצא אתה ולמה לא?

הילדה השנייה ילדה טובה בסך הכל זה בית של אנשים מסורתיים דתיים אבל כמה שההורים נתנו יותר הילדה רצתה יותר, האימונים היו יותר גדולים: שהיא רוצה להתאבד שאין לה בשביל מה לחיות, שהיא רוצה בכלל לעזוב את הדת וללכת למקום אחר וכל מיני דברים אז הגיעו לייעוץ.

אמרתי לאימא הילדה הזאת החברה שלה היא עשקה אותה היא עשקה לבת שלך את הנשמה תדעי לך והיא עם עוצמה מאוד גדולה, שלילית רצון לקבל לעצמה אגואיסטי וקשה והיא בערמומיות עשקה אותה והפכה אותה לבת ערובה.

האימא הזדעזעה לא הבינה אמרתי: תראי הכל יתגלה אמרתי לה שתעשה שיחה בין שתי הבנות שתביא אותם והאבא האימא הבת והילדה הזו. אז ככה עשתה היא אישה חכמה והיא הביאה אותה ככה בערמומיות עם חיוך ובצורה לא מאיימת כדי שהיא תבוא וישבו בסלון לעשות אז התחילה לשאול אותה, האימא, את החברה מה דעתך על מה שקורה עם הבת שלנו? שכך וכך והיא ערמומית ענתה לה בהתחלה יפה כל מיני דברים התחמקה, ניסתה להתחמק.

בסופו של דבר - מה דעתך על זה שאנחנו אומרים שאנחנו לא מרשים והיא בכל זאת רוצה?

אז הילדה הזו פתחה את הפה ואומרת בטח היא צודקת מה זאת אומרת אתם גם צריכים לשמוע בקולה לא רק אתם צריכים לקבוע לה. האימא ראתה שככה הבינה שמה שאמרת לה זה נכון אז התחילה לתקוף אותה חזיתית ואז כמה שהאימא התחילה לתקוף את הילדה הבת שלה התחילה להתחצף באותו הזמן נכנס האבא לשיחה אז התחילה להתחצף לאבא פעם פעמיים שלוש האבא אומר תפסיקי או שאני מפסיק את השיחה. היא המשיכה להתחצף. כמה שהאימא גילתה את היצר של החברה יותר הבת שלה התחצפה אליה ולאבא יותר. אתם מבינים את התהליך?

עד שאבא אמר: 'די את לא תתחצפי אלי תכנסי לחדר' ואמר לילדה הזו לצאת, ללכת, סילק אותה והיה שמח שהנה שם גבול לעניין וההיא הלכה היא רצתה ללוות אותה הוא לא נתן לה עד הפתח של הבית וזהו זה.

טוב, חשב שהנה התחילו איך אומרים לשלוט במצב מה מסתבר? מסתבר ככה המשיך המצב אז האימא הייתה בקשר היא תפסה את הבת. אמרתי 'את צריכה לעשות אתה שיחות ולדבר' היא התחילה לדבר עם הבת היה איזה נס לא יודע מה באמת שהאימא לא מבינה איך הבת פתאום הבינה שההיא עשקה אותה נפתח לה העיניים האבא אמר לה 'היא עשקה אותך היא עשקה אותך מה פתאום' אבל פתאום היא התחילה לחשוב על זה והבינה שזה נכון ואז נפתח כל העניין ואז הילדה התחילה לספר מה קרה היא בעצמה את האמת.

מה אמרה לה האימא? מה הייתה הנקודה שפתחה את העניין? 'תראי איך היא מעיזה להגיד לנו דבר כזה שאנחנו צריכים לשמוע בקולך? אנחנו ההורים שלך אנחנו אוהבים אותך רוצים את טובתך, היא נותנת עצות כל הכבוד אבל קודם לשמוע בקול ההורים' זה מה שהייתה צריכה להגיד ולא לשמוע בקולה.

'את לא מבינה שהיא נכנסה בינינו?' כך האימא אמרה היא מושכת מפה ואנחנו מושכים ואת באמצע אז הילדה התחילה לבכות דיברו על זה חמש שש שעות ומה מסתבר? מסתבר שקודם כל באותו יום בבוקר הילדה אמרה לילדה השנייה 'תקחי כמה בגדים בתיק של הבית ספר ותעשי את עצמך שאת הולכת לבית ספר ואנחנו נברח ביחד לתל-אביב לאזור המרכז נברח ביחד ואח"כ נביא אותך אלי הביתה ונחביא אותך ואז שההורים שלך ידאגו הרבה ויחפשו, יבואו אלינו, ההורים שלי יגידו שאת לא אצלנו בסוף אנחנו נגיד להורים שלך שבתנאים מסוימים אנחנו מוכנים להחזיר אותך.' עשו להם תנאים.

זה ילדה זה לא מישהו מבוגר שפיתה אותה זה ילדה בסך הכל מה מסתבר בשיחה בסוף עם הילדה שאחרי שהאבא סילק את הילדה השנייה מהבית באותו רגע היא החליטה להתאבד, רחמנא לצלן, האבא היה רגוע שהנה התחיל להשליט סדר ובאותו זמן שהוא חשב שהשליט סדר הבת שלו כבר חשבה להתאבד. החליטה.

זה לא חוסר קשר זה בית שמדברים עם הילדים, מטפחים את הקשר. זה עושק, זה תהליך רוחני שנקרא עושק היא עשקה אותה לצרכים שלה, הילדה. היא לא יודעת שקוראים לזה עושק אבל היא השתלטה, להשתלט עליה. מה מסתבר? הילדה הזו ילדה יפה ונחמדה השנייה לא מכוערת, לא כל כך מוצלחת, בית פחות מוצלח כל מיני דברים פחות מוצלחים, אז כל הכח שלה בפנים זה היה קנאה, קנאה: 'אני כזאת היא גם כן כזאת, זו תהיה העבד שלי לשעבד אותה' לעשות אותה עבד ולינוק ממנה כוח והכל.

זאת אומרת שפה במשך תקופה זה התהליך הזה זה איזה חצי שנה שנה היא לא רק עשקה את הילדה היא עשקה את האימא של הילדה וכמעט את האבא של הילדה כי כולם היו בידיים שלה היא במשך שנה ניהלה את הבית היא אמרה לבת מה להגיד להורים, איך להתמרד, על מה ללכת על מה לא ללכת הכל היה כבר בשליטתה המוחלטת של ילדה בת

14.

עכשיו, הילדה שהבינה שעשקו אותה, רוצה עזרה אז היא באה לדבר אני הסברתי לה איך זה עובד ומה לעשות היא אומרת 'כן, אבל עד עכשיו אני מרגישה את הקול שלה מדבר בתוכי: 'אל תאמיני בהורים שלך, אל תאמיני, אל תאמיני, תאמיני לי, תאמיני ליי ככה. אז הילדה אומרת 'אני לא יודעת במי להאמין', התבלבלה, זה תזה ואנטיתזה היא לא יודעת מה נכון. אמרתי לה: 'תחשבי מה רצון השם? מה רצון השם? שתשמעי בקול ההורים או בקול הילדה הזו? מי הולך בדרכי השם? ההורים שלך או הילדה הזו? אז זה שימח אותה אבל היא חטפה שוק כי הילדה הזו לא הייתה מודעת לרשעות שיש בעולם היא לא הייתה מודעת לתהליכים כאלה שקורים ואיך זה תופס ואיך היצר, אז היא פתאום הבינה: היצר הרע שלה והיצר הרע של החברה שלה התחברו וזה מה שקרה הייתה פה עוצמה שכמעט באמת הלכה לאיבוד לגמרי.

אז התחלתי ללמד אותה להתנגד, לזרוק את המחשבות והיא התחילה להילחם וזה לא עזר והיא הייתה מיואשת והייתה אומרת 'אני משתגעת עכשיו אני משוגעת לגמרי מה אני יעשה? איך אני יעשה? ממש כמעט הרסה אותה לגמרי אז אמרתי: 'תמשיכי להילחם יומיים שלושה מתי שהילדה הזו באה אל תדברי איתה בכלל'.

אה, אתם חושבים שהיא וויתרה עליה? לא. בבית ספר כל הזמן: 'רק תגידי לי דבר אחד למה את לא מדברת איתי רק תגידי לי ורק תגידי לי' לא רק זה היא התחילה לשלוח לה חברות אחרות, איימה עליה שתספר את הכל עכשיו בבית הספר ותכפיש את שמה, מה לא עשתה? איך, רואים איך היצר נלחם בשביל לתפוס נשמה שלא תברח לו מבין האצבעות במסירות כזו אין קץ.

ואמרתי לה כמו שעד עכשיו היה אסור לענות ליצר אז גם פה אל תעני ליצר וככה וככה וייקח כמה ימים עד שההשפעה שלה תרד מעליך ותהיי חצופה נגדה כדי שתראה שאת לא מפחדת ממנה וככה וככה ובסוף זה יעבור וברוך השם המשיכה להלחם וזה התנתק. אבל זה לקח שבוע ואמרתי להורים עכשיו אל תתנו לה עונש ואל תלחיצו אותה בשום דבר רק כל הזמן ליטופים וממתקים, להיות טובים איתה.

כי מה קרה? באיזה יום אחד היא עשתה משהו לא בסדר וההורים גערו בה אז היא אומרת הנה היא צודקת עוד פעם כל מה שהיה לה זה חזר, טרי.

אז התחילה להשתגע עוד פעם מזה. עכשיו זה תארו לעצמכם בין ילדות בגיל 14 מה בין מבוגרים מה קורה במציאות לכן כשאני אומר שיש רשתות של רשעות בתוך הנשמות הדבר הזה בדוק זה לא דמיון ושכל בוקר מתפללים "הצילני משכן רע, מחבר רע, מיצר הרע" זה לא סתם אומרים את זה וצריכים שם לכוון במקום שאנחנו נהיה עשוקים בעושיק הרוחני והנפשי של האנשים צריכים להיות עסוקים בקשר רוחני אמיתי של נשמות בין הנשמות.

הנה ראינו עוצמה של רע שהתחבר הרע של הילדה עם הרע של הילדה השנייה. איזו עוצמה זה היה, איזה שליטה! אז אם מתחברות הנשמות, החלק הטוב, איזה כח יש להם על אחת כמה וכמה. כי גדולה מידה טובה ממידת פורענות ולכן היצר לא מוכן שיהיה אהבת חינם ואחדות רק הוא מעוניין שיהיה מחלוקת ושנאת חינם.

עכשיו, כמו בכל מלחמה, גם במלחמה הרוחנית אדם צריך לדעת אם יש לו כוח, איזה כוח יש לו, כמה הוא יכול להשפיע, כמו המכונות האלה שנכנסו בשלולית חשבו שזה שלולית וזה היה נחל והנחל סחב אותם ונגמר הסיפור.

כך כשאדם הולך להלחם, להציל נשמות או להשפיע בענייני קדושה צריך להיזהר שלא יחשוב שנכנס לאיזה מלחמה קטנה ונכנס למערבולת כזו עד שהוא עצמו ילך גם כן. ולכן צריכים להכשיר את עצמנו בעורמה ובחוכמה דקדושה להכיר את התחבולות, לא רק של היצר שלנו אלא איך הוא עובד בין הנשמות ולהיזהר ולהישמר, עד שיהיה כוח של קדושה

לשבור את המעגל הזה על ידי היצר הטוב.

והיום המצב הוא כזה שאפילו צדיקים לא יכולים להתחבר ביניהם, לא יכולים להתחבר ביניהם עד כדי כך הכוח של הרע, הקטרוג בחיבור של הרע שההתחברות לא יכולה להיות, כי אם יתחברו יש פחד שהיצרים יתחברו גם כן יותר גדול, יותר חזק, פחד וחשש, השם ירחם ויעזור.

זה דבר שצריך לשמוע אותו כמה פעמים, לא להיכנס לפחד או ללחץ, אבל לדעת שזה המציאות, זה המציאות שאנחנו חיים בה וזה הסוד של הפרסום, זה הסוד של הפרסומות כמו שאתה אמרת שטיפות מוח וכו' כל ההשפעות, כל ההשפעות שיש זה משפיע זה לא סתם "שמעתי לא קרה כלום" - לא - שמעת וזה נשאר בך, זה נכנס בך, תזהר תבדוק וכל מיני פיתויים כאלה ואחרים.

ולהתנתק מן העולם זה לא מספיק. פעם חשבו חז"ל שזה מספיק שבן אדם יחיה בסביבה של קדושה הוא יהיה שמור, איפה? המאפיה הרוחנית הזו קיימת בכל מקום, נכנסת בכל מקום. איפה שיש בן אדם - יש יצר. איפה שיש שניים - יש שני יצרים וזה עובד. אם בן אדם לא מתמודד ולא מחכים והשם לא מציל אותו לא יעזור שום דבר. העבודה הפנימית, הבניה הפנימית זה דבר הנכון והחשוב הסביבה גם כן אבל קודם כל שבן אדם ידע מה קורה: מה קורה לו, מה קורה למישהו אחר, איך זה קורה ביחד.

והמסרים שאנחנו קולטים הם מורכבים. שמעתי איזה שיר לילדים, אני לא זוכר את המילים, אבל יש איזה מסר כזה שכל האחים אותו דבר, כל ההורים אותו דבר, שהוא התעצבן על ההורים ורצה להחליף אותם אבל כולם אותו דבר אז הוא נשאר עם אותם ההורים בטח שמעתם את זה, זה נחמד כזה. מצד שני מה אתה משמיע לילדים? מה זה אומר?

זה אומר שמותר לך להתעצבן על ההורים שלך, אולי היית רוצה להרביץ להם, אולי היית רוצה להחליף אותם, אבל כולם אותו זבל, אז זה בסדר אתה יכול להישאר וזה מה שילדים היום שומעים והם חוזרים וזה מה שנכנס להם, זה נקלט. השם יעזור.

תלמיד: להשפיע ולשלוט זה אותו דבר?

כ"ק האדמו"ר: לא, זה לא אותו דבר יש להשפיע ויש לשלוט. יש השפעה שלא על מנת לשלוט. יש השפעה שהיא על מנת לשלוט. תלוי מה רוצים להשיג.

אם אתה תופס בן אדם אומר לו כל מיני דברים זה השפעה. יכול להיות שאתה אומר לו את זה אבל כדי שהוא ידע ויסתדר לבד או שאתה רוצה שהוא ישמע אותך בשביל שתתפוס אותו ותשתלט עליו ואז תגיד לו. היצר? אפילו היו עניינים של שליטה בקדושה כמו מה שהזכרתי בענייני החסידות זה שליטה. האדמו"ר שולט בחסידים בצד הקדושה הוא רוצה להציל אותם, רוצה לבנות אותם לטובת האדם, לטובת החסיד.

הוא אומר במקום שאיזה יצר ישפיע אז הוא משפיע והוא שולט זה באיזה מקום לקחת לאדם את הבחירה. אבל בדור הזה אנחנו צריכים להגיע להיות בעלי בחירה שאדם יהיה בנוי ויוכל להסתדר.

קיבלתי פה ספר מאוד חשוב ומאוד יפה "הגיונות דברי חכמים" זה ספר קבלה לא מופיע מי כתב את זה, זה ניצול שואה כתב את זה אבל זה ספר קבלה מתקדם, זה מאוד עמוק יש פה הרבה אינפורמציה קבלית הוא מלמד הרבה נושאים בצורה מתומצתת הוא לא מסביר הרבה זה מעניין כי זה ספר שכתב אדם שהרב שלו היה אחד המקובלים הגדולים והוא כנראה כתב מפיו פתקים ושמר אותם ובסוף המלחמה הוא הלך וחיפש את הפתקים ומצא אותם וככה כתב את זה.

הוא כנראה חי בתל אביב או באזור פה לא מובא השם שלו. ספר עמוק שכולל הרבה דברים

שאומרים גדולי המקובלים והאריז"ל וגם החסידים עם כל מיני חידושים מעניינים בדעות שהוא מביא על השואה ועל הדור.

אני לא; כל כך דוגל בדעות האלה זה קצת מצד הדין בקשר לחילונים ולמדינה אבל בדעות כל אחד יש רשות לדעות שהוא רוצה.

יש פה את השם שלו הרב שמעון מלובלין או משהו כזה. היה ראש המקובלים אז הרב שלו באמת חזה מראש את השואה הרבה שנים לפני השואה וגם אמר כמה יהודים יהרגו ועל מה הוא טוען פה שהשואה באה כעונש על חטא העגל ואז חשבו שהרב הזה סתם מדבר ובסוף זה התקיים.

גם היה עוד משהו שהוא ניבא הנה בפרקים האחרונים הוא מדבר על זה כל הגלויות עד להיטלר ימח שמו. שבחטא העגל לא קיבלנו עונש, לא קיבלנו את העונש כמו שצריך והעונש נעשה לפני שבאה הקמת מדינת ישראל והתחלת הגאולה.

הוא טוען ששנת תש"ן זה כבר "בעתה" זה התחלת הגאולה, בזמנה, אנחנו רואים שתש"ן עבר, היו דברים גדולים, בינתיים משיח לא בא. אבל זה מאוד מעניין, מאוד יפה, מאוד מעניין רואים שהוא גאון גדול. יש פה כל מיני דברים מעניינים מאוד. מי שרוצה רק במידה לא להתעמק יותר מידי כי זה עמוק.

עוד דבר שחסר בסוף הוא מביא השתלשלות של הצדיקים שבאו הוא לא מזכיר כאן את הרמח"ל. ואת הרמח"ל, מי שלא מזכיר את הרמח"ל אז חסר חור גדול מאוד בענייני הקבלה בטח. הרמח"ל הוא זה שפירש את האריז"ל ונתן לנו את כל ההסברים הכי חשובים. כל הפירושים המדויקים של האריז"ל זה מהרמח"ל מי שלא יודע רמח"ל או מי שלא מביא את הרמח"ל יש בעיה.

הרמח"ל היה באיטליה היה לפני הגאון מוילנא, אם לומדים את כל ספרי המקובלים הגדולים - הכל אותו דבר הכל מחובר. לכן זה חשוב ללמוד כדי לראות שזה הכל אותו דבר.

ההשגחה הפרטית

היום רצייתי לדבר גם קצת על משהו ואח"כ ללמוד מהספרים. אנחנו נמצאים עכשיו בזמן גדול מאוד שלבים מתקדמים של גאולת עם ישראל עין בעין אנחנו רואים את שיבת ציון ככה שצריך מאוד להתחזק בחצי הכוס המלאה זה זמן חשוב ובזמנים חשובים יש גם ניסיונות לא קטנים והנטייה של היצר הרע זה לגרום לאדם להסתכל תמיד על מה שלא בסדר במקום להסתכל על מה שבסדר.

מסופר בשמו של איזה צדיק אני לא זוכר את השם שלו שהלך עם התלמידים שלו לאיזה מקום והוא ראו שם איזה גולגולת אז התלמידים אמרו "איכס, איזה דבר מגעיל" אז הרב הזה אמר: "תראו איזה שיניים יפות יש לה" זאת אומרת זה הדרכה שאדם צריך להסתכל על החלק המוצלח ולא על החלק הלא מוצלח.

אז קודם כל באופן הכללי מבחינת התקופה, מבחינת כלל עם ישראל, מבחינת כלל העולם אנחנו בזמן חשוב מאוד שזה הכנה לגילוי פנים מעל הטבע, אנחנו עדיין בגילוי פנים בתוך הטבע וכל העולם משתומם והנה השם פוקד את עמו ומקבץ את הגלויות לפה זה לא צחוק בכלל, זה כתוב בנביאים וזה היה כתוב גם בחישובים של המקובלים וגם בחישובים של הגאון מוילנא והנה זה מתקיים כמו לוח מדויק "בעתה אחישנה" כשיבוא הזמן הסרט ירוץ מהר.

כל גדולי הדור הקודם, הרי הם ראו שמתחיל להיות משהו. אפילו הם ראו דברים וחיפשו סימנים אחד מהם אמר שאם השם יביא לארץ שש מאות אלף יהודים זה סימן שהשם פקד את עמו ומישהו אחד אמר אפילו הרבה פחות הרבה פחות.

עכשיו נפתחו שערי העלייה זה זמן גדול כתוב במדרש שאין ישראל עושים תשובה אלא מתוך צער וטלטולי הדרך זה מתחיל ב-נאה עניות לישראל ואין ישראל עושים תשובה אלא מתוך הצער וטלטולי הדרך ואין ישראל עושים תשובה עד שיבוא אליהו ככה כתוב הפסוק אומר הרי "כי הנה אנוכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום השם הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם" זה מה שכתוב זאת אומרת אליהו יבוא לפני משיח.

עכשיו, הנה אנחנו רואים שזה מתקיים: 'נאה עניות לישראל'. עכשיו שיתחילו לבוא לפה מיליון, שני מיליון, שלוש מיליון, אם זה יהיה בתוך שנה או דברים כאלה אז לא יהיה קל מבחינה כלכלית, כבר עכשיו לא קל לאנשים מי יודע מה יכול להיות? יכול להגיע מצב שאנשים יצטרכו להתחלק בדירה שלהם, בנכסים, בכסף, באוכל.

עם ישראל זה עם ישראל. כל ישראל ערבים זה לזה. אז יכול להגיע מצב כזה. אנחנו צריכים לקבל את זה מאהבה, בשמחה כי זה שלבים של הגאולה.

'נאה עניות לישראל' למה כתוב 'וישמך ישורון ויבעט'! שאדם מקבל שפע, מקבל כסף, מקבל מעמד, מקבל אור, מקבל כל מיני דברים הוא מתנפח, הוא שוכח את השם והוא בועט לכן 'נאה עניות לישראל' כי מתוך מה שכתוב 'להחיותם ברעבי' - מרעב לא מחיים, רעב, אדם שרעב הוא לא חי מזה, אבל זה העניין זאת אומרת מורידים קצת מהאור ומהשפע כדי שהכלים לא יבעטו בבורא יתברך כי כשהכלי ריק הוא מצפה לאור - 'מתי תשלח לי'.

וכשהכלי כבר מקבל אז הוא כבר מרגיש את עצמו מלא, אז הוא מלא אז הוא בועט בזה שנתן לו את השפע, בועט בקב"ה, במשפיע. לכן 'נאה עניות לישראל'.

עכשיו, אם כן, אנחנו צריכים להיות שמחים שזה זמן חשוב מאוד כל שאר הדברים הם שוליים לחלוטין, שוליים לחלוטין לא לתת לזה שום משקל בנפש שלנו, לא לצרות הפרטיות ולא לצרות הכלליות ולא זה שנהרגים יהודים פה ושם אז הם נהרגים באמת והם מתים על

קידוש השם, קודם כל באופן אישי הם זכו - ר' עקיבא חיכה כל החיים מתי הוא ימות על קידוש השם, הוא רצה לקיים את זה. מי שמת על קידוש השם זוכה לגרום לייחוד בעולמות העליונים שאי אפשר לגרום לייחוד הזה רק על ידי מסירות נפש רוחנית.

בקריאת שמע, הרי בקריאת שמע אנחנו מוסרים את נפשנו להשם אז זה אי אפשר רק הלכה למעשה מי שמת על קידוש השם גופא שנהרג, כתוב באר"י, אז בזכות המיתה שלו אז הוא ממשית הוא גורם לייחוד עצום למעלה לכן זה גם כן אחד הסיבות של סוד של עשרה הרוגי מלכות שנהרגו עם ר' עקיבא. אז קודם כל אותם אנשים שנהרגים זה בחשבון וזה במדויק זה לא טעות שבא איזה ערבי ושלף סכין והרג דווקא את זה ולא מישהו אחר, לא לשכוח.

גם לא נשכח שאנשים מתים. בכלל אדם נועד למות, גם לעתיד לבוא, עד תחיית המתים אנשים ימשיכו למות. כתוב שגם משיח ימות זה לא שיבוא משיח וכולם יחיו לנצח. יש שלבים בזה. עד תחיית המתים אנחנו עדיין נמשיך למות. אז השאלה שצריכה להעסיק את האדם זה איך אדם חי ואיך הוא מת לא מתי הוא מת. אם אדם חי לשם שמיים ומת על קידוש השם הוא זכה וזיכה את העולם. אמנם במוחין דקטנות שאנחנו נמצאים אנחנו מצטערים ואנחנו חייבים להצטער כי אנחנו אוהבים את הבן אדם, אוהבים את הנפש שלו, מרחמים על אישתו, על הילדים שלו, זה נכון. אבל מצד האמת, מצד הנצחיות של העניין זה דבר טוב.

אז כתוב שהעולם הזה מונהג על ידי הפרצופים ז"א ונוק' זה מידת המשפט, הנהגת המשפט. אבל יש הנהגות יותר עליונות שאנחנו למדנו זה מ'אריך' למעלה, מהנהגת הכתר זה רחמים אין סופיים וכל מה שנעשה לנו פה, שנראה לנו דין - לעתיד לבוא אנחנו נראה כמה שזה היה ברחמי שמיים.

זה, בגאולה, כשזה יתגלה אז אנחנו נראה כמה כל רע הוא בעצם היה טוב זה לא היה רע רק אנחנו תפסנו את זה ככה כי אנחנו אנשים, אנחנו לא הקב"ה. לעתיד לבוא ככה הרבה על זה כותב הרמח"ל יתגלה יחוד של השם שכל מה שהוא עשה זה לטובה.

עכשיו אנחנו מצווים, אבל בעולם הזה בינתיים אם יש צער אז יש צער אין ברירה, אבל לא לשכוח גם את החלק השני זאת אומרת את החלק החשוב. ניקח בחשבון שהיום גם נהרגים אנשים סתם בתאונות דרכים או ממחלות השם ישמור או מכל מיני דברים ככה שגם כל אחד שהולך זה מאוד כואב לא צריך לתת ליצר שיטשטש את הדברים הטובים, החשובים שאנחנו רואים כל הדורות שלפנינו חיכו לרגע הזה לראות מתי השם יקבץ נדחי עמו ישראל הנה עברו אלפיים שנה וזה קורה למול עינינו ואנחנו לא שמים לב רק מסתכלים אם יהיה בתים או לא יהיה בתים, אם יהיה פרנסה או לא יהיה פרנסה בזה עסוקים.

זה מצב של הסתר פנים. כמובן שאנשים שעוסקים במלאכה צריכים לדאוג אם יהיה בתים או לא יהיה בתים זה התפקיד שלהם, אבל העם צריך עכשיו להידבק מבחינת האופטימיות ולא הפסימיות החיוביות האמונה והביטחון הרי רואים איך שהשם מגלגל גלגלים ומסובב ארצות במשטר כזה נוקשה שאף אחד לא האמין שזה יפול נפל בשניה כל המשטר ומתפורר המשטר הזה: ברית המועצות וכל ארצות הקומיניסטיות מי היה מאמין בכלל שזה ישתנה אי פעם? הנה - 'כי רגע באפו חיים ברצונו' וזה כבר נגמר ועבר.

כל הזמן אדם דואג ויש לו דאגות ואיך הוא יעשה ואיך הוא ישיג ואיך הוא יסתדר ומה יהיה.. 99.9% של הדאגות לא מתקיימות. זה לא מתקיים. אבל אדם כל האנרגיה שלו הלכה לדאגות.

אדם צריך להיזהר ואדם צריך להשתדל אבל לא לחיות בדאגה ולא להיות תפוס. מה יהיה? מה אתה דואג מה יהיה? יהיה טוב השם יעזור, הוא דואג, הוא מסדר, הוא מוליך ולפעמים

זה כואב מה לעשות? מה לעשות? אבל אותם העולים שבאים עכשיו אומרים להם: 'חברה לא יהיה בתים' לא אכפת להם, למה? כי הם רואים שמה שהמציאות כל כך קשה, יש סכנת נפשות ואין אוכל ואין זה שמוכנים. בשבילם אוהל פה בארץ ישראל זה דבר עצום תבינו עד איפה הגענו אז בשבילנו זה נראה כאילו 'מה? ישבו באוהלים? זה דבר נורא ואיום' זאת אומרת האדם תלוי איפה שהוא נמצא ככה הוא רואה את הדברים.

אמיתיים הם רואים את המציאות אמיתית. אנחנו רואים לא נכון אנחנו התרגלנו פה לחיות כמו אפנדים כולם והתמכרנו לחומר ולהישגיות ולתחרותיות לכל מיני דברים שכשלעצמם יש בהם הרבה חיוביות כי ככה המשק מתפתח והמדינה מתפתחת אבל תראו מה זה: השם הכין כלים, הרי כתוב יש כלים חיצוניים ויש כלים פנימיים כשאנחנו באים בכוונה של התפילות ושל המצוות וכו' קודם צריך לתקן את הכלים החיצוניים, החיצוניות, ואח"כ את הפנימיות ככה זה הולך בכוונות של האר"י.

עכשיו, גם במציאות קודם כל השם בנה לנו פה מדינה אמנם חול, חילונית לא מדינה דתית לא על פי ההלכה לא על פי התורה אבל בנה פה מדינה, מדינה יהודית בזה אין ספק שגם חלק לא מועט הפעילות שלה היא כן על פי ההלכה גם בצבא יש כשרות ויש הכל זה לא מובן מאליו כל זה יכל להיות חלילה הרבה יותר גרוע היו זמנים שבארץ, אני מדבר על הזמנים הקדומים, שהיו אפיקורסים ורשעים וזה היה מצב קשה ולא היה מה שהיה היום יש את צה"ל ויש התחשבות אם אנשים ששומרים תורה ומצוות וכו' וכו' ככה שהמדינה כשלעצמה זה כלי מפואר עכשיו השם עוד מתחיל להציל את הגופות של עם ישראל, להוציא אותם מהגלות כל הניצוצות באים לפה.

שלב הבא זה הבניה הרוחנית כבר עכשיו יש אנשים שעוסקים בזה לנסות להציל את העולים האלה ולבנות אותם בניה רוחנית וכו' וכו' כמובן שזה לא ביום אחד זה מלאכה עמוקה ושנחנו צריכים להשתתף בה ולהיערך לקראתה אבל צריך להבין שזה דבר עצום קודם כל השם יתברך מביא את עמו לכאן, עכשיו מי יכול להאמין, מי יכול בכלל להעלות על הדעת שמצד אחד השם יתברך יעשה כזה מהפך בעולם להביא מליון יהודים מברית המועצות על מנת שאיזה רשע מחוץ לארץ יזרוק לפה טילים ויעשה שואה? הרי זה ברור שזה לא הולך ביחד.

מצד אחד הוא הופך את העולם, את כל העולם בשביל להוציא את היהודים לפה, מצד שני הוא יעניש את כולם הרי זה כמו שבמדבר משה אמר לו אם אתה תהרוג את עם ישראל במדבר אז יגידו שלא יכולת להכניס אותם לארץ, לא היה לך כוח להכניס אותם לארץ הרגת אותם במדבר, אז זה בדיוק העניין.

עכשיו, אם השם מכניס אותם לארץ אז מה אנחנו אומרים שהוא מכניס אותם בשביל להרוג אותם? עכשיו איך שאדם מעורר מלמטה כך מעוררים עליו מלמעלה אם אדם כל הזמן נכנס לחוסר ביטחון בה', חוסר אמונה אז גם מלמעלה מתנהגים איתנו כמו אחד שאין לו אמונה כתוב "אם אתם תלכו איתי בקרי אני אלך אתכם בחמת קריי" 'קרי' לשון מקרה אם האדם יגיד זה מקרה אז גם מלמעלה יראו לו את הכל מקרים ואין מקרים אם האדם הולך באמונה הכל מראים לו מהשמיים שהכל בהשגחה פרטית מדויקת להפליא וכל אחד במשך חייו זוכה לראות השגחות יפות, מעניינות ונחמדות.

אני הלכתי לפני כמה זמן לפתח תקווה, לפני שבוע, ועכשיו השיעור עבר למקום חדש, לבית אחר ואני אף פעם לא הייתי שם הלכתי ולא ידעתי בדיוק איפה הכתובת אמרתי אני אלך לכיוון לא אשאל לא היה לי חשק לשאול אף אחד אני אמצא את הרחוב ונסתדר נגיע. אני הולך בדרך פתאום מצד שמאל איזה בחור מחמישים מטר הולך שמה בלי שרציתי יצא לי מבפנים לצעוק לו ולשאול אותו הרי קודם דקה לפני זה אמרתי אני לא שואל אף אחד וזה

פתאום התפרץ לי ושאלתי אותו איפה הרחוב? אז הוא בא לקראתי ואמר לי 'תשמע אני מכיר אותך' אמרתי אתה מכיר אותי? אני אף פעם לא הייתי פה איך קוראים לך? אז אמרתי לו. 'מה אני הייתי אצלך ביעוץ לפני שלוש שנים ונתת לי קלטת ולא החזרתי לך' זה מקום אף פעם לא הייתי שם והנה השם שלח לא רק זה אלא מה?

הוא היה צריך ללכת לאיזה שהוא מקום שבאמת היה מאוד כדאי שלא ילך לשם ותוך כדי שיחה אמרתי לו. אז הוא אמר: 'עכשיו אני מבין למה אתה באת, עכשיו פגשתי אותך - הצלת אותי טוב מאוד טוב שאמרת לי את הדברים האלה' אז אתה רואה איזה השגחה מה זה מדויק אז יש השגחה.

זה השם בשביל מביא את זה שאנחנו נראה שהכל השגחה כל דבר בהשגחה רק אנחנו לא רואים, לא רואים, לפעמים לא רואים. עכשיו ברוך השם הצלחנו לקנות את המכונות גם בהשגחה גדולה מאוד ומדויקת מאוד.

והנה היום אחרי שאתמול ישבתי פה וארגנתי את החומר התחלתי ללמוד איך לעשות אני מקבל מכתב אני כמובן לא יגיד לכם ממי אבל זה לשון המכתב:

"לכבוד: הרב פנחס דניאל הכהן רחלין

הנדון: השתתפות בפעילות רוחנית

קראתי על תוכניות הרבות והמגוונות לפעולה למען כלל ישראל השרוי במצוקה רוחנית ואני מוכן להשקיע מכוחי ומיכולתי למען הגשמת תוכניות נשגבות אלו מאחר ועיקר כשרוני הוא ביכולת הכתיבה שלי והנני מתמצא רבות בשבת תחת דפוס הנני מוכן להשתתף בהוצאה לאור של עיתון חודשי שיבטא את השקפותיו של הרב בנושאים העומדים ברומו של עולמנו."

זהו והוא חותם פה עם הכתובת שלו. למה אני מקריא לכם את זה? הרי אנחנו אז רצינו לעשות עיתון, אני לא כתבתי בשום מקום על העיתון רק לכם אני אמרתי אח"כ גנזנו את זה כי לא היה כלים אמרתי לכם אין כסף, אין אפשרויות אז גנזנו את זה. שמנו.

והנה עכשיו זה פתאום כותב דווקא על הדבר הזה אני דווקא חשבתי על הנושא הזה משתי בחינות א. אמרתי חבל שהמכונות ישבו פה שאני עסוק ואני נוסע אז הבן שלי קצת יעזור לי אבל בכל זאת אני עוד לא יודע אם אני עושה משהו עם הבחור הזה רק אני מראה לכם את ההשגחה זה בסך הכל.

מצד אחד חשבתי על זה שאלה: הוא ירושלמי? כן. לא רק הוא ירושלמי הוא גם יכול לחלק את העיתון הזה הוא עוסק בזה בחלוקת דברים זה אדם שהיה איתי בקשר באיזה עניין ופתאום הוא כתב את זה. לא ידעתי בכלל שהוא עוסק בדפוס לא הייתי חולם בכלל שהוא מוכן לעשות ונראה או שנעשה או שלא נעשה.

אבל חשבתי בעידן התקשורת שכל אחד מביע את דעתו כל מיני אנשים מביעים את דעתם וגם חילונים וגם דתיים ואומרים כל מיני דברים ומשפיעים על מיליונים של אנשים וההשפעה בדרך כלל היא שלילית מאוד מכל כיוון שזה בא חשבתי אולי הגיע הזמן שיהיה גם כן קול אחר בעניין הזה אבל מבחינת להשתתף בעיתונות המצויה זה לא רציתי אז חשבתי על העניין הזה אולי של עיתון והנה עכשיו הבחור הזה שולח את המכתב הזה אני מסתכל על זה כסימן, סימן מהשם.

אני לא יודע אם אני אוציא עיתון, עלון או משהו, לא יודע בדיוק זה גם אחריות, זה לא צחוק להתחיל להוציא משהו כזה: זה זמן, זה עבודה, עבודה טכנית, עבודה רוחנית אני לא יכול להתפרס הרבה מעבר למה שאני עושה עכשיו זה גם כן לא קל אבל הנה רואים וטרם שאנחנו נקרא השם עונה.

אם הייתם אומרים לנו לפני חודשיים שיהיה לנו פה מכונות שעם זה אפשר לעשות את

הדברים האלה במחיר כזה זה היה נשמע משהו לא נורמלי אני בכלל לא ידעתי שקיימות מכונות כאלה, אני חשבתי תמיד מכונת דפוס, אתה זוכר את הבחור ההוא אצלו ודיברתי על זה אין צורך בזה, זה שלו, אמנם הוא קצת יותר טוב, קצת יותר משוכלל כי זה בכל זאת דפוס ופלטות וכל זה אבל גם משוכלל. מבחינה כספית מי יכול לעמוד בזה? יש לו הכל.

עכשיו אם כן אנחנו צריכים לדעת שבכל תהליך שקורה לנו יש בחינת שם הויה: י-ה-ו-ה זה הסדר, זה סדר השתלשלות של השפע מיו"ד לה"א ומה"א לוא"ו ומוא"ו לה"א זה חייב להשתלשל ככה אין דרך אחרת. וזה, לומדים את זה באריז"ל אז בכל השגחה והשגחה אנחנו צריכים למצוא איזה אות חסרה לנו, איפה הפגם, בוא ניתן דוגמא פשוטה: למשל אדם שעובד באיזו עבודה יש מישהו שעובד בעבודה עם קהל, דוגמא, ויש לו מעליו בוס ויש מעל הבוס הזה עוד בוס ויש כל מיני תקלים ובעיות וכו' וכו' איפה יש פה שם הויה? י-ה-ו-ה איפה הפגם? אז בוא נראה ככה הבוס הראשון הגדול יותר זה בחינת יו"ד הבוס השני זה בחינת ה"א כי הוא מקבל מהבוס הראשון עכשיו זה שצריך לקבל הוראות מהבוס השני ולהשפיע לקהל לדוגמא זה בחינת וא"ו הקהל הוא בחינת המקבל זה בחינת ה"א אז הנה למשל אדם כבר יכול לקחת את המערכת הזאת ואם ניקח אני אדבר על מקרה ידוע שהיה אצלי שהיה בעיות כאלה.

עכשיו, נניח שיש בעיה בין אחת מהשלבים האלה אז אדם צריך למקד איפה הבעיה איזה אחת מהאותיות האלה ולעשות את התיקון שמתאים לשם למשל: אם זה שעושה צרות ולא מתפקד טוב זה הבוס הראשון הבעיה מבחינת חוכמה זה בחינת יו"ד אם זה היה הבוס השני אז זה בחינת ה"א ואם זה בין הבוס השני לזה שעובד עם הציבור לדוגמא אז זה הבעיה זה פה בהשפעה של ה"א על הו"א ושל הקבלה של הו"א מהה"א וההשפעה של הו"א לה"א האחרונה.

צריכים להתעמק בעניין הזה ולנסות לראות מה קורה וככה אפשר לפתור את הבעיה. עכשיו אתן לכם עוד דוגמא: למשל העניין הזה של המקומות שאני דיברתי אז יש קודם כל בחינת רצון למשל אני רוצה לכתוב משהו לזכות את עם ישראל איך זה הולך? יש רצון. רצון זה התחלה, נניח זה יו"ד.

אח"כ יש מחשבה זה ה"א אח"כ יש את הדיבור נכון? אז זה וא"ו אח"כ יש את הטייפ שקולט את זה זה ה"א. אז אם יש לך בעיה עם אחד מהשלבים אתה צריך לבדוק איפה זה נתקע ולמה זה נתקע.

עכשיו, הנה דוגמא זה הויה ראשונה עכשיו יש הויה שניה מהטייפ זה צריך להגיע עד לדף צריך לעשות ככה: בחינת המחשב זה בחינת יו"ד זה התחלת המערכת המדפסת היא מקבלת מהמחשב נכון זה בחינת ה"א המדפסת מעבירה למכונה במקרה הזה מכונת החריטה אז זה בחינת וא"ו החריטה זה בחינת וא"ו והשכפול זה בחינת ה"א עכשיו אני אפרט לכם את זה יותר:

אמרתי המחשב זה בחינת יו"ד והמדפסת היא מקבלת בעצם המדפסת מקבלת את מה שהמחשב נותן לה זה כמו הה"א הראשונה שמקבלת מהיו"ד, זה כלי שני, הה"א זה נקבות, היו"ד והו"א זה משפיעים נכון? אמת. ככה כתוב באריז"ל.

אם כן, היו"ד הראשון זה בחינת משפיע זה המחשב שהוא יש מאין מביא את הדברים אח"כ יש בחינת מדפסת שהיא המקבלת וזה בחינת ה"א אח"כ יש את הבחינת וא"ו זה מכונת החריטה זה ממש חורט ומי מקבל מהחריטה מכונת השכפול זה גם כן בעצם קבלה היא לא מוסיפה כלום היא רק מכפילה את זה כמו שהה"א היא כבולה אז זה בחינת י-ה-ו-ה.

עכשיו בואו תראו איך ה' גלגל את העניין ומה עבר עלי בעניין למה אני מספר לכם שתיראו

איך להתייחס לדברים כי אם התורה היא רק תורה תיאורטית אדם לא יודע איך לחיות ואח"כ הוא בחושך אם אדם יודע איך להשתמש בתורה באופן אמיתי אז הוא באור. גם בחושך, גם אם קשה - טוב לו הוא רואה את יד השם.

עכשיו כשאני קניתי את המחשב נכנסתי לחוב לא קטן בשבילי של איזה שלושת אלפים שקל בתשלומים ברוך השם וקניתי את זה. כשלב ראשון חשבתי עם זה אני אוכל אולי להוציא דיסקטים ולשמור אותם ואם ירחיב ה' אני אתן את זה לדפוס לפחות חצי מהעבודה אפשר לעשות.

קניתי את זה, גם זה סיפור איך ומה וברוך השם אני מתפקד כבר מצוין. גם כן, פעם למדתי תקתוק ושכחתי ועכשיו זה חזר, גם אני למדתי בלועזית שיש לי ספרים בלועזית. הכל מסתדר בפאזל מדהים אבל מה אני רוצה להגיד לכם כאן? קניתי את המחשב עכשיו אחרי שקנינו את המחשב וקיבלנו אותו הייתה בעיה עם המדפסת אני לא ידעתי להפעיל את המדפסת לקח איזה שבועיים עד שהלכתי ועד שזה עבר אז תראו: בהתחלה היה רק יו"ד בעצם היה קיים הה"א אבל לא היה העברה מהיו"ד לה"א זה לא עבד היה נתק עשינו תיקון וזה עבד קיבלנו יו"ד וה"א בסדר? המדפסת עבדה עשיתי תיקון ממשי שהלכתי לשם ולמדתי איך עושים ועשיתי תיקון נפשי מה חסר פה בעניין שלי האישי או הכללי וכיוונתי לזה יופי הסתדר ברוך השם.

עכשיו, מה היה הסיפור? הלאה - הסיפור הלאה זה שקנינו, אני פתחתי עיתון, ראיתי שיש מכונת שיכפול בחמש מאות שקל, עכשיו זה היה בבית חולים הדסה ליד חדר מתים. אני כהן, אסור לי להיכנס אז איך אני מגיע לשם? אמרתי לאשתי שתטרח ותלך אבל אמרתי איך אני עכשיו אישתי עובדת קשה והיא תבוא הביתה איך היא תגיע לשם? הוא אמר רק עד שעה אחת. איך היא תגיע לשם?

איך אני יכול בכלל לבקש ממנה שתלך לשם אחרי יום עבודה ועוד שיש עבודות בית וכל זה? לך תבקש.. אבל בכל זאת אמרתי זה עניין להשגחה אני לא ידעתי מה זה מכונת שכפול לא שמעתי בחיים שלי אז אמרתי יש מכונה כזו ואולי את יכולה ללכת היא אומרת לי 'מה אתה מדבר? עכשיו יש לי תור עם הבת שלנו בהדסה הייתה צריכה ללכת לרופא שיניים לסידור' אז זה היה בדיוק לא הייתי צריך לבקש במיוחד כי היא הייתה צריכה ללכת בדיוק לאותו מקום.

אז הנה אתה רואה התחלה של השגחה הלכה ראתה את המכונה קיבלה מהאיש הזה, איש זקן, את ההסברים היא הבינה שזה טוב רק היא שאלה אותו איך מביאים זה. סטנסילים זה משכפל סטנסילים אז איך אנחנו נעשה את הסטנסילים? הוא אומר 'אין בעיה זה אפשר עם מכונת כתיבה'. אמר גם מכונת חריטה משהו.

היא באה הביתה אומרת לי 'תראה יש את המכונה הזו' אמרתי לה 'ואיך נעשה? איך נתקתק?' אז היא אומרת 'אין שום בעיה. דרך המחשב או דרך מכונת כתיבה או משהו נקנה', קנינו. היא באה לפה אני בא לשם את הסטנסילים במדפסת זה לא מדפיס. תלמיד: בטח.

כ"ק האדמו"ר: זה לא בטח כי אמרו לנו שכן. קודם כל המדפסת אמרה לי אין ניר כי היה חסר הניר שלה מה עשיתי? שמתתי את הניר שלה ומתחת את הסטנסיל ביחד שיקרתי אותה 'בתחבולות תעשה לך מלחמה'.

אז היא כבר הייתה מוכנה והיא הדפיסה. הגענו לפה ובקושי ראו זכר של צל של אות. באה גיסי אומרת 'תוציא את הסרט של המדפסת שיהיה בלי מדפסת אז זה יחרוטי' עשינו זה יצא יפה באנו לפה ושמונו את זה במכונה בקושי ראו משהו.

אז פה, למה אני מספר פרטי פרטים פה הייתה לי הרגשה: אני לא מבין אני לא מבין מה

קורה פה הרי אז מה קניתי את המחשב הזה ב- 3000 שקל? סתם? אני צריך עכשיו לקנות מכונת כתיבה ולהתחיל לתקתק בסטנסיל ואם אתה עושה טעות עד שאתה מוחק זה סיפור קשה מאוד אני לא מעולה בכתיבה שאני לא אעשה טעות בדף שלם.

אמרתי מה אני עשיתי? התחלתי להתקשר אף אחד לא אלה שמכרו לי את המחשב ולא הבוסים אף אחד לא יודע איך עושים עם סטנסיל במדפסת.

אבל מישהו אמר לי שאפשר, איזה פקיד, שאפשר אבל אף אחד מהבוסים בכלל לא יודע אבל זה פונקציה שהם לא מכירים. אני ישבתי אמרתי אז מה או שזה טעות או שהמחשב טעות זה לא יכול להיות כי אני ראיתי שהמכונה הזו טובה כשהבאנו סטנסילים אחרים ראיתי שיש פתח אז היה לי, מה היה לי פה?

יו"ד ה"א וה"א אחרונה מה היה חסר? הוא"ו הוא"ו הזה היה חסר אז אני אמרתי לאשתי 'תשמעי מה הוא אמר? מכונת חריטה מה זה החריטה הזו?' הוא אומר 'לא סתם, זה מכונת כתיבה זה לא יעזור לך'.

אני התקשרתי לאיש הזה לשאול אותו מה הדבר הזה שאמרת שיש לך מכונת חריטה? אז הוא התחיל להסביר לי מה זה מכונת חריטה אמרתי בלי זה אני לא יכול בכלל הוא אומר לי נכון זה בדיוק מה שחסר הוא לא אמר את זה לאשתי רק אני הבנתי מהשגחה שחסר איזה בורג שאני לא יודע איך זה הולך והנה זה היה מונח אצלו היה לו את זה ואז אישתי נסעה לשמה ברוך השם הביאה את זה לפה ועכשיו זה רץ 4 בחינות.

עכשיו, יש פה שאלה באופן רוחני למה היה חסר הוא"ו? הרי זה היה יכול להיות הפוך: אני יכולתי לקנות קודם כביכול את החריטה ואח"כ לקנות את השכפול או את שניהם ביחד נכון? למה היה צריך את העיכוב הזה? אז כמובן שאני לא הולך לפתוח את ליבי ולהגיד לכם בדיוק מה, אבל היה סיבה רוחנית לעניין הזה זה דבר גדול מאוד, זה תיקון גדול מאוד שהיה צריך לעשות באופן נפשי, רוחני. אם זה נעשה-ברוך השם הדברים כאן אם כן נקווה שיהיו בריאים וימשיכו לתפקד.

זה עניין שאני נותן לכם דוגמא איך יד השם נמצאת בכל עניין, בכל פרט ופרט אם חסר לבן אדם משהו, אם מישהו צועק עליו, אם מישהו כועס עליו, אם מישהו עושה לו צרות - הדברים הם מכוונים למרות שקשה לנו לסבול את זה.

היה לי סיפור אני רציתי לקנות את המכונות של החבר שלי, זה שיש לו מכונות יותר טובות ב-12,000 זה לפני איזה חודשיים והוא אמר לי כן אני הבחור ההוא מסכן נכנס לחובות מכר רכוש בשביל זה, קנה הוא רצה גם כן לעשות בבית אבל אין לו את היכולת הנפשית להתעסק עם זה הוא אדם שעסוק בעניינים אחרים בקיצור רוצה למכור עכשיו הוא רצה למכור, אני ראיתי בזה אולי פתח, מכונה כזו לא מוצאים כל כך מהר וזה אצל מישהו ידוע וכו' וכו'

אבל אין כסף אז הלכתי לבנק לקחת הלוואה אז הוא אומר לי אם יש לך 12,000 שקל חסכוניות בבנק אני אתן לך 12,000 שקל "כסף נגד כסף" לא רכוש, לא ערבים, לא כלום. כסף. יש לך כסף? אמרתי לו אם היה לי כסף לא הייתי בא! לא הייתי צריך אותך! בקיצור מצד אחד אני ראיתי שאני רוצה את המכונות, הם חשובות, הם יכולות לעזור לי מצד שני ראיתי שהמחיר שנדרש פה הוא מעבר למה שיש, יכול להכניס אותי לברוך כזה כי אין לי כסף היום להיכנס לחובות של 12,000 שקל אם הייתי מוציא את זה לכמה שנים זה היה כסף רציני זה היה מאוד כבד התייעצתי אז עם הרואה חשבון הוא עשה חשבון שזה יוצא הרבה כסף, הרבה ריבית, הרבה, זה הרבה לחץ גם לך תגייס מאיפה תגייס כסף?

ומצד אחד אני ידעתי שצריך כבר להגיע מכונות כדי ש"יסוד במלכות" הולך ונגמר וכל פעם, אתם זוכרים שאמרתי לכם? הולך ונגמר עכשיו נגמר נשאר איזה 2 עותקים עכשיו זה הגיע

ואני רואה שאנשים רוצים ואנשים צריכים ואין יכולת ראיתי אולי יש פה את העניין זה כאב לי כי רציתי את המכונות אבל ראיתי מיד שזה אז מצד אחד תראו אני כשאני רואה שצריך לעשות משהו בשביל השם אני הולך עם זה בכוח רציני מאוד לא בוחל באף אחד שעומד לי בדרך והולך עם זה עד הסוף זה מצד ההשתדלות.

מצד שני אני פותח עין לראות איך השם מוביל את המהלך לא ראש בקיר. אם צריך אפילו להרוס את הקיר אני אהרוס. אבל אם אני רואה שהשם עוצר או יש איזה רמז הדבר לא מתאים ליכולת אז צריך לעצור, צריך להשתדל שאדם צריך לעשות משהו הוא צריך להשתדל, הנה, כמו אותו זמן שאנחנו מצאנו כאן איזה חולה נפש ולקחנו אותו והתחלנו וזה מה שלא עשינו לא עזר כלום. בסוף מה? הייתי לוקח את האימא שלו. בכוח אי אפשר אז ראינו שעשינו עשינו עד כאן וזהו נגמר.

זה ככה. היום צריך לעשות לא סיפרתי לכם את זה בקיצור ולעניין: באנו עם האוטו שלו ובדיוק איך אומרים בחורצ'יק שנשכב ואיזה אוטו כמעט דורס אותו ממש עצר ברגע האחרון, צוחק ועושה תרגילי התעמלות על הכביש, אז ירדתי מהאוטו ותפסתי אותו התחלנו לדבר ראיתי שהוא חולה הבנתי שהוא בטח ברח מאיזה מקום או מה. ומה עשינו קודם שלחנו מישהו לבית חולים לחולי נפש שנמצא באיזור, שילך לברר אם הוא ברח משם ואני החזקתי אותו עם כל מיני פטנטים שלא יברח.

בינתיים הוא בא ואומר שזה לא משם נכון אח"כ לקחנו אותו לבית חולים אחר אני לא רוצה להגיד את השמות של הבתי חולים שמה בכלל לא רצו להסתכל עלינו איך שלחנו וזה וזה בסוף הסכימו והוא דיבר הוא אמר את הטלפון שלו התקשרנו לאימא ובאנו הבאנו אותו לאימא שלו, הם גרים לא רחוק וכשבאנו לאימא אמרנו בוא ניקח אותו, צריך לאשפז אותו, בוא ניקח אותו היא אומרת "לא" היא לא מוכנה היא רצתה לקחת אותו.

אמרתי 'אבל הוא בסכנה, כן, הוא ברח מהבית עד שהוא יידרס מה את עושה? איפה אבא שלו?' - 'אבא שלו ישן' אבא שלו ישן, אימא שלו לא רוצה לקחת אחריות. עזבנו אותו אצל אימא אני לא יכול לאשפז אותו אני לא קרוב משפחה שלו אז מה אני אומר? הנה מקרה כזה עשינו השתדלות הלכנו. הלכנו כשראינו שזה נגמר נגמר. מה אתה יכול לעשות. אז גם פה בעניין הזה של המכונות.

אני השתדלתי וכשראיתי שהשם דרך הבנק מעמיד פה מכשול שאי אפשר לדלג אותו סטופ לא המשכתי אז זה צריך לדעת כל שלב ושלב מתי לפרוץ ומתי לעצור, מתי לתת מכה, מתי לחכות. זה צריך ללמוד את זה. את זה לומדים מהתבוננות במציאות שרואים שהכל בהשגחה פרטית מהתחלה ועד הסוף.

ויש את הפרוצדורה הזה י-ה-ו-ה בכל ניסיון ובכל תהליך יש את שם ההויה שמוליך את הדבר רק צריך לפקוח את העיניים, גם בפרט וגם בכלל ולראות איך הדבר מתגלגל. ואז הנה מה שקרה בזכות זה לא נכנסתי לי'ברוך' ולא הלכתי ונלחמתי על ה 12,000 שקל לכאורה הרי הייתי צריך להגיד לפי אותו הפרינציפ 'מה זה בשביל עם ישראל מה לא צריך לעשות פה מאמץ? אז נלך, אז נכנס לי'ברוך', אז לא נורא השם יעזור'

אם הייתי נכנס לי'ברוך' השם לא היה עוזר כי זה לא היה מתאים לכלים, צריך להתאים את האור לכלי אם יש כלים ויש התעוררות אז האור בא אם הכלים לא מוכנים האור לא יכול לבוא מה שלא תעשה, זה נקרא "לדחוק את השעה" - "מי שדוחק את השעה - שעה דוחקתו" אותו ככה כתוב אסור לדחוק את השעה מצד שני אנחנו רואים מקרים כמו נחשון שקפץ לים אז מה איך הוא עשה דבר כזה? קפץ לים? אז בזמן הזה היה מתאים לקפוץ לים אז לכן צריך כתוב: "חכם עיניו בראשו" "חכם רואה את הנוול" אדם צריך ללכת עם בחינת חוכמה הזו ולהתבונן במציאות כל הזמן האם לעשות ככה או לעשות אחרת.

לפעמים אדם נפגע אז הוא צריך להגיב, חייב להגיב, השאלה איך יגיב? אולי קודם צריך להירגע וללמוד את הנושא ולראות איפה תקפו אותו בצדק, איפה לא בצדק, איזה מינון הוא צריך להגיב? באיזה כיוון? האם ללכת לעשות בלאגן מלחמת עולם או ללכת רק ולהגיד כמה מילים מה לעשות, איך לעשות וזה הפרופורציות של הדברים האלה זה רק בא כשאדם חי בביטול באמונה להשם "שיויתי השם לנגדי תמיד" אז זו הבחינה הזו של דוד המלך שזה מה שאנחנו צריכים להגיע.

אני אגיד לכם, אם כן, אח"כ רק לגמור את הסיפור של המכונה: אז הנה לא קניתי את המכונות, לא נכנסתי ל'ברוך' עכשיו באו המכונות בלי לחץ נוראי גם כן קשה, זה בכל זאת כסף אבל אפשר לעמוד בזה, לא נחנקים והתוצאה היא כמעט אותו תוצאה.

אני הרי לא חייב לעשות את הדברים כמו דפוס אני לא בית דפוס. טוב, אז זה העניין עכשיו אם כן תראו מה קורה: מה שנותן את האור הגדול לאדם זה לימוד תורה לימוד התורה וקיום המצוות לימוד תורה צריך ללמוד את הפרד"ס כולו מה שנותן את האור הכי חזק זה בחינת לימוד הקבלה. קבלה היא ישר עוסקת במלך כשהחיצוניות של התורה עוסקת בלבושים שלו.

אז זה הבדל אם אתה מחזיק את הלבושים של המלך או אם אתה תופס את המלך אז זה אחרת אז לימוד הקבלה זה דבר עצום ונורא מי שזוכה לזה ללמוד את זה בעיקר את האריז"ל, האריז"ל הוא המנוע הוא ההתחלה של ההתחלות מי שזוכה ללמוד את האריז"ל אז הוא מתמלא באור.

עכשיו, מיום שאנשים לומדים ומתמלאים באור הם מרגישים אור בפנים ולא יכולים להבין את החושך שיש למי שלא לומד, החושך של מי שלא זכה זה הבעיה של ההנהגה הרוחנית של עם ישראל, תראו איזה פרדוקס! ופה תראו את המכה שיש לנו בדור: מצד אחד מי שלא לומד אז הוא עם הארץ, אז הוא ריק, הוא לא מתפתח כתוב: 'אין עם הארץ חסיד' עכשיו, מי שלומד מתמלא באור, מי שמתמלא באור שוכח את החושך, טוב לי, אם היום אני למשל למדתי והיה לי אור חזק בלב, מה אני עכשיו יכול לרדת מזה ולהתחיל לחשוב על זה שיש מישהו עצוב שאישתו עשתה לו צרות או שהבוס פגע בו? או שיש לו איזה דאגה? הרי אתה למדת עכשיו ראית דברים כל כך יפים, קבלה זה גילוי פנים זה גילוי פנים גם בשכל הרי את העומק ואת היופי של התורה כל הגימטריות ואיך הוא מסדר את זה, זה דברים מדהימים יש באריז"ל.

מצד שני, המציאות של הדור זה לא המציאות הזו של האריז"ל אז מה שקורה זה כך: יש פה פגם בהעברה של י-ה-ו-ה זה בהנהגה הכללית של היום וזה אותה בעיה שקיימת בכל הדורות. למה? "תנו רבנן" כתוב מה זה "תנו" שנו, למדו. אז אמר לי פעם רב זקן והוא אומר תנו-רבנן תנו זאת אומרת למדו הם הפכו להיות רבנן איך הפכו להיות רבנן כי למדו. למדו תורה. הפכו להיות רבנן חכמים.

עכשיו, ברגע שאדם לומד והוא מקבל אור אז הוא כבר נמצא באור אז הוא לא יכול בכלל לדמיין לעצמו אם הוא בכלל נולד בתוך האור ותמיד למד ותמיד היה חי בקדושה היה בעולם שכולו טוב, רוחני, הוא לא יכול להבין איך הבן אדם הזה מתנהג ככה, איך הוא עושה דבר כזה, איך הוא אוכל חזיר, ואיך הוא עושה דבר כזה או אחר.

הוא לא יכול להבין אותו. למה? הוא חי באור, הוא לומד, הוא מקיים מצוות, הוא חי ביראת שמיים, הוא יודע שיש בורא עולם, הוא יודע שיש. אם הוא זכה גם לפנימיות התורה אז הוא בכלל יודע כמה שהדברים מדהימים בדיוקם.

אותו הדור, הדור שלנו זה דור שרוב רובו עדיין לא זכה אז אלה שזוכים ללמוד תורה, אפילו פשוט, יש להם את האור, יש להם את המושגים, יש להם את הערכים, יש להם כל כך

הרבה נתונים זה מיליונים של דברים שאצלם זה מובן מאליו, אבל אצל השני זה בכלל לא קיים, זה בכלל לא קיים, קיים משהו אחר לגמרי.

אז מה שקורה מצד אחד - גדולי הדור הם נהיים גדולים בדרך כלל גדולי הדור הם כאלה שנולדו גדולים מגיל קטן כבר למדו ספרים וקיימו ולמדו את הכל בעל פה הלוך וחזור. כל הגדולים בכל הדורות היו אנשים גדולים רוב רובם על פי רוב נהיים מגיל קטן אז מה קורה? אז אותם אנשים גדלים גדלים כשרואים כלים מלאים בחושך אז לא יכולים להבין. זה קרה לא פחות מאשר לרשב"י והבן שלו שהם היו במערה וקיבלו את הזוהר, יצאו החוצה הקפידו על האנשים כל מי שלא היה בדרגה שהם ציפו שיהיה, כמעט שרפו אותו שרפו את העולם, אז יצאה בת קול ואמרה 'מה יצאתם להחריב את עולמי? תחזרו למערה' החזירו אותם למערה ועכשיו שנה נוספת עד שנרגעו ויצאו כבר יותר ממותקים, יותר מתאימים את האור לכלי.

ואז שהם ראו שאנשים לוקחים הדסים וזה בשביל לברך וראו שבעצם משתמשים בטבע לעבוד את השם אה נחה דעתם ולא הרסו את העולם. אז מה אנחנו חושבים שרשב"י והבן שלו היו אנשים רעים? הם שנאו את עם ישראל? הם היו קדושי עליון בדרגה של משה רבנו! מה בכלל אנחנו שנבין בכלל מי הם היו? אבל דווקא בגלל העליה שלהם הכל כך גדולה הם לא יכלו בכלל להבין מה קורה לדור, מה פתאום הם עוסקים בחיי עולם? מה הם עוסקים בשטויות? מה חורשים את השדה? איזה מן דבר? לא עוסקים בתורה?

במה אתם עוסקים? - אותו דבר בדיוק. כשמשה רבנו עלה לשמיים בשביל לקחת את התורה המלאכים רצו לשרוף אותו 'מה אתה עושה פה?' כן זה לא מתאים אחד כזה בטח משה רבנו ליד המלאכים. מה זה בן תמותה פה גם כן? כתוב בספרים שהמלאכים רואים אותנו כמו משוגעים. המלאכים מסתכלים עלינו כאילו שאנחנו משוגעים הם לא יכולים להבין מה פתאום הבן אדם הזה עושה היפך רצון השם איך יכול להיות? מה זה בן המלך מתנהג כמו חזיר עושה כאלה דברים? למה? כי אצל המלאכים אין בחירה, אין להם בחירה. הם עושים את רצון השם כמו שהשם אומר.

אז הם רואים תחתיהם אנשים שיש להם מצד אחד מעמד הכי גדול כי העולם נברא בשבילנו, עם תפקיד הכי חשוב של תיקון ויש לנו בחירה, יש לנו הרבה דברים עצומים והשם נתן לנו את התורה ואנחנו עושים כל מיני שיגעונות: פעם אנחנו בסדר אחרי דקה אנחנו לא בסדר זה נראה כמו משוגע.

אם כן, זה הבעיה זה הבעיה שקיימת וזה הבעיה של הדור ככה אפשר להבין את הפילוג הרוחני שקיים בעם בין אותם האנשים שזכו מלכתחילה ולמדו תורה ולימדו תורה וכו' וכו' ומכירים את כל הדברים לבין העם רוב 90% או יותר שהם בכלל לא יודעים שיש תורה, שיש כלום בכלל לא יודעים. שמעו שיש משהו לא מבינים את המשמעות של זה.

עכשיו, אם כן, יש פה בעיה שהיא לא משפיע על הה"א, הוא"ו זה בחינת תורה, זה בחינת גדולי הדור, המשפיעים, הם צריכים להשפיע על המלכות על הה"א האחרונה שיהיה י-ה-ו-ה זאת אומרת אלה המשפיעים שימו לב קודם כל לדרגות איך זה הולך היו"ד-יו"ד קטנה פיצית הה"א כבר מקבלת הוא"ו היא כמו יו"ד אבל היא נמשכת עד למטה זה כאילו היו"ד הארכת את הרגל שלה זה נהיה וא"ו אח"כ יש את הה"א האחרונה זאת אומרת שהמשכה הראשונה זה בחינת יו"ד והיא המשכה שצריכה להגיע לכלים שמאוד קרובים עדיין למקור כי הה"א הראשונה מאוד קרובה למעלה אז המשכה קטנה.

עכשיו, בשביל להגיע לה"א האחרונה ששם זה כבר עולם הגשמי זה העולם שלנו צריך המשכה רצינית מהבינה עד המלכות לכן יוצא וא"ו לכן זה פה הרבה מדרגות צריך לעבור עכשיו מה שקורה זה שהמשפיע לא משפיע באלה שצריכים לקבל ממנו, הוא משפיע בצורה

לא נכונה: במקום לתקן הוא מקטרג, במקום להרים אותם הוא מפיל אותם. אם אתה, כתוב בספרי החסידות שאם בן אדם מוכיח את השני, אדם מוכיח את השני, והוא לא בדרגה להוכיח והוא לא יודע להתחבר עם השני הרי איך אתה יכול להוכיח מישהו? אם אתה אוהב אותו, אתה אוהב אותו - האדם מרגיש שאתה אוהב אותו ואתה אומר לו את זה לטובתו, לטובת נשמתו, זה כואב לך הבעיה שיש לו כמו שכואב הבעיה של עצמך. אז אדם מוכן לקבל. נכון? כי הוא מרגיש שאתה עושה מאהבה לא משנאה. אם כן, אדם היה מוכן לקבל. עכשיו אם אנחנו מוכיחים, חלילה, מישהו ואנחנו לא ראוים להוכיח אנחנו סוגרים לו את צינורות השפע, ככה מובא, במקום לתקן אותו, לתקן לו את הכלי שיוכל לקבל שפע, אנחנו סוגרים לו את זה. ואם אנחנו רואים היום חילונים שהם לא זכו בכלל לא לתורה ולא למצוות ולא להבין מה זה העולם והם לא בטוחים בכלל שה' קיים, לא בטוחים בכלום, תינוקות שנשבו. "שנשבו" זה לא סתם מה שתינוקות שנשבו נשבו - תכל'ס הנפש שלהם עשוקה הם לא מבינים. אין להם את הידע המינימלי. הם לא יודעים כמו שאנחנו לא ידענו. כן, אנחנו ידענו משהו? לא ידענו כלום. הנה השם זיכה אנחנו יודעים משהו. אבל קודם מה ידענו? אז אם אנחנו לוקחים אנשים שמבחינה רוחנית הם בכלל.. זה כמו מפגר, כן, זה עם פיגור רוחני נוראי אתה עכשיו במקום לבנות אותו אתה כועס עליו, אתה זורק אותו, אז אתה זורק אותו לקליפות אז הקליפות לוקחות. אז עכשיו זה התיקון של הדור הזה. אנחנו צריכים להתפלל שאותם האנשים שצריכים להעביר את התורה לעם ישראל הם ילמדו ממשה רבנו שהיה רועה נאמן שהיה מוסר את נפשו בשביל עם ישראל בשביל האחרון של הפחותים שבעם ישראל הוא לא היה מוכן שהשם יפגע באף אחד, אפילו אם עשו חטא המרגלים אפילו אם עבדו את העגל זה דור דעה, זה לא היה תינוקות שנישבו, זה היה אנשים שחיו בגילוי פנים שראו את כל הניסים במצרים ועל ים סוף וקיבלו את התורה זה היה דור עצום ואותו דור עצום שבגדולתו לא עשה רצון השם זה חמור מאוד זה לא כמו דור שלא יודע כלום ולא עשה רצון השם אז הוא לא יודע אז למה שהוא יעשה? הוא לא מבין, אז למה שהוא יעשה? הוא לא מבין לא הכניסו לו את התורה אז איך הוא יקיים את התורה?

אם כן, משה רבנו על דור שמרד במזיד יחסית לדור שלנו היה מוכן למסור את נפשו - מה הוא עשה כשירד מההר? הוא שבר את התורה הוא לא שבר את עם ישראל הוא שבר את התורה הוא לא רצה שהתורה תהיה גושפנקא לקטרג על עם ישראל, למי שמסר להם את זה היה עדיף בכלל להרוס את זה לשבור את זה, השם הודה לו על זה שהוא עשה את זה. זאת אומרת משה רבינו בא, ראה שהעם חטא במקום להתחיל להגיד אתם רשעים וזה וזה ואנחנו נקבור אתכם וזה וזה וזה ונעשה לכם שואות ונעשה לכם כל מיני דברים - את התורה הוא שבר כדי שהתורה לא תקטרג עליהם.

עכשיו אנחנו צריכים להתפלל הנתק הזה שקיים בין מנהיגי הדור הרוחניים ובין הכלים זה דבר הכי כואב, זה התקיעה שאנחנו תקועים בה. זה הבעיה! זה הבעיה! שאלה שצריכים להשפיע מוכנים אולי להשפיע אבל לפי האור שלהם, לפי המצב שלהם, לא לפי המצב של הכלים.

אנחנו יודעים שכתוב "אין הקפדן מלמד" למה זה אדם שהוא קפדן הוא לא יכול ללמד? - יקפיד על התלמידים יהרוס אותם.

אם כן, אנחנו צריכים להתפלל שהמנהיגים הרוחניים יוכלו, אם הם אלה שצריכים להשפיע, ויש על זה שאלה שלא כל מי שנקרא מנהיג רוחני גלוי הוא המנהיג האמיתי זה כתוב, יש עניין של רב דקליפה ורב דקדושה יש כל מיני דברים.

אבל אם אותם הרבנים שעומדים היום בפסגת ההשפעה הרוחנית הם באמת אלה שצריכים להשפיע על הדור, צריך להתפלל שהם יוכלו להתאים את האור לכלים ולקרוב את עם ישראל מאהבה להרים אותו ואת השכינה מעפר להרים את הנשמות העשוקות באהבה ובהדרגתיות ובנועם, כמו אהרון, להרים אותם לתקן אותם לאהוב אותם וככה לתקן את עם ישראל.

אם זה לא אלה שצריכים להשפיע, אם זה אנשים שהם לא צריכים להשפיע לכיוון הזה, אולי הם צריכים להשפיע לציבור שלהם אבל לא השפעה כללית על כל העם, אז להתפלל שאותם אנשים שצריכים כן להשפיע, אותם הדברים שצריכים כן להישמע אז שישמעו.

יש פה פיקוח נפש כללי על העם. זה פיקוח נפש זה לא צחוק זה פיקוח נפש כללי. העם צמא אנשים רוצים כלים אנשים רוצה להתמסר, רוצים לפתור את הבעיות שלהם רוצים לעשות משהו אין מי שנותן להם כלים אז צריכים להתפלל על זה חזק מאוד.

זה עניין של הקשר של אותיות י-ה-ו-ה אם לא יהיה תיקון ימשיך להיות בעיה. זאת אומרת יש פה מצב: מי זה וא"ו מבחינת הפרצופים? זה ז"א. מי זה ה"א? זה הנוק' אנחנו יודעים שבזמן החורבן ז"א ונוק' לא מתייחדים הם עומדים אח' באח' אחור באחור כמו עם גבר ואישה יהיו גב אל גב לא יכולים להביא תולדות נכון? השפע לא יורד אין ילדים.

אז מה שקורה בזמן שעם ישראל במצב לא טוב אז הז"א והנוק' הם אח' באח' זה מה שקורה מאז החורבן חוץ מזמני התפילה שאז בתפילה הם באים פנים בפנים וכו' וכו' אחרת העולם לא היה מתקיים אבל לא באופן תמידי לא באופן תמידי.

עכשיו, אם כן זה אנחנו צריכים להתפלל על זה חזק שאותו אור שצריך לבא לגאול את עם ישראל ירד. אנחנו לומדים מספרי הקבלה שזה צריך להיות אור מעולם האצילות, אפילו כשזה בא.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: לא ככה, לא ככה, קודם כל כל יהודי הוא אדם רוחני הוא חלק אלוה ממעל. לפעמים זה בגלות, הנשמה בגלות זאת אומרת הוא עוד לא הוציא מהכוח אל הפועל, הוא עוד לא משך את האורות שצריך. אבל באופן מהותי זה חלק אלוה ממעל, שיהיה ברור, קודם כל - יהודי זה חלק אלוה ממעל זאת אומרת יש לו את המכשירים רק הם לא בשימוש בסדר?

האריז"ל אומר שרוב רובנו הגענו רק לנפש לא קיבלנו לא רוח, לא נשמה לא כלום. זה כולל את כולנו זה לא כולל רק את העולים או רק את אלה ואחרים. דווקא אותם העולים שבאים הם עוברים כזה זעזוע שהם מתחילים להיות מוכשרים לקבל אור אמיתי ובשבילם, שהם לא חלמו בחיים שלהם על ישראל, לבוא ולהרגיש את החום ואת העזרה וזה שהם בני יהודים זה יעשה להם זעזוע לא קטן.

קודם כל אני לא דואג עכשיו מה אנחנו יכולים לעשות זה יד ה'. קודם כל אנחנו רואים שזה יד ה'. כמובן שבזמן שעם ישראל יוצא ממצרים ערב רב נלווה עמם זה תמיד ככה אבל גם זה בחשבון זאת אומרת יש פה הרבה גויים, אומרים שיש הרבה גויים ביניהם, לא רק יהודים.

אבל לעתיד לבא כתוב שהערב רב יקבלו תיקון לכן משה רבינו לא ויתר עליהם. מי יודע מה הולך ואיך הולך? בכל זאת רוב האנשים האלה יש להם איזה שורש יהודי כל שהוא, הגויים אני מדבר עליהם, אם זה לא אלה שהיו גויים ממש, צאצאים של איזה סבא, של איזה משהו, לך תדע איך הניצוצות האלה מתגלגלים.. נחבאים. לא לזלזל.

יכול להיות שמאלה יתעוררו גרים אמיתיים, גם יכול להיות אנחנו לא יודעים מי יהיה מה קודם. כל זה יד השם. ברור שאם היה ביכולתנו אפשרות למנוע מהגויים האלה לעלות זה

היה טוב.

השאלה אם זה לא יבוא על חשבון היהודים זה גם שאלה. יש פה הרבה שאלות זה מצב עדין. מה אנחנו? הרי אנחנו לא קובעים בזה, זה הפוליטיקאים, הם השליחים, מה אנחנו בתור אנשים פרטיים יכולים לעשות? דבר ראשון שצריכים היום לעשות זה להכשיר את עצמנו חזק שיהיה לנו ידע רוחני אמיתי גם בפשט של התורה, מי שיכול - הלכה, גמרא, כל הדברים.

אבל הדבר הכי חשוב היום בדור, עכשיו, על מנת להשפיע השפעה אמיתית וזה בחינת פנימיות התורה וזה כולל את כל החלקים מהאריז"ל, דרך הרמח"ל, ודרך גדולי המקובלים ודרך החסידויות וכל מה שבאופן רוחני נכתב, שנהיה בקיאים קודם כל בשכל שנכיר, לא ניבהל - נראה ספר נדע ללמוד ממנו זה דבר ראשון. ללמוד הרבה.

יש לנו פה ספרים שחבל אנחנו אפילו לא מגיעים אליהם זה דבר ראשון ללמוד כמה שאדם יכול כי הלימוד זה מושך אור הרי כל לימוד תורה מתקן בעולם אחר.

אנחנו עכשיו לקראת הגאולה צריכים למשוך אורות הכי גבוהים מהכתר משם באים האורות בשביל להיגאל כי מטרת הבריאה זה הגאולה לא גלות אין סופית זה גאולה זה צריך לבא מרחמים גדולים, זה בחינת כתר זה בחינה גבוהה מאוד. איזה תורה מושכת אורות מלמעלה? זה תורת הקבלה. לכן כתוב שרשב"י אומר שבזכות לימוד הקבלה אנחנו ניגאל.

אתם לא מבינים מה זה קשור בכלל? זה קשור - זאת אומרת אם אנחנו עכשיו נתמיד בלימוד פנימי כל אחד בביתו מי שיכול ביחד ומי שזוכה גם לעשות יחודים שיעשה יחודים, מי שיכול לעשות תיקון חצות יעשה, מי שיכול ללכת לותיקין בבוקר, מנין מוקדם, יעשה. אבל בעיקר ללמוד מאהבה מכל הספרים.

זה ימשוך אור חזק. האור הזה שימשך זה יוציא את כל הבעיות, זה יזכך את הנשמות וייתן להם כלים וכו' וכו' זה החלק של הלימוד. יש את החלק השני זה החלק של התפילה - להתפלל על הכלל, נשים שיגידו תהילים גם גברים שיגידו תהילים בשביל עם ישראל להתפלל אם אדם היה יכול לגמור את התהילים כל יום זה טוב כמובן שזה אי אפשר כל כך כי אנחנו עסוקים אבל לפחות כמה פרקים, משהו, בשביל הכלל, גם לתת צדקה בשביל עם ישראל והדבר הכי חשוב זה "והשיבות אל לבבך" מהבחינה הזאת להוריד את האורות הגדולים, העצומים למציאות שזה לא ישאר רק כוונות רוחניות, רק רעיונות נשגבים אלא שאנחנו נחיה על פיהם נחיה על פיהם. אז זה מבחינת המשכת האורות וצריך כמובן להמשיך עם ההתעמקות בלימוד של תורת היצר להכיר איך היצר עושה לנו, מה הוא עושה לנו, איך הוא נלחם אתנו.

כי עכשיו שאנחנו מתקרבים לסוף התיקון כתוב שהקליפה מנסה להתגבר כי היא רואה שהולך להיגמר לה החיות אז היא מנסה לגנוב את ההצגה ברגע האחרון, השם ישמור, כמו שכתוב כשאדם הולך למות כבר ברגע שהוא הולך למות אז בא היצר הרע ומנסה להכריח אותו לכפור בהשם, כפירה.

אדם הולך להגיד שמע ישראל לפני שהוא מת היצר מופיע ומנסה להגיד לו תשמע לשכנע אותו ברגע האחרון להפיל אותו, כן, צריכים עכשיו להתבונן הרבה בדברים האלה לא יתכן אנחנו שכבר לומדים ומלמדים את כל העניינים האלה של פנימיות התורה וכו' וכו' עדיין במצב כזה שמישהו יכול להפיל אותנו מאוד בקלות כמו כלום ואח"כ לא יוצאים מזה שבוע, שבועיים, חודש רק בעזרה מלמעלה וכל מיני דברים אז זה מראה שאנחנו לא עושים עבודה כמו שצריך.

כשבן אדם פוגעים בו, עושים לו צרות, שהוא יבין שיש לו את הבעיה. יש לו את הבעיה

מלמעלה דורשים ממנו שיעמוד בדרגה אחרת רוצים שיעמוד בדרגה אחרת, הוא לא עומד בדרגה הזו הוא מבסוט מעצמו בדרגה שהוא נמצא הוא חושב שהוא מלאך שהוא בסדר, שהכל עשה ואז מלחיצים אותו.

אם אדם היה יודע שהוא לא מלאך, שהוא לא בסדר, שהוא לא עשה כלום והוא לא שווה כלום ויש עוד הרבה מה שצריך לעשות בשביל ה' לא היו מלחיצים אותו. כתוב: 'אם יש דין למטה אין דין למעלה אם אין דין למטה אז יש דין למעלה' אם אדם עושה לעצמו דין וחשבון אז לא צריכים שליחים שילחצו לו את הנשמה, אם האדם לא עושה מספיק דין וחשבון והוא רוצה לנוח אז קופץ עליו רוגזו של יוסף כמו שיעקב אבינו יעקב אבינו ביקש לשבת בשלווה - מה רע? הוא עבר כל כך הרבה צרות, צדיק יסוד עולם מי היה כמו יעקב אבינו? ואז קפצה עליו רוגזו של יוסף. אין. צדיקים אין להם מנוחה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. "צדיקים ילכו מחיל אל חיל" - או שילכו מעצמם או שיוליכו אותם. זה לא יעזור הם לא ישבו בשקט.

כתוב שגם נשמה שהיא קיימה את הכל והיא עלתה לגן עדן ויושבת שם כל פעם לפני שמעלים אותה בדרגה עוד פעם מכניסים אותם לבית דין ומדקדקים איתה דקדוקי דקדוקים כחוט השערה - 'אה, אתה צריך לעלות עכשיו עוד דרגה בגן עדן אבל אתה לא יכול לעלות כי יש לך עוד איזה סרחון שלא ניקינו לך' אז לוקחים ספירט ומנקים אותו וזה סבל, מבחינה נשמתית זה סבל. ואז רק אחרי שהוא עבר את השפשוף הנוסף אז מעלים אותו בדרגה.

אז אדם צריך לדעת ואני כבר הסברתי את זה - זה שיש לו צרות זה כי השם רוצה להעלות אותו בדרגה.

זאת אומרת למשל, בן אדם שעושה את עבודתו מסור והוא בטוח שהוא מסור מאה אחוז, פתאום בא מישהו נותן לו על הראש ואפילו עושה לו דברים לא יפים, מאיפה זה נובע, ואם אדם נפגע מה זה מראה? איפה הוא נמצא.

זה נובע מכך שדרגת החסד של האדם לא היתה נקיה מספיק והיתה מעורבת עם אגו שלו. הוא נתן על מנת לקבל ועדיין הוא הרגיש, בזמן שהוא נתן את עצמו, עדיין הוא הרגיש שהוא הנותן ולא כשליח השם באמת ולכן כאשר פגעו בו הוא נפגע ולכן משמים רצו להראות לו דווקא על ידי הניסיון והייסורים האלה שיש לו עדיין לזכך את מידת החסד שבו לדרגה שירגיש רק כצינור ללא אגו כלל.

הסתלקות האורות

הנושא שרציתי לברר היום זה הנושא שנקרא לו הסתלקות האורות. אני אתן לכם קצת רקע לפי הקבלה מה אני מתכוון בהסתלקות האורות ואח"כ נברר איך אפשר למנוע את זה או לתקן את זה. באופן כללי כל הבריאה שהשם יתברך ברא זה מורכב משני דברים. אורות וכלים.

כתוב בספרי הקבלה שלפני הבריאה של העולמות האורות והכלים היו במצב של אחדות גמורה, לא היה הפרש בין אור לכלי. הסבירו המקובלים האור זה רצון להשפיע הכלי זה רצון לקבל, רצון לקבל, משתוקק.

בכלל, שלומדים את האריז"ל והרמח"ל ואח"כ את הספרים הקדושים שבאו אחריהם אפשר לראות את התהליך איך השם יתברך ברא את העולמות. אמנם אנחנו לומדים מכיתה א' וגם לפני זה על חומש בראשית איך השם ברא את העולמות, "ויאמר השם" וכו', בקבלה הדברים מפורטים הרבה יותר ומורכבים הרבה יותר מוסברים גם הרבה יותר. הפשט לא הרבה מסביר, "ויאמר השם יהי אור ויהי אור" וכו' וכו'. הקבלה עוסקת יותר

בהסברים.

זה לא דבר פשוט ליצור עולם כזה מורכב כמו העולם שלנו. כשאני אומר שזה לא דבר פשוט, זה לא שזה מהווה איזה שהוא קושי, לבורא יתברך אין שום קושי, הרי אצלו מחשבה מצטרפת מיד למעשה. שאני מתכוון שזה לא פשוט הכוונה שלי שיש שלבים מהמצב של אור אין סוף שזה מחשבת הבריאה למצב שלנו של העולם הזה יש השתלשלות של שלבים, של עילה ועלול, סיבה ומסובב, השתלשלות.

ממצב של השתוות צורה מוחלטת בין הכלי לבין האור למצב של כלים נפרדים ששואפים לקבל את האור שזה מה שאנחנו. השלבים האלה זה מה שהקבלה מלמדת, איך השם ברא את הכלים, באיזה שלבים ובאיזה חוקיות הכלים האלה יכולים לקבל אור. המהות של כלי, ההגדרה של כלי, כמו שאמרתי, זה רצון לקבל. רצון לקבל, משתוקק, לא תיאורטי אלא ממשי. למה, כי אם הכלי לא רוצה לקבל אז הוא לא כלי.

הכלי בא בשה"כ להקביל את האור בתוכו. כדי להיות כלי הוא צריך לרצות לקבל את האור. אח"כ יש כל מיני שלבים שמוסברים בקבלה באיזה תנאים האור הזה יכול להיכנס לתוך הכלי. עכשיו מה זה האור? אנחנו מגדרים באופן פשוט במילים של יום-יום את האור כחיות, כהשפעה, כשפע. למשל, אדם כמונו, אדם גשמי הוא צריך כמה סוגים של מזון, צריך מזון גופני ומזון רוחני, נפשי. אם חסר אחד מאלה, חסר. למשל, אנשים שהם פגומים, לא עלינו, מפגרים וכאלה, אז יש להם כלי גשמי אבל אין להם מוחין, אין להם דעת כמו שיש לאדם נורמלי אז זה כלי חסר.

הנושא שרציתי היום לדבר זה השלב של הסתלקות האורות. יש כלל אחד בקבלה שהאור נכנס לכלי רק שיש זכות לכלי. הכלי לא יכול למשוך אור בלי זכות. אם אין זכות אז יש קטרוג. אם יש קטרוג אז האור מסתלק. זה שלב אחר של הסתלקות האורות מצב אחר של הסתלקות האורות זה מצב של חטא. מצב של חטא זה מצב שהכלי לא ממלא את תפקידו, אלא מושך אור בלי זכות. בכל זאת, מנסה למשוך אור. המערכת של הקדושה היא שונה ממערכת הטומאה.

זה לעומת זה ברא השם, כמו שיש עולמות של קדושה ככה יש עולמות של טומאה. זה ההבדל בין עשיו לבין יעקב. יעקב היה איש תם יושב אוהלים, הוא הקפיד מאוד לא לקחת דברים שלא שייכים לו. גם שהוא לקח את הבכורה את הברכות - אלה היו דברים שהיו שייכים לו, אמנם בסיפור הפשוט זה נראה שהוא רימה אבל אנחנו יודעים מחז"ל שהוא לא רימה. אלא שהברכות האלו מיועדות לעם ישראל וזה התפקיד של יעקב.

לעומת זה עשיו צייד בפיו, הוא היה רמאי הוא היה מוכן ללכת לגזול ולהרוג לקחת כמה שיותר. אדם שלא עמל בשביל דבר מסוים הוא מוכן להפסיד את ההישג שלו כלאחר יד. זה אנחנו מכירים אצל אנשים שמשחקים קלפים או קוביות ודברים כאלה, מרוויחים בקלות ומפסידים בקלות. זה המצב של עשיו זה עולם התוהו, המערכת רוצה לקבל שפע בלי לעבוד בלי להתאמץ. לכן הוא גם היה מוכן למכור את הבכורה שלו בשביל כלום, בשביל איזה תענוג רגעי של נזיד עדשים. זה עשיו. במערכת הקדושה, אמרתי לכם, צריך להיות זכות בשביל למשוך אור.

מה זה זכות? זכות זה הרצון לקבל על מנת להשפיע. לקבל בשביל לתת. זה התיקון. לתת בשביל לקבל אמרנו כבר זה קלקול, זה אינטרסנט. לקבל בשביל לקבל זה אגואיסט ולתת בשביל לתת זה רק ה' יכול כי הוא בעל כל היכולת. אנחנו בתור כלים יכולים רק למשוך אור על מנת לתת אותו. על זה מסתובבת כל הבריאה. כל מה שקורה לנו מאז שנבראו העולמות עד סוף כל התיקונים אנחנו אמורים להגיע למצב של רצון לקבל אין סופי שיתחבר עם רצון להשפיע אין סופי, זה מטרת הבריאה.

מטרת הבריאה, כמו שהזכרנו לא פעם, שהשם רצה להטיב עם הנבראים רצה לתת להם עונג בשביל לתת להם עונג הם צריכים רצון לקבל את העונג, זה הרצון לקבל. אבל אדם שמקבל בשביל עצמו הוא מקבל לפי לשון המקובלים שינוי צורה. שינוי צורה זאת אומרת שהוא מתרחק מהשם. הרי השם הוא נותן כל הזמן. אם האדם מקבל בשביל לקבל הוא אגואיסט. אז צורתו הרוחנית היא הפוכה מצורת הבורא. ולכן במקום שיהיה לו עונג יהיה לו נגע, ההפך. אז מידת הדין מקטרגת עליו.

הצורה היחידה למשוך שפע ולא להגיע לשינוי צורה זה לקבל בשביל להשפיע. זה התיקון. מי שמקבל בשביל לתת הוא נמצא בדרגה של השתוות הצורה- ההפך משינוי צורה. השתוות הצורה עם ה' יתברך עד כמה שכן אדם יכול להשוות את צורתו עם הבורא הרי זה לא אותו דבר הבורא והאדם. עכשיו, אני שהזכרתי קודם, שהאדם חוטא האור מסתלק זה גורם לו להסתרה, הסתר פנים, השם מסתתר ממנו. כמו שמוסבר בתהילים "הסתרת פניך הייתי נבהל".

למה השם יתברך מסתיר את פניו? כי הכלי לא יכול לקבל. הכלי שלוקח אור לעצמו בצורה לא מתוקנת אז הוא לא יכול לקבל את האור הזה. אז השם מסתלק ממנו. האור מסתלק והשם מסתיר את פניו. מה זה גילוי פנים? מה זה הסתר פנים? גילוי פנים זה שהשם משפיע ישירות, מתייחס פנים אל פנים, קשר הדדי של הבנה של אהבה. הסתר פנים זה שאדם מקבל כמו אחד שזורק עצם אחורנית ואז הוא לוקח את זה.

איך אנחנו אומרים שאנחנו כועסים על מישהו "אני לא רוצה לראות אותך", "תסתלק מכאן", "אני לא רוצה לראות אותך", לא רוצה את הקשר הזה אתה לא ראוי. אנחנו בנויים בצלם נבראנו בצלם אז התהליכים הנפשיים שלנו פנימה וגם התהליכים הגופניים הם השתלשלות של מה שקורה למעלה בעולמות העליונים. יש כלל "מבשרי אחזה אלוק" לפי הקורה אותנו בעולם הזה בגוף שלנו במציאות שלנו כך אנחנו יכולים להקיש ולהבין מה קורה למעלה, בעולמות הרוחניים.

אם כן שאנחנו מדברים על הסתר פנים, אז זה בדיוק התרגום הזה לחיי היום-יום שכן אדם אומר "לא יכול להסתכל עליו בכלל" זה המצב הכי קשה של הסתר פנים, מישהו מרגיז אותך או פוגע בך או עושה משהו לא צודק עתה לא יכול להסתכל עליו.

ככה למעלה גם כן שאדם לא מתנהג כמו שצריך להתנהג, זאת אומרת, הוא מנסה למשוך שפע בצורה מקולקלת בלי זכות לא בדרך הקדושה אז מלמעלה לא יכולים להשגיח עליו "אם תלכו עמי בקרי אלך אתכם בחמת קרי", ככה כתוב. ק-ר-י לשון מקרה.

גם ק-ר-י זה מקרה לא טהור כמו שאומרים חז"ל שאם יש לא עלינו מקרה זה נקרא ק-ר-י, אם זה בלילה או ביום, זה מן הנאה כזו בלי זכות. העונג של המצווה פרו ורבו זה צריך להיות חיבור, אז העונג מוצדק, השפע הולך למקומו. אבל העונג הזה זה סתם משיכה של עונג בלי להתחשב במערכת של עולמות איך שהשם ברא אותם לכן זה עושה פגם גדול וגורם להסתלקות האורות. אם כן ככה, כתוב שהשם מקפיד על הצדיקים כחוט השערה.

לכאורה זה היה צריך להיות הפוך. הצדיקים שרוב רובו של היום רוב רובו של חיייהם הם בסדר לכן הם נקראים צדיקים, מחשבות שלהם הרגשות שלהם הדיבורים שלהם המעשים שלהם הם לשם שמיים, השם יתברך היה צריך להיות יותר רחמן. אם יש לך ילד טוב כל הזמן הוא בסדר, פעם אחת קרה פנצ'ר התנהג לא יפה.

אתה תקפיד עליו? אתה תקפיד עליו פחות. תסלח לו. אז מה זה העניין הזה שהשם מקפיד עם הצדיקים כחוט השערה. העניין הזה הוא שהצדיקים שהם יותר זכים ועבדו על עצמם קשה בשביל להגיע לדרגה של צדיקים ברגע שהם מושכים שפע בצורה לא מתוקנת הפגם שהם גורמים הוא יותר גדול.

הסתלקות האור כשחלילה צדיק חוטא הסתלקות האור רצינית מאוד לא רק פרטית אלא כללית בכל העולמות כמו שצדיק עושה תשובה הוא מושך אור לכל העולמות, לא רק לעצמו ככה שחלילה הוא מועד הוא גורם פגם כללי.

אומר האר"י ז"ל ב"שער הגלגולים" שכפי גודל שורש הנשמות בתוך המערכת הזאת שאנחנו קוראים האדם הראשון שכולנו חלק מהנשמה של האדם הראשון. מי שהיה שייך לשורש יותר גבוה נפל יותר קשה. כשאדם הראשון חטא נפל יותר עמוק בתוך הקליפות בתוך מערכת הטומאה, נטמא יותר.

אין זה דומה אם אזרח מהשורה יעשה עבירת תנועה או שר המשטרה יעשה עבירת תנועה. אם אזרח מהשורה יעשה עבירת תנועה זה לא יופיע בעיתונות בשום מקום אבל אם שר המשטרה יעשה עבירה כזו או אחרת זה ישר עושה רעש גדול. למה? כי התפקיד שלו מחייב, הוא נמצא בדרגה יותר גבוהה הוא ממונה על הדברים. ככה כשאנשים יותר מתוקנים חוטאים או שוגגים, עושים משהוא שלא כמו שצריך אז הסתלקות האור יותר גדולה. לא רק זה אלא שהצדיקים מרגישים כל הזמן קשר. ברגע שהם עושים משהו הכי קטן הם רואים בדיוק איך האור מסתלק מהם. למשל המקרה של יונה, מה הוא סה"כ עשה לא רצה ללכת לאנשי נינוה והוא לא רצה לעשות את זה בגלל האגואיזם שלו, הוא רצה לעשות את זה לשם שמים, הוא לא רצה שהם יעשו תשובה ויהיה קטרוג על ישראל. ובכל זאת זה לא היה רצון השם, כי השם שלח אותו.

תראו איזה השגחה מדוקדקת עליו הוא הלך בים, אתם מכירים את הסיפור. ממש השם יתברך הפעיל מערכת שלמה בשביל להחזיר אותו ליבשה ולהוכיח אותו ולהראות לו שהוא צריך ללכת בדרך הזאת. אנחנו אם נעשה משהו לא יבוא איזה דג ויבלע אותנו, לא נראה בכלל את הקשר בין מה שעשינו לא בסדר ובין התגובה מלמעלה. אצל הצדיקים התגובות הן חריפות ומידיות כי לא יכולים להרשות לעצמם, מערכת הקדושה לא יכולה להרשות להם להפיל את כל העולם.

אם כן במצב הפרטי שלנו היום זה מצב של הסתלקות האורות לא רק של הסתלקות האורות אנחנו בכלל לא יודעים שיש אורות אנחנו במציאות היום-יומית שלנו חושבים שהעולם זה מה שאנחנו רואים כזה ראה וקדש, כך העולם הזה וכך יהיה, אולי מי שמאמין קצת הוא אומר שיהיה גאולה יהיה משהו אחר, בכלל לא יודעים לא מכירים את המציאות האחרת הרוחנית כי אנחנו נמצאים במצב של הסתר פנים, כללי ופרטי. עד כדי כך שאנחנו בהסתר פנים מאד קשה מחורבן הבית המקדש.

מי שיודע קצת קבלה הוא מבין שהספירות והעולמות הפרצופים הם במצב של חוסר קשר כמעט, אין נותן ואין מקבל. אנחנו מתקיימים היום על מינימום תקציב מבחינה רוחנית, מינימום גילוי. אנחנו במצב הזה כבר 2000 שנה רוב עם ישראל היום נולד שלא יודע שום דבר לא יודע בכלל מה זה בית מקדש מה זה תורה, כלום. תורה ניתנה כל הספרים כתובים, רוב העם לא מגיע. זה מבחינה של ידיעות, חסרות ידיעות. מבחינה רוחנית אנחנו רגילים לחושך, זה הסטטוס שלנו, המצב הקבוע.

אז מה זה משנה אם אדם כבר בחושך והוא יוכל משהו לא כשר יוכל כן כשר הוא לא ירגיש את ההבדל, הוא בחושך. אדם שהוא עובד על עצמו, מתוקן יותר, הוא ירגיש טוב מאד. הוא ירגיש טוב מאד אם יעשה משהו לא לפי התורה חלילה, אם הוא פוגע במצוות שבין אדם לחברו במצוות שבין אדם למקום, כל דבר ודבר שהוא עושה הוא ירגיש את הסתלקות האורות. האור הספציפי המדויק ששיך לאותו העניין.

אנחנו כבר כל כך מחוספסים יכולים לראות או לעשות דברים מאד קיצוניים ולא להרגיש שום דבר הכל נהיה אותו דבר. זאת אומרת אם האדם רגיל להיות כעסן או להיות עצוב או

לשקר או להיות רמאי או להיות עצלן או להתמכר לתאוות או לחשוב מחשבות רעות כל הזמן ולחמוד דברים שלא צריך אותם ובכלל לחיות בצורה כמו שאנשים חיים ברכילות וכל זה אז אם הוא יוכל טרף או לא יוכל טרף הוא לא ירגיש שום דבר מה זה משנה לו כבר ממילא הוא ככה.

יש ביטוי בספרדית: "עוד כתם לנמר" - זה לא מוסיף ולא גורע, זה המצב שלנו זה מצב של הסתלקות האורות באופן קבוע. מוסבר בשער הגלגולים של האריז"ל מה זה תשובה? תשובה - תשוב "ה".

יש שם השם י-ק-ו-ק זה מקביל לארבע עולמות, אצילות בריאה יצירה עשייה. זה מקביל גם כן לספירות, כמובן, חכמה בינה תפארת מלכות. אז מה זה תשובה, תשוב "ה". שהאדם חוטא מאיזה סיבה הוא מפריד בין אותיות שם השם י-ק-ו-ק מפריד אותן. האות האחרונה שהיא המלכות האות "ה" האחרונה של י-ק-ו-ק יורדת לתוך הקליפות והיא הופכת להיות נכס בשלושת הראשונות של מערכת הספירות של הטומאה והאור והשפע שהיה צריך להגיע למערכת הקדושה זה עובר למערכת הטומאה מצד אחד ומצד שני גם כלפי מעלה האור מסתלק.

זה שהאור מסתלק זה כמו פיוז קופץ כשאנחנו מעמיסים יותר מידי מכשירים על המערכת או עושים קצר הפיוז קופץ. זה טובה או רעה? זה טובה זה בא לשמור על כל המערכת. הרי לא פעם נגרמת שריפה באיזה מקום בגלל שהפיוז היה עבה מידי ואז אפילו שהיה קצר הפיוז לא קפץ וכל המערכת נשרפת. השם יתברך חקק חוק שברגע שכלי מתנהג בצורה לא מתקנת על מנת שהיצר לא יוכל למשוך עוד יותר שפע, הרי אמרתי שהיצר מושך את השפע לעצמו, האור מסתלק. האור מסתלק כדי למנוע יניקה, יניקה קשה מצד הטומאה.

איך אנחנו נגיע למצב שנמנע א' את הסתלקות האורות ב' אם כבר הסתלק נוכל להשיב את זה בחזרה. הרי כתוב במקום שבעלי תשובה עומדים אין אפילו צדיקים גמורים יכולים לעמוד. דבר ראשון כמו בכול דבר אחר כמו שהעולמות בעצמם בנויים. היום מדברים כל הזמן על מודעות, תהיה מודע אז לא תוכל דברים משמינים, תהיה מודע אז תזהר מדבר כזה מדבר אחר. העניין הזה של מודעות זה מלשון דעת, חכמה בינה דעת. זה שלושת הספירות של הראש שלושת הספירות הראשונות.

כמובן שכל שפע וכל דבר יורד מלמעלה למטה קודם כל דרך חכמה בינה ודעת אח"כ דרך החג"ית (חסד, גבורה, תפארת) נה"י (נצח, הוד, יסוד) עד המלכות. כמובן דבר ראשון צריך להכניס את זה לראש כמו שאנחנו אומרים. דבר ראשון צריך מודעות לעניין הזה, לדעת שהמצב התקין של הכלי זה מצב של אור. אור זה בהרגשה טובה זה שימחה זה דבקות זה תקווה זה אמונה זה כוח, חיוביות, כל הדברים הטובים והנחמדים. אם האדם נמצא במצב לא כזה אז הוא נמצא בחושך, פירושו האור הסתלק ממנו.

אם האור הסתלק ממנו הוא צריך לפשפש במעשיו, במחשבותיו, בדיבוריו, ברגשותיו וברצונותיו, לעשות בדיקה. לא סתם אדם נהיה לו קשה נהיה לו עצוב נהיה לו כאבי גב או כאבי ראש, לכל דבר יש את המשמעות. אני לא מציע שהאדם יכנס לבדיקה עצמית כל היום, זה גם כן מצד היצר בשביל לשבור אותו. אבל קצת, אולי לפני שהוא הולך לישון או באמצע היום עד שיגיע למצב כמו שיש היום במכוניות מערכת בקרה כזו אם יש משהו לא בסדר במכונית יש אור אדום ישר יודעים איפה אם דלת לא נסגרת או חלק אחר במכונית.

מערכת כזאת אנחנו צריכים בתוך הנפש, להרכיב לעט לעט, לפתח את זה. וכל פעם שנרגיש את השינוי הזה באורות החיות בתוך האדם ישר נפשפש נחפש ונתקן מה שאפשר לתקן ואז האור חוזר האור, חוזר אלינו ביתר שאת וביתר עוז. זה עניין של הצדיקים ילכו מחיל אל חיל, חיל מלשון מלחמה, זה המלחמה.

אם כן האויב הכי מתוחכם הוא האויב הזה שגורם לזה שלא תדע שהוא נמצא בכלל. לכן אנחנו כמעט לא מתאפשר לנו להגיע למצב שאנחנו יודעים בכלל מה זה אור ובטח שלא רגילים להרגיש את ההבדל בין אור לחושך, למרות שאנחנו מדברים על זה ומבדילים המבדיל בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים כל מוצאי שבת, בתוך הנפש אין לנו את ההבדלה הזאת.

צריך להתחיל להקים מערכת של מודעות ובקרה למנוע את הסתלקות האור ואם האור יסתלק לחפש מה הבעיה כמו שקופץ פיוז אנחנו בודקים אם הפריגיידר בסדר אם אין קצר שם, אם מכונת כביסה בסדר כל דבר ודבר אולי העמסנו על המערכת יותר מידי זה גם יכול להיות, כלומר משכנו יותר מידי אור, משכנו כמו שמושכים יותר מידי חשמל המערכת לא עומדת בזה. אם האדם מושך יותר מידי לצד שמאל אז יש קטרוג והאור מסתלק.

ואז אחרי שמוצאים את הפגם, מתקנים את הפגם, מתחברים מחדש ואז כל המערכת עובדת יופי. זה באופן כללי אני מסביר. אצל הצדיקים מספיק שהם עושים עבירה קלה במחשבה או ברגש או בדיבור או במעשה שהירידה היא חדה וקשה מאוד. מסופר על החסידים הראשונים מתנועת החסידות שהיו באים לאדמו"ר בפעם ראשונה היו מקבלים הדרכה מהחסידים איזה עבודת השם הם צריכים לעשות לפני שהם נכנסים לצדיק לקבל הדרכה, זה לא היה ככה שכל מי שבא רוצה נכנס וזהו.

ואז היו אומרים החסידים הותיקים, מה שאסור אסור ומה שמותר מותר. כך היו צריכים לעבוד על עצמם במשך שלוש שנים כדי להיכנס לרב בפעם הראשונה. כמובן שזה לא מתאים לדרגה שלנו ולא לדור שלנו אם אנחנו נסתפק במה שמותר מותר ומה שאסור אסור, זכינו. אבל מה זה הדבר הזה שהם הקפידו כל כך. הם ניסו להשתמש מינימום לצורך עצמם באור. כמו חנינה בני כל העולם מתקיים בקו חרובים מערב שבת עד ערב שבת.

כלומר הוא היה לוקח את המינימום שהכלי צריך לקיום עצמו כדי למשוך שפע לכל העולם. אנחנו מקבלים חינוך הפוך כל הזמן, כל אחד מאתנו צריך לבלוע את העולם כמה שיותר. אם אתה לא לוקח כמה שיותר אתה "פראיר". זה חינוך מערבי נקרא לזה חינוך של עשיו. הגזל זה לא רק גזל בפועל זה גם גזל נפשי, אדם רוצה יותר ויותר ויותר. בדור שלנו כמובן שאי אפשר לעבוד בצורה כזאת, אנחנו רחוקים מאד מזה. אבל אני חושב שהתיקון שאנחנו כן יכולים לעשות זה העניין "כל מה שאסור אסור ומה שמותר מותר".

מה שמותר כן לקחת אבל לשם מה שחז"ל אומרים כי ממנו נקח לעבוד את השם. "בכל דרכיך דעהו". כן ללכת, וכן ליהנות, לנסות לבקש באותו זמן שאתה נהנה שזה יהפוך להיות אהבת ה'. הרי כל הנאה זה מצד ימין העונג זה מצד ימין. אנחנו בדרך כלל בדור הזה אוהבים את הסיבות ולא את המקור. זאת אומרת אם אני אוכל עוגה אז אני מבסוט מהעוגה מכסימום אני מבסוט מהאישה שלי שהביאה לי את העוגה במקרה יותר מפותח אני מבסוט מזה שאפה את העוגה.

כמעט אף אחד לא חושב על הבורא שהוא נותן לנו את העוגה והוא נותן לנו את הטעם הטוב בפה, וכו' וכו'. בדור כזה כמו שלנו שאנחנו רגילים כל כך הרבה בעונג נראה לי שהדרגה שאפשר להגיע אליה, רצוי שנגיע אליה, זה ליהנות לשם שמים. איך אפשר להגיע לדבר כזה - קשר פשוט קשר. התחיל להתרגל שבכל רגע שטוב לך זה השם נותן לך את הטוב הזה, לדבר איתו להודות לו.

כשאדם מחפש את הקשר כל הזמן בלי סוף בכל מצב אז השם יתברך מתגלה לו בסוף. יש מושג בקבלה שניקרא בטישה או ביטוש שהאור בוטש בכלים. קודם כל אור שנכנס בכלי משאיר בפנים מה שנקרא "רשימו" - רושם. אפילו שהאור מסתלק, נשאר בתוך הכלי רושם. הרושם הזה הוא מטרתו להביא את הכלי להשתוקקות חוזרת לקבל את השפע. הרי

מה כתוב, שבגן עדן צדיקים יושבים ועטרותיהם על ראשיהם ונהנים מזיו השכינה, נהנים, הנאה, עונג.

אני חושב שצריך להעתיק את המודל הזה לחיי היום-יום, שהאדם יתענג על השם. כמו שהתחלתי להסביר, יש עניין של "רשימו" של רושם, הרי מחוק הטוב להיטיב, השם יתברך חקק חוק, מחוק הטוב להיטיב, והוא חפץ כל הזמן להשפיע, יותר משהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להיניק, למה אנחנו לא בונים מזה. השם יתברך כל הזמן בוטש בכלים ומנסה בכח להכניס שפע. אבל אדם לא עושה את העבודה שלו, זאת אומרת בשביל שתהיה התעוררות מלמעלה בצורה מתוקנת צריכה להקדים לה התעוררות מלמטה, התעוררות של הכלים.

אנחנו לפעמים במצב כזה מבולבל כבר שאפילו התעוררות מלמטה אנחנו לא יכולים לעשות. אז זה נמנע מאתנו. כמו שאחרי חטא עץ הדעת השם יתברך שם את להט החרב המתהפכת כדי שלא נוכל להגיע לעץ החיים. זאת אומרת אחרי חטא זה עניין של הסתלקות האור, אחרי חטא מונעים מהאדם להגיע לעץ החיים מונעים ממנו את האפשרות להגיע להתעוררות.

זו שאלה שתמיד שואלים, למה אני מתעוררת מבחינה רוחנית ובעלי לא מתעורר או ההפך אני מתעורר ואישי לא מתעוררת, זה נובע מהעניין הזה, או מהגלגול הזה או מגלגול אחר, שמגלגלים זכות ע"י זכאי וחוב ע"י חייב.

מי שעשה יותר מידי קונצים לא מאפשרים לו, אין לו זכות, הוא לא יכול להתעורר, לא נותנים לו להגיע לעץ החיים, מונעים ממנו. מי שיש לו זכות - זוכה, ברור שכל מי שזוכה יכול לזכות. יש כלל באריז"ל שאומר שכל כלי שמעורר ירידת שפע מאיזה שהוא עולם רוחני למטה הוא הראשון שזוכה בשפע הזה. אם האדם זוכה בשפע, כמו אברהם אבינו שזכה לגילוי השם זכה להכיר אותו מה הוא עשה באותו רגע - הוא הלך להשפיע. קיבל בשביל לתת. מה שקיבל גילוי מהי ישר הלך אל הבריות הכי פחותות אלו שבאו לבקר אותו כביכול והשפיע עליהם ישר.

בזה הוא הוכיח שהוא מקבל בשביל לתת לא מקבל בשביל לקבל. אם הוא היה נשאר באותו המעמד הזה רק בעונג הרוחני שהשם נתן לו היה נגרם פגם גדול, שינוי צורה. עכשיו אפשר להבין למה הוא עשה דבר כזה, זה לא כל כך הגיוני. הוא קיבל בשביל לתת. אם כן אנחנו נמצאים היום במצב שרוב עם ישראל, שלא נדבר על שאר הבריות והעמים, מצב שנמנע מהם להגיע לעץ החיים. כי עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר, עץ החיים זה גם התורה וגם פנימיות התורה וגם הפנימיות של הפנימיות של התורה, ויש בזה דרגות.

יש את הדרגות, פנימיות שבפנימיות חיצוניות שבפנימיות פנימיות שבחיצוניות חיצוניות שבחיצוניות, ככה זה מתחלק כל הזמן. אנחנו במצב כזה מסכן שרוב עם ישראל בכלל לא במצב שיכול להתקרב לעץ החיים. עכשיו אותם האנשים שזכו צריכים לזכות כמו אברהם אבינו, הוא זכה ומיד זיכה. בדור שלנו לצערנו אלה שזכו מונעים מהאחרים להתקרב, לא מזכים אותם. וזה דבר מסוכן מאוד זה הסוד של כל הצרות שבאות עלינו, זה הסוד של השואה וזה הסוד שקורה עכשיו כל כך הרבה הצרות. מה השואה באה ללמד אותנו?

שכל יהודי הוא יהודי באשר הוא, דתי, חרדי, צדיק, רשע, מקולקל, מתוקן- יהודי. לא רק פרט אלא כל יהודי קשור לכלל. כל יהודי זה כלי, כלי שתפקידו למשוך אור ולהשפיע אור, זה ממלכת כוהנים וגוי קדוש. כמו שהכוהנים היו מושכים אור מלמעלה ומברכים את העם, כשהכוהנים מתחילים את הברכה הם עם הפנים לארון הקודש אח"כ הם מסתובבים, הם מקבלים ומשפיעים.

אז זה התפקיד של עם ישראל לקבל ולהשפיע, קודם כל בינינו לבין עצמנו על מנת שהכלי שלנו יהיה מוכן למשוך ברכה, הרי לא מצאתי בישראל כלי מושך ברכה מחזיק ברכה אלא השלום, שלום בינינו לבין עצמנו קודם כל, אחי"כ אור לגויים. אנחנו לא מצליחים לעשות את הכלי הזה אז אם אנחנו לא מצליחים לעשות את הכלי הזה מתחילים להזכיר לנו למעלה אם אנחנו לא מסוגלים להתאחד, אחדות אמיתית, לאהוב כל אחד בישראל בלי שום טעם ודעת, אהבת חינוס פשוטו כמשמעו שזה תיקון של שנת חינוס שגרם לשבירת הכלי שזה חורבן בית המקדש.

אם אנחנו לא מצליחים להגיע לאהבת חינוס הזאת שיכאב לנו על כל יהודי שהוא לא מתוקן כמו שכואב לנו על עצמנו וכמו שכואב לנו על הילדים שלנו אם אנחנו לא מרגישים את זה ולא חיים לפי זה, לא נוכל להיתקן, בלי בנית הכלי הכללי אי אפשר השפע הכללי.

אז ברגע שעם ישראל מפורד ובכל זאת השם חושב מחשבות שלא ידח ממנו נדח, זאת אומרת שהוא רוצה לקרב את כולם אליו, מה הוא עושה? הוא מזכיר לנו שכולנו יהודים, אז פתאום בא איזה ערבי ומתחיל לשחוט, לא איכפת לו הוא לא שואל עם זה תלמיד חכם או עם הארץ או רשע או טוב. פתאום הפחד הוא פחד משותף לכולנו, או הרשע הזה מעיראק שמאיים עלינו הוא לא מבדיל, הוא מאיים על כולם.

הפחד הזה מפני הדברים האלה, השם ישמור, מקונן בלב של כל אחד ואחד בכל גיל וגיל גם נשים וגם גברים גם ילדים וגם זקנים, אף אחד לא יכול להימלט, זה מהשמיים, זה מהשמיים זה ועוד איך מהשמיים. זה כתוב שלא יכולים לעשות שום דבר לא לכלל ולא לפרט בקשר לעם ישראל אם לא מכריזים מלמעלה, הם שליחים, שליחים של השם. זה הסוד של התקופה הזאת, כל הפחדים וההפחדות על מנת שאנחנו נתעורר לעבודה אמיתית ונגיע לאחדות הזאת. אבל אי אפשר להגיע לאחדות אם מישהו אחר, אם אתה לא מתוקן, איך אתה תתחבר.

יש פה סוד גדול, הסוד של ההתחברות, על פי הטבע יש אנשים שבאים משורש מסוים, למשל מצד ימין צד החסד, יש אנשים שבאים מצד שמאל, יש אנשים שבאים מקו אמצעי. אז לכאורה, אם אדם בא משורש אחר זאת אומרת שההרכב הנפשי שלו שונה וההרכב הנשמתי שלו שונה והאור שהוא צריך הוא אור שונה, אז איך הוא יתחבר למשהו שהוא הפוך לו. נכון, הרי מי שהוא למשל שמאלני בדעות הפוליטיות הוא לא סובל את הימני והינו הך להפך.

אז לכאורה צריך להיות פרוד, אז זה לא כך, בטבע זה מביא פרוד אבל אנחנו מעל הטבע, יעקב אבינו נקרא בסוף התיקון שלו שנכנס לארץ ישראל, קראו לו ישראל, למה? כי הוא התעלה מעל הטבע. הוא הצליח נגד אלוקים ונגד אדם, הוא הצליח נגד שרו של עשיו. הוא עשה פה איזה התגברות בתוך החושך, הרי הוא נלחם איתו כל הלילה וגרם לזה שהמלאך יברך אותו. זאת אומרת שהוא גייס את הרע לטובת הקדושה, במלחמה שלו בתוך החושך.

החושך זה הסתלקות האורות, המצב שאנחנו נמצאים בו לפני הגאולה, זה החושך הכי גדול. במצב של הסתלקות האורות אנחנו צריכים להגיע למצב מעל הטבע כמו שהגיע יעקב, הרי כתוב, מעשה אבות סימן לבנים, כמו שהוא נלחם איתו כך אנחנו צריכים להילחם איתו בתוך החושך בתוך הגלות, הרי הוא היה עוד בחו"ל. אז אנחנו נהיים בחינת ישראל. ישראל - "לי ראש", זאת אומרת אנחנו מקבלים את העטרה אנחנו מקבלים את היעוד שלנו להיות ראש, ראש רוחני להשפיע על הבריאה לגלות את אלוקותו בתוך החושך.

אם כן, אם האדם לא לומד את עבודת הנפש דחסידות רחלין הזאת שאני מנסה ללמד ומתחיל לעבוד על עצמו הוא לא יוכל להתחבר עם אף אחד, רק עם מי שדומה לו, ואנחנו הרי יודעים שכפי שהאצבעות שונות כך דעותיהם שונות אז איך יהיה אחדות, אז איך נצא

מזה? הסוף של העניין הזה זה אהבת חינם שזה התיקון של הדור. הרי כתוב בדור שבית המקדש לא נבנה בו כאילו נחרב בו. אם כן אנחנו עדיין רובץ עלינו העניין של חורבן בית המקדש שנחרב בגלל שנאת חינם.

איך אפשר להגיע לאהבת חינם? אי אפשר להגיע לאהבת חינם בטבע. אם אני מתייחס לשני בתור בן אדם אז הוא מרגיז אותי או שהוא לא דומה לי או שהוא מציק לי או שהוא עושה לי דברים או שהוא לא מספק לי מה שאני רוצה. והרי אנחנו בדור שכל אחד רק לקבל בדרך כלל, זה יותר נפוץ לקבל מאשר לתת, שלפעמים הנתונה זה כבר נחשב למידה מגונה, מה אתה פראייר? מה אתה הלך ונותן? מה אתה מטומטם? תלך תקבל תדרוש את העניינים שלך.

יש קורסים מיוחדים להביא את הבן אדם לזה שיוכל לדרוש את הזכויות שלו, הכל. לא רק זה שהוא רחוק מהנתונה. אז איך נוכל להגיע לאחדות בכלל? האפשרות היחידה זה להתעלות מעל הטבע, זאת אומרת, שאני רואה ממולי בן אדם, לא לראות את המגרעות שלו אלא לראות אותו ככלי שנמצא באיזה שהוא שלב בתיקון שלו ולרחם עליו. לרחם ולעורר עליו רחמים להתפלל עליו שיצליח אולי להגיע לתיקון יותר גדול.

זה מוסבר טוב בספר "יסוד מלכות" בפרק "טיפול בדינים". אנחנו יש לנו הרבה כוחות בנפש ואין לנו סדר בכוחות האלה, הכל מעורבב ומבולגן עולם התווה. האדם מקבל כשהוא נולד ארבע יסודות, כל יסוד מאלה שהזכרנו כבר, אש, רוח, אדמה ומים, יש בהם תכונות טובות, חיוביות ותכונות שליליות. הכל אצלנו בערבוביה, אם אדם זוכה והנתונים שהוא קיבל מלידה הם נחמדים הם בסדר לא בעיתים אז הוא זורם, זורם עם החיים.

אבל רוב רובנו לא ככה, יש לנו הרבה חבילות אז מתחילים פיצוצים בתוכנו ועם הסביבה. בדור הזה אין לנו שום ברירה אלא להיכנס לעבודה פנימית אמיתית של התבוננות בתוך עצמנו. לעשות ברור הרצון לעשות ברור הרצון זאת אומרת שנדע את כל הרצונות שלנו, לעשות ברור הכוחות שנכיר את כל הכוחות שיש לנו שיהיה לנו בהירות על המצב שלנו אפילו אם הוא לא מתוקן, שנדע מה המצב שלנו.

כמו שאדם היום כואב לו משהו אפילו בלי שכואב לו הוא הולך עושה את כל הבדיקות הוא רוצה לדעת אם יש לו כולסטרול אם יש לו זה אם יש לו ההוא הולך ציק ציק עושים לו את כל הבדיקות הוא יודע מה המצב שלו. אנחנו צריכים את הבדיקות האלה במצב הרוחני. תדעו לכם שהמצב של רוב האנשים היום שאי אפשר להגיד להם את האמת על המצב שלהם כמו להבדיל חולה באיזה מחלה קשה לא אומרים לו קשה להגיד לו, תשמע, זה המצב, ככה באופן רוחני רוב האנשים לא מסוגלים בכלל לשמוע מה המצב שלהם.

למה? כי הם מפחדים, היצר מפחיד אותם, כי האפשרות לתיקון זה קודם להבין את הפגם להבין את התהליכים של הפגם להבין את התהליכים איך האדם נופל. איך הוא נופל, הוא נפל מאה פעמים במשהו שיתחיל לחקור איך זה מוביל אותו איך היצר עובד עליו קודם כל לחקור, לדעת. כמו שבשביל להוציא איזה תרופה קודם כל חוקרים מנסים למצוא את התהליכים אח"כ בודקים לאיזה תרופה החיידק הזה או הוירוס הזה רגיש עד שמוצאים את המכה הנכונה.

המצב הטבעי של האדם זה של אור שיש בו בפנים אור פנימי. יש אור פנימי ואור מקיף, אור פנימי זה האור שהכלי הצליח להכניס לתוכו בזכות עבודתו אור מקיף זה האור שעדיין לא הצליח למשוך. כמובן שהמקיף הרבה יותר גדול מהפנימי. בשביל שהכלי הזה יוכל להחזיק את האור הוא צריך להיות בקי בכל התנאים שהמערכת דורשת ממנו כמו שהאדם בשביל להחזיק עבודה צריך לדעת מה הבוס רוצה ממנו מה הוא דורש ממנו אם הוא לא יעשה מה שהבוס רוצה הוא יעוף.

יש למשל אחד שאני מכיר עד שהוא השיג עבודה במקצוע שלו הנשמה יצאה, סוף סוף עד שהוא השיג הבוס שלו לא מעניין אותו אם הוא עובד טוב או לא עובד טוב רק שלא יחסיר ימים ויבוא בזמן רק זה רק תבוא בזמן ואל תחסיר ימים, פשוט מאד. אז הבחור הזה כל הזמן מחסיר ימים ובא מאוחר. עכשיו הוא רוצה עוד שעות נוספות, הבוס יסלק אותו לא שעות נוספות, בכלל ללא שעות, זה טיפשות למה? הוא לא עושה מה שהוא צריך הוא עושה מה המצב שלו, מעניין באופן פנימי אפשר להבין שדווקא מהשמיים שלחו אותו למקום הזה כי זה מה שהוא צריך לתקן, באופן ספציפי זה הערה בצד, הוא צריך לתקן את עניין השעות, עניין הימים לכן הוא היה שם.

עכשיו במקום שהוא יתקן הוא כועס על הבוס הוא חושב שהבוס לא בסדר, בסוף הוא יישאר בלי עבודה. ככה באופן גשמי ככה באופן רוחני. גם אצל אותם הצדיקים אותה המערכת אנחנו כל כך מדברים כל הזמן מה יגידו האומות ושנחנו תלויים בארה"ב ותלויים בזה ותלויים בהוא, באופן גשמי זה נכון, אם הם לא נותנים נשק אין אם הם לא נותנים כסף אין, באופן רוחני זה לא נכון בכלל.

התלות שלנו באומות היא ברגע שאנחנו מסכימים לתלות הזאת באופן רוחני. זאת אומרת כשהיצר הרע משתלט עלינו בתוך הנפש האומות משתלטות עלינו בחוץ. כאשר אנחנו מצליחים על החלק השלילי ולשעבד אותו אלינו אז האומות משתעבדות לעם ישראל אז אין לנו לדאוג מה יגידו ולו לכעוס עליהם אלא פשוט לעשות את העבודה. כמה שיותר אנשים יתעוררו לעשות את העבודה האמיתית, זה מקצוע מורכב זה לא דבר פשוט, הנה כמה אני מדבר ומדבר ומדבר, טיפה בים.

כמה שיותר אנשים יגיעו לזה, לעשות את העבודה הזאת האמיתית וההתמודדות הפנימית הנכונה ויכירו את התהליכים האלה, את הניסיונות, את הנפילות, איך לצאת מהנפילות איך לצאת מהניסיונות איך להחזיר את האורות שהסתלקו. ככה אנחנו נהפוך להיות בני חורין לחלוטין זה הגאולה, זה הגאולה. הגאולה זה שהאדם הוא בן חורין באופן רוחני ולא להגיד שנהיה מלאכים, אף אחד לא מלאך, אבל לפחות שנבין את התהליך ונוכל מידי פעם לתת מכה, לא רק שאנחנו נחטוף מכות כל הזמן, מידי פעם לקום ולתת מכה ולשנות לא הכל ביום אחד אבל צריך להתחיל.

אנחנו צריכים להגיע כמה שיותר מהר למצב שאחרי נפילה והסתלקות האור נוכל למשוך את האור מחדש, נוכל להבין את השורש של הפגם ולתקן אותו. אפילו אם מחר ניפול עוד פעם באותו דבר, זה לא משנה, להתבונן בעניין. מי שמתבונן על מנת לתקן- ה' מזכה אותו בשכל נכון, נותן לו, הרי כתוב, הבא להיטהר מסייעים אותו הבא להיטמא פותחים לו. אם אדם רוצה להיטהר ה' יתברך יגלה לו מה העניינים איך לעשות את זה.

הוא רק צריך לבקש להתפלל ולהתבונן להסתכל על זה כמו שמסתכלים על משחק שחמט ככה להסתכל על הנפש שלו על המצב שלו ועל מה שקרה לו ולהתפלל לקבל פתרון, מה פה הבעיה בדיוק. אז כמובן בהתחלה האדם יכול להיכנס לדמיון יחשוב שהוא הגיע לפתרון אבל במשך הזמן אם אדם רוצה ועוד פעם מתעורר ועוד פעם מתעורר ועוד פעם מתעורר לאט לאט יתחילו לגלות לו את הדברים האופן מדויק קודם כל אצלו אח"כ גם כן יוכל לעזור לאחרים לראות מה הפגמים של אחרים.

זה הסוד שיש צדיקים שרואים בו אדם ויודעים עליו הרבה דברים, יודעים את הפגמים שלו יודעים את המחשבות שלו יודעים את הנטיות שלו יודעים הכל, איך זה? זה דבר ראשון בא מזה שהצדיקים יש להם עין טובה, הם אוהבים כל אחד אוהבים אותם אהבה גדולה, לא מקנאים לא כועסים לא שונאים, אוהבים. הם מעוררים רחמים כל הזמן על אנשים ואהבת חינוס. כמה שהאדם יותר קרוב להשם, השם יותר קרוב לאדם כך הוא יכול לדעת דברים

שאנשים לא יכולים לדעת.

אז זה לא בא מאיזה התגלות שבא איזה מלאך בלילה ואמר לו מהיום אתה תדע את כל העניינים האלה, זה לא הולך ככה זה סיפורי אגדות, זה הולך ע"י עבודה. לכן אם אתם רואים אנשים שטוענים שיש להם גילויים רוחניים והם יודעים מי אתה ואיזה גלגול הייתה קודם וכל זה והם לא אנשים מתוקנים, הם לא אנשים שהולכים לפי התורה, הם לא אנשים רחמנים אז תדע לך שזה שהכל בלוף, הכל מצד היצר זה לא גילויים אמיתיים, צריך להיזהר מהם, הם יכולים לשגע בן אדם. ככה כל אחד מאתנו יכול להגיע יום, לא רק יכול, חייב להגיע לתיקון האמיתי שלו.

התחלתי בהתחלה אמרתי על החסידים שהיו באים לרבה שלהם, היום כשהולכים כבר לאיזה רב או משהו אז רוצים ברכה, רוצים זה, רוצים להתחתן רוצים להיות בריאים, זה טוב, אבל הרצונות הגשמיים האלה הם טובים אבל זה לא רק זה מה שצריך, צריך לבא בשביל לקבל את התיקון, מה עליך לתקן. אדם צריך להיות מספיק מוכן לעבוד על עצמו גם אם יגידו לו דברים קצת קשים, יקבל אותם באהבה יבין שזה בשביל לעזור לו.

זה נקרא גילוי פנים, מתי ה' יתברך מוכן להסתכל עליך שאתה מוכן להסתכל על עצמך ולא לרמות, נפלת נפלת, לא נורא. אז זה מה שצריך לעשות עכשיו, כמה שיותר ללמוד את הכללים, זה כללי משחק כמו כל משחק. היום ממציאים כל מיני משחקים לילדים שיש הסברים על כללי המשחק אז גם בעבודה הרוחנית יש כללי משחק, צריכים להכיר אותם, בלי להכיר אותם אתה לא יכול לשחק. הכלל הראשון שהסברתי היום זה העניין של הסתלקות האור, שהאדם יהיה רגיש, אם בד"כ הוא נמצא נניח במצב של דיכאון מספר 10 ויום אחד הוא מרגיש 12 אז סימן שהוא הוסיף עוד משהו, שיבין שיש לזה סיבה הדברים לא באים סתם יש לזה סיבות.

הסיבות הן מדויקות מאד מאד. עכשיו אנחנו נעשה איזה תרגיל שיהיה לנו איזה כלי מעשה. ננסה להתבונן על שם השם י-ק-ו-ק. שכל הדברים הולכים כמו שצריך, שהאדם בפנים מתוקן הוא צריך לזכות לראות את השם הזה לפי האותיות בלי שום בעיה. כותב האריז"ל שאם האדם לא מצליח לראות את האותיות סימן שבאותו מקום שהאותיות האלה מרמזות עליו מבחינה רוחנית שם יש לו פגם. כמובן שבהתחלה אף אחד לא רואה את האותיות כי לא רגילים אבל עם קצת מאמץ צריך להסתכל. השם הזה הוא שם מתאים מאד למשוך את האורות מחדש אחרי הסתלקות האורות. בזמן שאדם רוצה לבדוק בפנים למה הסתלק האור הוא צריך לחשוב על שם השם ש-ד-י זה מחטא זה מנקה זה מעורר את התשובה "שומר דלתות ישראל".

עיבור יניקה מוחין

כל נשמה יש לה תפקיד אחר בעולם כל נשמה יש לה תפקיד מוגדר מה היא צריכה לעשות בעולם הזה מה היא צריכה לעשות בעולם המעשה מה היא צריכה לעשות בעולם המחשבה מה היא צריכה לעשות בעולם הרגש מה היא צריכה לדבר מה היא צריכה לכתוב. לפני שנכתב ספר קודש בעולם הזה נכתב למעלה וע"פ מה שנכתב למעלה יורדת התורה למטה ומתגלית בעולם. כל פעם שמתגלה בעולם כל פעם שמתגלה נדבך חדש של תורת השם זה כמו לידה חדשה.

כל דבר ודבר בבריאה הזו יש לו שלש שלבים שע"פ האריז"ל נקראים עיבור יניקה ומוחין. כמו שתינוק קודם הוא עובר אח"כ הוא נולד ויונק אח"כ הוא גודל מגיע לגיל מצוות נהיה בן אדם מקבל מוחין אז זה לא רק בעניין של תינוק בכל השלבים בבריאה הזאת לכל התהליכים יש את הסדר הזה עיבור יניקה מוחין. כשתהליך מסוים מגיע לדרגה של מוחין אז מתחיל תהליך נוסף שזה המשך והשתלשלות של ההתפתחות הקודמת ועוד פעם מתחיל עיבור יניקה מוחין יש אח"כ זמן של גדלות זה שלב של התפתחויות נוספות.

ככה תהליכים רודפים תהליכים גם בפרט גם בכלל גם במציאות וגם בנפש כל הזמן הבריאה זורמת הולכת מחיל אל חיל אף פעם לא עוצרת ואף פעם לא הולכת אחורה אפילו שלפעמים חושך יש לפעמים הסתר פנים לפעמים אדם סובל זה רק שלב מעבר. בין גילוי לגילו יש שלב קשה של הסתר אז כל הסתר פנים סופו להביא גילוי. פנים כל הנחלים הולכים אל הים כל מה שקורה בבריאה הולך לתיקון הבריאה גם כשאנחנו יודעים מזה גם שאנחנו לא יודעים מזה גם באופן גלוי והעיקר באופן נסתר הנפשות והנשמות הולכות ומזדככות זכוכך אחר זכוכך התעלות אחר התעלות גם ע"י עבודה של האדם וגם ע"י תהליך התיקון הכללי של העולם לכן כל רגע שעובר לא שווה לרגע הקודם אינו דומה לרגע שיבוא אח"כ.

"המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". ה יתברך מחדש את העולם בכל רגע ורגע מחדש את העולם לכן מה שהיה לפני רגע איננו כבר. אדם צריך לדעת את הנוסחה הבסיסית הזו של עיבור יניקה מוחין ואז הוא תמיד יהיה שמח כי כשהוא בעיבור הוא יודע תהליך של עיבור לוקח זמן לוקח כוחות בדרך כלל העובר מוסתר בתוך רחם האימא אז זה זמן של הסתר זמן קשה אנחנו יודעים שבזמן שהעובר בתוך רחם אמו אמנם הוא עטוף ושמור אבל יש בו הרבה סכנות האם יבא האם יצא חי האם יבא שלם כל הדברים האלה זה זמן של עיבור.

אח"כ בא המייצר של זמן הלידה צירי הלידה חבלי הלידה שאישה יודעת כמה מתח יש לפני זה כמה התרגשות יש במשך הלידה עד שהתינוק יוצא ומתחיל לנשום מתחיל לבכות אז הוא מתחיל לנשום אם הוא לא בוכה אז הוא לא נושם ככה זה כשאדם יוצא מעיבור לבחינת יניקה אז יש שלב של בכי כי ממדרגה למדרגה מהתעלות אחת להתעלות יותר גדולה בדרך יש ניסיון יש קושי אבל אם אדם עובר את הקושי וחייב לעבור את הקושי אז אחרי שהוא בכה הוא גם מחיך ויונק הוא גודל ומתפתח זמן של היניקה זה זמן שאדם או התהליכים מתרחבים מתפתחים מכינים כלים לזמנים גדולים יותר זה איזשהו שלב התפתחות תוך כדי המתנה.

כל התהליכים בעולם השם ברא אותם לא בבת אחת, ז"א התהליכים הם תהליכים, זה הולך שלב אחר שלב, אחר שלב, אחר שלב, אי אפשר להשיג שום דבר במכה אחת. כמו שאמרו חז"ל יגעת ומצאת תאמין לא יגעת ומצאת אל תאמין. השגות אמיתיות זה בא רק ע"י יגיעה ויגיעה מביאה את האדם בסוף להתעלות. שום דבר חשוב בעולם הזה לא נעשה

בלי יגיעה.

כל תחום אם זה בתחום הטבע, מי שעובד בו בטבע יודע את זה אם הוא צריך לדאוג שאיזה תפקיד הכי פשוט יעשה נכון כמה הוא צריך להקפיד כמה הוא צריך לדאוג כמה צריך להשקיע את הנשמה כל כוחות האדם שבסה"כ זה יצליח.

שום דבר לא נעשה להיות שותפים היום לתהליכים עצומים של כלל עם ישראל של כלל העולמות של שינויים בתודעת האדם במודעות האדם ועם פתח תקווה להתעלות לכל הבריאה האפילו בקרב אומות העולם שקשה היה להאמין שיחולו שינויים השינויים חלים. אז בזמן הזה שאנחנו נמצאים בו אנחנו שותפים ביודעין ושלא ביודעין לתהליכים גדולים כבדי משקל שהם מקרבים את סוף התיקון של הבריאה ובעזרת השם להופעת משיח במהרה בימינו.

עכשיו הגענו כמו שאמרנו לתהליך של מוחין אחרי היניקה. בתהליך של מוחין אדם מתחיל לקבל השפעות גדולות מלמעלה לא רק מבחינת אכילה ויניקה אלא פנימיות השכל, מוחין חדשים שכל חדש, ועם השכל החדש הזה אדם יכול לדלג קדימה יכול להתפתח יכול להעניק יכול לנתח יכול לעשות יכול להחליט. אחריות כבדה יש לו מי שזוכה למוחין הוא כבר בר דעת יש לו כבר יכולת ואחריות להחליט אבל בדרגה שלו כשהוא צריך לעלות לדרגה הבאה עוד פעם מתחיל להיות עיבור ועוד פעם יניקה ועוד פעם אח"כ מוחין אז לכן אלה השלבים של ההתפתחות אי אפשר ללכת ישר ממוחין למוחין כי צריך להכין בדרך כלים.

מה עושה התינוק שיונק? מרחיב את הכלים שלו, מרחיב את הכוחות שלו, מכין הרבה כח כדי שיוכל לקבל אח"כ בתוך הכלים האלה שהוא מרחיב את הכלים הרוחניים של השכל של ההשגה. עכשיו כמו שיש באדם הפרטי תהליכים של עיבור יניקה מוחין ככה יש בעם ישראל תהליכים של עיבור יניקה מוחין וככה יש בכל הבריאה.

לכן ישראל אור לגוים כשישראל מגיע למוחין יכול להשפיע על כל הבריאה שגם לבריאה יהיה מוחין לכל האומות. אם כן התהליכים הולכים וזורמים דבר גורר דבר אז האחריות שלנו הולכת הרבה והיצר היצר הרע האישי היצר הרע הכללי שנלחם בקדושה הוא מנסה לעכב מצדו שאנחנו נישאר עובר שבכלל העובר ימות חלילה או אם הוא כבר יונק שיישאר יונק ולא יגדל יותר אם יש לו מוחין אז הוא רוצה שיישאר בו מוחין האלה ולא יותר זו תופעה שקורה.

לפעמים זוכה אדם ללמוד תורה למשל זכה בהתחלה למד מקרא אח"כ למד משנה אח"כ למד גמרא ובאיזשהו שלב הוא כאילו לא רוצה להמשיך הלאה לתוך הפרד"ס לתוך העומק לתוך הסוד הוא מבסוט רק מהשכל שהשיג רק מבחינת המקרא ומשנה וההלכה והגמרא זה מי מונע שיבואו מוחין דגדלות- היצר מונע לא רוצה שיבואו מוחין דגדלות אם הוא יוסיף אחרי מה שהוא למד את הפשט גם את עולם הפנימיות אז הוא יהיה שלם יהיה לו את כל המוחין שהוא צריך אז לכן היצר מונע את זה לכן אמר ר' שמעון שבזכות לימוד הקבלה אנחנו עתידין להיגאל.

מה זה להיגאל? לקבל מוחין דגדלות ולכן היצר מנסה לעכב את זה מנסה לעכב את לימוד פנימיות התורה ומנסה לעכב שאדם יוכל והחברה תוכל להשיג את הכלים בשביל להשיג את פנימיות התורה. הרי בלי הכנה ובלי עבודה רצינית האדם לא יכול להשיג שום דבר.

לימוד פנימיות התורה זה לא רק לימוד בשכל אדם יכול לקרא ולא להבין שום דבר רק כשפותחים לו מלמעלה כך אומר האר"י כשפותחין לו מלמעלה אז אדם מבין וגם כשהוא מבין אז הוא מבין קודם כל את השכל החיצוני של הפנימיות אח"כ את השכל האמצעי אח"כ את הפנימיות של הפנימיות ואם בתוך פנימיות הפנימיות יש שכל חיצוני ואמצעי ופנימי וגם בתוך הפנימי הזה וככה עד אין סוף יש יותר פנימי ויותר, ויותר, ויותר.

אז צדיקים ילכו מחיל אל חיל. חיל- לשון מלחמה. הם יודעים שמדרגה לדרגה יש מלחמה בדרך והם נלחמים את מלחמות ה', הם הולכים לא רצים. אם הולכים זה תהליך איטי וממושך צריך הרבה אורך רוח וסבלנות הולכים מחיל אל חיל וככה מתקדמים. עכשיו, כמו שיש נשמה פרטית לאדם עם התיקונים והתפקידים שלה ומסלול הסבל שלה הניסיונות שלה ככה יש גם נשמות כלליות שעוברות תהליכים שקשורים לכלל, כלל עם ישראל וכלל העולמות כולם. הנשמות ששיכות לכלל שיש להם תפקידים כללים היצר הכי מנסה לעכב אותן כי הן יכולות לתקן את כל הבריאה והרי הוא לא מעוניין שיהיה תיקון לבריאה כי אחרת התפקיד שלו יגמר לכן הוא מנסה לעכב. זה הסוד למשל כשקם הבעש"ט עם תורת החסידות קמה התנגדות קשה לתורת החסידות. למה? כי אם מטרת החסידות שהיתה אז כשהיו עוד גדולי האדמו"רים חיים היתה מתפשטת בכל העם משיח היה בא מיד.

אז מצד הסטרא אחרא זה גרם למחלוקת זה גרם לכל מיני דברים על מנת שלא יוכלו להתאחד הכוחות בעם ישראל ובדרך כלל בין גדולי ישראל המחלוקת היא תמיד לשם שמים כי גדולי ישראל הם לא אנשים פשוטים אבל אח"כ כשזה יורד כבר מהדרגה של גדולי ישראל לסגנים של הסגנים ולתלמידים בסוף זה הופך להיות ריב כמו בשוק - כבר לא מחלוקת לשם שמים זה מחלוקת לשם יצר.

זאת אומרת שלפעמים היצר גורם למחלוקת לשם שמים בין גדולי ישראל כי הוא יודע שזה יעבור לתלמידים ולתלמידי התלמידים וכך בסוף זה יהיה מחלוקת לשם מחלוקת ואם יש שנאה ואם יש שנאת חנם אז יש חורבן אין כלי, אם אין כלי מי מקבל את המוחין אף אחד. לכן כמו שלפני הבריאה היה תהליך של שבירת הכלים עכשיו אנחנו שכבר נמצאים בתוך עולם התיקון צריכים לשמור שהכלים לא ישברו שוב צריכים לשמור שהקטרוגים לא יצליחו.

שכל פעם שצריך לרדת שפע והיצר מקטרג ומנסה למנוע ומנסה לסבך אנחנו בעורמה ובחכמה ובתמימות ובכל האפשרויות מה שיש צריכים לנסות למנוע את זה. עכשיו ככה אם האדם לא נלחם נגד היצר אם האדם לא עושה את רצון השם, היצר איך אומרים "תפס אותו" וזהו, השקיע כמה גרם.

אבל אם האדם מתחיל להלחם בו ורוצה לעשות את רצון השם רוצה לעשות דברים טובים אז זה מתחיל להיות מסוכן כי זה מתחיל להיות תיקון מסוכן ליצר מה היצר עושה לא משקיע גרם משקיע טון אם זה לא מספיק הוא עוזב את כל העולם ומתעסק רק איתו למנוע את התיקון. החוזה מלובלין נדמה לי רצה להביא משיח התכונן עשה כוונות עשה כל מיני דברים ואמר לחסידים שלו שישמרו עליו הוא יודע שעכשיו זה רגע של סכנה והיצר ינסה לגמור אותו אז. ופתאום האדמו"ר כזה מלובלין שהיה אחד מגדולי הצדיקים נעלם מעיני החסידים והם לא הרגישו הלך לחדר והיצר בא תפס אותו וזרק אותו מכמה קומות העיף אותו בחוץ רצה לגמור אותו פתאום התחילו לחפש את האדמו"ר, איפה האדמו"ר?

הלכו לחדר ראו את החלון פתוח בסוף מצאו אותו זרוק שמה באיזה מקום. אז הוא אומר שהסטרא אחרא התנפלה עליו לגמור אותו פיזית לכן היות שעכשיו אנחנו מתקרבים לסוף התיקון ורצוננו הטוב הוא שהתיקון יהיה בזכות מעשי עם ישראל בזכות התעוררות אנחנו מאימים על עצם המטרה של היצר שרוצה לאבד את כל העמל שעמלנו במשך כל הדורות ושאם כבר תבוא הגאולה זה יבוא מתנת חינם ולא בתור זכות ז"א עכשיו כמו בסוף המשחק של כדור רגל בדקה ה - 90 כן, נלחמים הכי חזק על השער האחרים שלא יכניסו וינצחו פתאום.

אז גם עכשיו יצר מחפש שעם ישראל יקבל את הכלים נפשיים בשביל להילחם בו מנסה

לעצור כל אפשרות, עכשיו, אם אדם יוצא למלחמה לבד בלי תלמידים בלי אף אחד ומפיץ דרך לעורר את עם ישראל ולתת לו כלים בשביל שיוכל להילחם יש בזה יתרון. מה היתרון? שהוא לבד, אין סביבו אף אחד הוא יכול פה ללמד שם ללמד פה לתת איזה יעוץ, שם לכתוב איזה ספר ולהפיץ דרכים טובות לעם ישראל מה היתרון? היתרון כמו היתרון של להבדיל מרגל שהוא לא מסורבל אין לו צבא מסביב הוא יכול להיכנס לכל מקום להסתובב בכל מקום קשה לתפוס אותו נכון? כי הוא לבד.

אם אדם מספיק שומר על עצמו בבחינת לא ליפול בכל מיני דברים שאסור ליפול בהם אז הוא שמור, איפה היצר יחפש אותו? לא יכול, לא יכול לחפש אותו זה היתרון של הצדיקים הנסתרים למה הם היו נסתרים? אז אם אדם הוא צדיק גם אם הוא מתפרסם הוא נשאר צדיק הוא לא הופך להיות אגו, אגוטריפ או משהו אז למה צדיקים רצו להיות נסתרים? נכון? תמיד יש צדיקים נסתרים הם רצו להיות נסתרים כדי להיות לבד, ולהשפיע השפעות לבריאה לבד.

מובא בחסידות שכשיש צדיק מפורסם היצר שם עליו עין למנוע ממנו להוריד את השפע לכן היו צדיקים שהסתתרו אבל לפעמים יש תהליכים שהאדם לבד לא יכול לחולל או שיכול, יקח הרבה זמן, אז לכן הבעל שם טוב למשל קודם היה נסתר אבל כשהחלט בשמיים שתורת החסידות צריכה להיות מופצת הוא לא יכל להישאר נסתר כי היה נשאר ביער נסתר או בתור עגלון או משהו מה שהוא עבד אני יודע אז איך הוא היה משפיע? אז איך היו יודעים מזה? לא היו יודעים. אמת?

אז הגיע רגע שהוא היה צריך להתגלות. אז התגלה - התגלה נהיו לו תלמידים. ולתלמידים - ברגע שיש לאיזה רב, לצדיק תלמידים נוצרת נשמה חדשה. נשמה קבוצתית חדשה זה דבר עדין מאוד. כשאדם לבד, כשצדיק לבד משפיע אז הוא משפיע על יחידים אפילו על יחידים רבים לא נוצרת נשמה אחת אבל אם נהיה תלמידים ונהיה מיסוד של דרך כמו דרכי החסידות השונות, כמו הליטאים, זה נהיה נשמה.

תלכו למשל לישיבה מסוימת תסתכלו על החברה כולם אותו דבר לא שאין הבדלים יש הבדלים אבל אתה מרגיש שהם שיכים לזרם מסוים עם צביון מסוים מעבר לכיפה הצבע של הכיפה מנטליות דרך. מעבר לזה יש נשמה, נשמה כללית של המקום. תלך למקום אחר אצל למשל המקובלים הספרדים שישנם פה ושם, אז אתה תראה שיש שמה נשמות ששייכות למקום הזה בכל מקום ומקום שהולכים, שיש משפיע שהתגלה ויש לו תלמידים נוצרת נשמה מסוימת לאותה הקבוצה אם ההשפעה היא בקדושה אז הנשמה בקדושה אם זה מעורב אז זה מעורב אם זה רע אז זה רע רחמנא לצלן.

אם כן, בתוך התהליך הזה של ההשפעה והתגלות של כל מיני שלבים של תורת ה' נוצרים נשמות גדולות, נוצר מן גוף חדש אבר ממש, גוף עם איברים, נקרא לזה קומה שלמה, קומה שלמה כמו שיש עשר ספירות אז גם בתוך הדבר הזה יש קומה שלמה של השפעות, אז כבר זה לא אותו רב או צדיק לבד אלא זה הרב עם תלמידיו, ותלמידיו אחד עם השני והרב עם תלמידיו כלפי חוץ, זה מתחיל להיות אחריות שכאילו נולד תינוק חדש התינוק הזה גם כן יש לו עיבור יניקה מוחין, ואם כן יש לו גם כן שלבים ובכל שלב יש צער ויש ניסיונות, ולכן צריך הרבה זהירות, מצד אחד אם העולם זוכה ונשמה גדולה יורדת לעולם אחרי מאבקים מתחילה להשפיע ממעיינותיה לפי הצינור שלה: אם זה צינור של רחמים ושל חסד זה מאיר את כל העולם אם זה צינור של דין זה יכול לעשות גם כן מחלוקות וצרות.

אבל אם זכינו למשל כמו נשמת הבעל שם טוב שירדה שהיא היתה נשמה מאירה, בחינת חסד תורת החסידות, אהבת ישראל, אהבת התורה אהבת האנשים הפשוטים אז זה נתן כח שעד היום זה משפיע, כמה זמן כבר עבר לפחות משהו מן משהו הרבה נשאר מן ההשפעה

שלו. עכשיו הנה הנשמה של הגאון וילנא גם כן משפיעה עד היום תלמידי תלמידיו של הגאון מווילנא גם כן משפיעה עד היום תלמידי תלמידיו של הגאון מווילנא הוא לא מצד של הבעש"ט אם כן יעקב אבינו ידע את הסוד הזה אז אחרי שנולדו לו כל הילדים והוא החליט לחזור לארץ קודם כל הוא לא היה מוכן לצאת לכיון ארץ ישראל ולהיות מוכן להלחם נגד עשיו הרשע עד שלא נולד יוסף.

כשנולד יוסף הוא כבר הרגיש בטחון. למה? יוסף - בחינת יסוד, בחינת משפיע, בחינת אין עשיו נופל אלא בידיהם של בני רחל זאת אומרת של יוסף.

ויש לו את הכח בגלל תיקון הברית העמידה בניסיונות להשפיע ולתקן הוא גיבור בעבודת השם והוא יוסף עצמו עמד לבד בתוך קליפת מצרים שמה, בתוך כל הטומאה הוא עמד בניסיונות לא היה צריך שמשוהו יעזור לו - השם יתברך עזר לו. אם כן יש מכח יוסף כח גדול מאוד, לכן יעקב שהוא נשמה עצומה הרגיש שהיה צריך את בחינת היסוד בשביל להוריד את התורה שלו העצומה לטבע לתוך הניסיונות הפשוטים של האדם וזה תפקידו היה של יוסף. כשהתורה יורדת מגבוה עד לתוך הנפש של האדם עד לתוך המציאות אז פחות מפחדים מהיצר כי אתה כבר מוגן יש לך כלים להתגונן.

אם התורה יורדת מגבוה עד לתוך הנפש של האדם עד לתוך המציאות אז פחות מפחדים מהיצר כי אתה כבר מוגן יש לך כלים להתגונן אם התורה היא רק מופשטת אז האדם בעצם יודע הרבה דברים אבל כשזה בא לו היצר אישית הוא לא יודע מה לעשות. אז הוא בסכנה יכול להיות שידע המון והיצר יגמור אותו תוך שניה, אבל כשהתורה מגיעה לדרגה כזו של פירוט ושל פרקטיות, שבתוך הנפש, בתוך החיים לא נשאר רק כדבר מופשט אז יש לאדם כלים להתמודד. אז יש פחד כמו בכל מלחמה אבל יש גם סיכוי לפחות שאדם יתגונן יחזיר איזה מכה, נכון, לכן כשירדה בחינת יוסף הזו יעקב היה מוכן כבר לבוא להלחם נגד עשיו.

אבל מה יעקב עשה יעקב היה חכם הוא חילק את המחנות לשנים עם כל זה שהוא לא פחד ממנו כל כך בזכות יוסף בכל זאת הוא חילק את המחנות למה? שתי קבוצות היה לו רחל היה לו לאה היה לו בני רחל בני לאה הוא חילק והיה גם השפחות שהתחתן איתם הוא חילק את המחנות לשנים הוא אומר אם יבוא עשיו ויתקוף אחד מהם השני נשאר לפליטה הוא ידע שאת שניהם הוא לא יוכל לגמור חלק זה נחמד נכון זה נשמע אסטרטגיה מבחינה רוחנית זה הרבה יותר מפחיד מה הכונה שלי הכונה שלי כתובה בסוף שער הגלגולים של האר"י שמה שואל אותו רבינו חיים ויטל על החברים שלו על החברים של הרב חיים ויטל ועל התלמידים של האר"י.

הרב חיים ויטל שואל את האר"י את רבו מי זה כל אחד מה הנשמות מה התיקונים מה השורשים מי ישאר מי לא ישאר אומר לו האר"י תשמע אתה רואה את כל החברים האלה אז תדע לך שזה וזה וזה הם לא ישארו פה הם יעזבו, אתה רואה את זה וזה, הטוב אצלם יותר טוב מאשר הרע זאת אומרת הטוב גדול יותר מהרע רובו טוב אתה רואה את ההוא - אצל ההוא הרע יותר גדול מהטוב, הרע יתגבר אתה רואה את זה זה ידחה לגמרי.

זאת אומרת, האר"י ראה בתוך נשמת כל אדם ואדם מהתלמידים שלו מי עתיד להישאר איתו ולזכות לקבל את הדברים ממנו ומי עתיד לעזוב. מזה הדבר הזה זה נשמע נורא טרגי נורא כואב הרי כולם היו אנשים גדולים, תאר לך תלמידיו של האר"י. אבל יש פה סודות גדולים שקשורים לנושא הזה שאני מדבר היום. כשאדם לבד אדם רגיל לבד אז הוא לבד ע"י מה בוחנים אותו - ע"פ מעשיו. כשאדם מתקרב לצדיק הוא כבר לא לבד הוא כבר קשור עם הצדיק ע"פ מה בוחנים אותו - גם ע"פ מעשיו ועל פי מעשיו יחד עם הצדיק.

אם יש כבר קבוצה של תלמידים כמו שהיה בזמן האר"י על פי מה בוחנים אותו? על פי מה

מנסים אותו ע"פ כל הדברים שאמרתי הקשר עם הצדיק הקשר עם ה' הקשר בין אחד לשני בין החברים הקשר בין כל הקבוצה האם היא ממלאת את המטרה האלוקית שהיא צריכה למלא בקשר לתיקון עם ישראל. אז פה בודקים כבר יותר בדיקות זה כבר לא בדיקה פשוטה אם הבן אדם ריכל או חילל שבת או לא אלא פה בודקים בזמן שיש קבוצות כאלה שעובדים למען מטרה קדושה בודקים האם יש נאמנות האם יש אהבת הבריות האם יש אהבת חברים האם יש דבקות חברים האם יש קשר טוב עם המשפיע האם יש אמונת חכמים האם יש תמימות האם יש ערמוניות האם יש חשדות האם יש דברים לא יפים ואדם זה בן אדם יכול להיות כל מיני דברים בין התלמידים בין התלמידים וכו' וכו'.

עכשיו כמה שהמטרה יותר דחופה ויותר קדושה בחינת פיקוח נפש לעם ישראל ככה הבדיקות יותר גדולות עכשיו כל בדיקה וכל ניסיון שמעמידים בן אדם יש כמו שאנחנו יודעים שתי בחינות מה היצר רוצה מהניסיון הזה להשיג מה ה' להבדיל רוצה שאדם ישיג. נכון, היצר מה רוצה כל הזמן להרוס להחריב לשעבד לעשות רע, מה ה' רוצה לבדוק את האדם ושהאדם יתגבר ויתפתח אמת שיגיע להיות כל אחד מישראל צדיק גדול ויעמך כולם צדיקים".

אם כן כשמתחיל להירקם מרקם כזה של קבוצה שעובדת בבחינה רוחנית ויש לה מטרת רוחניות אמיתיות והיא יכולה להקרין את המטרות האלה על עם ישראל האחריות מתחילה להיות מאוד רצינית הרבה מעבר, בכלל אין שיעור לעומת האחריות הרגילה של אדם רגיל שסתם חי את החיים שלו.

למה? כי מתחיל להירקם גוף חדש גוף רוחני חדש, אתה שומע, מתחיל להירקם גוף, עם איברים עם ראש עם רגלים עם הכל, גוף - רמ"ח אברים שס"ה גידים, גוף רוחני. עכשיו, כמו שאנחנו יודעים, נניח אם יש חלק מהגוף שצריך לשמש כמו לב והלב לא בסדר כל הגוף הולך אם אדם צריך רגלים אין לו רגלים הוא לא יכול לזוז צריך ידים אין לא ידים לא יכול לזוז. בקיצור ולעניין גוף רוחני שקם עם מטרה רוחנית להשפיע על עם ישראל מתחיל להיות מלחמה מצד היצר מלחמה מתוחכמת ורצינית איך להרוס את הדבר הזה שקם, זה ברור?

כשאין שום השפעה רצינית הוא לא עושה שום דבר כשיש השפעה רצינית אז הוא מתחיל לקטרג. אז הנה למשל האר"י ותלמידיו היצר תפס שמה פטנט. מה היה הפטנט הראשון? גרם לו, לאר"י, לגלות סודות שהיה אסור לו לגלות. הרי מצד אחד האר"י ירד לעולם הזה בשביל לתקן את התלמיד שלו, רק את התלמיד שלו, הרב חיים ויטאל. אחרי זה בזכות התיקון הזה רב חיים ויטאל היה יכול להשפיע על כל העולם.

והיה מושבע, האריז"ל, שכל מה שישאל אותו רב חיים ויטאל הוא חייב לגלות לו כי זה היה התפקיד שלו. אבל רבנו חיים ויטאל היה עם לב טוב ורחמן והוא רצה שכל החברים ידעו את כל הסודות, אז הוא התחיל לשאול את האריז"ל סודות ליד התלמידים האחרים והאריז"ל היה חייב לענות לו. אז הוא ענה לו, פעם ראשונה סוד שהיה אסור - נפטר הבן שלו של האר"י כעונש, פעם שניה נגזרה עליו מיתה.

מה עשה האר"י? אמר טוב, האפשרות היחידה למנוע את המיתה זה להתקבץ כולם ביחד לחיות ביחד וללמוד תורה כל הזמן לעסוק בתיקונים ואכן עשו ככה וכמה חודשים הצליחו. עד שיום אחד התחילו הנשים לריב ביניהן על איזה שטויות, הנשים של התלמידים, ואח"כ התלמידים נגרו ורבו וכשהם רבו על הכעס, זהו נגזרה גזירה ואי אפשר היה להציל את האר"י והאר"י הלך, השם ישמור. יוצא שבכל שלב ושלב היצר תקף, אבל נניח אם התלמידים לא היו נגררים אחרי הנשים אז האר"י לא היה הולך או אם הרב חיים ויטאל לא היה לוחץ אותו לגלות סודות אז הוא לא היה הולך.

ובוא נגיד יותר עמוק אם היה לו צדיק אחד גמור שיכול למסור לו את סודות התורה הוא גם לא היה הולך כל כך מהר. אז הכלים לא היו מוכנים. מי יכול לחשוך על משה רבנו גדול הנביאים הוא היה שלם נאמן בכל ביתו נאמן היה אבל עם ישראל לא היה שלם באותו זמן אז כל הזמן היו קטרוגים ונפילות קטרוגים ונפילות. עם ישראל נהיה לעם, רמ"ח איברים ושס"א גידים, גוף אחד ואז היצר התחיל לשגע את הגוף הזה בכל מיני צורות. מחלוקת קרה, קורח ועדתו התחילו לחלוק על הצדיק על משה רבנו, להגיד מי אתה בכלל, אנחנו גם גדולים גם אנחנו מבינים כולנו שמענו את השם כולנו גדולים זאת אומרת ניסו להוריד את הכח של ההשפעה של משה. משה היה בראש לא בגלל האגו טריפ שלו חלילה וחס. משה היה בראש כי זה היה נשמה שבחינת ראש היה צדיק והיה צריך להנהיג את עם ישראל. ה' נתן לו את התפקיד, לא הוא בחר לו העם בחר לא היה מפלגה זה לא היה פוליטי, זה מהשמים והם ידעו שזה מהשמים.

למה? הם ראו שהשם מדבר איתנו וכל הניסים ומה שקרה אבל תמיד שיש בחינת צדיק מתחילים להיות קטרוגים במיוחד אם התלמידים פגומים לא מתוקנים מספיק, אז היצר מקטרג עליהם, מה פתאום פלוני תלמיד של משה רבנו, מה פתאום זה חזר בתשובה, מה פתאום ההוא בסדר, מקטרג אין לו זכות למה זה ומרחיק.

לכן האריז"ל ראה מי שהטוב גבר על הרע, אז הוא ידע שאפילו שיהיו קטרוגים עליות נפילות הוא יישאר אבל איפה שראה שהרע שקול, אז הוא ראה שזה יפול שזה ילך. עכשיו זה לא בעיה מי אמר שחייבים להיות דווקא אצל צדיק זה אולי אדם ימצא לו צדיק במקום אחר מה רע בזה נכון?

אדרבה - שאדם יחפש כמה שיותר יקבל השפעות מרבנים מצדיקים שיתעשר, למה להיות כבול? או מה אז אף אחד חלילה לא קובל אלא מדובר על אותן הנשמות שבאמת צריכות להיות קשורות עם אותו צדיק, לא שסתם באו - שמעו שיעור. אלא אנשים שצריכים להיות קשורים להיות חלק מהגוף הזה.

אז אם אותם אנשים לא מתקנים כמו שצריך ולא משתלבים בתוך התפקידים כמו שצריך אז יש קטרוגים ויש בלגן ויש התרסקויות. לכן צריך לדעת כשבאים להשתתף לזכות את עם ישראל צריך הרבה תמימות הרבה אהבת ישראל הרבה מסירות נפש, לדעת שמה שעושים לא עושים בשביל אף אחד רק בשביל ה' כי ה' מרחם על עם ישראל ורחמנות על עם ישראל זה להעניק לעם ישראל כלים וידיעות וזה מה שצריך לעשות בלי לעשות חשבונות אחרים. דוד המלך היה מושלם - לא, מישהו, טען פעם שהוא מושלם - לא, הוא טען שהוא מושלם - לא, אבל השם בחר בו - כן, למה - ככה. ה' בחר בו אהב אותו כי הוא היה בביטול היה לו ביטול אמיתי בחינת מלכות "אין לה מעצמה כלום" דוד היה בחינת מלכות אז הוא יכל לעשות תפקידים אפילו של מלך בלי להתגאות בלי להתנפח בלי לגנוב לעצמו שום דבר עשה לשם שמים עד הסוף, אז השם בחר בו, נתן לו חלק אבל כל הזמן קטרגו עליו כל הזמן רדפו אותו. הבנתם?

תלמיד: מה שהרב אומר מוציא את 'הרוח מהמפרשים'

כ"ק האדמו"ר: לא, לא, לא אני לא מוציא שום רוח מהמפרשים אני אומר שאנחנו כלום, אנחנו לא משהו אפילו, שום דבר הדור שלנו אוי ווי מי אנחנו בכלל אתה מבין אפילו מחשבה אחת טובה בקושי מחזיקים בראש יותר מדקה זהו, אם אנחנו ככה מחזיקים ומבינים את האמת שזה ככה ולא מרמים זה מצוין, זה טוב אבל אם מתחילים עם דברים אחרים אז נופלים, נופלים ומתרסקים. עכשיו תראה לא כל אחד ניתן לו זכות לעבוד בבית המקדש, לא כל אחד יכל לעבוד בכל מקום בבית המקדש הלוי יכל ללכת עד מקום מסוים, הכהן יכל ללכת יותר, הכהן גדול רק יכול להיכנס לקדש הקדשים פעם בשנה בצום יום

הכיפורים.

מה אני רוצה להגיד? הכוהנים המהות שלהם אין להם חלק ונחלה, ה' הוא נחלתו הכוהנים ה' הוא נחלתו אין להם אחיזה בגשמיות אין להם אחיזה בעולם הזה בחינת כהן תפקיד שלו זה לעבוד בבית המקדש בשביל זה ה' ברא אותו לעבוד בבית המקדש לכפר על עם ישראל לתקן את עם ישראל לא בשביל הדברים האחרים.

למה? הם זכים, מהבחינה הזו נתנה להם הסגולה המסוימת הזו הנפשית שהם צריכים לתפקיד שלהם להיות נקים לה' יתברך זה בחינת הכהנים לכן הם עבדו בבית המקדש. מה אני רוצה להגיד כל מי שרוצה לתרום בשביל עם ישראל הרי זה משובח, צריך לחקות את הבחינה הזו של הכהנים שאדם יתן בשמחה.

זה שאדם נותן משהו לשם, שעושה משהו בשביל עם ישראל, שיהיה שמח שזכה, שיהיה תמים, שיהיה במסירות, שיהיה נקי, לא עם אגו נפוח ולא שלא יהיה לשם שמים ושלא יבדוק מה הוא עושה, מה זה עושה, למה זה עושה ככה, למה הוא עושה ככה, ושלא יתחיל לבדוק את האנשים ולשנוא אותם ולהכניס שנאה ולהכניס מחלוקת ולהכניס כל מה שמכניסים.

אדם צריך לעשות דברים טובים ולהרגיש שהוא לא נמצא בכלל, שהוא לא עשה שום דבר שהוא לא קיים בכלל רק המחשבה שלו מה יעשה נחת רוח לה" אז לכן כשקם גוף חדש רוחני שיכול לתרום ולהשפיע על עם ישראל במיוחד כשמדובר על הפצת פנימיות התורה וכו", וכו" זה עת רצון גדול לעם ישראל זה עת רצון גדול.

אז זה כאילו עכשיו נולד תינוק מתוק כן כמה אנחנו שמחים על כל תינוק שנולד מצד שני תלוי מה התינוק הזה יעשה אם הוא יהיה שובב, הוא יהיה בסדר יביא תועלת, יהרוס אתם מבינים מה שאני אומר? אם כן, אם אנחנו מתקבצים מדי פעם ביחד גם ללמוד, גם ללמד, גם להפיץ את תורת ה' זה דבר גדול, מצד שני מתחיל להתרקם גוף אוי ואבוי אם הגוף הזה לא יהיה בסדר, ואוי ואבוי אם היצר יתחיל לקטרג ולהפיל חללים אני מדבר על להפיל חללים רוחניים, לכן אדם מאוד צריך להיזהר ולהישמר ולהיזהר להיות תמים, להתפלל על אמונה ולהתפלל שה' ישמור אותו כל דבר שיעשה בשביל לזכות את עם ישראל שיהיה נקי כמה שאפשר, נקי, לא בשביל אינטרסים רוחניים ולא בשביל אינטרסים. שום אינטרסים. כמה שאפשר.

כן, אדם לא מלאך כמה שאפשר שיהיה שמח, שזוכה לעשות רצון ה', זה רצון ה'. מה רצון ה'? שכל עם ישראל יקבלו מוחין דגדלות, איך יקבלו רק אם הם יקבלו את הידיעות שהם צריכים וינהגו לפי הדרך הנכונה ויהיה להן כלים להתמודד נגד היצר שיבוא לאכול להם את המוחין דגדלות שלא ירצה לתת להם, אם אנחנו יכולים להכשיר את העם או חלקים ממנו שיוכלו להלחם נגד הרע שייבוא לתפוס אותו ולחנוק אותו ולהכניס את האדם לדיכאון להכניס את האדם לשיגעון להכניס את האדם לכל מיני שטויות כל אחד לפי מה שיודע על עצמו זה הגמילות חסדים הכי גדולה שאפשר לעשות היום מבחינה נפשית לתת לאנשים כלים.

לכן אני חוזר ואומר יש פחד גדול פחד נורא שלא נעשה דברים כמו שצריך שנעשה טעויות שיהיו קטרוגים שאנשים יפלו.

מי שייפול יתרוסק, כי אם אדם זכה להתקרב לדרך נכונה, שיכול להשפיע ובמקום להתמסר ללכת יפה לאט אבל יפה זאת אומרת בכנות, פנימיות נקיה הוא סוטה אם הוא מתרחק לא נורא, אם מטוב לב מתרחק זה לא נורא אבל אם הוא מתחיל עם היצר עם קטרוגים ושנאה מחלוקות ולכלוכים כמו שקרו בכל המקומות זה רע מאוד.

אתם מבינים מה שאני אומר, מי שלא רוצה לא חייב כלום, מי שלא רוצה לא חייב

לתרום מעצמו שום דבר לא חייב לעשות שום דבר, זה בחירתו, אבל מי שזוכה ורוצה מי שרוצה לעשות את הדברים נקי ולא לתת ליצר לשגע אותו, אולי נראה לכם דברים מוגזמים או משונים מה שאני אומר אבל הדברים שאני אומר אותם על פי ניסיון. תלמיד: מה קרה?

כ"ק האדמו"ר: לא קרה כלום, אני רק אומר ברגע שמתחיל להירקם עיבור יניקה מוחין שמתחיל להירקם צינור אמיתי שיכול להשפיע טוב מתחילים לבוא קטרוגים עכשיו קטרוגים באים מכל הכיוונים אם אין לזה אחיזה לא קורה כלום. כמו שדבורה באה לעקוץ את האדם אדם עומד ככה אין לא איפה לתפוס לא קרה שום דבר אבל אם אדם פותח לו פתח קטן ליצר היצר הגדול, לא היצר שלו, היצר הכללי מתנפל עליו ודרכו לפוצץ אותו. אם הוא יכול לפוצץ גם אחרים, לצערי הרב אני מכיר את הדברים האלה מקרוב כמו שכתוב "מבשרי אחזה אלוק" ראיתי דברים וראיתי פיצוצים ראיתי חורבנות. לכן אני אומר הרבה זהירות צריך, זהירות גדולה כי מצד אחד אם לא יהיה צינור אי אפשר להשפיע, כן אם למשל אדם אחד ירצה להשפיע כמה הוא יכול לעשות, יכול אבל זה נשאר שוב פעם מפורר כזה ופה שמה נקודה אם יש אנשים שרוצים לתת יד וביחד לעשות דברים טובים זה דבר עצום.

מצד שני לדעת שהיצר לא יוותר, הוא כבר לא מוותר, הוא כבר מופיע משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים. לכן צריך זהירות תדעו לכם כשאדם בא לעשות מצווה שקשורה עם כלל עם ישראל הוא נכנס מזה לגאווה, גאווה לא טובה, יש גאווה טובה יש גאווה לא טובה, גאווה טובה זה גאווה שמעודדת את האדם לעשות עוד והוא שמח בחלקו, שזכה מתגאה בדרכי ה', זה טוב, אה עשיתי מצווה תראה איזה זכות איזה יופי אני שמח זה מצוין זה לא נורא זה לא מסוכן, הגאווה הרעה זה כשהגאווה באה לנפח את האגו ולתת בעיטה וישמן ישורון ויבעט, כשאדם מתחיל להגיד "אני" תראה "אני עשיתי את זה אני". כשמתחיל להיות הגאווה בשביל להפריד, בשביל לעשות רע, בשביל לעשות לשון הרע, בשביל לשפוט אחרים לרע, זה גאווה רעה. אתם מבינים מה שאני אומר? וזה אסור לתת לזה לצמוח.

תלמיד: הרב אומר כביכול: 'תדעו לכם מי שמתנדב מתנדב אבל אין סיכוי לחזור בחיים'. כ"ק האדמו"ר: לא, אני אמרתי, קודם כל אני אומר חייבים להגיד את הדבר הנכון, דבר שני זה לא נכון, אפשר לצאת מהקרוב ולחזור מהקרוב מי עשה את זה רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. למה? כי הוא אף פעם לא שכח שהוא היה רועה צאן הוא לא שכח שהוא היה עם הארץ אתה מבין עם כל גדולתו שהגיע לדרגה הכי גבוהה לכן. אני אומר חייבים לעשות אין בררה אבל אי - לא עליך המלאכה לגמור. אדם עושה מה שהוא יכול ב' - לנסות להיות נקים ולא, להכניס את האצבעות לתוך השקע ואני אגיד לכם גם כן, באיזה כיוון באיזה כיוון היצר יבוא, אני אגיד לכם איזה כיוון היצר יכול לבוא.

לא, הוא לא יכול לבוא בכל דבר רק איפה שיש פתח. אגיד לכם מה הפתח. תראו הכוונות הן טובות טהורות ונכונות, יש פה פתח? לא. מה הוא יכול להגיד שהתורה לא נכונה? לא, מה הוא יכול להגיד שאסור להפיץ פנימיות התורה? לא, אנחנו יודעים שחייבים, אנחנו יודעים שבלי זה אין צ'אנס, מה הוא יכול להגיד שעבודת הנפש דחסידות רחלין זה לא נכון? לא, אנחנו יודעים שזה נכון ועל בשרנו, אם לא היה הדבר הזה אז היינו הולכים מתרסקים כבר מזמן, אז זה יודעים שזה נכון, אז מה יכול להיות אם כן הקטרוג? מזה יכולים להגיד אבל זה שטויות ההפך לא אני לא מדבר על קבלה וסודות וזה על העבודה הפשוטה שאנחנו יודעים אז מאיפה יבוא הקטרוג? הקטרוג יכול לבוא משני אפשרויות (א) סתם להכניס יחסים עכורים בין בני אדם בתוך קבוצה שמשפיעה אם זה קנאה, תחרות, או רוע או רכילות כל מיני דברים שמטבע זה שאנשים נמצאים ביחד כן, אם זה בדרגה תמימה זה לא

הורס את העולם אבל אם זה מתחיל להיות רוע ככה נחשי, מה שנקרא זה לא טוב, אתה מבין, יש נחש ארסי יש נחש שעוקץ אבל הוא לא ארסי אם זה מתחיל להיות רע רע רע אז גרוע זה צריך להיזהר. וזה קטע אחד היחס בין האנשים קטע הכי מסובך זה הקטע איפה שהוא יכול להיכנס זה להכניס לאנשים ביקורת על מי שעומד בראש וזה הנקודה, כי אם התורה נכונה ואם הדרך נכונה ואם הכל נחמד המטרות נכונות אז מאיפה יכנס- "הבן אדם לא נראה לי מספיק מושלם", אולי לא יודע את התורה כמו שצריך אולי הוא לא מתנהג כמו שצריך, אולי חסר משהו, אולי לא בסדר, אולי אמר לי משהו שזה לא היה צריך להגיד לי.

הספירות

היום זה יום פטירתו של האר"י הקדוש ז"ע. כל הקבלה שלומדים בעם ישראל, אנחנו קיבלנו מהאר"י הקדוש. האר"י היה חי לפני 400 שנה אולי קצת יותר, בצפת, התלמיד שלו שכתב את כל הכתבים של האר"י זה הרב חיים ויטאל, הוא כתב שמונה שערים, זה כתבי האר"י ז"ל קוראים לזה. והאר"י ז"ל קיבל את תורת הקבלה גם מהמקובלים הקודמים לו וגם מפי אליהו הנביא, הקבלה באה אלינו מסיני יחד עם התורה, הקבלה זה נשמת התורה.

אם-כן בכל פעם שיש יום פטירה של איזה צדיק, ראוי גם ללמוד מהתורה שלו באותו יום, ומי שיכול לבקר בקבר גם טוב, הקבר שלו זה בצפת כדאי גם להתפלל ולבקש בזכות הצדיק שנתברך בכל הברכות שכל אחד צריך באופן אישי ובאופן כללי. תורת האר"י ז"ל היא תורה די סתומה ז"א הוא כתב את הספרים והסתיר יותר ממה שגילה, אומנם גילה מערכת שלמה של דברים תיכף אנחנו קצת נתעכב עליה, אבל גם כן למשל הספר המרכזי שלו שנקרא ספר "עץ-חיים" הספר הזה, הם עירבבו את הפרקים בכוונה, ז"א שמי שילמד את עץ-חיים לפי הסדר עמוד ראשון שני וככה הוא יבין, יבין, יגיע לאיזה קטע, יתקע לא יבין שום דבר, כי זה מכוון ככה שמי שיקרא לפי הסדר הרגיל יתבלבל ולא ידע ולא ימצא את ההגדרות של המושגים, רק אח"כ גילו, ככה כתוב, שיש סדר אחר, עד עמוד מסוים צריך ללמוד לפי הרצף, אח"כ לקפוץ לעמוד אחר וככה אז אפשר כן להבין, הכל מובן, אם מתעקשים, למה?

כדי שאנשים לא כשרים לא יגעו בספרים. בכלל עד שהתורה של האר"י ז"ל התפרסמה היה סיפור שלם, לא היה רשות, הרי האר"י ז"ל נפטר לפני זמנו, אחד הסיבות העיקריות שלא מצא צדיק אחד גמור שיוכל למסור לו את כל החכמה, כולל הרב חיים ויטאל, שהיה תלמידו המובהק, ובכל זאת הוא מסר לרב חיים ויטאל ולא היה רשות מהשמיים לגלות את הספרים האלה, הספרים נקברו, זה היה סיפור שלם, עד שאחרי זה עם צומות וסיפורים הספרים התחילו להתגלות ובקושי רב, מה הסיבה? הסיבה שהדור לא היה מוכן.

יש אורות ויש כלים. האור צריך להיות מותאם לכלי, אם האור חזק מידי הכלי נשבר. אם האור חלש מידי אם אין כלים מה שנקרא אז הכלים נשארים בחושך, כל החכמה זה להתאים את האור לכלי, מתי שיורדת נשמה כמו של האר"י ז"ל נשמה כללית נשמה של משיח בן-יוסף, היא ירדה להאיר את העולם, העולם לא היה מוכן עד כדי כך שאפילו לא מצא כלי אחד זך שיוכל ללמד אותו, אז קודם כל לצערנו הסתלק לפני הזמן, 2. התורה שלו נגנזה, הרבה זמן עבר עד שהדבר הזה התאפשר וכנגד ככה אומנם הספרים הודפסו והיום יש פירושים והיו עוד התפתחויות אחרי האר"י ז"ל ובכל זאת התורה הזאת עדיין מונחת בקרן זוית, תורת הקבלה, זה לא נחלת הכלל, לא כל אחד זכה ולומד ומלמד אפשר לומד שאולי בעולם הדתי החרדי יש מעטי מעט שעוסקים בזה ובעולם החילוני כמעט אין אף אחד שזכה ללמוד את זה ואם כבר זכו בד"כ הם מעוותים את הדברים זה לא לפי המקור.

עכשיו מה כל כך חשוב בתורת הקבלה מה זה תורת הקבלה? תורת הקבלה זה הסברים עמוקים של התורה זה הסודות של התורה זה נשמת התורה, בלי הקבלה אי-אפשר להבין שום דבר, לא במציאות ולא במצוות למשל בן-אדם מניח תפילין, אז הוא מניח כי זה דבר קדוש כי כתוב בתורה אבל הוא לא יכול להבין למה להניח תפילין אם לא לומד קבלה, רק אם הוא ילמד קבלה ויבין את כל המערכת הכללית איך ה' ברא את העולמות איך הוא מנהל את העולמות, איך הוא מחייה את העולמות, אז הוא יוכל להבין משהו למה מניחין תפילין, אחרת לא יבין, כתוב שבזכות לימוד הקבלה אנחנו ניגאל, בזכות לימוד הקבלה

אנחנו מושכים את אור האצילות מלמעלה.

יש 4 עולמות - אצילות, בריאה יצירה עשייה, עולם העשייה - זה עולם הגשמי. עולם האצילות - זה עולם הכי גבוה מבחינה רוחנית. עכשיו היות שיש פרד"ס בתורה פשט, רמז, דרש וסוד כל חלק שאנחנו לומדים בתורה מושך אור מלמעלה התגלות ואור בשפע בהתאם לשורש הזה, אז למשל ההלכה והגמרא וכל הדברים האלה שייכים לעולם העשייה נכון?

מה אומרת ההלכה? מה מותר מה אסור, מה כשר מה פסול, איך לקיים את המצוות, איך לא לעשות עבירות, זה מבחינת ההלכה זה החוקים. זה עניין של עולם העשייה, אז זה מושך אור מעולם העשייה אבל אם עוסקים בתורת הקבלה שזה החלק הכי גבוה, זה מושך אור מעולם האצילות, אז יש הארה גדולה בעולם הזה, יש גילוי גדול, לכן בע"ה בדור הזה, אנחנו נזכה שיופצו המעיינות של הקבלה בקרב העם בקרב כל העם בקרב החילונים קודם כל, קודם כל זה ילך לחילונים כתוב "שלום שלום לרחוק ולקרוב", קודם כל בחינת שלום זה בחינת הגאולה זה בחינת המשיח, שלום זה בחינת ברית קודש, בחינת היסוד ההשפעה הרוחנית לרחוק ואח"כ לקרוב, קודם כל הרחוקים יזכו הסיבה לכך,

יש לזה הרבה סיבות עמוקות אבל עפ"י הטבע עפ"י הפסיכולוגיה הטבעית אנשים רחוקים חילונים שהם לא ידעו והם לא יודעים איך להם התנגדות, הם שומעים דברים מעניינים, עמוקים, מוכנים לשמוע, העולם הדתי יש הרבה התנגדות לכל מיני דברים סודיים, כמו הקבלה וכו', זה נראה להם מפחיד, זה נראה להם זר למצב שלהם הרגיל כי רוב העולם הדתי מקיימים את המצוות כי ככה לימדו אותם לא מתוך התעמקות אלא מתוך הרגל "אז מה לנו ולכל הדברים הנסתרים והסודיים",

אז לכן ככה זה נשאר בינתיים בגלות ז"א לא נפוצה הקבלה אבל בדור הזה בע"ה אנחנו עושים מאמצים ויש הרבה אנשים שמתחילים ללמוד גם ללמד יש כמה ספרים יפים שיצאו וזה מתחיל לזכך את הכלים ואנשים עוד כמה שנים, הרבה ידעו על הקבלה, מה שעד עכשיו לא ידעו ולא שמעו אז זה באופן כללי, אחרי האריז"ל הופיע עוד צדיק גדול נקרא הרמח"ל והרמח"ל התחיל לפרש את הדברים של האריז"ל שיהיו מובנים האריז"ל מה הביא, הוא הביא מפה של כל העולמות, איך העולמות נבראו? איך משפיעים אחד על השני? בשביל מה ה' עשה את כל זה? ואיך השפע יורד ואיך השפע מתעכב וכו' וכו' וזה העניינים של האריז"ל, איך המצווה הזאת משפיעה איך העבירה הזו משפיעה, מהם הנשמות? מהם התיקונים שלהם? דברים באופן כללי, מאוד מפורט אבל לא מפורש מספיק.

בא הרמח"ל אחריו והוא התחיל להסביר את העומק של הענין בצורה שבן-אדם יבין מה הטעם, לא רק איך אלא למה, את הלמה של הענין את המשמעות העמוקה אח"כ זכינו גם-כן לחכמי החסידות שבאו והוסיפו ובדור האחרון זכינו גם למקובלים שהביאו שיטה שלמה מא' עד ת' איך להבין את הקבלה והשיטה הזאת הולכת ונפוצה.

אם כן זה באופן כללי, אני באופן אישי מתפקידי להתעסק בכמה דברים אחד מהדברים זה ללמוד וללמד את כל הספרים כדי שיהיה קשר בין כל הזרמים דבר שני, זה להביא את העניינים של הקבלה לחיים האישיים שלנו באופן נפשי, באופן מעשי שזה יתן לנו תועלת כדי שאנחנו נוכל להשתנות נוכל להשתפר, נוכל להתגבר, נוכל להגיע לדרגות רוחניות, שזה לא יישאר רק תיאוריה מופשטת של עולמות, אלא שזה יגיע לתוך המציאות, הנושא שרציתי לדבר עליו היום, לפחות בחלק הראשון של השיעור, נדבר אח"כ גם נלמד מהספר אי"ה, זה נושא שקשור לכל החיים שלנו והוא - איך אדם יודע מה לעשות?

כל הזמן באים אנשים עם שאלות, אני אתחתן אני אתגרש? אני אפתח את העסק? אני אסגור את העסק? מה מתאים לי? מה לא מתאים לי? שאלות מאוד כבדות, אמיתיות, האמת שרוב האנשים אין להם גם כלים לענות על השאלות האלה. אדם בעצמו לא יודע לכן

הוא בא לשאול, זה מבורך.

מה שאני אעשה, אני אנסה לתת כלים שאדם גם לבד יוכל קצת להבין איך לבחור, באופן כללי, הדבר הזה כתוב כבר בספר "ייסוד במלכות" בפרק "השכל הנכון" יש שמה את ההשתלשלות של העניין, אז ככה: אם כן אנחנו צריכים להבין שהשם יתברך מנהל את העולם הזה שהוא ברא דרך מערכת קבועה של צינורות זה לא שההנהגה שלו משתנה, היום הוא המציא את העולם ככה, מחר כבר ימציא מערכת אחרת, מחרתיים משהו אחר. לא. למשך כל זמן משך קיום העולם הזה יש לו מערכת קבועה שדרכה הוא מנהל את העולם, המערכת הזאת מתחלקת, לחסד, דין ורחמים באופן כללי, קו ימין קו שמאל, קו אמצעי, יש שלוש בחינות כלליות שבהם ה' מנהל את העולם חסד, דין ורחמים, החסד הדין והרחמים משפיעים ביחד לפעמים מתחלפים לפעמים על פרטים לפעמים על כלל העולם בהתאם לכל מיני שיקולים והכל כבר קבוע מראש ז"א דרך התגובה של ההנהגה אלינו קבועה מראש, כלומר, בן-אדם עושה משהו טוב, זה מעורר חסד למעלה, אדם עושה משהו רע, מעורר דין למעלה,

לא יתכן שאדם יעשה משהו טוב ויעורר דין, לא יתכן שאדם יעשה משהו רע ויעורר חסד, הצינורות של ההשפעה מלמעלה למטה, זה כבר נקבע וזה כבר קבוע, עד העולם הבא, אם אדם עושה מעשים כאלה, ככה זה משפיע לפעמים האדם לא רואה, בד"כ האדם לא רואה את התוצאה של המעשים שלו, הוא עושה את המעשה. לפעמים הוא זוכה, הוא אומר, אה, היום הוא עשה רע לאיש הזה ומחר קרה לו משהו אחר, פתאום הוא מקשר הנה מה שעשיתי לו קרה לי, אז הוא רואה שיש איזה כנראה שכר ועונש או איזה תגובה על המעשים שלו, או לפעמים אדם עושה מעשה טוב אז פתאום הוא זוכה בכסף או מה..

ואומר אתמול עשיתי מעשה טוב היום קיבלתי שכר, אבל זהו זה כשהדבר נמצא בגילוי פנים, בגילוי, ההנהגה לא תמיד בגלוי, לפעמים האדם עושה דבר טוב חוטף מכה, בכלל לא קשור למה שהוא עשה, לפעמים אדם עושה מעשה רע ומרוויח בפיס משהו, אם-כן ההשפעה של דין חסד ורחמים שהם שלושת הקווים העיקריים שהשם יתברך מנהל את העולם הם השפעות שהכמות של החסד ועם זה חסד בגלוי או לא, זה מותאם לכל מיני חוקים שהשם קבע אותם מראש החוקים האלה אנחנו לומדים אותם בתורת האריז"ל ובתורת הקבלה אם אדם לא לומד את החוקים האלה לא מבין את המערכת איך היא פועלת הוא לעולם לא יוכל להתיימר להבין בשביל מה חי? מה התפקיד שלו? מה עליו לעשות? מה עליו לא לעשות? וכו' וכו' וכו'

כשהאדם מתלבט באיזה שאלה סימן שחסר בו הארה מלמעלה, שהאדם יש לו ספק במשהו, בכל תחום שהוא יש לו ספק, סימן שהוא לא קיבל מוחין, לא קיבל הארה, אם היה מקבל את ההארה לא היה לו ספק, אמת, עכשיו שאלה למה אין לא את ההארה הזו ואיך הוא יוכל למשוך את ההארה הזו מלמעלה כל פעם שאדם צריך לעבור ניסיון מסוים וה' כל הזמן מנסה אותנו על מנת להעלות אותנו מדרגה לדרגה, כל פעם שאדם נמצא באיזה שהוא ניסיון מסתלק המוחין שלו והוא מתלבט, הוא לא יודע ללכת ימינה? ללכת שמאלה? לעשות כך? לעשות אחרת?

זה לא צרה, זה לא עונש, זה הדרך בה אדם הולך ומתפתח מבחינה רוחנית, זה דבר הכרחי, גם אדם גדול כמו משה רבנו מידי פעם אנחנו רואים שהיו דברים שהוא לא ידע שהיה צריך לשאול את השם, היה צריך להתפלל היה צריך לעשות כל מיני דברים כדי לקבל תשובות, בזמן בית המקדש כשבית המקדש היה קיים היה עניין של אורים ותומים שבאורים ובתומים היו שואלים והיו מקבלים תשובות ממש בפועל, היה הכהן גדול לובש את החושן עם האפוד עם 12 אבנים וכל אבן יקרה, היא מייצגת אחד משתיים עשרה השבטים, שבטי

ישראל, ואז היו שואלים את השם יתברך שאלה מסוימת לצאת למלחמה? לא לצאת למלחמה?

שאלות של הכלל לא שאלות של בן-אדם פרטי, באופן כללי על עם ישראל ואז אחד מאבני החושן היה מאיר לפי סדר מסוים האבנים היו מאירות וגם היו שם אותיות של שמות השבטים וביחד כל זה הכהן היה מקבל גם רוח הקודש והיה מפרש מה לעשות, אם לצאת למלחמה אם לא וכו' וכו' זה היה זמן של גילוי פנים זמן שהשם יתברך התגלה בבית המקדש ודרך החושן, דרך האורים ותומים, היום השם יתברך מסתתר אנחנו בזמן של הסתר פנים, לכן הדברים האלה נמסרו במידה מסויימת לכל מיני צדיקים והם יודעים אם כדאי לעשות מלחמה אם לא כדאי, אם כדאי לעשות שלום, גם באופן כללי וגם אופן פרטי, אם כדאי לבן-אדם לעשות דבר כזה? אם זה נכון? או לא נכון?

ויש להם דרכים לדעת את זה דרכים כאלה ואחרות עכשיו האדם הרגיל מה עושה, ברגע שהוא נמצא באיזה שהיא בעיה הוא מתלבט בבעיה יש שתי אפשרויות לפתור את הבעיה הזו, או בטבע, או בצפיה לקבל תשובה מעל הטבע, בטבע האדם משתמש בשכל הישר שלו למשל, הוא לא יודע אם לחדש את החוזה בחנות שלו לעוד שנה, אז בטבע מה יעשה? יעשה חשבון האם הרויח האם הפסיד? האם הכסף שהוא קיבל זה מספיק לו או לא? מה האלטרנטיבה? האם יכול לפתוח חנות במקום אחר ולהרוויח יותר או לא? זה נקרא לברר את זה בטבע בשכל לפעמים זה מספיק לפעמים אדם מברר בטבע משהו ומגיע לתשובה מובהקת, "כך כדאי לעשות כך נראה לי"

לפעמים אנחנו עושים איזה בירור בטבע מגיעים לאיזה תשובה מובהקת ואח"כ רואים שההשגחה מראה לנו בדיוק הפוך, הוא החליט למשל בכל זאת יחדש את החוזה והחנות הוזה המקום הכי טוב הכי נראה הכי מתאים ובאותה שנה אפילו קליינט אחד לא נכנס, הוא פושט את הרגל למרות שזה היה מאוד הגיוני שיחדש, ולפעמים כן, האדם מחליט בטבע, בשכל שלו, דבר מסוים והוא מתקיים בדיוק וזה דבר נחמד, מה אני אומר? אדם לא יכול ללכת רק מעל הטבע, אדם גם לא יכול ללכת רק בטבע, צריך להשתדל לפתח את כל הכלים גם בשכל הפשוט והישר והבריא לא להפסיד אותו לא לתת לו להתנוון מצד שני גם לנסות לפתח עוד תהליכים של השראה מלמעלה שיקבל השראה מה נכון מה לא נכון.

אז אם תשאלו את רוב האנשים, כולל אפילו רבנים, יגידו לכם הא הבל הבלים אין דבר כזה השראה זה הכל בלוף איך יכול שאדם יקבל השראה. אבל אגיד לכם שיש השראה, אדם יכול לעשות כלים להשראה ובזמנו היו בתי ספר לנבואה, בתי ספר לנבואה, התלמידים היו יושבים, לומדים קבלה, מייחדים ייחודים מטהרים את עצמם עושים כל מיני פעולות רוחניות והנבואה היתה שורה עליהם.

אז כמובן שהנבואה לא שרתה עליהם בגלל שהם עשו את המעשים האלה והאחרים בלבד אלא שהשם יתברך בחר בהם שהנבואה תשרה עליהם אבל גם השם יתברך גם בחר במעשים האלה הספציפיים שהיו עושים כמו שאמרתי, התבוננויות ושמות השם, ועוד דברים כאלה וצומות וכל מיני דברים הוא בחר שהכלי יזכך את עצמו בדרכים מסוימות למשל הוא לא בחר שהבן-אדם יזכך את עצמו דרך משחק פוקר או משהו כזה, יש את הדרכים שמתאימות לעניין הזה הכנה של הכלים.

ואם אותם אנשים שהיו ראויים להיות נביאים היו מכינים את עצמם הנבואה היתה שורה עליהם. לא היו מכינים את עצמם - לא היתה הנבואה שורה עליהם. גם ידוע שהשם מתגלה במקום נקי, לכן היה מתגלה למשה רבנו מחוץ לעיר שמה, שהיה יוצא במקום נקי היה מתגלה, בתוך הטומאה, לא היה מתגלה, לכן יש דרכים וסדרים, איך אדם יכול לקבל

השראה מלמעלה?

וזה בכל התחומים, מה שאדם צריך לדעת שהשראה זה יורד בסדר מסוים לפי הספירות, אולי אח"כ אנחנו נלמד בספר קצת על הספירות. באופן כללי הספירות, זה הצינורות דרכם השם יתברך מנהיג את העולם. למשל יש צורך שיהיה איזה דין מסוים, אדם מסוים מקבל איזה מכה לא עלינו ולא עליכם, אז מבחינת מידת הדין, צריכה לפעול, אז השם יתברך מחליט מי מקבל מכה מי לא מקבל מכה.

אבל עד שזה משתלשל ומגיע לעולם הזה ויוצא לידי פעולה יש סדר של ירידה של העניין, זה יורד דרך מידת הדין ואז האדם חוטף את המכה דרך מידת הדין, לפעמים זה דין קשה לפעמים זה דין ממותק, לפעמים זה ביטול דין תלוי מה הסיבה ומה התוצאה, אם כן אלה הספירות, עכשיו, כשאדם רוצה לדעת מה לעשות בדבר מסויים, הוא צריך להתקשר בעצם בתהליך שנקרא, חכמה, בינה ודעת, אם רוצים: כתר, חכמה, בינה ודעת, אלה הספירות של הג"ר.

ג"ר זה ג' ראשונות, זה בחינת הראש זה בחינת השכל, זה בחינת המוחין, זה מה שנותן את התוכן, שאר הספירות זה בחינת הנהגה של הגוף, של החומריות החלק של ההארה שמשפיעה, הארה מלמעלה לתוך החומר להאיר בתוך הכלי, להאיר בתוך החומר זה הג"ר - חכמה בינה ודעת.

אנחנו צריכים להבין את התהליך הזה של חכמה, בינה ודעת בשביל לדעת איך להיעזר בו על-מנת שנוכל לדעת במצב נתון מסוים לקבל את ההארה המתאימה ולדעת אם כן או לא, החכמה זה ניצוץ, ניצוץ ראשוני שמופיע הברקה כזאת, מחשבה כזו, ככה זה מופיע בתוך השכל זה ההשפעה, ההארה של החכמה אח"כ יש את הבינה - הבינה היא לוקחת את החכמה הזו ומפרקת אותה ומעמיקה אותה ומתעמקת בה והדעת זה הבחירה, זה כבר שאדם קיבל את החכמה קיבל את הבינה, ומחליט מה לעשות, ולכן אנחנו אומרים בתפילה, "חננו מאתך חכמה, בינה ודעת ברוך אתה השם חונן הדעת", כי אם היה לנו רק חכמה לא מספיק, היה לנו בינה גם לא טוב, אם יש חכמה ובינה גם לא מספיק צריך גם דעת והעיקר בשבילנו זה הדעת.

הדעת היא נותנת לנו דעת נכונה מה לעשות, זה עניין של קשר גם, כמו שכתוב ש"האדם ידע את חווה" "ידע" אומרים חז"ל מה זה ידע? לשון קשר, אז דרך זה שאנחנו מקבלים הארה מסוימת מהחכמה פירוט מהבינה אנחנו מגיעים בסופו של דבר לקשר ולתשובה הנכונה דרך הדעת, אסור לבן-אדם להתפלל לספירות צריך להתפלל רק לה' ית', אבל השם יתברך משפיע דרך הספירות, לכן גם אנחנו בתוך הגוף שלנו בתוך הנפש שלנו יש לנו את העניין הזה של חכמה בינה ודעת, לכן אנחנו צריכים להיות מחוברים עם המנגנון הזה, על מנת שנדע איך הדברים מתגלגלים אלינו, עכשיו, יש למשל בעיה לאדם, הבעיה הזאת שיש לאדם שהוא מתלבט בה, המטרה הפנימית של ההתלבטות הזו זה לברור, להגיע לברור מה טוב? מה לא טוב? מה נכון? מה לא נכון? אולי החלק הזה של ההחלטה שלי היא נכונה?

למשל האדם הזה שיש לו חנות הוא לא יודע אם לחדש את החוזה, אז יכול להיות שהוא מגיע למסקנה שהוא ימשיך בחנות, ז"א שהוא ימשיך להיות עצמאי, שימשיך להיות בעל חנות, עדיין זה לא אומר שהוא צריך להמשיך דווקא באותה חנות, אולי הוא צריך לעבור למקום אחר?

זאת אומרת שיש לאדם התלבטות יש בזמן הזה של ההתלבטות מצבים שאדם צריך לברר אותם לבדוק מה נכון? מה לא נכון? אז אולי זה נכון שיהיה לו חנות אבל לא נכון שתהיה החנות הספציפית הזו, זה נקרא בירור החלק הזה של הבירור זה החלק של הבינה שמבררת

את הדברים, באופן כללי התהליכים כמו שאמרתי, באים לסירוגין - הארה וחושך, הארה וחושך, הארה וחושך, עד שאדם מצליח לשים את העין על הכוונת ולכוון בדיוק הוא עובר תהליכים, ואני אגיד לכם משהו, כמה שאדם רוצה לעשות את רצון השם, ללכת בדרך הנכונה כך יובילו אותו!

כמו שכתוב: "בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין אותו" אז אדם רוצה לעשות משהו טוב, למשל חנות, בשביל לפרנס את משפחתו, הוא לא רוצה לפתוח חנות בשביל להרוס לשני שיש לו כבר חנות, ההוא יש לו בוטיק, הוא ראה שיש כסף, גם הוא שם לו חנות לעשות לו רע, זה רק לא לפרנסה שלו אלא זה גם לקלקל לשני, זה מעשה רע, זה נקרא להשיג גבול, אבל אם אדם רוצה לשים בוטיק בגלל שהוא רוצה פרנסה הוא לא רוצה להזיק לאף-אחד, אז כבר כוונה טובה, אז אם אדם הולך בכוונה טובה, יש סיכוי שיוליכו אותו, כמובן שזה מאוד פשטני כי כוונה טובה, זה לא הגדרה מספיקה, הרי אדם לא עושה כל דבר שחור - לבן לפעמים זה מורכב, יש לו חלק מכוונה טובה, חלק מלא טובה, תלוי איזה חלק מתגבר ויש בזה עומק וזה כל פעם משתנה.

אם כן, כשאדם רוצה לדעת מה לעשות יש דברים מסוימים שבהתחלה נותנים לו את זה כמובן מאליו, כברור, הדבר הזה ברור, אני רוצה לעשות ככה, זה ברור לי, איך לעשות? ההרחבה של העניין, עד שנגיע לדעת הנכונה, שמה יש לי חושך זה כמו שכתוב על משה רבנו שהוא נכנס לתוך הערפל, איפה ששמה האלוקים, נכון נכנס לתוך הערפל, אז אדם שרוצה להגיע לקשר עם השם...

לתוך התגלות של הדברים שהוא צריך לעשות יש חלק שזה ברור לו וזה בהיר לו כאור היום יש דברים למשל אדם יודע למשל אני לא אהיה וטרינר, זה ברור לו אבל אולי רופא שיניים או יהיה רופא לב, שמה הוא לא יודע מה לבחור, אז לפעמים האדם נמצא בהתלבטות והוא לא יודע, אבל יש חלק שהוא כן יודע, עכשיו, יש עוד חלקים שהוא לא יודע אותם וזה מבחינת הערפל, אם אדם מתחזק באותו זמן באמונה ומבקש מהשם יתברך שיוליך אותו בדרך הנכונה, מבקש שיהיה לו חכמה, בינה ודעת להגיע לברור הנכון, מה נכון לעשות? ומה נכון לא לעשות? ובעדינות ובמתנינות ובדבקות מבקש מהשם, השם מתחיל להזרים לו את האינפורמציה לתוך הלב, לא במכה אחת, פתאום מאיר לו נקודה אחת, יפה, אה, אז קודם היה לו נקודה אחת ברורה וכל השאר היה ערפל.

עכשיו שהוא מבקש ומתפלל ורוצה לעשות משהו נכון ומתאמץ, גם בתפילה וגם בכוונה וגם בכל ההתבוננות שלו, פתאום נהיה עוד נקודה שמתעוררת, עכשיו הנקודה הזו כבר ברורה לו אבל יש עוד כמה נקודות שלא ברורים לו, עוד לא ידוע לו, אז הוא ימשיך עוד פעם, עם אותה כוונה עם אותו רצון, עם אותם הכלים ואז יהיה עוד פעם התעוררות של עוד איזה נקודה, יכול להיות שאישית לא תהיה לו עוד הארה ויכול להיות שהוא ייזכר באיזה בן-אדם שיכול לעזור לו אולי איזה חבר שמבין בעניין הזה, אולי איזה שכן שיודע, פתאום יבוא לו ככה ואז האדם ילך ושאל את השני ויכול להיות שאז תהיה לו תמונה שלמה, כשיברר עם השני, למה לפעמים זה בא מבן-אדם אחר, כי לפעמים הברור הוא משותף, צריך לעשות דווקא ברור עם האיש הזה, אתה קשור באותו עניין עם האיש המסוים, הוא צריך להאיר לך או שהוא בעל ניסיון או שהוא בעל מקצוע או שהוא עבד על העניין הזה וכבר האירו לו את העניין ואז אתה יודע יש הרבה שאלות שהאדם מתלבט, למשל יש לי פה שני דפים של פרסום אחד זה שיעורים אחד ליעוץ. נשאלת השאלה האם לשים את שני הדפים בתיבת דואר אחד, או כל אחד בתיבה אחרת.

יש בזה הרבה מה לחשוש, זה נראה משהו פשוט, אני משוכנע, אני לא יודע אבל אני משוכנע שאם אני אלך לאיש פרסומת שהוא למד פרסום ולמד שיווק והוא יודע והוא קרא מכתבים

והוא יודע איך הדברים האלה מתנהלים, בקלות, אם הוא עסק בנושא הוא ייתן את התשובה, זה כבר יצא מוכן, אם אני צריך להגיע לזה, צריך לעבור הרבה תהליכים של מחשבה והתלבטות ועניינים ובירורים עד שאני אגיע זה יקח זמן, יכול להיות שבהתחלה יהיה לי איזה שהיא תשובה, אח"כ השם יזכיר לי שהבחור ההוא יש לו ניסיון ואולי אני אשאל אותו, אולי בעל חכמה בעניין הזה, יאיר לי. לפעמים אדם אין לו את מי לשאול וזה דברים קשים או דברים אישיים, הוא לא מכיר, אז לכן צריך לפתח בכל זאת. היום פגשתי באיזה מקום איזה בן-אדם שהציעו לו לקנות קרקע באיזה מקום, הוא צריך שתיים עשרה אלף דולר, יש לך בשבילי? הקיצר, הוא אין לו כסף, מי יש לו היום שתיים עשרה אלף דולר? הלך לאימא שלו, אימא שלו שעבדה מאוד קשה אבל מהדור ההוא שידעה לשמור על הכסף, וכנראה חסכה יש לה חסכונות, אז הוא הלך והאימא אמרה לו לא.

אני לא נותנת לך ויש לה, אולי יש לה מאה אלף דולר, אז בשבילה מה זה שתיים עשרה אלף דולר? זה לא מי יודע מה. אז הוא אומר לי תראה מה לעשות? ללכת לקנות את השטח הזה? כן, לא? אז הוא אמר לי תראה יש לי סימן שאני צריך לקנות את השטח, אמרתי לו מה הסימן? הוא אומר, זה שאימא שלי מתנגדת, אמרתי לו איך זה? כי כל פעם שאימא שלי אומרת לא. אז זה יוצא טוב.

אז זו כמובן לא דרך הקדושה אבל הנה הבן-אדם יש לו את הסימנים שלו, הדמיוניים, זו דרך דמיונית, כן, במקרה הזה הוא באמת לא היה צריך לקנות את השטח, היה מסתבך, כי יש שמה ברור משפטי והוא לא ידע, אז הנה היה שומע בקול האימא היה ניצל, אם הוא לא שומע בקול האימא היה מסתבך.

אבל האדם צריך לאט לאט להגיע בכל זאת כמה שאדם יותר מתפלל מעומק ליבו בזמן שהוא לא יודע מה לעשות ומכין את הכלים שלו להתחיל לראות בנפשו בהתבוננות מה ההארות שהשם שולח לו? הוא יוכל במשך הזמן להתחיל לזהות אם לא את כל הנקודות בבת אחת ויהיה לו ברור מה לעשות, לפחות נקודה אחת, נקודה אחת השם יתן לו, ובנקודה הזו הוא יתרכז עוד פעם ויתפלל עליה, יתאסף לו עוד נקודה, אני אגיד לכם לפעמים אדם רוצה לעשות משהו וחושב בכיוון מסוים וסותמים לו את המחשבה בכלל בכיוון הזה ואם אדם מתחיל להתבטל, זה בחינת ביטול מבטל את האגו שלו, כבר מתפלל לשם שיעזור לו, פתאום מראים לו דרך אחרת ואז הוא אומר ואי אם הייתי הולך לפי הכיוון הטבעי שחשבתי ללכת הייתי נכנס לאבדון ח"ו והנה עכשיו נפתח איזה פתח שבכלל לא חלמתי ואז האדם יכול לראות את התהליכים, בעצם כשהוא מתחיל לבקש את התשובות זה שמגלים לו זה רחמי שמים, זה שמסתירים לו זה גם רחמי שמים, לפעמים בכוונה מסתירים לו בכדי שיתפלל עוד קצת ויפתח לו משהו אחר ואם ישר הכל היה מתגלה לו, היה הולך לאיבוד, היה הולך לכיוון לא טוב, היה טועה, לכך מה שאני מסביר זה קצת קשה להסביר כי זה תהליכים מופשטים שבתוך הנפש שקשורים להשגחה, אבל ככה הדבר פועל, יש גילוי, יש הסתר אם מתעקשים על ההסתר נוסף עוד גילוי וכך לאט לאט האדם יכול לקבל את התמונה השלמה ורק אח"כ בסוף להחליט, אם כן זה הבחינה של חכמה, בינה ודעת שהאדם צריך לעבור על מנת להכניס אור בתוך הנקודה הזו שהוא מתלבט בה. עד כאן. יש שאלות? הערות? ויכוחים? משהו? הכל מובן? זה קשה מידי מה שאני מסביר? זה בשפה נורמלית פחות או יותר? ברוך השם.

תלמיד: הניצוץ, החכמה שמבחינת הניצוץ זה רק מבחינת מצוות התורה?
כ"ק האדמו"ר: התהליך הזה קיים בכל העניינים של העולם כתוב "בכל דרכך דעהו" זה קיים בכל העניינים, אלא מה? יכול להיות שעוסקים בענייני קודש הדברים יותר ברורים

יותר נהירים יותר שמורים ושהאדם מנסה להשתמש בדברים האלה בענייני הטבע בענייני החול, היצר שמה אורב ומטה את התהליכים, יכול להיות, אבל אם האדם עובד על עצמו קשה ומתפלל אפילו אם הוא לא צדיק אפילו אם הוא לא מושלם, אבל הוא רוצה לעשות את הדבר הנכון, רוצה להצליח, רוצה לעשות משהו טוב, זה הרצון הטוב הזה, זה בחינת כתר, הרצון הטוב שיש בלב האדם של יהודי,

זה בא מהכתר, זה הדבר שמעל לחכמה, בינה ודעת, לכן אם אדם מתחבר עם הרצון הפנימי לעשות דבר טוב, להתפרנס, לפרנס את ההורים, לא יודע לעשות מעשים טובים השם ישלח לו "בדרך שהאדם רוצה ללכת מוליכין אותו" מה ז"א, משלב לשלב במשך הזמן התהליכים האלה יכולים לעבור מאוד מהר, ואדם מתחיל לקבל כלים מאוד מדויקים איך לפעול השבוע התקשרה אלי אישה אחת שהייתה, לא יודע לפני כמה חודשים, היא באה להתייעץ על הילד שלה יש לה ילד חמוד, נמצא באיזה תלמוד תורה לא יודע מה, ועכשיו בעולם החרדי יש התעוררות של החינוך המיוחד והפסיכולוגיה וכל הדברים האלה, שאצלם לא היה קיים, זה מערכות שעד לפני חמש, עשר שנים לא היו קיימות, שמה כל אחד למד בחדר וזהו, מוצלח לא מוצלח, זה הסחורה, זה מה שיש, העבירו אותו עד שגמר את הלימודים וזהו הלך לשיבה, הלך לעבוד, אבל לא עשו אבחונים ומעקבים ועניינים, בשנים האחרונות התחילו, כל מיני אנשים, גם בעלי מקצוע, גם לא בעלי מקצוע, לחפש בכל זאת גם בעולם החרדי יש ילדים שצריכים עזרה, ליקויי למידה, פיגור קל, בעיות כאלה ואחרות, צריכים עזרה.

אז התחילו לפתח כל מיני מקומות שמאבחנים אותם וכל זה, אבל אתם יודעים כמו שלפעמים יש, שאין בכלל מסגרת ופתאום יש מסגרת, אני זוכר אני למדתי חינוך מיוחד אז בהתחלה יש נטייה כזו, אחרי שמתחילים ללמוד, כל ילד שאתה רואה מהמשפחה מהשכנים, אתה מתחיל להסתכל אולי הוא מפגר אולי חסר לו משהו? אולי הוא לא מתפתח? מה שלמדת אתה משליך ומנסה על אחרים. אז יש אולי מזה גם-כן משהו שמה שקודם לא היתה מודעות לנושא הזה ועכשיו שיש מודעות, אז מחפשים אצל כל אחד בנרות אולי הוא יש לו איזה בעיה.

התלבשו על הילד הזה, הוא לא ילד בעייתי הוא ילד שקט שהוא מתבייש, ביישן, והוא לא מדבר בכיתה, אז חשבו שהוא לא בסדר, הוא לא הולך הביתה ומספר להורים כל מה שלמד, אז ככה התלבשו עליו ורצו לשלוח אותו יש איזה שהוא מרכז של התפתחות שעושים שם בחינות ועושים שם כל מיני טסטים, אמרתי לה גברת אל תכניסי את הילד לבעיה, הם חייבו אותך?

היא אומרת לא, רק בטובות רק בכדאי, אמרתי לה, רק בטובות רק בכדאי תשאירי את הילד שיהיה נורמלי כמו כולם, להיכנס לחינוך המיוחד השם ישמור יש תמיד זמן, זה ילד קטנציק הוא יגדל עוד שנה עוד שנתיים, יראו שהוא לא יודע ממש, בסדר, ממילא בחינוך המיוחד לא יעשו פלאים, אם הוא באמת מסכן, מוגבל, יש מקרים שאפשר לעזור, זה עבודה של שנים, אומנם יש היום תיאוריות מדעיות שצריך לתפוס את הילד שהוא תינוק ולהתחיל לעזור לו שהוא תינוק, אני יודע מהניסיון הלא קטן שלי בחינוך המיוחד, לצערי, אני לא רואה שזה עושה מהפכות כל כך גדולות אולי זה קצת עוזר יותר מאשר אם לוקחים אותו יותר מאוחר, אבל הסיכון כדאי אמרתי בשביל מה להכניס לו תווית כבר מעכשיו, הרי אם כותבים עליו תיק אחד גמרנו זה ילווה אותו כל החיים.

לא יודע מה, היא הלכה היא לא שמעה בקולי, היא לקחה אותו לבדיקות ואז הלבישו עליו משהו, אני לא יודע מה כתבו עליו בתיק, אם הוא מוגבל, מה יש לו? מה אין לו? זה התחיל להתגלגל, יום שישי התקשרה בבכי, לא שמעתי בקולך ותראה מה שנהיה ונכנסתי בתוך

הברוך הזה, עכשיו רוצים לזרוק אותו ורק לחינוך מיוחד להכניס אותו, הילד הוא לא ילד של חינוך מיוחד, אבל איזה פסיכולוג קבע ועוד איזה מישהו אמר, היו דברים מעולם, בלי להכיר את הילד לעומק, רק עפ"י איזה טסט או משהו שהוא שהיה שמה הבעיה זה המשפחה, המשפחה קצת עם בעיות, אז אולי בשביל זה הם התרשמו שכבר משהו פה נורא ואיום, אבל לא נורא ואיום בכלל. אם-כן קורה, קורה שבן-אדם הולך ועושה דבר כזה ואח"כ יש את התגובות וזה כבר מאוחר, לכן צריך הרבה זהירות בהחלטות. טוב, אנחנו עכשיו נלמד מהספר הנה הוא אומר ככה הרמח"ל, זה מהספר "קל"ח פיתחי חכמה", בנושא הספירות:

"פעולות המאציל יתברך שמו, מה שהוא פועל בסוד הספירות לפי החוק שרצה בהם, הם ניתלים אלה באלה יוצאים בהמשך, אלה מאלה, ומתעלמים העניינים אלה בתוך אלה, דהיינו שכוח אחד הוא הפועל בהעלם, ונראה בגלוי כוח אחר פועל, והוא פועל באמת רק לפי כוח הנעלם בו. ולכן נראו כל הדמיונות האלה בספירות, דהיינו שיהיו אורות מתלבשים בתוך אורות, או יוצאים אורות מאורות. והכל בסדר ראיית הנשמה, שמבינה הדברים ההם ברוחניות, כראית העין את הנושאים שלו."

השם יתברך רצה לברוא את העולם, מה מטרת בריאת העולם? מישהו יודע? להטיב. להטיב למי? למה? בשביל מה צריך להיטיב לנבראים? בשביל מה צריך? מישהו יודע שמה? בשביל מה צריך כל זה? בשביל מה צריך בכלל כל הסיפור הזה של העולם הזה להטיב לנבראים? בשביל מה הוא צריך השם יתברך?

אז קודם כל השם יתברך לא צריך, אין לו שום צורך, הוא לא צריך הוא קבע, קודם כל ראשון על השם יתברך אנחנו לא יודעים שום דבר, אין לנו מושג ולא יהיה לנו מושג, מה שאנחנו יודעים איך הוא מתגלה לנו איך הוא מנהל את העולם ומה הוא רוצה מאתנו, ובזה עוסקת הקבלה, השם יתברך ברא את העולם כי רצה להטיב לנבראים. למה רצה להטיב? הוא חקק חוק שמחוק הטוב להטיב. הוא חקק את החוק הזה.

הוא ברא את החוק הזה, לפני שהוא ברא אותו הוא לא היה קיים, ברא את החוק שמחוק הטוב להטיב, רצה לא היה בורא את החוק הזה, ככה הוא רצה, הוא לא צריך, אין לו צורך שום דבר, ככה הוא החליט ברגע שהוא ברא את החוק הראשוני הזה, שמחוק הטוב להטיב, אז צריך שיהיו אנשים להטיב להם, הטבה גמורה זה הטבה שאדם משיג, מקבל את ההטבה כתוצאה של העבודה לא מתנת חינם. נכון? אם אתה לא עושה שום דבר ונותן לך צדקה אתה מתבייש, אבל אם אתה עובד אצלי ומגיע לך משכורת ואני לא אתן לך אוי ואבוי יהיה, אתה לא תתבייש להגיד לי למה אין משכורת?

לכן, השם יתברך רצה שהאדם יהנה הנאה גמורה, ואין הנאה גמורה אלא הנאה שהושגה ע"י מאמץ, שהאדם מתאמץ הוא עשה את הכלים הנכונים לעניין, ולכן ברא את העולם, עכשיו, לפני שהוא ברא את העולם? לא היה עניין של הגבלה של כלים וכלום, רק שהוא החליט לברוא את העולמות, הוא החליט לברוא כלים, אנחנו כלים, הכלים האלה מקבלים אורות, מתי שהאור גדול יש הנאה גדולה לכלי, מתי שהאור קטן, הנאה קטנה, בסדר? אנחנו גם כלים כאן, וגם כאן מקבלים הארות ז"א בעולם הזה וגם לעתיד לבוא אנחנו נהיה כלים מתוקנים ונקבל שפע והארה אין סופית, זה השכר שתמיד מדברים לעולם הבא שיש שכר לצדיקים כמו שכתוב "צדיקים יושבים עטרותיהם על ראשיהם ונהנים מזיו השכינה" נהנים מגילוי השם יתברך, מזה נהנים, כמו שהגוף שלנו נהנה מאוכל נהנה מדברים אחרים אז לעתיד לבוא הנשמה נהנית מגילוי פני השם זה הנאה גדולה, והנה כשאדם מתפתח קצת באופן רוחני וזוכה לראות כל מיני גילויים, גם שה' אולי מתגלה לו בתור נבואה או ברוח הקודש או בחלום או ה' מגלה לו נס בתוך הטבע שהוא רואה פתאום את יד השם, אז האדם

נהנה מזה מההרגשה הזו שראה כמו שאומרים "יש אלוקים" ראה משהו תכלס' ראה איזה הוכחה.

כמו האנשים האלה עם הטילים שהיו בתוך מלחמה, התרסק להם הבית והם יצאו בסדר, אז הם הרגישו משהו חזק, הם לא הרגישו פחד על זה שנהרס הבית הם הרגישו שפה היה יד ה', בנס, בנס, לא מבינים אחרת, הנה, חמי סיפר לי, אני לא יודע אם סיפרתי לכם על זה: שבפולין שהוא היה נער היתה אישה אחת שהיתה גרה אצל אחותה, אחותה היתה נשואה ולא הסתדרו טוב, היו שמה, האחות לא התנהגה יפה לאחות הרווקה, יום אחד האחות הרווקה נפטרה, האנשים האלו חיו בחצר של חמי, עליו השלום,

הוא אמר שהוא היה בגיל 17 פתאום שמע צעקות מהשכנה הזו, זו שנשאר בחיים עם הבית, תראו את הצרות שלי, תראו את הצרות שלי, היא הביאה קערה של מים, היא אמרה הנה המים שהבאתי מהבאר, היתה להם באר משותפת, הסתכלו, תראו, תראו, הוא אומר לאט לאט המים התחילו להיות ורידים, ורידים, הפך להיות דם, כמו במכת מצרים, מה זה? הלכו הם הביאו, כל אלה ממשפחתה של אותה אישה במשפחה שהוציאו מהבאר הזה מים, היה הופך להיות דם וזה שלא ממשפחתה של אותה אישה היה מוציא את המים לא הופך להיות דם, ככה זה המכה, הלכו לאיזה צדיק, אמר להם תלכו לבקש סליחה מהאחות, לקחו מנין הלכו לבית קברות ביקשו ממנה סליחה, נגמר הסיפור, נגמר הסיפור הזה של העניין.

אז הנה אדם שרואה נס, זה נס, זה נס שמעל הטבע, בתוך הטבע, שרואים נס, שינוי של דרכי עולם, אז זה ודאי משאיר בתוך הנפש של האדם גם זעזוע, אבל גם הנאה, יש בזה הנאה, בהשגה יש הנאה, למשל בזכות הנס הזה הוא החזיק את האמונה שלו, הוא עבר הרבה צרות, לא עלינו המשפחה שלו הלכה בשואה, והוא היה בצבא הבריטי ונלחם בכל מקום וראה אנשים נופלים לידו וכל הצרות שיש והבן-אדם החזיק באמונתו. למה? כי ראה, היה לו גילוי, הגילוי לא רק נותן חוזק ואמונה גם נותן, עונג.

אם כן, נחזור לענייננו, השם יתברך לפני שברא את העולם, לפני שחשב לברוא את העולם, הוא לא היה צריך לא הנהגות ולא שום דבר, למה היה הוא לבדו, ברגע שהחליט לברוא את העולם, יש סדרים, יש דרכים, כמו בכל עניין, להבדיל בין-אדם למשל עכשיו, אין לו שום עסק, אין לו עסק - אין לו עסק. פתאום מחליט עסק לעשות להקים חברה, צריך להקים מנגנון, צריך להקים דברים, צריך לחשוב, צריך לבצע, צריך, צריך, צריך, עד שהוא לא החליט, כלום, לא היה לו שום הטרדות ושום מחשבות בעניין, ברגע שהשם יתברך החליט לברוא את העולמות, על-מנת להטיב לנבראיו, היה צריך מנגנוני ניהול של העולם, איך העולם הזה יתנהל וזה עניין של הספירות וזה מה שהוא אומר פה:

אם הוא היה נשגב לבדו הוא לא היה צריך את הספירות הוא לא היה צריך לעשות שום דבר, ברגע שהוא בורא לו בני-אדם שהוא רוצה להטיב להם אז יש לו דרך הנהגה איך הוא מנהיג אותם וזה דרך הספירות - השם יתברך לא ברא את העולמות ולא מנהיג אותם לפי כל כוח יכולתו, בכלל לא, הנה למשל אומרים איפה היה בשואה, איפה היה פה? איפה פה? נכון? כל התלונות שיש לאנשים. זה היית יכול להתלונן על ה', מי האדם שיכול להתלונן, אבל נניח היית חלילה יכול להתלונן לקב"ה אם היית טוען, אם ה' היה טוען שהוא מנהיג את העולם לפי כל כוח יכולתו, אבל הוא טוען פה בקבלה הוא טוען בדיוק הפוך, שהשם יתברך ברא את העולם בצמצום, בצמצום כל יכולתו ובכלל לא לפי חוק שלמותו והוא לא מנהיג אותו לפי חוק השלמות אלא בחיסרון לכתחילה הוא מכוון, אז מה אתה מצפה אז מה אתה מתלונן? אם בעל העסק, הוא אומר לך שהעסק הזה הוא בכוונה עשה אותו לא מוצלח, אז אתה אל תגיד למה הוא לא מוצלח? איפה אתה? למה זה לא מוצלח? ברור שלהי

ית' יש יכולת אין סופית, אבל לצורך העבודה שלנו הוא ברא עולם חסר, העולם חסר על-מנת שאנחנו נשלים אותו במעשינו.

הוא חקק חוק שהטוב, הגילוי, החסד, השפע, כל טוב שירד מהשמיים, הברכה, תלוי במעשים שלנו, במשך הזמן הזה שנקרא זמן התיקון, זמן שאנחנו צריכים פה לעבוד, כל מה שירד מהשמיים זה תלוי בנו, אז אם אנחנו עושים מה שצריך, יורד שופע, אין מלחמות, אין מחלות אין בעיות, אנחנו מתנהגים כמו ילדים שובבים, אז יש סתימה במערכת והשפע לא יורד ויש דינים ויש את המלחמה עם העיראקי ויש כל מיני צרות, לכן אין לנו במשך ששת אלפים שנה האלה של התיקון לבוא בטרוניה כי אנחנו נותנים כוח לפמליה של מעלה, ככה כתוב "שעם ישראל נותן כוח לפמליה של מעלה" אז אם עם ישראל במקום לעשות את המעשים הרוחניים שצריך לעשות, גם מעשים וגם דברים רוחניים והם לא מעטים, אם אנחנו עוסקים בשטויות, מה אנחנו רוצים שירד שפע גדול מלמעלה? לא ירד.

המערכת קבועה מראש, זה מה שאומר פה, עכשיו, אם-כן הוא לא ברא את העולם במכה אחת ובשלמות אלא בהדרגה ובחסרון, ברור שאם הוא רצה היה יכול לברוא עולם שלם ומושלם אבל אז היתה קיימת הבעיה של בושת פנים שאנחנו היינו יכולים לקבל את השפע בלי זכות בלי עבודה ולכן היינו מתביישים לקבל את השפע לכן בעצם זה היה יכול להיות חסרון נצחי, כי העולם הזה הוא זמני, העולם הבא הוא עולם נצחי, אז אם שמה היינו באים לקבל את השפע בלי עבודה, אז היה פגם בעונג שלנו, פגם בעונג הזה, פגם נצחי, לא פגם זמני כמו שיש פה, אלא נצחי, לכן הוא פעל כך, בקטע הזה יש שאלות? איזה שאלה. אני חושב זה מה שהיה אנחנו רצינו את זה, אנחנו רצינו לבוא לעולם הזה, כדי שיהיה לנו תפקיד רצינו להיות גם נותנים, רצינו להידמות לשם.

כן. זה כתוב בחז"ל שהשם יתברך התייעץ עם נשמות הצדיקים האם לברוא את העולם או לא. הוא התייעץ איתם, אנחנו הלכנו ואמרנו לברוא ולכן יש הסכמה שאנחנו מוכנים לעבור מה שנעבור כי אנחנו מעוניינים. להיות שותפים בתיקון של העולם. יש שאלות בנושא הזה עד כאן אם לא אני ממשיך? זה מובן פחות או יותר? או זה קשה מידי? מובן. מה אתה אומר? ברוך השם. טוב.

יש מחשבה עליונה, המחשבה העליונה הזו באה מהשם יתברך שהשם יתברך חשב לברוא נבראים להטיב להם, עכשיו, זה לא רק מחשבה מופשטת, אלא כמו שאמרנו צריך מנגנון צריך להוציא את זה לפועל צריך להנהיג את העניין, וצריך כוחות שונים צריך מצד אחד כוח החסד צד שני כוח הדין, וכוח הרחמים, נכון? צריך כל מיני דברים. אז הכוחות של המחשבה העליונה, זה הספירות. הנה אנחנו מדברים על חסד גבורה ותפארת, חסד - זה אברהם אבינו, אברהם אבינו היה יותר טוב מאברהם אבינו? הרי הוא היה כולו טוב, הוא היה מוכן להשפיע על כל העולם, הוא התפלל גם על רשעים, סדום ועמורה, רצה להציל אותם, רצה לתקן אותם, זה בחינת החסד.

הוא היה למשל, ביום השלישי אחרי שעשו לו את הברית מילה היה אדם זקן, ובכל זאת הוא לא יכל לסבול שאין לו אורחים, הוא רצה לרוץ, להביא אורחים, זה בחינת ההשפעה זה בחינת החסד, מה עשה ה'? הוציא חמה מנרתיקה, חימם את העולם שהוא לא יוכל לצאת.

מה עשה אברהם אבינו? שלח את העבד את אליעזר שילך להביא אורחים בכל זאת, ז"א הרצון להשפיע שלו היה כל-כך חזק כל כך מסור בעוצמה כזו, זה היה בבחינת אברהם אבינו ובכל זאת יצא ממנו מישהו לא מתוקן, יצחק היה מתוקן, ומי יצא השני? ישמעאל, ישמעאל היה פרא אדם, הנה אנחנו עד היום סובלים מישמעאל, לא מתוקן ז"א הנה היה חסד היתה השפעה הכל טוב ויפה אבל לא היתה מידת הדין, לא היה גבול לחסד לא היה

כיוון לחדש יצא הרע, אדם יגיד טוב, יש לי כסף אני נותן לכולם, אז אני נותן לגנבים ואני נותן למסוממים האם זה טוב? אומרים נתינה זה טוב? האם זה טוב בלי גבול? לא. אם אתה עם הנתינה שלך מחזק את הרע? תיתן לעיראקי תתן לו כסף שהוא יבנה עם זה פצצת אטום, שיעשה חורבן זה טוב? זה ברור שזה לא טוב.

לכן הנתינה צריכה להיות מוגבלת לכן בהתחלה אומנם יצאה נתינה חזקה של אברהם אבינו מבחינת החדש, אבל ממנו ישר בא יצחק, יצחק אבינו זה בחינת הגבורה, הוא בחינת הגבורה, הצמצום והדין רגע אחד, לא ניתן לכל אחד, ולא נשפיע בלי גבול זה הבחינה של יצחק אבל אם אנחנו גם נתחיל להיות רק כאלה שלא נשפיע רק למי שראוי למי ניתן? יש מישהו ראוי? כתוב שהשם יתברך רצה לברוא את העולם לכתחילה במידת הדין ראה שהעולם לא יכול להתקיים במידת הדין, אז שיתף עמו מידת הרחמים!

זאת אומרת, אם אנחנו נהיה רק קפדנים, רק קשים, רק צדק ואוי ואבוי אם מי שלא יהיה בסדר אנחנו מכסחים אותו אנחנו לא נוכל להתקיים ואף אחד לא יוכל לסבול אותנו גם-כן, העולם לא יוכל להתקיים רק במידת הדין יש בזה משהו קדוש וטוב ואמיתי במידת הדין אבל לבד, לא מספיק, לכן עם יעקב אבינו יצא הצדיק זה יעקב, ויצא רשע מי זה? עשיו הרשע, שהוא עשה כל מיני דברים קשים גם ממנו אנחנו סובלים עד היום.

מי יצא מיצחק? יצא בחינת תפארת - יעקב זה בחינת הרחמים זה בחינת האמת זה הקו האמצעי המכריע בין ימין ובין שמאל בין חסד לבין דין, זה בחינת הרחמים זה יעקב אבינו משמה יוצא עם ישראל, אז מה אני רוצה לומר שצריך את שלושת הקווים כדי לקיים את העולם וכשהדברים לא הולכים עפ"י שלושת הקווים העולם היה נחרב, לכן השלוב המתאים בהנהגה ע"י הספירות שהן צינורות השפעה להוציא הנהגות החדש הדין והרחמים לפי רצון ה' ית'.

לא תתלונן שיש מידת הדין, אוי ואבוי אם לא היה מידת הדין, העולם היה נחרב, לא תתלונן למה יש את החדש, צריך גם את החדש וצריך גם את מידת הרחמים, שלושת הקווים, כדי לקיים את העולם לכיוון של תיקון תראו, אדם אומר, טוב, לא הולך לי אני אתפלל לה' שיעזור. נכון דבר טוב מאוד, אתה יכול להתפלל אתה חייב להתפלל, אבל אתה צריך לעשות גם השתדלות, למשל אדם רוצה אישה או בחור, רוצה שידוך, רוצה להתחתן, ישב בבית, לא יפגוש אף-אחד, הבן-זוג לא יפול לו מהשמיים לתוך הסלון, כמה שיתפלל, הוא יכול להתפלל הרבה, תכליס הוא צריך לעשות משהו, או ללכת לחברים שיכירו לו אולי שידוך, או לשדכן, או כל איך שנוהג עם הדרכים שהוא חונך, אבל צריך לעשות איזה שהיא השתדלות אחרת, זה לא יפול מהשמים.

לכן, יש הנהגה שהיא קבועה מראש שבמקרה שחסר לך משהו תתפלל, אבל גם תעשה השתדלות אם אתה לא מתפלל, לא טוב. אם אתה לא עושה השתדלות? לא טוב. צריך להתפלל ולעשות השתדלות וגם ההתאמה בין התפילה והאמונה לבין ההשתדלות, זה צריך להיות מותאם לדרגה של כל אחד ואחד, אצל אחד מספיק לו השתדלות קטנה, מישהו אחר השתדלות גדולה, תלוי בצדיקות שלו,

תלוי הזיכוך שלו, אבל כל הדברים האלה, הכל קבוע כבר מראש, לא שהתוצאות עכשיו קבועות מראש הכוונה הדרכים בהם האדם יכול להשיג בעולם מונהג, זה מערכת אי אפשר להתעלם ממנה, יש את הספירות יש את הדין יש את כל מערכת ההנהגה שה' מנהיג את העולם ומזרים דרך הספירות המתאימות את ההשפעה המתאימה.

העוסקים בקבלה זוכים לדברים הרבה

מה המעלה שיש בללמוד את הקבלה.

יש מזון לגוף, וזה אנחנו מומחים להשיג לנו מזון לגוף טעים ומגוון, וצריך גם מזון לנפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. כל החלקים הרוחניים שיש בתוך האדם צריכים מזון. אם הם לא מקבלים את המזון, הרי כמו שהגוף לא מקבל את מה שהוא צריך לקבל הוא סובל, והוא חולה והוא בחיסרון, יכול להגיע גם למוות.

ככה הנפש, הנשמה. נפש- רוח- נשמה- חיה- יחידה, שאם לא מקבלים את המזון הרוחני שלהם הם גם כן נמצאים במחלה, נמצאים בחיסרון ויכולים להגיע גם כן למצב של הסתלקות.

הלוואי והיינו אנחנו בעולם הזה משקיעים עשירית, אלפית במזון הרוחני, שהנשמה שלנו צריכה ממה שאנחנו משקיעים בשביל הגוף שלנו, החשוב מאוד, אבל הזמני מאוד.

גם כן כל אדם הולך לומד מקצוע, עובד, מתעסק, מתאמץ, על מנת שיהיו לו הצרכים הפיזיים שלו. ולצרכים הרוחניים שלו כמעט אינו מוכן לטרוח, אם בכלל הוא יודע שיש לו צרכים רוחניים. יש הרבה שלא יודעים. הרבה אנשים חושבים שהחיים זה החיים של הגוף.

לאכול, לישון, ליהנות, להרגיש מבסוטים. אפילו אפשר לומר שרוב העם כזה עדיין. תארו לכם איזה מצב זה שאדם רק הולך אחר הצרכים שלו. בשביל זה הוא חי. היהדות אומרת שטוב שיש צרכים לאדם, אבל צריך לרוץ אחרי הצרכים שלו, בתנאי שהגוף הוא כלי כדי שתשכון בו הנשמה. שיהיה תיקון, הארה מהנשמה לגוף, אבל אם אנחנו נעסוק רק בתיקון הכלי החיצוני שלנו, שזה הגוף והמלבושים שלנו שזה הלבוש- החלק החיצוני עוד יותר, אנחנו מתעסקים פה בכל מיני שטויות שאין בהם תועלת נצחית, יש בהם תועלת מעשית ריגועית.

מצד שני - אם אנחנו נעסוק רק בתיקון הנשמה, ולא נידאג לחלק החומרי, אנחנו לא עושים את רצון ה' "אם אין קמח אין תורה". "אין קמח", זה שתי הבחינות, "אם אין קמח אין תורה", אם אין את ההתעסקות הגשמית החומרית והמעשית, אז התורה נשארת רק בגדר משהו מקיף, משהו מופשט והרי מטרת בריאת העולמות הוא שהתאוה לו יתברך, ה' יתברך, רצה שתהיה לו דירה בתחתונים.

זאת אומרת בעולם הזה הגשמי, אז אם אדם יעסוק רק ברוחניות ולא בעניינים הגשמיים, הוא ילך נגד מטרת הבריאה. כן, צריך את שני הדברים. אדם מורכב משני חלקים צריך מזון מתאים לכל חלק. טוב, אז אתה אומר: בסדר אם אנחנו לומדים הלכות, תנ"ך. דברים מהסוג הזה, גמרא, אנחנו בסדר גמור, עוסקים ברוחניות. אומר הרמח"ל: זה לא מספיק. אפילו אם האדם יעסוק יום ולילה בפשט של התורה, הוא עוסק ברוחניות כי זה תורת ה', אבל מצד שני זה רק החלק החיצוני של התורה.

זה כאילו גשמי לעומת התורה הפנימית שזה הקבלה. והרי כמו שאדם מעורר פה למטה ככה מעוררים עליו מלמעלה. אז אם אדם לומד פה רק את החלק של הפשט שזה חיצוניות התורה אז הוא מקבל מלמעלה שפע חיצוני. הוא חי בחיצוניות. לכן אתם רואים לפעמים אדם שהוא מקובל שהוא גאון בתורה, והוא לא מקובל.

יש הבדל גדול בין אחד לשני, המקובל יש בו אור, יש בו דברים אחרים, והאדם השני הוא אדם במציאות, אדם מעשי, אדם חכם, אדם צדיק. אבל, יש הבדל באור ששוכן בו, בין זה לבין זה יש הבדל.

הנה, אומר הרמח"ל, כי ברור שבלי לדעת את ההלכה, בלי לדעת את הגמרא אדם יכול לעשות שטויות, יכול לעבור עבירות, יכול לעשות דברים לא טובים, אז הוא חייב לדעת ע"י

לימוד הזה של חיצוניות התורה. הרי זה לא שפע פנימי זה שפע חיצוני לאדם ולעולם כשאדם לומד את ההלכה זה מכוון לתיקון הגוף. מה זה הלכה? לשון ללכת - איך ללכת, מה מותר, מה אסור, מה כשר, מה פסול. אבל, כשאדם לומד קבלה, הוא מתקן את נשמתו. זה חכמת האמת שמתקנת את הנשמה. אם אדם לא לומד את החלק הפנימי שבתורה, יכול להיות שהוא מתקן את הגוף שלו, את החלק החיצוני, את המעשים, אבל לא מתקן את נשמתו.

הוא לא מתקן את נשמת העולם, לעולם יש נשמה פנימית. לכן בדור שלומדים בעיקר פשט, אנשים האוחזים בתורה הם בחיצוניות. אם יש בדור מסוים שבו רוב האנשים לומדים את הפשט שבתורה, הלכה, גמרא, וכול זה. זה בהכרח שהם יחיו באופן חיצוני. אם הם לא לומדים את הקבלה הם הופכים להיות רובוטים שמקיימים הלכות ועניינים אבל הם חיים בחיצוניות ויכול להיות שימשכו לחומר, לכסף, לכל מיני דברים ולא יעסקו באופן אמיתי ולא יהיה להם תיקון פנימי של המידות ושל הנשמה.

אם הדור עוסק בפנימיות התורה בלי לעסוק בהלכה הוא מתקן את הנשמה בלי לתקן את גוף. זה גם פגם. צריך לעסוק בכל הפרד"ס - פשט רמז דרש סוד. אם אנחנו עוסקים רק בקבלה ולא לומדים את ההלכה, אז מתקנים רק את הנשמה, ואת הגוף לא. זה גם לא בסדר, צריך גם הלכה בשביל לתקן את הגוף.

תלמיד: קיים מושג כזה שמתקנים את הנשמה ולא את הגוף?

כ"ק האדמו"ר: כן, נשמה בלי גוף. יש לך למשל אנשים שלא שומרים תורה ומצוות ולומדים קבלה בתור תחביב באוניברסיטה או באיזה מקומות כאלה ואחרים... אם הם לומדים שטויות ולא נכון, זה לא מתקן, זה הורס. אבל, אם נניח היו לומדים נכון ולא מצרפים לזה את קיום המצוות אז קורה שמתקנים את החלק הפנימי ולא את החלק החיצוני, אז חסר הגוף. החלק החיצוני זה הגוף, הגוף הפיזי והמעשים. ובסוף כשאדם לא מקיים את ההלכה זה פוגם בנשמה. כביכול, במה שהוא לומד הוא מושך אור, אבל האור הזה אין לו איפה להיכנס. כי אין לו כלים של הלכה ושל פשט.

אם אדם לא שומר הלכות כמו שצריך אז בסוף הוא גם כן הורס. כי כל המבחן זה הלכה. קיום הלכה זה העולם הזה ע"י קיום ההלכה. זה הסוד למה הרבה אנשים למשל הולכים לשמוע הרצאות, הולכים ללמוד תורה ולא מעניין אותם הלכה ולא מעניין אותם גמרא ולא תנ"ך. זה לא מעניין אותם.

הבן אדם נירדם, כי זה לא מתקן את הנשמה, זה לא מדבר אל נשמתו. זה מדבר אל החיצוניות, הוא לא מקבל את השפע הפנימי. ובקבלה הוא מקבל את השפע הפנימי, אז הוא מרגיש טוב. הדברים האלה בטח אתם מרגישים אותם, אבל עכשיו אתם יודעים שזה גם כן כתוב. זה חשוב. זה בתנאי שהוא מקיים גם את ההלכה.

"אך מי שאינו מתעסק אלא בפשט התורה, אפילו נשמתו אין מגיע לה שפע אלא מן החיצוניות, שפע שראוי לגוף. ונמצאת נשמתו חסרה ברכה. הרי זאת אחת מן המעלות של מתעסקים בחוכמת האמת והיא מעלה נפשית קבועה להם". מעלה נפשית קבועה למי שמתעסק בקבלה באופן קבוע. יוצא שמי שרוצה רפואה לנשמתו יעסוק בפנימיות התורה. הלאה אנחנו נסביר קצת עוד פעם: האדם זה כלי. לכלי יש יכולת לקבל אור. אם אדם הולך בדרכי ה', הוא יכול לזכות להשראת השכינה בתוך נפשו.

מי זכה לזה? אברהם, יצחק, יעקב, דויד המלך, משה רבנו, זכו להשראת השכינה בתוך נפשם. יש, זאת אומרת, אפשרות באדם שעל ידי תיקון מעשיו מחשבותיו, רצונותיו, דיבוריו וכל ענייניו וקידוש עצמו, יהיה כלי זך לקבל גילוי של ה' יתברך בתוך נפשו ה' יתגלה לו וזה מה שהוא אומר כאן.

וכמה אנשים יודעים את זה? לא הרבה אנשים. חושבים שאדם נולד, אוכל יושן מטייל נהנה סובל אבל לא יודעים שיש ביכולת האדם מחובתו של האדם לזכך מעשיו על מנת להיות כלי ראוי להשראת השכינה. ולא רק להשראת השכינה אלא "חננו מאיתך חכמה בינה ודעת" אדם יכול לזכות לחכמה עליונה, לדעת עליון, לכל מיני דברים, רק צריך לעבוד נכון. ה' יתברך רוצה שהאדם יגיע לקדושה עליונה אמיתית ויקדש אותו ויקדש את כל הסובב אותו. זו המטרה מלמעלה, הרי על מנת שהאדם יתקדש אין לו שום ברירה אחרת חוץ מאשר להילחם עם היצר הרע שבא להרוג אותו. כמו שכתוב: "הבא להרגך השכם להורגו". יצר הרע בא להורגך - השכם להורגו. אם אדם לא מתנגד לו קשה מאוד, אז הוא תופס את האדם והורס אותו בשלבים, בתחבולות, בטווח קצר, בטווח ארוך, לעולם הזה, לעולם הבא, הוא לא מניח לאדם. והנה אנחנו רואים שהכוונה העליונה זה לקדש את האדם ולתת לו כלים שהאדם יוכל להתקדש.

אתם שומעים? לפעמים באים אנשים ליעוץ, מיואשים. אומרים: "אני במצב כזה, איך אני אצא מהמצב הזה? מה יהיה איתי? ומה יקרה? כך וכך הבעיה כך וכך הקושי. ואני מיואש מזה ומזה ואיך ה' יעזור לי ומה פתאום שיעזור לי. וקשה ואין סיכוי ולא יתכן..." אבל כתוב: "יותר משהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק". והנה אנחנו רואים פה בספר, שה' יתברך חושב לו מחשבות שלא ידח מימנו נידח. הוא רוצה לתת כלים לכל אחד ואחת לתיקון עצמו. שכל אחד יציל את עצמו מהתחבולות של היצר. באמת, כל מה שיש כאן, כל ענייני החומר שיש כאן, שהאדם יוכל ליהנות מהם. זה דומה לכל עצי הגן בגן עדן, שלאדם הראשון היה כל טוב ויכל לקחת וליהנות מכל השפע שהיה שם חוץ מעץ הדעת טוב ורע. אז הוא יכל ע"י זה שהשתמש בעצים לקדש את עצמו. רק כשהוא עבר על מצות ה' לא לאכול מעץ הדעת טוב ורע הוא פגם בבריאה. למה הוא פגם בבריאה? הוא גרם חושך לבריאה. כי הבריאה במקום שתשמש אותו ולהעלות אותו ולהעלות את עצמה, לדרגה של עבודת ה'. הבריאה הזו, גן עדן הזה, עץ הדעת וכו' זה גרם לו להתרחק מה'. לעבור על מצות ה' ולהתרחק. אז הוא החשיך את כל העולמות וגרם למצב של התגשמות, מלשון גשמי, של כל העולמות, ירידה של כל העולמות מבחינה רוחנית.

לכן, בגלל מה שעשה אדם הראשון, שאנחנו ניצוצות של נשמתו, צריכים לקדש את החומר ולהשתמש בחומר לשם שמים, לעבודת ה'. היות והחומר שהוא הסיבה שהפילה אותנו ושהפילה את האדם הראשון ויחד עם זה את דרגת החומר הוא הפיל לדרגה יותר נמוכה. היא היתה שליחה רעה. אותו הדבר כאן אנחנו צריכים להיות שליחים טובים כדי להשתמש בחומר לשם שמים בכדי לעבוד את ה' ולקדש את החומר.

ואיך? ע"י קיום תורה המצוות ולימוד תורה ועבודת נפש בכל מה שכרוך בזה. הנה, למשל אדם שותה ומברך - הוא מקדש את החומר. הוא אומר: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו" הוא מודה שהחומר הזה וכל מה שיש בו זה משמים. דבר שני - הוא גורם להורדת שפע ע"י הברכה שלו. ודבר שלישי - אם אדם גם שמח מזה שהוא שותה. מרגיש טוב ומודה לה', בליבו אפילו, וכעת שהוא שותה ובזכות זה הוא יכול ללמוד תורה או לעשות מצווה. יוצא שהלימונדה הזו משמשת עכשיו להתעלות ולא להיפך.

לקחנו משהו חומרי, שתינו - יש לנו כוח עכשיו לדבר דברי תורה, יוצא שלקחנו משהו חומרי והפכנו אותו לדרגה של אדם שעובד את ה'. קודם זה היה רק חומר, עכשיו יש לזה משמעות. ולכן אנחנו צריכים בעולם הזה להתעסק כל הזמן. יש לנו ציווי - "בזיעת אפך תאכל לחם". מתי זה הגיע הדבר הזה? אחרי חטא אדם הראשון. נכון? זאת אומרת, עכשיו צריך טורח להעלות את כל החומר "בזיעת אפך תאכל לחם", - להעלות את כל החומר לדרגה של אלוקות. מה שהיה קודם לכן והאדם הרס את זה במה שעשה.

תלמיד : יש לנו שפע כלכלי עכשיו, שפע חומרי, שפע פיזי יותר מאשר בדורות הקודמים.
כ"ק האדמו"ר : נכון, שדורות קודמים היו בצימצום.

תלמיד : במה זכינו אנחנו, שאנחנו ברמה כזאת?

כ"ק האדמו"ר : מה הסוד הפנימי בזה? מה הסוד הפנימי של השפע של הדורות האחרונים, של הדור האחרון, שיש כ"ק הרבה שפע? גם כסף, גם אוכל, גם ביגוד, לא כ"ק קל, אבל יחסית הרבה יותר קל, מה לא ממציאים כבר? לא יודעים מה להמציא בשביל שיהיה יותר נוח. מברשת שיניים חשמלי ומשהו לגרד את האוזן חשמלי, כל מיני דברים ופטנטים. אמת, זה לא היה פעם. זאת אומרת שאנחנו זכינו לשפע כלכלי, טכנולוגי - לפינוק רציני.

נשאלת השאלה: בשביל מה? מה המטרה? המטרה זה להכין את הרחבת הרצון לקבל, שלנו. אנו מתקרבים לזמן שיתגלה משיח. בעזרת ה' כשיתגלה משיח זה יהיה התחלת גילוי פנים. העולם כבר ישתנה ולא יהיה כעולם הזה, אנחנו נהיה קרובים לזמן קבלת השפע הנצחי. אמת, אנחנו נצטרך להיות מוכנים לקבל את השפע הנצחי על מנת שאנחנו נוכל להיות מוכנים לקבל את השפע הנצחי צריך שיהיה לנו רצון לקבל. אתה יכול ליהנות ממה שאתה מקבל? לא. רק שיש לך תאבון או חשק למשהו אתה מקבל אותו - אתה מבסוט.

היות שמטרת הבריאה זה ליהנות לנבראיו, ה' יתברך רצה לעשות טוב לאנשים, לנבראים, לתת להם עונג לכן צריך שיהיה להם רצון לקבל אין סופי. אבל אם הרצון לקבל האינסופי הוא לא מתוקן, אנחנו לא יכולים לקבל, השפע לא ניכנס, כי יש צמצום ויש מסך. כמו שאמרו המקובלים: נכון, אם האדם רוצה לקחת לעצמו באופן אגואיסט, אז הוא יקבל מעט. אם הוא לוקח על מנת להשפיע הוא יכול לקבל כל שפע של העולם, כי זה על מנת להשפיע.

ואיך אנחנו נגיע לזמן שעל מנת לקבל אנחנו צריכים להשפיע? קודם כל צריך להגיע לזמן של רצון לקבל, אגואיסטי, משתוקק חזק ביותר. כשיהיה ביכולתנו לקבל, את הרצון לקבל הזה, האגואיסטי, החזק המשתוקק - הרי אנחנו נהיה בחושך. כי ברגע שיש את ההתגברות של החומר, נשמה לא יכולה לשרות בחומר ומסתלקת ואז אנחנו בחושך. זה הסוד של ריקנות של אנשים שיש להם הכל ורע להם ומר להם וחסר להם.

אם כן, יש שלבים וזה שיהיה רצון משתוקק חזק והוא לא מתוקן כי זה על מנת לקבל לעצמו. תהיה הסתלקות של האור, יהיה חושך. יהיה חושך. אהה... "הסתרת פניך הייתי נבהל". כשה' מסתתר הנשמה נבהלת, אנחנו נבהלים. אומרים: "איך נפלנו? רק חומר? רק זה?" ואז מתחילים לחפש חיפוש רוחני, מאחר והחומר זה לא מספיק. חומר זה משהו לא מספיק. ואז כל הרצון לקבל האגואיסטי הזה, אנחנו הופכים אותו מלקבל על מנת לקבל, לרצון לקבל על מנת להשפיע. ואז יש לנו כלים רציניים אינסופיים לקבלת שפע נצחי בצורה מתוקנת.

אז לקראת ביאת המשיח צריך שהיה התעוררות של רצון לקבל שהוא יהיה בהתחלה אגואיסטי וקשה ואחר כך יהיה הסתלקות האור, יהיה חושך וצרות, כמו שכתוב. ואח"כ יהיה חיפוש. אפשר כמובן להגיע לחיפוש בלי נפילה אבל, יכול להיות שלא תהיה ברירה ותהיה איזה נפילה או מה. אבל בסופו של דבר יהיה חיבור בין הרצון לקבל, לרצון להשפיע של האדם. ואז אנחנו מוכנים לכלים של העולם הבא. הבנת?

תלמיד : אדם מבחינה רוחנית תורם לכלל, לחברה הכללית, באיזשהו שלב הוא מגיע למצב כזה שבשבילו לא נישאר שום דבר. הוא תורם, תורם, תורם... ואז הוא צריך להיות אגואיסט, "מה איתי אבל"

הרב : כן, מי שתורם, תורם, תורם, יש לו יותר, יותר, יותר. לא פחות, פחות, פחות. מי שנותן נותנים לו. מי שנותן לעם ישראל נותנים לו מן השמים מה שהוא צריך, גם ברוחניות

גם בגשמיות וגם בכל העניינים, ועוד- מי שתורם הוא גם מבסוט במה שיש לו. איזהו העשיר? השמח בחלקו. מי שנותן מעצמו ולא על מנת לקבל פרס, לא על מנת לקבל טובת הנאה. אלא נותן בגלל שהוא מאמין שזה מה שהוא צריך לעשות וזה דרכו של ה' יתברך - לתת. והוא נותן לשם שמים, גם אם לא יהיה לו הוא ירגיש שיש לו. ככה זה הסוד. הבנת? בסוף ימלאו לו, "והריקותי לכם ברכה עד בלי די"

עם ישראל - עם קדוש גם כשהוא עוסק בחומר זה למטרה רוחנית בסופו של עניין, ככה מובא בספרים הקדושים, באר"י ז"ל, הרי למדנו בקבלה שקודם יש תיקון לכלי חיצוני ואח"כ יש תיקון לכלי הפנימי.

משלא לשמה זה יבוא לשמה. כל הגשמיות תהפוך בסופו של דבר לכלי שעם ישראל יוכל דרכו לקבל תיקון.

הנה בדור הזה כמה בעלי תשובה ואתם רואים שהם מחפשים משמעות חדשה, למה הם פה? פתאום הם שואלים למה הם פה, לצורך מה? מה לעשות? יקח עוד זמן אבל הדברים ילכו לכיוון של אלוקות.

עכשיו הרמח"ל אומר כאן, שכל מה שיש בעולם הזה צריך להתקדש, בסופו של דבר יהיו קדושים כמו השמים.

"והנה כי ניתנה הכוח לאדם שיהיה הוא ממשיך כוח השכינה ואורה למטה לקיחת כל דברי העולם לשימוש. על ידי זה ניתקנים גם הם וכוח הקדושה אשר ממשיך מתפשט גם אליהם"

זה שבני אדם מחפשים משמעות חדשה, למה הם פה? פתאום הם שואלים למה הם פה, לצורך מה? מה לעשות? יקח עוד זמן, אבל הדברים ילכו לכיוון של אלוקות. יצא בסוף שכל ענייני החולין זה ענייני קודש. כרגע, אנחנו לא רואים את זה, לעתיד לבוא אנחנו נראה איך כל שלב ושלב שאדם עשה דברים גשמיים הוא תיקון וברא עולמות במעשים שלו. המצוות והמעשים שעשה. עכשיו, זה תלוי הוא אומר כאן - בידי האדם. כמה זמן זה יקח? כמה שאדם יתקן יותר, ככה התיקון נגמר יותר מהר. רק תשובה מעכבת.

לכן, התורה אמרה: בל תוסיף, אל תגיד שאסור לאכול בשר בכלל. אסור לאכול בשר טרף. עם בשר כזה בשר מותר לך לאכול, אם אתה נימנע מלאכול בגלל שאתה חושב שזה אסור אתה מונע תיקון מהבשר הזה, מונע תיקון מהניצוצות שיש שמה אלא אם כן לצורך בריאות או משהו כזה, או שהאדם ניגעל מזה ולא יכול לאכול. אין חובה לאכול בשר, אני סתם נותן דוגמא. אבל, דייך במה שאסרה עליך התורה, ואל תהיה לי נזיר פתאום ותתנזר מדברים שהתורה אמרה שאתה צריך כן להשתמש. כי אם אתה לא תשתמש, לא תתקן את העולם כמו שהתורה מצפה שתתקן.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: זה סיפור מתי ומה ומי, עמי הארצות אסור להם במשך השבוע, ובשבת כן. תלמידי חכמים יכולים גם במשך השבוע. אתם רואים שההלכה מאפשרת לאדם ליהנות מהחיים, בגבולות, בחוקים, אבל לא מונעת מהאדם מגע עם החיים. מותר ללכת לים לבן אדם, אבל לא בשבת. מותר לו לשתות יין אבל להשתכר רק בפורים. כל דבר ודבר, אין התנזרות מהעולם, אין דבר כזה, רק יש גבולות מדויקים, כגודל גבול התיקון המצטרך. כמו שמכונית, צריכה את החומר המתאים בשביל שהיא תיסע, תשים חומר אחר, היא לא תיסע, תשים חומר אחר, היא לא תיסע. ככה העולם צריך להשתמש בו בקדושה, לפי דרכי הקדושה, גדרי הקדושה, כדי שיקבל את תיקונה. תימנע מלהשתמש - זה לא טוב, תשתמש בצורה לא נכונה, זה גם לא טוב.

"על דרך זה אין מבוא אליו, אלא למי שאורו עיניו בסודות התורה. אין אדם שיכול

להמשיך קדושה לחומר ולתקן את החומר באמת"

לפי דרך הקבלה לא צריך להיות פרוש, לפרוש מן העולם, לא. אדם שיודע קבלה והולך לפי הקבלה הוא צריך להשתמש מהעולם הזה ולתקן את העולם הזה. להשתמש במעשים הגופניים לתיקון העולמות ולא להימנע. מובן או לא מובן לך? בזכות אותם אנשים הקדושים והמקובלים שיודעים להשתמש בחומר לשם שמיים ולא פורשים מן העולם החומרי כל העולם מקבל תיקון והארה. הבנתם? זהו.

הלאה, יש לכם כוח או זה קשה היום? אנחנו עכשיו ממשיכים, יחוד אין סוף:

"יחוד האין סוף ברוך הוא - שרק רצונו יתברך הוא הנמצא, ואין שום רצון אחר נמצא אלא ממנו, על כן הוא לבדו שולט, ולא שום רצון אחר, ועל יסוד זה בנוי כל הבנין.. יסוד האמונה ועיקר החכמה הוא יחודו העליון יתברך שמו. רצונו של המאציל יתברך שמו הוא רק טוב ולכן לא יתקיים שום דבר אלא טובו. וכל מה שהוא רע בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר ח"ו, שיוכל להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב ודאי. ואז נודע שלא יש רשות אחר אלא הוא."

יש כל מיני פילוסופים של אומות העולם שאמרו: יש שתי רשויות, כביכול יש אלוקים טוב ויש אלוקים רע, או כח טבע פלוס וכח טבע מינוס והם נלחמים בניהם ויש להם ויכות. אין דבר כזה ביהדות.

אנחנו מאמינים שה' יתברך הוא הבורא את הרע, הוא השולט בכל והוא הנותן תפקידים לכל דבר ובכוונתו שבסופו של עניין, שכל הרע יהפוך להיות טוב. אנחנו נראה שכל מה שהוא עשה הוא עשה. ולא מישהו אחר. לצורך תיקון ולצורך דברים חשובים.

תלמיד: הבריאה של הרע היא מלכתחילה לברוא את הרע? או שזה בגלל העדר טוב?

כ"ק האדמו"ר: הרע זה בריאה שה' יתברך ברא בקום עשה, הוא ברא את הרע כי יש לו מטרה שהרע צריך להיות קיים כדי שתהיה בחירה לאדם, לבחור ברע או לבחור בטוב. שאנחנו נגבר על הרע - הרע יעלם.

תלמיד: אבל אם הקב"ה כולו טוב איך הוא יכול לברוא את הרע?

כ"ק האדמו"ר: אז לצורך הטוב. זה אמונת היחוד, ה' יתברך ברא רע ומפרנס את הרע עד שלא יהיה צורך בו, לצורך שאנחנו נוכל לגבור על הרע הזה, ושנוכל לקבל את השפע לעתיד לבוא בזכות מעשינו אלה הטובים שגברנו על הרע. ואילו לא היה רע היינו מקבלים את השפע, חסד חנם. היה לנו בושת פנים לקבל את הלחם, לחם בזיון זה נקרא. לכן הוא ברא את הרע כדי שנוכל לתקן אותו ולהתנגד לו. והוא עושה הכל והוא בורא את הכל והוא מתחזק את הכל. בסדר? אבל לא נגיד שהמטרה של לברוא את הרע היא מטרה רעה - בשביל הרע עצמו, אלא, האור ניכר מתוך החושך.

המטרה של הרע זה בסופו של דבר שנגבר עליו ויתבטל הרע לגמרי. ואז הטוב יוכר כמו שצריך. וזה לא קל אני מסכים איתך שזה לא נוח שיש רע אבל גם יש מטרה פנימית לרע הזה ה' יתברך ברא אותו במטרה מכוונת.

תלמיד: אני חושב שגם לדורות הקודמים היה קשה עם העניין הזה של בריאת הרע. יש תפילה, כתוב "עושה שלום ובורא את הכל" שלקוחה מאיזה נביא ובנביא כתוב: "עושה שלום ובורא רע" לא כתוב "ובורא את הכל"

כ"ק האדמו"ר: כן.

תלמיד: זאת אומרת שיש איזשהו קושי עם התפיסה הזאת שהקב"ה ברא את הרע?

כ"ק האדמו"ר: אמרתי. זה לא נוח, זה קשה שיש רע בעולם אבל מי שלומד קבלה יודע בדיוק את הקטע הרע, מה תפקיד הרע, איך הרע הזה פועל? לצורך מה, עד איפה הוא יכול להזיק, עד איפה הוא לא יכול להזיק, איך אפשר לחסל אותו, איך אפשר להתמכר אליו. כל

הדברים האלה זה הכל כתוב. מפורט ומפורש, לא מתחמקים מזה בכלל. כי זה בריאה שהי
יתברך ברא, יש לה תפקיד כשיגמר התפקיד שלה - נגמר. היא לא נצחית. זה מה שהוא
אומר פה:

**"יחוד האין סוף ברוך הוא- שרק רצונו יתברך הוא הנמצא, ואין שום רצון אחר נמצא אלא
ממנו, על כן הוא לבדו שולט, ולא שום רצון אחר, ועל יסוד זה בנוי כל הבנין. יסוד האמונה
ועיקר החכמה הוא יחודו העליון יתברך שמו. רצונו של המאציל יתברך שמו הוא רק טוב
ולכן לא יתקיים שום דבר אלא טובו. וכל מה שהוא רע בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר
ח"ו, שיוכל להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב ודאי. ואז נודע שלא יש רשות אחר אלא
הוא."**

פה אנחנו צריכים להבין, הרמח"ל אמר שאחד הדברים שהוא מחדש בעולם, זה עניין
הייחוד. כל מה שהוא מדבר פה, על עניין יחוד ה' יתברך. מה שהוא מסביר, הרמח"ל, תיכף
אנחנו נשמע על הספירות בהתאם להשקפה הזו שלו של היחוד של ה' יתברך, זה הכל חידוש
שלו גדול, עמוק וחשוב מאוד.
תלמיד: זה שלו?

כ"ק האדמו"ר: כן, זה לא חידוש, זה אמת. אבל הוא בא להסביר את זה ולגלות את זה
ולהעמיק את זה ולהרחיב את זה. הוא אמר שזה עיקר תפקידו, העניין הזה, תקשיבו, זה
נושא כבד קצת אבל חשוב. פשוט אני רוצה כל פעם לקחת נושא מהספר כדי לחרוש אותו
בצורה מעמיקה. לא רק לדבר על הדברים היום יומיים.

**"יחוד האין סוף ברוך הוא - שרק רצונו יתברך הוא הנמצא, ואין שום רצון אחר נמצא אלא
ממנו, על כן הוא לבדו שולט, ולא שום רצון אחר, ועל יסוד זה בנוי כל הבנין" כל
התהליכים הרוחניים שאנחנו תמיד לומדים, אם זה הצמצום הראשון, מתי שהשם יתברך
צמצם את אורו ואח"כ בריאת העולמות, הנהגת העולמות וכל הספירות והפרצופים וכל מה
שקורה לפי הקבלה.**

כל המטרה של כל הדבר הזה להגיע לגילוי יחודו יתברך של השם, זה מה שהוא אומר:
**"יחוד האין סוף ברוך הוא שרק רצונו יתברך הוא הנמצא, ואין שום רצון אחר נמצא אלא
ממנו, על כן הוא לבדו שולט, ולא שום רצון אחר" יש שני דברים: א. שה' יתברך נמצא.
הרי יכולים להגיד, ה' יתברך נמצא אבל הוא לא שלט, הרי אנחנו יודעים שבששת אלפי
שנה אלה הוא לפעמים מסתיר את פניו, אנחנו לא רואים את השליטה שלו, חושבים שדרך
רשעים צלחה, נכון? והרשעים מצליחים, לא רואים את השליטה של השם. אומר שיש שני
דברים שצריכים להבין היטב, מבחינת יחודו של השם: א. שהוא נימצא. ב. שהוא שולט.
ואפילו שלפעמים זה לא נראה כך, לא שהוא נימצא ולא שהוא שולט.**

**"יחוד האין סוף ברוך הוא - שרק רצונו יתברך הוא הנמצא, ואין שום רצון אחר נמצא אלא
ממנו, על כן הוא לבדו שולט, ולא שום רצון אחר ועל יסוד זה בנוי כל הבנין. רצונו של
המאציל יתברך שמו הוא רק טוב, ולכן לא יתקיים שום דבר אלא טובו. וכל מה שהוא רע
בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר ח"ו, שיכול להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב ודאי, ואז
נודע שלא יהיה רשות אחר אלא הוא."**

זאת אומרת שאם אנחנו רואים רע, והנה כמו שהוא שאל, לא נראה כ"כ שה' יתברך יברא
רע ויתן לרע להתקיים, זה אומר - אם יש רע אל תחשוב שהרע שולט זה רק בגלל שה' נותן
לו באופן זמני שליטה. הנה -

**"רצונו של המאציל יתברך שמו הוא רק טוב, ולכן לא יתקיים שום דבר אלא טובו. וכל מה
שהוא רע בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר ח"ו, שיכול להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב
ודאי, ואז נודע שלא יהיה רשות אחר אלא הוא."**

זה הסוד שזה האמת שאנחנו רואים כ"כ הרבה רע בעבודה, במדינה, בכל מיני עניינים, בתוך הנפש שלנו ואנחנו נגעלים מזה, קשה, סובלים, כואב הלב, למה יש רע ולמה הרשעים עושים רע. אבל כל זה זה זמני וזה מלמעלה שיש את הרע עד שאנחנו נגבור עליו.

תלמיד: מה זה "בעל כרחי"?

כ"ק האדמו"ר: שהרע חולם, הסיטרא אחרא חולמת שהיא תשלוט, היא תפיל חלילה את כל חילות הקדושה ברשת שלה והיא תשלוט לעולמי עד בקדושה, ככה היא חולמת, היא חושבת, הסי"א.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: בטח, בלי עניין הרע לא היינו נבראים. עכשיו - אבל, הרע חושב שהוא ישלוט בסופו של עניין. זה מה שנקרא: "מרד הסטרא אחרא", שהסטרא אחרא חושבת לשלוט, להתפשט חזק ולשלוט. הוא אומר, זה לא יעזור להם, הם יכולים לחשוב מה שהם רוצים, בסופו של דבר השם יכריח את כל העולם ללכת בדרך הנכונה והרע יגמר.

"רצונו של המאציל יתברך שמו הוא רק טוב, ולכן לא יתקיים שום דבר אלא טוב. וכל מה שהוא רע בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר ח"ו, שיוכל להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב ודאי. ואז נודע שלא יהיה רשות אחר אלא הוא", כל הפגמים שיש בעולם, למשל, מה שאתה שואל:

"וכל מה שהוא רע בתחילה, אינו יוצא מרשות אחר ח"ו, שיוכל להתקיים נגדו, אלא סופו הוא טוב ודאי. ואז נודע שלא יהיה רשות אחר אלא הוא". קשה מאוד? נחזור על זה? כל הרע והקלקולים והחסרונות שיש בעולם ממה זה בא? מהעלם יחודו יתברך הם נמשכים, מזה שאנחנו לא מכירים בעניין הייחוד שלו שהוא היחיד והוא השולט. וכל התיקונים שהוכנו לתיקונים של הקלקולים, כל ההסתר פנים הזה מתי זה ייגמר? כשיהיה גילוי פנים, כולם תולדות יחודו יתברך המה.

תלמיד: ומתי יהיה גילוי פנים?

כ"ק האדמו"ר: גילוי פנים יש כל הזמן, תלוי למי. באופן פרטי, כל אדם יכול לזכות לגילוי פנים שהשם יתגלה לו. אם זה בנפשו, במחשבתו, אם זה בתוך ליבו, אם זה בנבואה, אם זה ברוח הקודש, אם זה בנסים שעושה לו, מפנק אותו, כל מיני דברים, אם זה בתוך ההשגחה, בתוך הטבע, כל רגע כל אדם שירצה ויעמול ה' יכול להתגלות לו.

עכשיו, לכלל כולו הוא מתגלה, מתי? - שהכלל כולו מתעורר לתקן, בעזרת השם בקרוב. על כל פנים יש תאריך אחרון שבכל מקרה הוא מתגלה, זה סוף ששת אלפי שנה של תיקון.

תלמיד: זה בעוד 245 שנים?

כ"ק האדמו"ר: כן, אבל אנחנו מקווים שיהיה לפני, יש את כל ההבטחות שיהיה לפני. הבנתם? לא קשה? הראש כבר לא קולט? עוד פעם. הרי אמרנו - הפגמים באים מהסתר פנים. איך יתוקנו? על ידי גילוי פנים. נכון? היינו אומרים, ה' יתברך יכול היה להתגלות ולתקן את העולם מעצמו, מה מונע ממנו לתקן? הרי למשל עכשיו יש את העיראקי שעושה רע מה מונע מהשם להרוג אותו? לשגע אותו? או לפוצץ את כל הדברים שמה? יש לו מוגבלויות? חס ושלום.

השם צריך אישור של האו"ם בשביל לפעול? לא צריך כלום. למה הוא לא עושה את זה? א. כי במקרה הזה התפקיד של הרע עוד לא ניגמר. ב. כי הוא חקק חוק שבמשך ששת אלפי שנה אלה של התיקון, מידת גילוי ה' יתברך, מידת היכולת שלו להתגלות ולשלוט בעולם תלויה בנו. אנחנו אלה שצריכים לפתוח לו פתח, כמו שכתוב: "סולו לרוכב בערבות" מה זה סולו? לסלול לו דרך. מה זה 'הרוכב בערבות', רקיע למעלה? ה' יתברך אחרי חורבן הבית סילק שכינתו לרקיע השביעי כלומר: הוא הסתיר את פניו.

קשה מאוד מפה. שהיות ואנחנו רוצים שיגלה את פניו בעולם הזה, צריכים לפתוח לו פתח. לפחות פיתחו של מחט. כמו שכתוב: "פיתחו לי פתח כפיתחו של מחט ואני אפתח לכם פיתחו של אולם". מה זה? - הפתח של מחט זה בידיים שלנו, תפקיד שלנו. כח הצוות שנמסרו לידינו של האדם. זה בידיים שלנו לגרום לגילוי פנים פרטי וכללי ולצערנו גם להיפך בידיים שלנו, לגרום להסתר פנים פרטי וכללי, תלוי במעשים שלנו. כתוב: "אני ה' לא שניתיי" שהשפע כל הזמן רוצה לזרום בכלים ולהיכנס בתוך הכלי.

יש זכות אין זכות השפע רוצה להיכנס. הרצון להשפיע חזק. תארו לכם כמו אבא או אימא שאוהבים ילד. כן. להבדיל, כמה רוצים להשפיע לו טוב? רוצים שיצליח, אוהבים אותו רוצים לחנך אותו, רוצים לטובתו, הרבה מעבר למה שהילד חולם. מה שהילד יכול לחשוב כמה האבא דואג לו, כמה האבא טורח והולך ועובד קשה, עבודות קשות ולא לרוחו, כדי שלילד יהיה טוב, ככה אותו הדבר: "יותר משהעגל רוצה לינוק הפרה רוצה להניק" לפי הדוגמא הזו אפשר להבין כמה ה' יתברך רוצה להשפיע והמפתח של ההשפעה תלוי בנו. ככה הוא עשה הבנתם?

פעם, כשהייתי ילד, שמעתי בחוץ לארץ איזה אישה יהודיה ששאלה למה הגויים שונאים את עם ישראל? אח"כ היא אמרה כי היהודים בטח נראים בעיניהם כמכשפים. כמו מכשפות שעושים כל מיני דברים, מגיות ודברים כאלה. אז כמובן שזה שטויות. אבל הנה זה נכון שאומות העולם רואים בנו את הכוח הרוחני. שתפילה של יהודי זה תפילה, וברכה של יהודי זה ברכה וההפך זה ההפך.

והעם הזה שרד למרות כל מה שעשו לו. רואים את הנצחיות של עם הנצח ואת התורה המוסרית והקשה, תורת ישראל ואת המצוות. עכשיו, מי שלומד קבלה מבין שכל מצווה ומצווה זה פתח לפתוח שפע מלמעלה. ככה שבאמת יש בכוח היהודי, כוח אדיר, לפתוח שפע ולסגור שפע. אנחנו בדרגות כאלה נמוכות שיכולים להגיד כל מיני דברים, לא תמיד זה מתקיים. אפילו לפעמים כשזה כן מתקיים אבל אדם לא זוכה לראות. אבל אם היינו בדרגה קצת יותר מתוקנת היינו רואים. מילה של יהודי זה מילה. זה משפיע למעלה בשורש שלו וזה מתקיים. הבנתם? כל מצווה ומצווה זה פותח צינור אחר למעלה שירד שפע בגלוי.

"וכל רעה חוזרת לטובה ממש והרי היחוד מתגלה. שהוא עצמו תענוג של הנשמות" מה השכר של האדם בעולם הבא? זה אותו עבודה שהוא עשה פה בעולם הזה. שכתוצאה מהעבודה שלו נהיה גילוי של ה' יתברך. אם גילוי שכלי ואם גילוי מעל לטבע, לא משנה. אדם עשה פה, טרח וגרם שירד שפע מלמעלה לעם ישראל ולבריאה כולה, נכון? בהתאם לעבודה שהוא עמל פה בשביל לזכות את ה' יתברך שיוכל להשפיע פה, ככה השפע שהוא יקבל לעולם הבא. הבנת מה שאני אומר? זה מובן? לא? עוד פעם: השכר שיקבל יהודי לעתיד לבא זה בהתאם למאמצים שעושה פה בעולם הזה לגלות, הוא בעצמו, את יחודו של ה' ואת שליטתו ולגלות את זה לבריות ולגרום שזה יתקיים על ידי המעשים הטובים שהוא מקיים את התורה. עד כאן. אני אמשיך הלאה או שאתם כבר עייפים?

הרי המציאות הקדומה של ה' יתברך, הוא ושמו אחד. כולם הכירו את ה' יתברך, היה צריך להגיע להסתר פנים ושתהיה מציאות של נפרדים שלא בהכרח מכירים בו. אלא שיהיה להם האפשרות לבחור בזה. לרצות, להכיר את ה' או לא. למשל אברהם אבינו נולד בהסתר פנים. בהתחלה חשב שהירח זה ה'. כוכבים, שמש, הלך בדק, בדק, בדק עבר את זה, עבר את ההוא, ראה שזה לא זה ולא זה - הגיע לאמונה בה' יתברך. היה פה שלב הדרגתי של התגלות יחוד ה' בנפשו של אברהם אבינו. אז, בזמן בריאת העולמות ומה שנקרא שברית הכלים, מבריאת העולמות עד שברית הכלים שמה, ה' העלים את יחודו. ומאז ועד סוף התיקון הוא יגלה את יחודו לאט לאט על ידי עבודה שלנו. למה דווקא בשברית הכלים?

המלכים שמלכו ונפלו?

כי בשבירת הכלים כל ספירה וספירה אמרה: 'אני אשלוט אני אשלוט' כל אחת רצתה לשלוט, במקום שידעו שה' יתברך הוא השולט. כל ספירה רצתה לשלוט וזה גרם רע. שמה שורש הרע. משם בא הרע. וזה הסתר פנים, אח"כ נהיה עולם התיקון. שבמקום שכל ספירה תרצה לשלוט בעצמה, יש קשר ושיתוף פעולה בין כל הספירות. זה קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. הפרצופים השונים שעובדים ביחד, בשיתוף פעולה. ואנחנו על ידי מעשינו צריכים להגיע בהדרגתיות לגילוי העניין הזה. יש עד כאן שאלות?

תלמיד: בעניין השם אחד ושמו אחד

כ"ק האדמו"ר: יש על זה הרבה. המקובלים כותבים על זה וגם האריז"ל כותב על זה. וכולם הגדולים כותבים על זה. אי אפשר לענות לך על רגל אחת. אבל, "הוא אחד ושמו אחד" הכוונה שהכלי והאור היו דבוקים ביחד ולא היה אפשר להבחין, בהבדל בין הכלי ובין האור. שההכוונה.

תלמיד: לפני העולם?

כ"ק האדמו"ר: כן

תלמיד: וזה יהיה עוד פעם?

כ"ק האדמו"ר: יהיה. אבל בצורה אחרת. כי הכלי לא מתבטל. כי אם היה רוצה לבטל את הכלי, בשביל מה לו לברוא את העולם? הרי הוא רוצה להשפיע. מטרת בריאת העולם הזה להשפיע. בשביל להשפיע צריך כלים, רק שצריכים כלים מתוקנים. צריך כלי מתוקן שיהיה מצד אחד עם רצון לקבל, משתוקק. מצד שני, שהרצון המשתוקק החזק האינסופי הזה לקבל יהיה על מנת להשפיע!

הכנת הכלים לגאולה

אנחנו נמצאים עכשיו בתקופה מאוד חשובה, זמנים מאוד חשובים, קורים לנו דברים מאוד גדולים, אפשר להגיד שהגאולה ממש מתקרבת בצעדי ענק זה לא פשוט הדבר, אחרי אלפיים שנה של גלות אנו מאוד לא בנויים מבחינה רוחנית כמו שצריך להיות. בקיצור - הזמן דוחק והמלאכה מרובה מאוד, מלאכה של הפרט ומלאכה של הכלל, זה שאנחנו רואים כל יום שמגיעים אנשים שעולים זה סימן מובהק לכך שמתקרב הזמן שחיכינו לו כל כך, אלפי שנים ז"א ביאת משיח.

כתוב ברמב"ם שלפני ביאת משיח ה' יקבץ נידחי עמו ישראל לארץ ז"א יביא את כל הנשמות לפה. אנחנו רואים שאנחנו נשטפים בגלי עליה ולא רק מברית המועצות עכשיו גם מתחילים מעוד מקומות זה סימן גדול אבל כמו בכל הזמנים הגדולים של גילוי פנים יש גם כן ניסיונות בהתאם. תמיד ההשגחה דואגת שאם יש גילוי פנים כנגד זה יהיה גם כן מידה של קושי מספקת כדי שהבחירה לא תתבטל. כי תמיד צריך להיות בחירה.

אז לכן, למשל בזמנים הקדומים מצד אחד היה בית מקדש קיים והיה גילוי פנים וה' היה מתגלה שם, מצד שני היה יצר גדול של עבודה זרה שאנשים לא יכלו לעמוד ביצר הזה מרוב שהיה חזק, אפילו רצו היה להם מאוד קשה, בוא נסתכל למשל בדור המדבר שזכו לזה שה' התגלה להם, עשה להם נסים ודיבר אתם באופן גלוי, מצד שני כל הזמן היו נפילות קשות, היצר הסית אותם: אם זה לעבוד את העגל, אם זה להוציא דיבת הארץ, אם זה להתלונן על מה חסר, כל מיני דברים: חוסר אמונה, חוסר יכולת, אז תמיד כשיש זמן של גילוי פנים ניתן רשות משמים ליצר גם כן להסית את האנשים יותר.

קל וחומר בנו של קל וחומר בזמן כזה שהגילוי פנים הולך להיות בע"ה הוא יהיה גילוי פנים נצחי כי זה הגאולה, זה סוף ההצגה, סוף הברור אז כמובן שהיצר מרגיש שסופו מתקרב ואז הוא משתולל.

ברוך השם, עם כל זה אנחנו בינתיים רואים בעיקר את הטוב, לא רואים את המכות, אבל אנחנו צריכים לדעת שלא מחשבותינו מחשבותיו של היצר. הוא מתכנן ויש לו את הסבלנות ואת התחכום ואנחנו די לא מצוידים באופן רוחני עם נשק כדי להלחם נגדו.

לכן, מצד אחד אדם צריך להיות היום בשמחה עצומה, אין סופית לראות את העלייה היפה הזו שעולה ולא רק כעליה של יהודים שיעלו ויחזקו את המדינה אלא כמהלך שכתוב בנביאים ובכל ספרי הקבלה, מהלך שהיה מחושב בספרי הקבלה ממש בתאריכים הנכונים, זה התחיל, הגאון מוילנא הרי הוא חישבן ומסר לנו שבשנת תש"ן יהיה דבר גדול והנה הדבר הגדול קורה. הוא ציין את התאריך אז אנחנו רואים שגדולי ישראל צפו את הדברים, כתבו אותם וזה מתקיים, זה כשלעצמו קידוש ה' גדול אז מה עושה היצר? דבר ראשון הוא מנסה לעכב את העניין שזה לא יקרה ובינתיים ברוך השם לא הולך לו.

דבר שני הוא מנסה להכניס את כל העם לייאוש, לחוסר אמונה, למחלוקת על האוכל, על הדירות, איפה נגור? מה נאכל? ומה נעשה?

אנחנו רואים שאחרי גאולת מצרים ה' לקח את עם ישראל למדבר הוא לא לקח אותם לבתי מלון הוא לא לקח אותם לשום גן עדן, דווקא למדבר, למקום הכי קשה.

ככה שכבר יש שיפור תנאים מהפעם הקודמת לפעם הזאת לפחות אנחנו לא במדבר עכשיו. אם כן בזמנים כאלה חשובים אם העם מתמיד בקטנות דמוחין, בקטנוניות דמוחין נקרא לזה אפילו, זה עושה בלאגאן, זה עושה בעיות בשה"כ אם נקרא לזה ככה כל התלונות של עם ישראל במדבר זה קטנות דמוחין - קטנוניות, נמאס להם מהלחם הקלוקל הם זוכרים את הבצלים והשומים וגם כשהם הוציאו את דיבת הארץ הם דיברו על הקושי: 'קשה. יש

פה בני ענקים ואיך נכבוש את זה? זאת אומרת כל התלונות האלה והחוסר שמחה בגילוי כבוד ה' מה שקורה זה יכול לעשות צרות צרורות הדבר הפשוט והקטן הזה. הנה - העניין הזה של חטא המרגלים זה בכייה לדורות אנחנו סובלים מזה בכל דור ודור על מה בסה"כ, מה הם עשו? הם הוציאו דיבת הארץ, הם אמרו דברים נכונים, דרך אגב, הם לא שיקרו באמת היה פה בני ענקים, באמת היה קשה, באמת היה מפחיד, אבל מה? הם הורידו את הכח של ה' יתברך, כביכול ה' יתברך לא יוכל לזה, כאילו ההשגחה העליונה אין לה כח להתנגד נגד טבע קשה כמו של העמים שהיו כאן ז"א הם רק הורידו את המניות של הקב"ה, את הערך שלהם בבורסה הרוחנית, זה הכל.

וזה היה נכון מבחינת המציאות היו פה באמת עמים קשים אבל היחידי שהציל את העם זה היה כלב בן יפונה שהוא לא פחד, הוא לא הכחיש, הוא לא אמר על זה שקר רק אמר אנחנו נוכל להתגבר "עלה נעלה וירשנו אותה" ז"א אלה בחרו רפיון ידיים, חוסר אונים ופמליה של מטה נותנת כח לפמליה של מעלה אז אם בזמן חשוב פמליה של מטה מתחילה להתעסק בשטויות והיא מכניסה את עצמה לחוסר אמונה ולחוסר בטחון ולחוסר עשייה זה, חלילה, יכול גם להשפיע למעלה, אמנם את הגאולה הקרובה אי אפשר למנוע זה יבא בכל מקרה אבל יכולים לעכב, יכולים לקלקל, יכולים לקלקל את המסיבה, את השמחה. גדולי ישראל תמיד אמרו שזכו לדרגות שלהם בזכות השמחה של קדושה, השמחה שהיה להם בלימוד תורה, השמחה שהיה להם במצוות, בחסידות אומרים שאדם צריך לשמוח רק על שהוא נולד יהודי, מספיק. לא צריך יותר סיבות, 'שלא עשני גוי' זה מספיק בשביל לשמוח כל היום.

כמובן שאנחנו במצב שלנו עם כל ההסתר פנים זה לא מספיק משמח לפעמים אדם מצטער על זה שהוא נולד יהודי, מצטער אולי למה לא נולד בעם אחר שיותר קל להם אולי, אבל בכל זאת..

אם כן הזמן הזה הוא זמן חשוב מאוד להודיה, להודות לה' ולשמוח על כל נשמה יהודית שמגיעה לכאן ולהתפלל שכולם יגיעו לכאן ולהיות בטוחים בביטחון גדול שאנחנו נצליח, הרי בקום המדינה המצב היה הרבה יותר גרוע לא היה מדינת ישראל כמו שיש היום ולא היה אוכל כמו שיש היום ולא היה כלום ובכ"ז הצלחנו אפילו ע"פ הטבע זה ברור שאנחנו יכולים להצליח ומאוד חשוב בזמן הזה להרבות באהבת ישראל ובשמחה ולהפסיק להתלונן ולפתוח את הלב למסירות נפש.

אנחנו בזמן חשוב למסירות נפש, מה זה מסירות נפש? מסירות נפש זה אומר שאדם מוכן לתת את זמנו, את כספו, את נפשו, את ביתו, את לחמו, לתת מעצמו להשפיע אם זה לעולה חדש ואם זה למשהו אחר זה לא משנה לפתוח את החלק של החסד הטמון והאצור שבתוך לבותיהם של בני ישראל.

זאת אומרת אצלנו יש אוצר גדול מאוד בלום בתוך הנפש שאנחנו לא כל כך משתמשים בו אלא אנחנו רואים את זה בד"כ רק בעתות משבר מלחמות וזה שאדם פתאום מרגיש, הנשמות מזדעזעות אז הם מוסרות את עצמן בשביל הכלל וכו' וכו' דברים שמזמן באופן רגיל אתה היית אולי מוכן לדרוס את החייל אבל בזמן מלחמה אתה תתן לו טרמפ ותרוץ איתו ותעשה את הכל.

אז הדברים האלה נמצאים אצלנו בתוך הנפש, זה בפוטנציאל, רק צריך להוציא את זה מהכח אל הפועל ועדיף שעה אחת קודם.

אז עכשיו, הגישה שלנו הרוחנית, צריכה להיות גישה של שמחה גדולה מאוד עם כל הלחצים ועם כל הבעיות בעם, כל מה שקורה, לא יקרה שום דבר צריך לשמוח ולהתמסר לעניין כל אחד כפי יכולתו וקצת יותר מכפי יכולתו.

כתוב שאינו דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים למי ששונה פרקו מאה ואחד פעמים, שמעתם את זה? אדם שלומד פרק בתורה מאה פעמים אינו דומה למי שלומד מאה ואחד פעמים אז אומרים מה הסיפור? עוד פעם אחת זה עושה את ההבדל הגדול? סה"כ עוד פעם, אבל העוד פעם הזאת זה התוספת להרגל שלו ולרגילות שלו ולמה שהוא עושה בד"כ אז ג"כ יש הרגלים מה שאדם רגיל לתת צדקה יתן עוד קצת ממה שהוא רגיל, אדם רגיל לרכל ארבע פעמים ביום שירכל שלוש פעמים ביום, זה גם מסירות נפש, זה מצחיק אבל זה לא כל כך פשוט, תעשו חשבון כמה יצא לכם, לצערנו ותנסו להפחית רק פעם אחת ליום לשתוק תראו עד כמה זה כמעט בלתי אפשרי, כמה זה קשה, "איזהו גיבור? הכובש את יצרו", צריך גבורה גדולה.

עכשיו תראו, ה' יתברך יגאל אותנו בכל מקרה, זה יש לנו הבטחה אבל למה שלא נעשה ברגע האחרון לפחות קצת נחת רוח, אחרי כ"כ הרבה אלפי שנה שאנחנו עושים כ"כ הרבה צרות? אולי יש אפשרות לעשות לו נחת רוח, שיתכבד שמו יתברך בעולם? ושמו יתכבד אם אנחנו ניקח את כל הניסיונות שבאים עכשיו ויבואו עוד ניקח אותם באהבה בשמחה ובטוב לבב, אז זה בקשר להתייחסות שלנו לדברים היפים שקורים.

עכשיו, יש עוד דברים: דבר שני צריכים היום להתחיל להפיץ באופן מסיבי את עקרונות פנימיות התורה עקרונות הקבלה עכשיו זה כבר אין ברירה וצריכים לעשות שכל אדם בישראל ידע את המשמעות האמיתית של התורה אדם שלא זכה לשמוע שיעורים בקבלה ואפילו אם הוא יודע הרבה גמרא והרבה הלכה וכו' וכו' חסר לו העומק והוא בכלל לא מבין את העולם שה' ברא, הוא מבין רק מה שצריך לעשות, מה ההלכה, אבל הוא לא מבין את העומק של העניין כמו שבפעם הקודמת קצת הצננו לעולמו של האר"י ז"ל, לכוונות שלו, וראינו מה זה תפילה, קצת, לעומת תפילה רגילה של בן אדם אז זה כמו תפילה של הבדל בין ילד מפגר לפרופסור בערך ההבדל בין זה לזה כך שיש צורך דחוף להכשיר את עצמנו, קודם כל אנחנו שנלמד גם להתחיל להפיץ את הרעיונות של הקבלה כמובן בצורה מתאימה לכלים, האור צריך להיות מותאם לכלי - לא יותר מידי ולא פחות מידי - בכמות הנכונה.

צריך שכל יהודי ידע שיש עולמות רוחניים ושמה שהוא עושה כאן זה משפיע למעלה לטוב ולרע, שיש לכל נשמה תפקיד ושיש לכל נשמה שורש משלה ושכולם ביחד זה צוות אחד, שכל מצווה ומצווה מאירה ונותנת כח למעלה וכל עברה ההפך, שזה תורה שאפשר ללמוד אותה זה לא משהו סתום וסיני וחשוך שאי אפשר להגיע, אפשר להגיע אפשר ללמוד את זה, שכל ההלכות וההקפדות שחז"ל מקפידים עד היום - לכל ההלכות האלה יש איזה שהיא משמעות זה לא סתם איזה קפריזות של איזה זקנים משוגעים או משהו כזה.

לצערנו, אנשים חושבים "אה, עוד איזה איסור עוד איזה חומרה, עוד איזה שיגעון" זה לא ככה כל דבר ודבר למטה יש לו שורש למעלה מדויק מאיפה הוא בא ומה שזה עושה וכמובן שאדם צריך להקפיד לקיים מה שהוא יכול כמה שיותר - הרי זה משובח.

גם כן בטוב טעם, לא להשתגע, אבל יש דברים שאדם יכול לעשות ולא חייבים לעשות את זה בפרהסיה, לא חייבים לעשות את זה בגלוי: אדם לא חייב להצהיר שהוא חוזר בתשובה הוא יכול לשמור מצוות בלי שאף אחד יודע אפילו, בתחכום, למה? - מכל מיני סיבות: שיהיה פחות התנגדות, שיהיה לו פחות בלגאן, שלא יוצר פער בינו לבין סביבתו ואז היצר מנצל את זה ויגיד: 'אה עוד אחד חזר בתשובה' ואז הוא מסמן אותו ומבודד אותו ומתחיל כל הסיפור, ומקטין אותו ומנתק אותו מההורים, מהמשפחה, מהעבודה, לא, זה לא הדרך! הדרך זה לחיות "בתוך עמי אנוכי יושבת", צריך שאנחנו נתחיל לתפקד מבחינה רוחנית ומעשית בצורה נכונה בלי לתת פתח ליצר להרוס אותנו ולהרוס את האחרים, אז לעשות את זה בתחכום, בשכל.

תאר לך שכל אותם עשרות, מאות או אולי אלפים אנשים שחזרו בתשובה והפכו חרדים למשל, אם היו ממשיכים להיות נורמאליים לא היו עוזבים את הבתים למשל לא עוזבים את הסביבה לא לובשים בגדים אחרים ולא נראים אחרת אז זה כבר היה נותן פתח לעוד אלפים להתקרב.

אדם מהרחוב חושב שלחזור בתשובה זה להפוך להיות משוגע, זה להתכחש לעולם החיצוני, שאסור לעשות שום דבר וזה בסופו של דבר זה עושה רע לעם ישראל וזה עושה רע להי' יתברך זה עושה רע לתורה כי זה לא נכון. היום אדם דתי יכול לחיות את החיים המודרניים בעונג גדול בלי כמעט שום הגבלות, איזה הגבלות יש? מעט ואני חושב שההגבלות האלה גם אדם רגיל מבין שיש בזה טוב טעם, בלי שידוע קבלה, רואים שזה לא דברים קשים, לכן אם יהיו אנשים שיתחילו לשמור גם בנפש וגם באופן מעשי דברים בלי לעשות מזה סיפור אז זה פותח פתח לעוד אנשים שיגידו:

'אה, אני יכול לאכול כשר, אני יכול לברך, אף אחד לא צריך לשמוע שאני מברך' אפשר לברך גם בשקט אדם יוצא ידי חובה, אם אתה נמצא בסביבה מתאימה אתה יכול לברך בקול ואפילו לזמן אבל סתם להתגרות באנשים ולעשות מחלוקת ולעשות דברים משונים, בשביל מה? זה גורם לכל מיני דברים.

למה אני נותן את ההסברים בכיוון הזה? זה מתקשר למה שהתחלתי להגיד בהתחלה שאם מתחילים להיות ניסיונות כשיש גילוי פנים מתחיל היצר להרוס יותר הוא יתעורר וינסה לכן צריך להיות מתוחכם: 'בתחבולות תעשה לך מלחמה' לא בטיפשות וזה חסר לנו הרבה התחכום בקדושה כמו שיעקב אבינו היה איש תם יושב אהלים אבל בסוף הוא גם נהיה ערמומי לשם שמים, הוא ידע להסתדר גם עם לבן הארמי, הוא ידע להסתדר גם עם עשיו, הוא למד להסתדר עם כולם בשביל לעשות רצון ה'.

לכן אני אומר שמי שמתחיל לקיים מצוות לא חייב לעשות מזה סיפור ולפרסם את זה בעיתונים, מה שסמוי מן העין יש בו יותר ברכה, פחות קטרוג ובמיוחד העניין הזה שצריכים עכשיו לפתוח צינור מרכזי, דרך, שכל יהודי או יהודיה שירצה להתקרב בצורה נאה, בטוב טעם, בלי בלגאן, בלי להרוס וזה חשוב מאוד כי זה הפתח, צריך לפתוח פתח.

אז אם יהיה כמות של אנשים שחיים בקדושה בצורה טובה ומודרנית ונורמאלית אנשים לא יבהלו ולא יברחו, אם כל אחד שחוזר בתשובה נהיה משוגע, נהיה משונה..

בקיצור כמו שהתחלתי להסביר לכם היצר עובד יותר מידי טוב ואנחנו קצת חסרי אונים אם כן צריך ללמוד מהר מאוד פטנטים למיניהם איך לצאת מהר מהנפילות ואיך להתחזק.

היום רציתי ללמד אתכם התחלה של התבוננות אחד הייחודים של האר"י ז"ל לטהרת הנפש שזה יכול לתת לכם כח ואור של קדושה להתמודד.

השבוע היה אצלי איש אחד שהיה לו איזה בעיה בעבודה, ב"ה היה בייעוץ ומה שאמרתי לו זה עזר אבל למרות שזה עזר מבחינה תכליתית, מבחינה נפשית זה עוד לא עזר לו, אז מה קורה פה? הייתה לו בעיה עם איזה בוס אז זה הסתדר אבל הנפש לא הסתדרה, המשיך להציק לו ולהפריע לו וכו' וכו' ז"א שיש פה איזה מין בעיה שבן אדם קורה לו משהו והוא כבר לא בידיים של עצמו, בא איזה מישהו ועושה לך משהו רע אז מי לא בסדר?

הוא לא בסדר. למה עשה לך משהו רע? נכון? אז למה אם הוא לא בסדר והוא עשה לך רע אתה מגיע למצב כזה שאתה נהיה גרוטאה? זה בעיה נכון?

זאת אומרת שאדם תלוי באחרים, ז"א שאנחנו משועבדים ליצר של מישהו אחר, לא רק ליצר שלנו גם ליצר של האחרים. אז עכשיו צריך להתחיל לעבוד על העניין הזה, שיהיה לנו כל מיני כלים ואפשרויות לא להמשיך להיות משועבדים ליצר של משהו אחר, ז"א אם משהו אחר נופל אתה חייב ליפול? הוא הופך להיות טיפש אתה חייב להיות יותר ממנו או

לפחות אותו הדבר? אתה חייב לאכול את זה כל השבוע או השבועיים או כמה זמן שזה יקח לך? לא!

דוגמא - עכשיו העיראקי משתגע אז אנחנו גם חייבים להשתגע? האמריקאי רוצה לעשות מלחמה, אז גם אנחנו חייבים לעשות אותו דבר? אנחנו נגררים כל הזמן בתור פרטים וגם הממשלה נגררת, אנשים מתעצבנים על למה הממשלה לא עושה כלום, אני חושב שמהשמים לפעמים הממשלה לא עושה כלום, שלא יגרר, זה נכפה על הממשלה כדי שלא תיגרר ליצר של כל מיני אנשים, לשיגעונות של כל מיני טיפוסים, אז זה לא הכי טוב, הדבר הכי טוב זה שיהיה לנו מנהיג שיכול לזום דברים ולקבוע דברים ולא רק לא לעשות וזהו אבל לפעמים זה טוב כי זה מונע דברים יותר גרועים זה כתוב הרי שהלב של המלכים ביד ה'.

אם כן, בוא נתחיל ללמוד את הייחוד. זה ייחוד חשוב מאוד הוא מסובך, אנחנו לא נלמד את הכל ביום אחד, אבל לפחות את ההתחלה.

עכשיו, העניין הוא כזה, תראו אנחנו למדנו בכוונות של התפילה קצת שיש פרצוף שנקרא ז"א ויש פרצוף שנקרא נוק', ז"א הוא המשפיע נוק' המקבלת והם צריכים לעלות ולקבל מאבא ואימא שזה שני פרצופים גם כן של זכר ונקבה אבל יותר גבוהים ועל מנת שהם יוכלו לעלות למעלה לקבל הם צריכים קודם לקבל משהו, אור מסוים, הארה מסוימת מינימלית ואז יש להם את הכח לעלות למעלה ואז לקבל את מה שצריך באופן רציני ואז הם יכולים להשפיע לתחתונים - לעולם הזה, לנו.

אם כן יש פה תהליכים, יש פה תקציב מינימלי שאדם צריך בשביל שהוא בעצמו יוכל להתעלות, בשביל שהוא בעצמו יוכל לגרום לעילוי יותר גדול כדי שהוא יהיה אח"כ גם צינור להוריד שפע, ככה זה הולך. אז זה היה הנושא הראשון של השיעור, העניין הזה שצריך להכשיר את עצמנו והשיעורים והקלטות והספרים והחברות וכל מה שאנחנו מנסים להפיץ מבחינת פנימיות התורה ועבודת הנפש דחסידות רחליון, זה אותה הארה מינימלית שצריכה לבוא מלמעלה כדי שהכלים יקבלו את הכלים, התקציב המינימלי, שיוכלו להתחיל לעבוד ועם זה יוכלו להתעלות ועם זה יוכלו להוריד אח"כ שפע לאחרים.

אנחנו נתעסק היום עם שם הויה: י-ה-ו-ה. שם ההויה הזה יש לו ארבע מילויים, האות יוד נכתבת או כ- י אות פשוטה או כ- יו"ד עם המילוי שלה שזה יו"ד, זה הצליל, האות ה' איך אנחנו יכולים לכתוב אותה? שלוש אפשרויות: הא, הי, הה. האות ו' איך אפשר לכתוב אותה? או ו' רגיל או וא"ו או וי"ו או ו"ו קלטתם את זה? האות א' למשל מה המילוי שלה אל"ף אז הבנתם מה זה מילוי?

יש גם דבר הנקרא מילוי המילוי זאת אומרת, למשל, אני כותב א' על ידי שאני כותב אל"ף אז גם האלף עצמה אני יכול למלא אותה הא' של המילוי הזה אני גם כן יכול לכתוב אל"ף אז זה מילוי המילוי, הבנתם?

עכשיו לשם ההויה יש ארבע מילויים שונים: פעם ממלאים אותו ככה ופעם ממלאים אותו אחרת ולפי הגימטריה שיוצאת למילוי יש לזה שמות אז השם הראשון שאנחנו נלמד היום זה הויה של ע"ב למה? כי הגימטריה, זאת אומרת הסכום של האותיות של המילוי הזה זה ע"ב = 72, אז איך המילוי הזה? - ככה: יו"ד - ה"י - וי"ו - ה"י אז יש לנו שם הויה במילוי יו"דין כיוון שגם ב- ו' וגם ב-ה' יש יוד במילויים שלהם זה בחינת שם ע"ב.

חשוב שתדעו את הדבר הזה זה מופיע בכל ספרות האר"י ז"ל בכל הספרים שלו, בכל הקבלה, וכשאתם שומעים את השם ע"ב אתם צריכים לדעת על מה מדובר ותוכלו להסביר בכל מקום על מה מדובר, זה בחינת חכמה ע"ב = חכמה, נגיד את שאר המילויים אבל נתרכז רק במילוי הראשון היום.

המילוי השני זה גימטריה ס"ג זה נקרא מילוי של בינה אז ככה: יו"ד זה תמיד אותו דבר אין לזה שינויים - הי"י - כשאנחנו באים למלא את ה-ו' ההבדל היחיד זה שבמקום ה-י' באמצע יהיה א' וא"ו - הי"י. זה ס"ג.

זה לא דברים שמקובל ללמד בצורה כזאת אבל אני אומר לכם שאני רק נותן לכם רקע בסיסי ביותר וזה על מנת שתוכלו לכוון איזה כיוון קטנצ'יק שהוא טוב לנפש ובשביל זה אני מלמד את זה לטהרת הנפש שיהיה לכם על מה לעבוד, אבל זה לא דבר שמסתובב ברחוב, אם תראו את זה למישהו יגידו: 'זה מה שאתם לומדים?' אבל אין ברירה חייבים ללמוד את זה. הדור הזה יותר מידי סובל מהחושך הקיים שחייבים להאיר כבר ויהיה מה שיהיה וזהו זה, מי שיש לו בעיות אז יש לו בעיות מה נעשה.

המילוי השלישי זה בחינת מ"ה אז עוד פעם: יו"ד - ה"א - וא"ו - ה"א, מילוי אל"פין, נמלא את ה-ה' וה-ו' עם א'.

המילוי האחרון בשם ב"ן וזה מילוי מיוחד שנקרא 'מערת המכפלה' וזה בחינת מלכות וזה הולך ככה: יו"ד - ה"ה - ו"ו - ה"ה מערת המכפלה.

זה בסיס כי כל תורת הקבלה משתמשת בזה אז לפחות שתכירו שתבינו כשאתם רואים ראשי תיבות ב"ן, מ"ה, ס"ג, ע"ב, שתדעו על מה מדובר - מדובר על המילוי של שמות ההוי"ה מה זה אומר לנו כל זה? מה זה יעזור לנו בחיים?

קודם כל כמו שראינו יש פה השתלשלות חכמה, בינה, זעיר אנפין תפארת מלכות, אז אנחנו רואים שהאורות יורדים מלמעלה אז זה משתלשל מרוחניות גדולה עד העולם הגשמי זה כל הסיפור על רגל אחת.

הייחוד הזה שאני רציתי שתלמדו זה קשור לעוד שם וזה שם אקיה אני לא מבטא את ה - ה' אבל אתם מבינים שמדובר על השם עם ה' א-ה-י-ה זה אקיה פשוט כמו שאמר 'אהיה אשר אהיה' עכשיו השם הזה גם כן אפשר למלא אותו במילויים ה - א' נמלא אל"ף - הי"י - יו"ד - הי"י זה נקרא "אקיה דיודין" אח"כ יש "אקיה דאלפין" מלשון א' איך יהיה אקיה דאלפין: אל"ף - ה"א - יו"ד - ה"א עכשיו נשאר לנו "אקיה דהיין" אז אותו דבר: אל"פ - ה"ה - יו"ד - ה"ה הייחוד הזה הוא קצת מורכב מה שצריך לעשות זה לחשוב כל הייחודים האלה אסור לבטא אותם בפה זה רק חשיבה צריך לחשוב על הויה דיודין ואח"כ על אקיה דיודין, הויה דאלפין אקיה דאלפין, הויה דהיין אקיה דהיין - זה נקרא ייחוד מי שחושב על זה כמה פעמים ביום או כמה שיותר זה מטהר אותו, זה לא ממני זה מהאר"י ז"ל. בסדר הזה זה קודם כפשוטו, אם יש לאדם דף הוא יכול להסתכל על מה שכתב בדף אבל הכי טוב שאדם ילמד את זה בע"פ ויסגור את העיניים ויראה את זה אבל זה כבר יותר מאמץ. אז תעשו עכשיו כמה דקות בשלב הראשון תעשו רק את הויה דיודין ואקיה דיודין.

נלמד מ"אוצרות הרמח"ל" פרשת שמות, זה שייך לנושא שדברנו: **"ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו" כבר ידוע שלא גלו ישראל למצרים אלא כדי לברר כל אותם הניצוצות של אדם הראשון בק"ל שנה שפירש מאשתו, שאמרו רז"ל שהיה מוליד רוחין וש-דין, שהם הם אותם שנעשו גופין לניצוצות הללו. ולכן אמר פרעה אל עמו "הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו" שהם באבא ואמא, ובחזרתם עולים ל אריך אנפין. לפי שהבעל תשובה אינו די שעולה למדרגה שפגם בה, אלא עולה מדרגות עליונות גם כן, וזהו עצומים שהוא באריך אנפין. כלומר שבני ישראל הם רבים, ואינו די שהם רבים אלא עצומים גם כן, "ממנו" - מה זה ממנו? " - מן הניצוצות שלנו, שהם הם הנשמות של הגופים הנולדים מהם."**

זה ממש אקטואלי שראש הקג"ב שם אומר שיש בריחת המוחות, זה לא 'בריחת המוחות' זה בריחת הניצוצות וזה מפריע לו אז עכשיו אנחנו קצת נסביר **"ויאמר אל עמו הנה עם בני**

ישראל רב ועצום ממנו" מי אמר אל עמו? - פרעה.

"כבר ידוע שלא גלו ישראל למצרים אלא לברר כל אותם הניצוצות של אדם הראשון בק"ל שנה שפירש מאשתו", היתה תקופה שאדם הראשון פרש מחוה והוא הוציא מה שנקרא זרע לבטלה **"שאמרו רז"ל שהיה מוליד רוחין ושדין"** ז"א שבכל טיפת זרע יש שמה נשמות שמיועדות להיוולד או לפחות לקבל תיקון בזה שיכנסו למקומם המתאים לגוף האישה, לרחם האישה.

אם כן, מה קורה עם זרע שלא נכנס לשם? ע"פ הטבע לא קורה כלום. ע"פ הקבלה הנשמות שבזרע זה נעשקות ונבראים גופות טמאים והנשמות האלה נכנסים לתוך הגופות האלה. לכן יש כוונה של האר"י ז"ל בקריאת-שמע שעל המיטה לפני שאדם נרדם בלילה שאומר **"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד"** "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" וכו' שהוא יבקש בלבו ובמחשבתו שימותו אותם הגופים הטמאים המלבישים באותם הנשמות שנעשקו ע"י הסיטרא אחרא ואותם הטיפות קרי שאדם מוציא בגלגול זה בגלגול אחר ע"י עצמו, ע"י אחרים בכוונה או שלא בכוונה ויחזרו לקדושה ויקבלו תיקון, זה הכוונה בקריאת שמע של המיטה לפי האר"י.

אם כן, העניין הזה זה דבר לא קל מבחינת הקבלה אבל יש לזה תיקון, אז הוא אומר פה שאדם הראשון שפגם בבריתו, זה נקרא דם הברית, אותם הנשמות, אותם הניצוצות הם הלכו ונעשקו ע"י קליפת מצרים וזה הסוד שאנחנו נשלחנו למצרים להוציא משם את הניצוצות האלה ולכן נהיה שם סבל צרות וקושי וע"י הסבל הזה הצלחנו להוציא אותם משם. זה מסובך, אצל האר"י ז"ל ב"שער הכוונות" יש פרק על פסח שמה הוא מסביר את זה בכמה דרושים יפים מאוד כי זה היה גם עניין של דור המבול שהתגלגלו לשם ולכן היו זורקים את הילדים למים, כל הדברים שקשורים לעניין הזה.

אבל אנחנו הלכנו למצרים, מה נקרא מצרים בלשון חיי התורה? - ערוות הארץ, זה קשור לעניין הזה שהטיפות האלה הלכו לשם במקום ללכת למקום 'מלכות דקדושה' שזה האשה. אם כן, באותו זמן שהוא פרש זה גרם לנשמות האלה שנעשקו **"שאמרו רז"ל שהיה מוליד רוחין ושדין, שהם הם אותם שנעשו גופין לניצוצות הללו. ולכן אמר פרעה אל עמו "הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו"**, הוא אח"כ הסביר למה דווקא בני ישראל, זה העניין הזה, עכשיו הוא כותב: **"שהם באבא ואמא ובחזרתם עולים לאריך אנפין"** ז"א עם ישראל קשור עם פרצוף אבא ואמא.

עכשיו, כשהם חוזרים בתשובה הם לא רק עולים לאבא ואמא שזה המקום איפה שהם פגמו, עם ישראל, הרי זה הנשמה של האדם הראשון, אז הוא פגם בזה באיזה עולם רוחני, כמו שאמרנו, הוא פגם בבחינת אבא ואמא, עכשיו מבחינת תיקון צריך להגיע לאבא ואמא נכון? מינימום מה שפגם ככה צריך לתקן אבל זה לא מספיק הוא אומר - כשאדם חוזר בתשובה, צריך תשובה על מה שהוא עשה לא טוב, הוא לא מגיע רק לאותו מקום שהוא מתקן את הפגם אלא הוא מתעלה מעל אז הוא מגיע לאריך שזה פרצוף יותר עליון מאבא ואמא.

זה ענין שאיפה שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד.

בזה שאדם מתגבר על הפגמים שלו ועושה מאמץ ומנסה לתקן אותם אז הוא מתעלה מעל לדרגה שהיה לכתחילה צריך להגיע לתיקון שלו אז הוא מגיע לאריך וזה מה שהוא אומר **"לפי שהבעל תשובה אינו די שעולה למדריגה שפגם בה, אלא עולה מדריגות עליונות גם כן"** וזה מה שאמר פרעה שהם עצומים: **"וזהו עצומים שהוא באריך אנפין. כלומר שבני ישראל הם רבים, ואינו די שהם רבים אלא עצומים גם כן"**, עצומים. **"ממנו"** מה זה ממנו? **"מן הניצוצות שלנו"**

מה כאב לפרעה שעם ישראל התחיל לתקן במצרים ולהוציא את הניצוצות? עכשיו, היצר אין לו חיות משל עצמו אלא הוא יונק מן הקדושה. כשהקדושה פגמה והנשמות האלה נעשקו היה לו טוב, הוא ינק מהם הוציא מהם את החיות שלהם, בשביל זה עם ישראל היה במצב של שעבוד רוחני, לא רק שעבוד גשמי, גם רוחני.

עכשיו כשפתאום עושים תשובה ומתחילים לצאת אז הם מפסידים את האוצר שלהם הגדול זה הסוד גם של ביזת מצרים שאנחנו יצאנו ברכוש גדול כתוב, מה זה ברכוש גדול? זה הענין הזה של הניצוצות שהוצאנו את הניצוצות משם.

הרמח"ל מסביר איך הפסוק מדייק: **"ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו"** מה זה "ממנו" מסביר הרמח"ל: "ממנו - מהנצוצות שלנו" מהנצוצות שהיו שלנו ועכשיו הם לוקחים את זה, כמו שהקג"ב אומר מה זה בריחת המוחות, צריכים לשלם הם עשו פה השתלמות, הם צריכים לשלם!

הם מרגישים שהיוקר שלהם הרוחני יוצא משם **"לפיכך הבה ונתחכמה לו"**, נתחכם מה לעשות לו כדי שלא יקחו הניצוצות הללו". כמו שהסברנו בתחילת השיעור שבזמן של גאולה וגילוי פנים היצר מתחיל לעשות תחבולות. הנה, זה מה שהיה בגלות מצרים, גאולת מצרים - **"הבה ונתחכמה לו"**, נתחכם מה לעשות לו כדי שלא יקחו הניצוצות הללו" וזה היום כשיש כ"כ הרבה דברים לא צנועים ברחובות, מעשים לא טובים, מהבחינה הזאת של שמירת הברית שהעם מופקר עם כל מיני מעשים לא חיוביים לחלוטין כמובן זה עושה בלגאן. זה בא על מנת שהניצוצות לא יצאו מן הקליפה, ישארו תפוסים, כשיש פגם הברית. אז לכן יש היום אפשרויות שאדם יפול במה שהוא רוצה חופשי, אגב, זה הטוב שיש בחוק הזה שרוצים להוציא עכשיו על איסור פרסומי תועבה ודברים כאלה שע"פ הפשט זה מרגיז את האנשים שאומרים 'אני חופשי אני יכול לעשות מה שאני רוצה' מה הם מבלבלים לי את המוח? אבל יש בזה דבר גדול שזה יכול לעזור למי שלא רוצה לפגום לפחות שלא יצטרך לראות דברים שיכולים לפגוע בו.

הדבר הזה של פרסום ברחוב זה כפיה, שאדם יוצא לרחוב הוא לא רוצה לראות ויש אנשים שבאמת לא רוצים לראות וזה כמעט בלתי אפשרי, אז בבית שלך תעשה מה שאתה רוצה. אבל אני אמרתי זה החלק הטוב - החלק הלא טוב הוא כמו שאתה אומר שזה לא בכפיה יותר טוב שהדבר הזה יבא מהעם עצמו ויבא מהסבר והבנה, זה ברור, לכן אמרתי שהתוכן זה החלק הטוב של זה אבל אני מסכים שכשכופים אז זה בעיה, האדם מתנגד. יש עם זה בעיה. יש למשל חוק ברור שאדם לא יכול ללכת ערום ברחוב נכון? כי אם אדם ילך ערום יסגרו אותו. אבל אם הוא שם תמונה שלו ערום לא עושים לו כלום. מה ההבדל היום? התמונות זה כמעט כמו מציאות ואולי אפילו יותר מהמציאות, אני לא אתחיל לדבר על כל מערכת היחסים בין חרדים לבין חילונים.

אני לא מסכים עם הדרך הזאת. אבל בעניין הזה הספציפי של התועבה שזה קשור לכאן יש לזה משהו חיובי וזה מונע מאנשים כל מיני דברים לאלה שלא רוצים אלה שרוצים זה לא מונע מהם כלום, יכולים לעשות מה שהם עושים, אבל אלה שלא רוצים זה לא כופה עליהם. למשל העיתונות החילונית היומיומית היא הרבה יותר עשירה, מגוונת, מעניינת מהעיתונות הדתית מביאים חדשות מכל מיני דברים.

עכשיו, אדם דתי שרוצה לקרא את זה הוא כמעט בכל עיתון פוגש משהו שממש פוגע שמפריע אז למה שיכפו עליו? הוא רוצה רק עיתון של חדשות, אדם שהוא קצת רחב אופקים רוצה לשמוע כל מיני דעות ודברים ואם יש את התמונות האלה זה מפריע מאוד וחבל.

יש בזה דרגות. עצם העובדה שאדם רואה דבר כזה זה נסיון. עכשיו, השאלה מה הוא

עושה? אסור לאדם להכניס את עצמו בכח לנסיונות. זה שיש נסיון - יש נסיון. עכשיו או שאתה מסתכל או שאתה לא מסתכל אבל עצם העובדה שכפו עליך להסתכל כבר לכלכו לך משהו, אם לא היית רואה את זה לא היית חושב על זה. עכשיו דחפו לך את זה בכח, זה בעיה. אי אפשר להתעלם מזה.

מי שרגיל לחיות בקדושה כשהוא נתקל בזה האור מסתלק מן הנשמה באותו רגע. האנשים הרגילים לא מבינים את זה אבל זה ככה וזה חבל. אדם הולך, למשל, עוסק בייחודים, רוצה להתבודד עם ה', רוצה לעשות דברים ברוחניות והולך באיזה מקום ורואה דבר כזה זה מפוצץ אותו זה לא צחוק.

שמעתי ממישהו שבא לייעוץ שהילדים שלו הלכו לאיזה פסטיגל והמילים של השירים כל מיני דברים על תמונות עירום ודברים שזה לא שייך לילדים בכלל מה צריך להכניס את זה? חייבים בכח להכניס את זה? כשאני הייתי ילד לא היה דבר כזה אפילו בחו"ל עכשיו זה מתירנות והכל מותר ונחמד, ילד למשל יש לו קונפליקט, אפילו ילד דתי.

אני אמרתי שצריך דרך שתהיה מתאימה לאדם הנורמלי נכון? אז ניקח ילד דתי נורמלי שיש לו טלוויזיה בבית וכו' והוא אוהב איזה זמר כי הזמר נחמד ופתאום הוא הולך ושר איזה שיר ומכניס לו דברים לא לעניין אז אם הוא דתי יש לו בעיה, אם הוא חילוני הוא לא מרגיש בזה אולי.

יש בעיות יותר חמורות אבל כרגע עוסקים בזה.

אם כן, יש פה את העניין שהיצר אומר 'הבה ונתחכמה לו': **"נתחכם מה לעשות לו כדי שלא יקחו הניצוצות הללו. לפי שאם לא כן - "פן ירבה", שרוצה לומר יקחו ניצוצות רבים. "והיה כי תקראנה מלחמה", כמו שכתוב: "יפקוד ה' על צבא מרום במרום", "ונוסף גם הוא" - שהוא הקב"ה.**" תראו מה שהוא אומר כאן: אם היו לוקחים כמה ניצוצות - מילא, זה ניתן, אי אפשר למנוע את כל הניצוצות. אבל אם זה דבר רציני שרוצים לקחת את כולם זה אי אפשר לא רוצים לתת. עכשיו יש גם את העניין שרמוז פה יפה:

"והיה כי תקראנה מלחמה", כמו שכתוב: "יפקוד ה' על צבא מרום במרום", "ונוסף גם הוא" - שהוא הקב"ה." מה איכפת, מה מפריע לפרעה פה שאם תהיה מלחמה ה' יתברך יהיה לטובת עם ישראל? אז מה נעשה על מנת שה' יתברך לא יהיה לטובת עם ישראל? - נחטיא את עם ישראל. אם עם ישראל לא בסדר ה' לא יצטרף אז זה הסיפור פשוטו כמשמעו - להחטיא.

פרעה וכל החכמים שלו היו חכמים עצומים ומכשפים - חכמת מצרים, זה לא דבר פשוט. אותם הניצוצות שיצאו מאדם הראשון שהיה בדרגה עצומה שאי אפשר לתפוס, זה בדיוק העניין של העושק, העוצמה של אדם הראשון שהוא פגם, הדרגה הרוחנית שלו היתה כ"כ גדולה שכשהיצר כבר תפס את זה - היצר הרוויח. זה לא סתם שהוא תופס ניצוצות הוא גם מקבל מזה חכמה, כח וחוצפה מזה - הוא יודע מה לדרוש - הוא נהיה חכם, הוא משמין, זה לא סתם שהוא תופס נשמות - הוא מוצץ להם את היכולת.

"וזהו "גם" שהוא לשון ריבוי". עכשיו הוא בא להסביר למה כתוב "גם הוא" גם הכוונה לקב"ה **"ונלחם בנו" כמו שכתוב "ה' ילחם לכם" כמו שכתוב "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם"** ז"א ברגע שאנחנו עושים השתדלות קטנה אז מלמעלה עושים בשבילנו השתדלות גדולה אז גם את ההשתדלות הקטנה רוצים למנוע, שחלילה, לא נעשה.

"ועלה מן הארץ" - לפי שכבר עשו כל מה שצריך להם." עם ישראל השתחרר ממצרים, למה פתאום הוא יכול לעלות מן הארץ? **"לפי שכבר עשו כל מה שצריך להם"** ז"א נגמר התיקון שלהם, אם לא נפריע להם - אומר היצר, פרעה, הם כבר יגמרו את התיקון ויעלו

לארץ וזהו אז חייבים להפריע.

איך התחכמו? **"וישימו עליו שרי מיסים למען ענותו בסבלותם"** מה אומר פה הרמח"ל? **"שלא יתעסקו בפרייה ורבייה"** אנחנו יודעים שניסו למנוע, לכאורה, אין שום קשר לפשט. איזה קשר יש לזה? אז קודם כל נסביר מה שהוא אומר:

אז קודם כל זה "וענותו" זה עונה שזה קיום יחסי אישות שהגבר מקיים את העונה של אישתו **"שרוצה לומר שלא יתעסקו בעונה מכח סבלותם"** ז"א החכמה של פרעה מה היתה? לעשות להם צרות, למרר להם את החיים, לדכא אותם, להוציא להם את הכח - שלא יעסקו בפרייה ורבייה, ע"פ הפשט זה נראה כאילו שלא יתרבו, שלא יהיה הרבה ילדים, ואז לא יהיה להם כח פיזי להתנגד.

ע"פ הקבלה זה ברור מה הכוונה: הרי אם אותם הנשמות שנעשקו הם נעשקו בגלל הפגם שהאדם הראשון פרש מחוה והזרע לבטלה שלו הלך לבטלה ואז נעשקו הנשמות. איך נוציא את הנשמות משם? ע"י פרייה ורבייה בקדושה אז זה בדיוק הענין: מצד אחד מתפללים שאותם הגופים הטמאים שנבראו ימותו אבל איך יחזרו הניצוצות לקדושה? דרך קיום פרייה ורבייה.

ולכן בשורש הוא רצה למנוע את זה אתם מבינים עד איפה היצר מגיע? הוא תופס את השורש של הבעיה: איפה הפגם? איפה התיקון שלו? ומנסה למנוע את התיקון מההתחלה, מהשורש שלו. בדיוק אז הסיטרא אחרא יכול להוציא כל מיני גזירות, יכול להשתמש בשליחים שונים להוציא כל מיני חוקים: יכול להשתמש בכל אחד, הוא מוציא גזרות ואנחנו לפעמים לא מבינים מה הקשר, מי אמר שזה סיטרא אחרא? מאיפה זה בא? זה מאוד לא ברור מה הקשר. זה הקשר: **"וכאשר יענו אותו כן ירבה" שהקב"ה היה נותן לב להם להרבות ולפרוץ** כתוב שבזכות נשים צדקניות נגאלנו ממצרים. **"וכן יפרוץ", לפי שכמו שהם היו מתרבים, כן המחיצות שהיו מבדילות ביניהם ובין אביהם שבשמים היו נפרצות. וזהו: "כן ירבה וכן יפרוץ."**

חיזוק ובניית הדור

כתוב 'המחדש בכל יום בטובו מעשה בראשית', פרושו שהעולם כל בוקר מתחדש, זה אחד מהעקרונות של אמונה יהודית, התחדשות העולם - לא רק שהעולם מתחדש גם האדם מתחדש, מתי שאדם הולך לישון בלילה אחרי השקיעה, צריך ללכת לישון אחרי השקיעה ולישון עד חצות - כך הכי טוב, כמובן שלא כל אחד יכול אבל באופן כללי השינה הכי מבורכת מבחינה רוחנית זה מאחרי השקיעה עד חצות לילה, בחצות לילה רצוי לקום לתיקון חצות וללמוד תורה עד הבוקר, מי שיכול, כאשר אדם הולך לישון הנשמה שלו עולה למעלה ומתחדשת אז כל לילה ולילה יש התחדשות גם לגוף שהוא נח וגם לנשמה שעולה למעלה, וכך בכל יום ויום יש עליית ותיקון העולמות, התכללות העולמות.

ה' יתברך ברא עולם מסובך, מה שאנחנו חושבים שהעולם הזה מסובך זה כלום לעומת מה שהוא ברא באמת, המערכת היא מאוד מורכבת וכל המערכת של כל העולמות שה' יתברך ברא זה הכל תלוי בהתנהגות האדם פה, כפי מעשיו כך העולמות נראים בסופו של דבר, כך העולם הזה נראה, אם האדם מתחבר עם הרצון האלוקי ומקיים את חייו על פי דרכי ה' אז הוא יכול להיות אחד מהשותפים בהתחדשות הבריאה הפנימית שלו והכללית של העולם כולו.

כמובן שכל אדם יותר נדרש לתקן כפי שורש נשמתו בתוך הנשמה הכללית של אדם הראשון, מאיפה שהנשמה של כל אחד באה זה השורש שלה ובכל אבר כזה של האדם הראשון יש קבוצות של נשמות שנקשרות ביחד וכל אחד שקשור לאותו שורש, אמנם יש לו עבודה משותפת עם שאר הנשמות של אותו שורש ואם יש מישהי שפוגמת או שלא מתוקנת הוא לא ישב בשקט עד שכולם יהיו מתוקנים לפחות באותו שורש.

אז יש ערבות הנשמות של אותו שורש אבל גם יש ערבות בנשמות של כלל עם ישראל, שבאים מנשמתו של אדם הראשון. יוצא שאדם הוא לא יודע עד איפה מעשיו משפיעים לטובה ולצערו לפעמים גם להיפך.

המערכת הזו של בריאת העולמות, בריאת האדם עצמו, ההרכב של העולמות וההרכב של האדם עצמו זה דבר נפלא, כל זה נלמד בתורת הקבלה - תורת האר"י ושם הוא מתאר לפעמים פרטי פרטים את האינטראקציה, את יחסי הגומלין בין האדם ובין העולמות ז"א שבאמונה הפשוטה שלנו כשאנחנו עוסקים בפשט שיש את ה' יתברך ויש את עולמו צריך להוסיף שזה נכון, יש את ה' יתברך ויש את עולמו לא רק עולמו הזה יש עוד עולמות וישנה מערכת שלמה של השפעות הדדיות בין העולם הזה לשאר העולמות, כפי שאנחנו מעוררים מלמטה כך מעוררים עלינו מלמעלה.

אני אמרתי באחד השעורים שבששת אלפים שנה של התיקון ה' יתברך גזר על עצמו לא להתערב בבריאה אלא כפי מעשה התחתונים והיו אנשים שלא הבינו נכון, לא שה' יתברך לא מתערב אלא הוא יכול להתערב בהתאם לכלים, ה' יתברך כל הזמן רוצה להשפיע ולהביא ישועות להתגלות, למלוך בגילוי ולענג את הנשמות אבל לצורך זה לשם כך הוא ברא את העולם, הוא ברא את הנשמות.

כתוב 'אני ה' לא שניתני הוא כל הזמן משפיע אלא שהכל תלוי בכלים - אנחנו הכלים, אם יש כלי אז האור יכול להיכנס אם אין כלי אז האור לא נכנס זה תלוי בכלים, עכשיו, רוב רובנו עובדים את ה' ביודעין ושלא ביודעין ישנם הרבה חלקים בינתיים בעם ישראל שעדיין עובדים את ה' בצורה לא מודעת, יש להם אמונה בכח, לא בפועל, לא זכו להכיר את התורה, להכיר את פנימיות התורה ולכן הם לא בדיוק עושים כל מה שמצופה, אבל הם גם עובדים את ה' כמו שכתוב 'אפילו הריקים שבך מלאים מצוות כרימוני' זה דרגה נמוכה, זה

דרגה של עבודת ה' שנקרא לה דרגה בבחינת דומם - דומם, צומח, חי, מדבר. ויש עוד דרגות דרגה של צומח של חי ומדבר דרגה הכי גבוהה זה דרגה של עבודת ה' בחינת מדבר, מדבר זה אדם שיודע את כל המערכת הזאת של העולמות והאדם כעולם קטן הוא יודע את הכוונות הפנימיות של כל המצוות, יודע לייחד יחודים יודע לעבוד את ה' כבעל מקצוע בתורת הקבלה, זה הדרגה הכי גבוהה, הדרגה הזאת כמובן גם כן מתחלקת אח"כ לדומם, צומח, חי, מדבר כמו שגם הקבלה מתחלקת לפרד"ס. הלואי והיינו מגיעים לפחות לפשט של הקבלה הלואי והיינו מגיעים לפשט של בחינת מדבר, איפה זה ואיפה אנחנו.

יוצא שבכל הדורות היו יחידי סגולה שהם זכו ע"י עבודה מאומצת להגיע להיות כלים מתוקנים והם היו שותפים בתיקון העולמות והעולם עמד עליהם כמו רבי שמעון בר יוחאי והאבות הקדושים משה רבינו וכו' ומוריד הרבה שפע וברכה וביטלו מעצם קיומם הרבה גזרות רעות וכו' הגנו על הדור: גם ניסים ידועים וגלויים וגם ניסים שלא ידועים, לא כל נס שנעשה הוא מתגלה. ואלה היו יחידי סגולה.

עכשיו אנחנו, שמתקרבים לזמן שתהיה מלחמה קשה, מלחמה קודם כל רוחנית בין כח הקדושה לכח הקליפה לקראת סוף המערכה של תיקון העולם כל הקליפות יתאחד להלחם נגד הקדושה ויכול להיות שגם תהיה מלחמה פיזית אבל קודם כל רוחנית אנחנו צריכים להיות מוכשרים באופן רוחני למלחמה הזו ולכן פנימיות התורה הכללים וגם יותר מזה זה הולך ומתגלה יותר ויותר בעולם הרחב, בקרב אנשים שלפני 10 - 20 שנה אף אחד לא היה חולם שהם יעסקו בפנימיות התורה והנה הם עוסקים בפנימיות התורה ולומדים חסידות, קבלה וכו'.

כל זה חשוב מאוד כיוון שאם אנחנו נתבונן על העולמות נראה שכל עולם תחתון יותר מלביש על העליון יותר, העליון תמיד הופך להיות נשמה לתחתון, כיוון שהנפש האלוקית היא מאירה בתוך הגוף, אנחנו אומרים שהגוף מלביש את הנפש ואם תשרה הרוח בגוף אז הרוח תהיה בחינת נשמה בתוך הנפש, נשמה פנימית קוראים לזה, והנפש תלביש עליה והיא תהיה בעצמה נשמה פנימית לגוף - הנפש.

יוצא שכמו בגוף האדם יש את הלבוש שזה החלק החיצוני ויש את הגוף הגשמי ויש את הנפש בתוך זה יש את הרוח והנשמה וכו' כך גם כן בעולמות הרוחניים התחתון מלביש את העליון והעליון מלובש בתחתון בתור נשמה, יוצא שכל מעשינו צריכים להיות לשם שמיים. פרוש של דבר זה שהמעשים הרוחניים, היינו: למוד תורה, קיום תורה ומצוות זה צריך להיות בחינת העיקר, בחינת הנשמה שלנו והמעשים המכשירים את המעשים הרוחניים הם בחינת מלבישים אותם, כמו בעולמות.

יוצא שאם בן אדם זכה לגוף פה בעולם הזה, לזמן, לכח, לכסף הוא צריך לשאוף שכל הגורמים האלו יהיו בסיס לחלק הפנימי שהרי לצורך מטרה פנימית הוא בא לעולם הזה ואז הוא מנהל את עצמו ואת משפחתו בכיוון הזה שכל שאר הדברים הם כלים שמכשירים ועוזרים ותומכים במטרה הרוחנית.

לכן ע"פ זה אפשר להבין כמובן למה עולם בני הישיבות כ"כ חשוב להם ללמוד תורה ולא רוצים ללכת לצבא ולא רוצים לעסוק במלאכה רק ללמוד תורה, האדם שלא מבין את הדברים פשוט הוא לא מכיר את מערכת השיקולים אבל זה מבחינה רוחנית שיקול נכון מאוד, כיוון שהתלמידי חכמים שצומחים בישיבות הם אמורים להיות פנימיות העם הם אמורים להחזיק את העולמות ע"י העבודה הרוחנית שלהם, כל אחד לפי דרגתו: מי שעוסק בפשט אז בפשט מי שעוסק בסוד אז בסוד כל אחד לפי מה שהוא יכול.

הלימוד תורה הוא מחזיק את העולם, הוא הנשמה של העולם, זה החלק היקר של העולם,

הלימוד תורה עבודת ה' הדבקות בה' תיקון העולמות, תכף קצת יותר נרחיב, וכל שאר הדברים הם צריכים לתמוך בעניין הזה אז אם עם ישראל היה היום מאוחד באהבה ובהבנה אז בטח היו נשמות שחפצם לעסוק במלאכה וחפצם לעסוק במסחר ובמדע ובכל מיני תחומים כאלה הם היו צריכים בשמחה לתמוך בתלמידי חכמים שילמדו ואז היה בחינת חיצוניות הכלי ופנימיות הכלי. זה נקרא אחדות שלמה וזה היה מתקן את הכל.

לכן ה' יתברך ברא 12 שבטים וכל שבט קיבל ברכה מיוחדת ותפקיד מיוחד, יששכר וזבולון התחלקו בחלק הגשמי ובחלק הרוחני אז כמובן שהיצר הכללי שזה הסיטרא אחרא שנלחם עם הקדושה יהיה מעוניין דווקא להפריע בכיוון האחדותי הזה ולהשתמש בכל מה שהוא יכול כדי ששני הפלגים של העם ייפרדו וישנאו אחד את השני ולא יתמכו אחד בשני וינסו לבטל את הישיבות, את לימוד התורה.

כמובן שאנחנו היינו רוצים לראות בכל ישיבה אנשים בדרגתו של משה רבינו ושל רבי שמעון בר יוחאי אבל הדור הזה זה לא דור כזה ולכן תמיד יכול להיות לנו רצון וביקורת שהמצב בישיבות יהיה יותר טוב, אבל מה אנחנו יכולים לדרוש מבחורי ישיבות? מה אנחנו דורשים מעצמנו? מה אנחנו, מושלמים?

אז כמובן שבכל דור ודור לפי מצב הדור חייב שיהיה ישיבות, חייב שיהיה תלמידי חכמים שיושבים ולומדים, זה מבחינת הלימוד שלא לדבר על כך שעצם המציאות של בית כנסת או בית מדרש או ישיבה באיזה שהוא מקום מקדש את המקום, זה בית מקדש מעט, אפילו בחו"ל שלא נדבר בארץ הקודש כמה שירבו בתי מדרשות ובתי כנסיות יש יותר כח לעם ישראל - כח רוחני, עצם זה שנשמה יוצאת מהשוק מהחיים הגשמיים עם כל מה שזה כרוך נכנסת במקום של קדושה ומתבשמת, אפילו אם היא יושבת שם ולא עושה שום דבר יש לה שכר, לא רק שכר שהלכה לבית המדרש או לבית הכנסת אלא יש לה הזדככות פנימית מיידית, זה הסוד גם כן של קברי הצדיקים ולכן גם הסיטרא אחרא רוצה שאנחנו נוותר על קברי הצדיקים:

שנוותר על חברון, שנוותר על קבר יוסף כיוון שבאותם המקומות יש שמה קדושה חזקה מאוד שיכולה לזכך רק מעצם היותנו שם, נקרא לזה בלשון בני אדם יש לזה 'הקרנה רוחנית' וכמובן שמהסיבה הזאת הסיטרא אחרא רוצה למנוע שאנחנו נהיה בקשר עם האבות הקדושים, שנהיה בקשר עם יוסף הצדיק, שגם הר הבית לא יהיה בידנו, כיוון שעם ישראל זה לא עם רגיל "ממלכת כהנים וגוי קדוש" וכמו שכהן היה לו את ארבעת הלבושים שלו וכהן גדול היה לו שמונה לבושים, היה לו את סדר העבודה שלו, סדר הקורבנות, סדר ההיטהרות המיוחדת וכל ההלכות שיש לעבודת בית המקדש, כך עם ישראל ככללותו כעם יש לו את הלבושים שלו ויש לו את דרכי התיקון שלו ואת דרכי ההנהגה שלו ואת התפקידים שלו והסיטרא אחרא לא מעוניינת,

מעצם תפקידה, שעם ישראל ימלא אחר הציוויים של ה' יתברך ולכן היא תעשה הכל, הן בתוך האדם עצמו, בתוך נפשו והן במשפחתו וסביבתו והן בכלל האומה באופן גשמי למנוע את הלימוד תורה, למנוע את האחיזה במקומות הקדושים, למנוע את ההיטהרות, שחלילה לא נקבל את ההכשר שאנחנו צריכים לקבל בשביל לעבוד את ה' כמו שצריך.

יוצא שישנם היום חלקים בעם ישראל שעובדים את ה', כמו שאמרתי, באופן לא מודע, לא מקצועי, יש אחרים שהם יותר מקצוענים, יותר מודעים: אדם הולך לבית כנסת עונה קדיש, עונה קדושה, ברכו, אפילו אם הוא לא מקובל אלוקי הוא יודע שבזה הוא מקדש שם שמיים, מחזיק את העולם זוכה ומזכה.

אבל, כמו שהתחלתי להגיד, אנחנו עתידים להגיע לאיזה שהוא שלב שיהיה צימאון לדבר ה', כבר יש צימאון לדבר ה' אנחנו צריכים להכשיר את עצמנו יום-יום שעה-שעה לתפקידים

הרוחניים הפרטיים, הכללים שנצטרך לעמוד במערכה האחרונה נגד הסיטרא אחרא שהיא לא רחוקה.

אנחנו צריכים לדעת איך המנגנונים האלה פועלים והם פועלים ועוד איך. כדי שאנחנו נוכל להשתלב במערכה הכללית הזאת אנחנו צריכים להכיר את התיאוריה, היות וזה מורכב, איך העולמות הרוחניים מורכבים. איך? ע"י כוונות, ע"י מצוות מעשיות, ע"י ייחודים אנחנו משתלבים ונותנים כח לצד הקדושה, אנחנו צריכים להתקדש! זה שישנם נשמות, יש כבר נשמות בזמן הזה, בעם הזה, בעם ישראל, בתקופה הזאת, ישנן נשמות מיוחדות ביותר, גבוהות ביותר שהם אמורות לתקן את עם ישראל, חד וחלק, נשמות כלליות, והם בגלות חלק מהן עוד לא התקרבו לה', חלק שהתקרב לא נדבק לשורשו, מי שנדבק לשורשו עדיין לא יכול למסור את עצמו 24 שעות לעבודת ה', על מנת שיהיה תיקון והשראת השכינה בעולם צריך שימצאו לפחות מנין אנשים מסורים לה' 24 שעות, ששום מחשבת פיגול לא תעבור בראשם ויהיו מסורים לעבודת ה' כמו שצריך. זה אומר היטהרות, זה אומר לא להיות קשורים לעול פרנסה, זה אומר הרבה דברים לא קלים להגשמה, מעטי מעט, אם בכלל, יכולים היום להגיע לדרגה הזו, ישנן נשמות שהתחילו תיקונים יפים וגדולים והיצר מונע מהן את ההמשך ע"י כל מיני עיכובים טכניים, ע"י חוסר תקציבים ע"י חוסר אפשרויות.

האדם שמקדיש את חייו לה' יתברך בכל רגע ורגע דבוק ומנסה לעבוד את ה' אז הוא מתחיל לראות בחוש איך היצר נלחם בו על כל דקה ודקה, על כל מחשבה ומחשבה וכל לירה ולירה, על כל רגע ורגע איך באות הפרעות מכל הכיוונים, מצד הקדושה גם כן מצד הטומאה לגמרי.

איפה אנחנו, איפה זה? על מנת שבן אדם יהיה מודע לגדולת האפשרויות שיש בתוכו הוא צריך כבר להיות במצב שהוא מתמסר. ברגע שהוא מתמסר הוא מתחיל רק לראות את העיכובים. ברגע שהוא מתחיל לראות את העיכובים אז הוא יכול להעריך את חשיבות המעשים שלו.

כיוון שאם המעשים שלו חשובים מאוד היצר ינסה למנוע בכל יכולתו לבלבל ולהפריע. מצד שני, אנחנו יודעים שלא כל אחד יכול להתעמק, לא כל אחד ראוי, אולי, להתעמק לא כל אחד יש לו את השכל ואת הזיכרון ואת כח התפיסה ולא את כח ההתמדה ולא את התנאים הסביבתיים ולא את הידע הדרוש, מה יהיה? יש, אבל, ערבות רוחנית בעם ישראל שאם אדם, למשל, מתוקן 70% והאפשרויות שעומדות לרשותו לא מאפשרות לו להגיע ל 100%, 90%, 80% תיקון צריך שהסביבה תסייע לו, צריך שהוא יסייע לאלה שכבר הגיעו ל 90% תיקון.

עצם זה שכל אדם מתחיל להבנות באופן רוחני כל גבר וגם כל אישה והם מפסיקים להיות עבדים של היצר וגם של היצרים מתחילים להבין את חשיבות החיים ומנסים ללכת בדרכי ה' במחשבה דיבור ומעשה זה פריצת דרך, זה דבר גדול.

כשהסתובבתי, זכיתי להיות באיזה ישיבה השבוע של בעלי תשובה ויש שם בעלי תשובה כאלה שהם כבר חמש - עשר שנים אולי גם יותר והם יושבים ולומדים, אנשים שהם חיים בדוחק הם ויתרו על חיי החומר חיי ההוללות יש להם בלי עין הרע משפחות ברוכות ילדים והם לומדים כל היום תאמינו לי תמורת מעט מאוד כסף ואתה רואה את האנשים האלה שאתה מסתכל איך הם היו לפני שהם חזרו בתשובה, אני לא מדבר על כולם אלא על אלה שאני ראיתי, בהחלט יכלו להיות אנשים מאוד פשוטים כאלה שיושבים על הברזלים, יכלו להיות עבריינים, יכלו להיות כל מיני דברים פתאום אתה רואה אנשים ששורש נשמתם לא גבוה והם יושבים ולומדים תורה במשך הרבה שנים.

הם מזדככים. אתה רואה אנשים זכים, אנשים צדיקים, שלא מרכלים, שלא עושים רע שכל דבר הם עושים לשם שמיים, לפי ההלכה, שיש אהבה ביניהם, כל מציאותם זה מציאות של קדושה למרות שהם לא, כמו שאמרת, לא אינטלקטואלים ולא פילוסופים, אנשים פשוטים. הם הפכו להיות במשך הזמן הזה תלמידי חכמים. אתה רואה שהם תלמידי חכמים.

אותו יום הזדמן לשם בחור אחר שהוא בערך מאותו שורש נשמתם של אלה והוא רק חזר עכשיו בתשובה אז אתה מסתכל עליו ומסתכל על אלה מצד אחד הוא עוד באופוריה גדולה של החזרה וההתחלה, כולו אש.

מצד שני, אתה רואה את כל הפגמים, כל הקלקולים, חוסר העומק, חוסר הידע, ודאי שאם הוא יישאר שמה עוד כמה שנים נבוא נראה אותו גם תלמיד חכם, גם שינה את הכל. המציאות הזו שבעולם החילוני היום, לצערי, מכל מיני סיבות מזלזלים בבעלי תשובה וכאלה שהיו עבריינים ונהיו צדיקים זה דבר מאוד מאוד כואב וזה ודאי מצד הסיטרא אחרא. זה גם נובע מחוסר הבנה מה התהליכים שעברו הנשמות האלה ואיזה תיקונים הם עברו ואיזה זיכוכ הם קיבלו. הלוואי על כל אחד.

יוצא שאפילו בדרגות האלה, כמו שאני מסביר, שבהחלט הם אנשים מדרגות של עולם העשיה לא אנשים עם נשמות בעולם האצילות, עולם העשיה. והם הגיעו לשיא גדול מאוד בזיכוכ שלהם, במעשים שלהם, במציאות שלהם.

שאתה נכנס לשיבה אתה מרגיש קדושה, שאתה לידם יש בזה קדושה' לא אולי רום המעלות של הקדושה אבל אתה מרגיש.

ז"א שאותם האנשים הפכו להיות מן נשמות שהיו עשוקות ע"י הסיטרא אחרא משועבדות בעולם התוהו ובונים, נקרא לזה, ומשתלבים בתוך מערכת התיקון של הבריאה לפי הכלים שלהם, זה דבר מפליא, מופלא.

הלוואי על כולנו. ואז אתה יוצא לרחוב אתה רואה מה שהולך ברחוב וכואב איזה פער, איזה הבדל. ע"י התבוננות בנושאים של פנימיות התורה הנשמות הגבוהות שעדיין לא התקרבו לה' שהם מה שנקרא חילוניות הם יקבלו תיקון, תיקון אמיתי. הם לא יוכלו לקבל תיקון ע"י ההלכה בהתחלה, כיוון שהשורש שלהם גבוה ואם לא דרך הקבלה אין להם סיכוי ולכן אנחנו משתדלים קצת ללמוד וללמד.

ונדבר, אם כבר אנחנו מזכירים את האר"י הקדוש יש שער שנקרא 'שער הכתרים' בתוך הספר 'עץ חיים' ושם הוא מתאר איך נוצר, נברא עולם האצילות.

מה היה לפני עולם האצילות? עולם האצילות זה עולם התיקון. אפשר לקרוא לעולם האצילות באופן פרטי עולם האצילות כחלק מאצילות-בריאה-יצירה-עשיה.

אפשר לכלול את כל אצילות-בריאה-יצירה-עשיה כעולם האצילות, כעולם התיקון כיוון שבריאה-יצירה-עשיה הם רק באים לשמש, להלביש, להוציא לפועל את מה שיש בעולם האצילות. עולם האצילות הזה לא נראה ישר פתאום, אלא יש תהליכים מאוד מעניינים.

הספירות התחתונות לא יצאו לא מקושרים בקווים לא בפרצופים ולא בכלום, הם נשברו כאלה הם הז"ת (ז' ספירות תחתונות) מעולם הנקודים שזה האורות שיצאו מעיניו של א"ק והלבישו את הגוף שלו מהטבור ולמטה מבחוץ ושם נשברו, אלה אורות בשם ס"ג, אבל אחרי השבירה היות שזה קשור לנה"י (לספירות נצח הוד יסוד) זה מקבל שם חדש שם ב"ן יש אור חדש שבוקע, אני מקצר את התהליכים, ממצחו של א"ק ובא לתקן את הכלים השבורים שנשברו בשבירת הכלים האור הזה שיוצא ממצחו של א"ק נקרא שם מ"ה החדש, זה כמובן שיש ארבע מילויים לאותיות שם הוי"ה י-ה-ו-ה אפשר למלא את זה בארבע מילויים שונים ע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן, זה הגימטריה של המילויים השונים.

זה יכול להיות מילוי כמו שאמרנו מילוי דיו"דין מילוי דס"ג שזה מעורבב ומילוי דאל"פין ומילוי דה"אין זה המילויים השונים, זה בא כתוצאה של ירידת האורות מאורות דע"ב שהם הכי גבוהים לאורות דס"ג שהם פחות דרך מ"ה וב"ן.

אם כן, עולם האצילות נוצר דרך זיווג בלשון הקבלה בין אורות מ"ה החדש שיצאו מהמצח של א"ק לבין אורות דב"ן שזה המלכים שמתו שמלכו ומתו, מהמפגש בין שני האורות האלה נברא ונוצר עולם האצילות שזה עולם התיקון.

אז קודם כל ראינו מהשבירה נוצר התיקון, מהתוהו נהיה תיקון ככה כשאדם נמצא במצב של תוהו, מצב של שבירה שידע שמזה יכל לבא בהחלט תיקון, התעלות, ברור, צרוף, ניקוי, זה כור ההיתוך שלנו, איפה היה? במצרים, גלות מצרים, אחרי הגלות המרה של מצרים באה גאולה, גאולת מצרים, אחרי הגלות המרה של אדום שאנחנו נמצאים כיום תבוא הגאולה שאין אחריה גלות,

כגודל השבירה והנפילה ככה גודל התיקון, כגודל הגלות ככה גודל הגאולה, שהיתה גלות כל כך ממושכת של אלפיים שנה, מה שעבר על עם ישראל, מה שעבר ה' רק יודע, אז ככה גאולה שתבא - רק ה' יודע, איזו גאולה תהיה זו אין לנו כלים בכלל לדמיין את זה.

ולכן צריכים להתחיל להוריד אורות מתוך נפשנו ע"י עיסוק בפנימיות התורה לזכך את הכלים שנוכל לקלוט לעתיד לבא מה שיקרה בלי שנישבר.

אם כן, כל העולם הזה נברא בשביל הכלים, בשביל שאנחנו נעשה כלים ובזכות הכלים נוכל לקבל את השפע, בזכות ולא בחסד ושהכלים לא ישברו כמו שהיה בשבירת הכלים, יש דברים מופלאים חבל שאי אפשר להיכנס לפרטי-פרטים איך משני האורות האלה מ"ה וב"ן נוצרה מציאות של חמש פרצופים - עולם האצילות.

העניין הזה של הפרצופים זה קבוצות של ספירות שעומדות כל קבוצה ביחד עם תפקיד מיוחד, אומר האר"י תפקיד הפרצוף זה להרחיב את הכלים, לעבות את הכלים כדי שהכלים יוכלו לקבל את האור בלי להישבר.

גם עולם התיקון זה עולם השיתוף יש אחדות ויש ייחודיות ויש הדרגה, אחדות מהבחינה הזו שעובדים, כמו שאמרתי, בפרצופים וגם בשלושה קווים הם משתפים פעולה לא כמו בעולם התוהו זה אחדות בשביל זה אומרים 'לא מצאתי כלי להחזיק ברכה לישראל אלא השלום' השלום זה בחינת היסוד. היסוד הוא מקבל מכל הספירות שיש מעליו ולכן הוא כלול מכולם זה בחינת השלום, מה זה שלום? לאגד שני הפכים. היסוד מקבל משלושת הקווים, כולל את כולם בתוכו ומעביר למלכות.

אז זה נקרא כלי. 'שלום', 'הנני נותן לו את בריתי שלום' ברית בחינת יסוד, כאשר יהיה שלום בין היסוד למלכות, בין בחינת משיח בן יוסף לבין בחינת משיח בן דוד 'והיו לאחדים בידך' זה הכח החזק של עם ישראל, זה הגאולה, אז אפשר לצאת במלחמה נגד הקליפה בלי לפחד זה עניין הזה של "בית יעקב לאש ובית יוסף ללהבה ובית עשיו לקש", לתבן, זה הבחינה הזו של האחדות בשביל זה היצר מפריד את האדם מעצמו, את האדם מה', את האדם מהתורה, את האדם מהצדיקים, קבוצה כזו מקבוצה אחרת, זרם כזה מזרם הפוך.

כל המחלוקות זה הכל בשביל שלא יהיה אחדות כי המחלוקת כשזה לא לשם שמיים זה עולם התוהו זה עולם השבירה, זה עולם הקליפות. ואחדות זה עולם התיקון.

אז יש אחדות אבל לא אחידות כיוון שבכל זאת בעולם התיקון יש שלושה קווים: ימין, שמאל וקו אמצעי.

כאשר כל אחד נוהג לפי שורשו, לפי ייעודו אז יש אחדות אבל אין אחידות.

יש שיתוף פעולה ויש הדרגתיות. הכל יורד בהשתלשלות ובהדרגה לפי שלושה תהליכים: עיבור, יניקה, מוחין. עיבור כמו עובר. יניקה כמו יונק. ומוחין כמו אדם מבוגר. קודם יש

קטנות א', גדלות א', קטנות ב', גדלות ב'. המוחין נכנסים בהדרגתיות ובזמנים קבועים כדי שיהיה כח בכלים לסבול את האורות.

כתוב בארי ז"ל ב"שער הכוונות" על דרושים של פסח שבגלות מצרים האורות לא נכנסו לפי הסדר כי אם היו נכנסים לפי הסדר וההדרגה היתה שם טומאה כ"כ גדולה שהטומאה היתה עושקת את האורות ומתחזקת בעזות דטומאה יותר חזקה ולא מאפשרת לישראל להיגאל, חלילה. אז ה' יתברך מה עשה? הכניס קודם כל אורות דגדלות בחינת שמות רחמים הוי"ה הביא אור חזק 'ביד חזקה ובזרוע נטויה' ואז האורות החזקים האלה הרחיקו את הקליפה שלא תוכל לינוק, כי הקליפה לא יונקת מהפנים, רק מבחינת האחור, איפה שיש אור חזק, אמיתי פנימי היצר בורח.

זה הסוד שאנשים עוסקים בקבלה, עוסקים בקבלה, עוסקים בקבלה, מושכים לתוך נפשם, לא בכוונה, כתוצאה מהעיסוק שלהם, מושכים אור וקדושה אז היצר שלהם מתחיל להיחלש עד שהוא בורח מהם זו דרך קשה אבל מצוינת.

זו לא הדרך של עבודת הנפש דחסידות רחלין הרגילה שאני מדבר אתכם כל פעם של מלחמה ותחכום והתבוננות אלא זה כתוצאה מהאור ששורה בכלי ועוד פעם שורה ועוד פעם שורה עד שהקליפות מתרחקות ולא יכולות לאחוז שם מהפחד שתופס אותן.

אם כן ה' יתברך עשה ככה הכניס אורות חזקים ואז הסיטרא אחרא לא היה לה כח ואז באו האורות אח"כ בשביל קטנות, כל זה מוסבר גם בכוונות, כל זה קשור לסדר פסח, לארבע כוסות ולמצה ולברכות של זה, מי שמכוון ע"פ האר"י אז הוא יודע שבכל שלב ושלב יש כוונות.

באופן פשוט, בזמן סדר פסח אנחנו צריכים לכוון שירדו כל האורות לתוך הכלים ויזככו את הכלים ויפריעו את הסיטרא אחרא וה' יגאל אותנו, כי הרי מה שהיה אז זה לא סיפור היסטורי אלא זה תהליך שקורה גם עכשיו גם בכל ניסן וניסן בכל פסח ופסח וגם בע"ה בגאולה האחרונה מתי שהיא תבוא.

אם יהיו הרבה אנשים שיכוונו נכון זה מוריד אור חזק צריכים לכוון לזה, לא לחבב את היצר, את הסיטרא אחרא ואת הקליפות לחבב את הקדושה, את עם ישראל, את התורה, את התלמידי חכמים, את הצדיקים, דרך הקדושה ואם יש ניצוצות של קדושה בדרכים אחרות לעלות אותן משם לא להשתעבד שם בגלל הניצוצות של הקדושה.

זה הטעות של היהודים שהולכים לכתות בחו"ל ואולי גם בארץ יש בכתות מצוי איזה אור, איזה משהו וזה ניצוצות של קדושה שלנו שהם עשוקים שם. אז היהודים שהולכים לשם, התפקיד האמיתי להעלות את הניצוץ, להוציא את הניצוץ ולהתעלות לקדושה מחדש.

מה אלה עושים? הם באים ומתרשמים מהניצוץ של הקדושה חושבים שזה שייך לטומאה, לגורו, למי שאחראי שם ואז משתעבדים לו והוא משעבד אותם, אז הוא יונק מהם עוד יותר קדושה וניצוצות במקום לעשות הפוך.

אז אם אנחנו רואים בעולם הטבע דברים מרשימים: חכמות נעלות, דברים מעניינים - כל זה ניצוצות של קדושה שצריך להעלות אותם לשורש - לעבודת ה' ולא כתוצאה מההשכלה לבעוט בתורה ולהגיד שהשכלה זה הדבר הגדול או קומוניזם זה הדבר הגדול, פסיכולוגיה זה הדבר העצום.

ועכשיו אחרי שאנחנו כבר השתפשפנו בכל הדברים העצומים האלה אנחנו רואים שאין בזה כלום מה שלפני שבעים או מאה או מאתיים שנה זה היה נראה דברים נהדרים היום אנשים ממוצעים מבינים שאין בזה מי יודע מה, הבל הבלים, אז עכשיו מתחיל להיות תהליך של ליקוט הניצוצות מחדש מכל אותם הגלויות של הדעות הכוזבות, של כל הדברים האלה בחזרה לקדושה.

הרי כתוב שלא גלו ישראל בין האומות אלא לעשות גרים, גרי צדק, גרי צדק הם בחינת קליפת נגה. יש ארבע קליפות: שלוש טמאות ואין להם תיקון עד סוף העניינים פה וקליפה אחת שיכולה להיכלל בקדושה או להפך זה קליפת נגה, הגרי צדק הם קשורים לקליפת נגה. אם אנחנו יצאנו לגלות כתוצאה מפגמים באנו במגע עם אותן הנשמות הם הריחו את השורש של הקדושה שלהם והצטרפו לעם ישראל, הוצאנו ניצוצות מבין האומות, זה הסוד של הגלות.

למה גלינו למצרים? כי נפלו שם ניצוצות של ק-ר-י. שעשה האדם הראשון שפרש ק"ל שנה מאשתו חוה, אותם הנשמות שהיו מלובשים באותן הקליפות הם נעשקו בערוות הארץ - מצרים, טומאה ואנחנו גלינו לשמה כדי להעלות אותם משם.

למה גלינו לאדום? למה? מאותה סיבה. למה אנחנו מושפעים מאמריקה? מאותה סיבה יש שמה ניצוצות שצריך להעלות אותם, בחינת ניצוצות של אדום, ראש של עשיו, החלק המתוחכם.

יש הרבה דברים ה' יעזור שאנחנו נגמור ללקט את כל הניצוצות זה יהיה הגאולה לא לפני אפילו לא שניה לפני.

כדי שאנחנו נגיע לסוף לליקוט הניצוצות צריכים אנשים בעלי מקצוע בעבודת ה' שגם כן עוסקים בתורה וגם כן עוסקים בעבודה פנימית בתיקון עצמם וסביבתם והעולמות. מי שיכול לזכות בחינת להיות מכוון אז זה מצוין ואם לא אז בתוך העולם, בתוך הטבע, בתוך הערבוב שלנו עם חיי החומר משם גם כן לצעוק ולעבוד את ה' כשיקום צוות, הצוות יגמור את המפעל, כבר קם צוות אי אפשר לזלזל - אבל לא מספיק. עדיין הרוב הם עובדים את ה' באופן לא מודע. יש שאלות?

תלמיד: שאלה מאחד מהשעורים הקודמים: אז היה את העניין של לעבוד את המשיח ולא לעבוד אותו ומי זה אז הרב אמר שאם הכריזו על מישהו שהוא המשיח אז זה יכול לעלות לו בחייו אם הוא לא המשיח באמת ואני מכיר גם סיפור, משהו שהוא מאורע היסטורי על היהודי הקדוש ועל החוזה מלובלין שגם עשו ניסיון כזה ובסוף היהודי הקדוש מת אז אפשר אולי להסביר מה?

כ"ק האדמו"ר: תראה יש המועמדים להיות משיחים בכל דור, קודם כל אין משיח אחד יש שני משיחים. זה דבר ראשון ולפני משיח בן דוד צריך לבוא משיח בן יוסף וגם צריך לבא אליהו הנביא, איפה הוא? עוד לא הגיע, צריך גם שיהיה נביא שימשח את המלך על ישראל וצריכים עוד הרבה דברים לכן קודם כל להבין שאלה שמדברים לא תמיד הם יודעים על מה מדברים.

עכשיו, יש אם כן מועמדים להיות משיחים בכל דור, אם הדור זוכה הם גואלים את עם ישראל. בינתיים אף אחד לא זכה. שום דור ושום משיח מועמד כי אנחנו עוד לא נגאלנו. אבל היו כאלה שרצו להתקדש גם אם ידעו על ערך נשמתם הגדולה אלה שהזכרת ואחרים הם רצו לקצר את הגלות, מה, הם רחמו על עם ישראל, הם רחמו על השכינה שבגלות וניסו להביא משיח קודם ע"י כוונות, ע"י היטהרות.

אבל היות שזה לא היה הזמן כמו שהיה לנו על רבי חייא ובניו, זה לא היה הזמן אז מהשמים לא הסכימו זה לא היה הזמן, לא בגלל שאנחנו צריכים איזה זמן עם שעון עוד לא הובררו הברורים שצריכים להיות אז הם חשבו אולי ע"י זה שהם יתקדשו וכוונותיהם הטהורות שהם יוכלו לגמור את הבירור אבל הם לא גמרו את הבירור ואז כגודל הבלגן שאדם עושה כך המכה שהוא חוטף: יש קטרוגים, היצר מקטרג מה פתאום פלוני בן פלוני עושה כזה דבר, מה פתאום הוא מנסה להביא את המשיח עוד לא הגיע הזמן? ותראה איך הוא ותראה איך זה ותראה איך הדור ותראה איך פה ותראה איך שם ומחפשים איך

להרוס, הרי אנחנו בני אדם ובן אדם הכי קדוש הוא בן אדם מספיק שאיזה מחשבה אחת או איזה משהו הכי קטן הוא לא היה מאה אחוז וכבר יכולים לפוצץ אותו.

אז זה לא צחוק. קודם כל אנחנו מתקרבים לזמן של הגאולה אם זה היום, מחר, עוד חמישים שנה, עוד מאה שנה אני לא יודע אבל אנחנו מתקרבים לפי כל החישובים אז באמת תכלס כשאנחנו נהיה קרובים אתם חושבים שהסיטרא אחרא תשב ותמחא לנו כפיים? אנחנו נגיד "זה המשיח" או "ההוא המשיח" ולא יעשו לו כלום ולא יהיה כלום? ברגע שהם ירגישו שהולך להיות משהו הם ינסו להפריד, להרוס כמה שיותר זה כמו, להבדיל, בסוף איזה משחק שכבר בדקה התשעים כבר גומרים את המשחק אז מנסים להכניס עוד איזה מכה, לנצח עם כל הכוח נכון?

אז זהו, לכן צריך לבא בהיסח הדעת, עם הצנע לכת, בסתר 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה' ז"א הבונים רצו לבנות והם בחרו כל מיני אבנים את האבן הזאת שהיא תבנה את הבנין לא בחרו הם עזבו אותה בצד, זה מכוון מהשמים 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה' כמו שדוד גם בעצמו לא מלך מיד אחרי שמשחו אותו: היה לו קשה ורדפו אותו ומה לא עבר וככה מעשה יהודה ותמר ורות המואביה מאיפה רות באה? ממואב מאיפה מואב בא? מלוט ובנותיו איזה דברים עקומים כדי שיצא משיח, כדי שהיצר לא יוכל לעצור את זה, ולכן לא צריך לעסוק בזה בכלל לכן אמרו 'תיפח רוחן של מחשבי קיצין' צריך לעסוק בעבודת ה' לא לדבר משיח ולא לדבר על כלום, רק להכשיר את הדור את הפרט ואת הכלל למעלות הגבוהות ביותר שאפשר להגיע ובצורה הנכונה לפי התורה, מתי הוא יבא ה' יקבע, זהו, הבנת?

לכן מי שמתעסק בדברים האלה בטרם עת בטרם הכנה לא בהתאם למצב של הדור לא בהתאם למצב הבירורים הוא מסתכן.

תלמיד: נשמה גבוה של אדם שלא מתעסק בתורה ובמצוות.

כ"ק האדמו"ר: אם יש נשמה גבוה שלא מתעסקת בתורה ומצוות אז היא מתעסקת במה? בעולם הטבע או בעולם הקליפה אם היא מתעסקת בעולם הטבע ובעולם הקליפה אז היא עשוקה ביד הסיטרא אחרא בדרגה כזו או אחרת וזה בא לידי ביטוי שתלוי איזה עושק. יש עושק שאדם יודע ומורד ויש עושק שאדם הוא תינוק שנשבה, הוא לא יודע אם זה נשמה גבוה שנולדה רחוקה ולא יודעת שום דבר אז הנזק שנגרם מזה זה כמו שאיזה ילד שוטה עושה איזה שטות אז איזה נזק יש בזה? מי מתחשב בזה?

קצת אולי זה מרגיז אבל זה לא הורס את העולם ולכן תינוקות שנשבו ולא יודעים מהתורה אין הקפדה עליהם, יש הקפדה עלינו שלא תיקנו אותם, עכשיו אם יש מישהו נשמה גבוהה והוא מרד חלילה ב-ה' כמו שהיו כאלה שנפלו אז זה דבר חמור מאוד זה עושה נזק גדול ביותר, לך תתקן את זה, עד שהוא יתקן ועד שיתקנו זה סיפור.

אין ואקום, אין משהו באמצע לא עוסק בתורה ומצוות אבל גם לא בידי הסיטרא אחרא - אין דבר כזה, רק האדם שיטעם מן התורה ויתחיל ללמוד תורה לא לשעה שעתיים ממש כמה שעות ביום ויתבונן בפנימיות התורה ויראה איזה אור נכנס בו, איך הוא מזדכך אח"כ הוא יתפוס את הראש: "באיזה עולם אני חייתי? איזה שכל היה לי? מה עשיתי עם הזמן שלי?" לא יוכל בכלל להבין איפה הוא היה באיזה עומק של בוץ.

תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: כיוון שאם הדור מתעורר בתשובה בן רגע, נניח ככה כולנו פתאום חוזרים אז נגמרים הבירורים, זה תלוי בנו הרי הוא אמר 'היום אם בקולו תשמעו' אם אתם שומעים בקולו יתברך אז הוא יבא היום ואם לא יש זמן.

יש איזה ספר ואני הזכרתי לכם נדמה לי שנקרא "הגיונות דברי חכמים" או צדיקים מאחד

מאחרוני המקובלים מזמן השואה שעלה לארץ והרב שלו היה רב גדול מאוד בפולין, כל המקובלים, הוא כתב את הספר ע"פ מה ששמע ממנו - ספור יפה אני הזכרתי את זה כבר והרב ההוא חישוב וידע מראש על השואה ועל מה שיהיה אחר כך ועל הכל, דברים מדהימים והוא גם אומר שם שבשנת תש"ן זה נקרא "גאולה בעיתה" אז מה יכול לעכב אם זה כבר הזמן האחרון אז מה יכול לעכב? רק תשובה מעכבת הוא אומר שם. זה יכול להמשך מאה שנה אפילו עוד מאה שנה משנת תש"ן זה תלוי בתשובה.
תלמיד:

כ"ק האדמו"ר: כל עם ישראל מובטח שיהיה לו תיקון בעזרת השם באופן כללי יש על זה מחלוקת אם יש נשמות שיש להם חלק לעולם הבא או לא, אבל באופן כללי כן. עכשיו יש גם כן בעם ישראל כל מיני עניינים יש כל מיני דברים שהתערבבו עם עם ישראל שאנחנו לא יכולים להצביע על זה או ההוא אבל יש בעיות.

עכשיו, לא אמרתי שביום בשנה כולם יחזרו זה דבר היפוטטי, הלואי, אבל לאט לאט חוזרים יותר, מיתקנים יותר, מתקדמים יותר ובע"ה עד סוף התיקון נהיה מתוקנים. השאלה זה לא אם נהיה מתוקנים השאלה זה איך נהיה מתוקנים אם כתוצאה של סבל וייסורים או בדרך של בחירה. ה' יתברך הוא ארך אפיים הרבה זמן הוא מחכה אבל איך אומרים? חתימה אחת של המן הרשע זה החזיר בתשובה יותר מכל הנביאים, אז שלא נצטרך את החתימה שלו.

תלמיד: בן אדם שבוי בידי הסיטרא אחרא כיצד ייתכן

כ"ק האדמו"ר: כמו שאמרתי כל היהודים אפילו הריקנים שבם מלאים מצוות כרימון למשל אדם השבוי בצד הסיטרא אחרא אם הוא תינוק שנשבה אתה שואל, לא אחד שיודע את התורה ומורד אחד שלא יודע שום דבר נולד בברזיל באיזה גיונגל שם הוא לא יודע כלום אז הוא קודם כל בהחלט יש לו אמונה כי כל יהודי יש לו אמונה בתוך ליבו ויש לו רחמנות ועוד דברים והוא מקיים מצוות הוא מרחם על אנשים נותן להם צדקה כשרע לו הוא מתפלל מהלב שלו אפילו שהוא לא יודע מה זה סידור, הוא גם מחפש, אם זה נשמה עם עוצמה את האמת:

מי אני? מה אני? מה אני עושה פה? למה נולדתי פה? למה אומרים שאני יהודי וכל הדברים האלה אולי אני הודי אולי משהו אחר, זה עבודת ה' של הנשמה הזו, שרוצה להידבק באמת שרוצה להידבק בה' אז מובן שאפילו שהיא עשוקה בינתיים היא עובדת את ה' והיא לא סתם נזרקה לגיונגל בברזיל שמה יש לה תיקון ויש לה ניצוצות שצריכה להוציא משם, בשביל זה אחד נולד במרוקו ואחד נולד בסין ואחד נולד ברוסיה בכל מקום ומקום יש תיקונים מיוחדים לאותו מקום. בקשר לעושה זה דרגות כמה היא עשוקה זה לא מושג ברור וסופי כמה היא עשוקה 90% 100% 80% יש בזה דרגות.

תלמיד: אני שמעתי שזה מספיק טוב שנשמה עשוקה תחשוב הרהורי תשובה, ז"א לאו דווקא לחזור בתשובה ממש אלא מספיק הרהורים כאלה על מי ברא את העולם וכל מיני כאלה קטנים אז זה גם נקרא חזרה בתשובה.

כ"ק האדמו"ר: זה נקרא התחלה אבל זה לא הסוף, זה רק ההתחלה, זה יכול לזכות נשמה שנניח אדם חי מאה שנה והוא לא ידע שום דבר להתעסק בכלום רק הלך כל היום עבד בדואר וחזר ומת אבל היה לו איזה הרהורי תשובה כמו שאתה אומר התעמק משהו, בשביל מה הוא חי? הוא הרגיש קצת יהודי אפילו שהוא ראה איזה מעשה יהודי - התרגש מזה על כל המחשבות והרגשות האלה כשהוא עולה למעלה - על כל המחשבות האלה הטובות יקבל עליהן שכר, אבל עדיין זה לא נקרא תשובה שלימה זה הרהורי תשובה, הרהורי התעוררות אז זה דבר בהחלט חיובי אבל עדיין אינו מספיק.

מובן שבשמים בודקים כל אדם על פי דרגתו האמיתית ויתכן שאדם שהיה במצב קשה מאוד וחשוך מאוד הרהר הרהור תשובה קטן ובשמים זה נחשב לדבר גדול.

שלשה קווים בעבודת הנפש דחסידות רחלין

קו שמאל - "סור מרע", קו ימין - "ועשה טוב", קו אמצעי - "מבשרי אחזה אלוקה".
"סור מרע" כולל 2 חלקים - מלחמת היצר הפרטית ומלחמת היצר הכללית.

קו ימין בחינת "ועשה טוב" כולל שלושה חלקים: החלק המעשי של עשייה עם כל ההנהגה לשם שמיים ובמסירות נפש ולפי הכללים של עבודת הנפש דחסידות רחלין. בחינת המעשים הנכונים בענייני הדבקות בה' ית': התבוננות, הורדת השפע, התפילה, העיסוק בפנימיות, לימוד רזי התורה והפצתם.

והקו האמצעי - "מבשרי אחזה אלוקה" - הכרת עצמו, גילוי תפקידו - השתלבותו בתוך הפזל הכללי של תיקון הבריאה במלכות ש.ד.י. "בשבילי נברא העולם" - בשבילי, בשביל השביל שלי. מי אני? איך אני מורכב? מה יש בתוכי? מה תפקידי? להכיר את התפקיד, להכיר את הנפש, ולהוציא אותו מהכוח אל הפועל. במסירות ובדבקות בלתי פוסקת במטרה.

"בכל דרכיך דעהו" זה - יש דרגות הרבה, לכל הקווים יש דרגות הרבה. מהכרה מינימלית שאדם מכיר את עצמו. ועד לגילוי פנים מה הוא באמת צריך לעשות, כיצד הוא, מי הוא, מה הוא. בודאי שבחלק הזה הסתום מרובה על הגלוי כי אם ה' ית' היה רוצה שבקלות נדע מי אנחנו, מה הגלגול שלנו, מה עלינו לעשות היה מגלה לנו והיות שכל זה סודי ולא מתגלה בקלות לאדם וכל מי שחושב שמתגלה לו בקלות - "לא יגעת ומצאת -אל תאמין" יגעת ומצאת - תאמין". "לא יגעת אל תאמין", אז תדע שזה יכול להיות כל מיני דמיונות. זה לוקח הרבה מאוד שנים עם מאמצים ומסירות נפש ואינספור ניסיונות עד שמגלים לאדם קצת, משהו מן המשהו מה תפקידו. כי זה חלק החשוב ביותר.

כאשר אדם כבר מתחיל לגלות מה תפקידו, הוא מוציא אותו מן הכח אל הפועל. צריך להוציא אותו מצד אחד במסירות נפש ועד הסוף. במסירות נפש ועד הסוף "ותלמוד תורה כנגד כולם" בחינת כנגד כולם שאדם לפעמים צריך כמו אברהם העברי לעמוד בצד הזה של הנהר וכולם עמדו בצד השני של הנהר, מעבר לנהר.

הוא היה איש אמונה והם איש, אנשי עבודה זרה. ככה אדם שמגלה את תפקידו צריך להוציא אותו כנגד כולם, כנגד כל המכשולים. וזה דורש גבורה ומסירות, מצד שני צריך ביטול, אמונה וביטול. דבר והיפוכו שזה יהיה נקי, לשם שמיים. ובזה עוסקת עבודת הנפש דחסידות רחלין.

ראש - תוך - סוף. תיקון הראש בחינת המחשבות, הדמיונות, ההשגות. תוך - כל העניין של המידות, הכרת המידות וזיכוך המידות. ושימוש של המידות לשם שמיים. וכאן נכנס עניין של מלחמת היצר, איך הוא משתמש במידות הטובות והלא טובות. כל ענייני הכוונה, כוונת הלב בכל מה שעוסקים. והסוף מהטבור ולמטה בחינת המעשים, בחינת התכליס. ההוצאה מהכח אל הפועל של הראש ושל התוך. אבל צריך קודם כל הוא בעצמו בחינת "קשוט עצמך תחילה אחרי זה קשוט אחרים". בחינת קומה שלמה. אחר כך צריך לשלב את קומתו השלימה בקומה של כלל עם ישראל, כדי להיות מרכז הקרנה של קדושה, כמה שהוא יכול, לכלל עם ישראל.

מאז חטא עץ הדעת טוב ורע הטוב והרע התערבבו חזק מאוד בעולם הזה. כתוב: "עלמא דשקרא - רובו רע ומיעוטו טוב". כמעט ואי אפשר למצוא משהו טוב באמת, מזוכך לחלוטין ותמיד מתערבבים ניצוצות של רע של בהמיות. אפילו האנשים הקדושים ביותר בכל הדורות, כל עוד שהיו בתוך הגוף אז יש, מה שקראו לזה "צל הגוף". הגוף גם כן משפיע ואי אפשר להגיע למדרגה של מלאך בלי גוף. כשאדם בתוך הגוף אולי אפשר אבל זה קשה מאוד. כן כמו אליהו הנביא ויחידי סגולה בכל הדורות.

"השוכן בתוכם בתוך טומאתם" זאת אומרת שלמרות שיש בתוך החיים שלנו הרבה דברים שהם לא מספיק טהורים בכל זאת הצדיק הפנימי שבנו צריך לזכך, לתקן את הרשע שמתלווה אליו. לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר רע. ואפילו שלא מושלמים ולא שלמים בשום תחום עובדים על זה בחינת ראש - תוך - סוף. עובדים על זה, מנסים לעבוד על זה. יש כללים בעבודת הנפש דחסידות רחלין. את שלושת הקווים. הם שתולים מפוזרים בשיעורים השונים בספרים השונים. שזורים בתוך סיפורים, דברי תורה, כך שלפעמים האדם שפוגש את החומר שלנו לא יורד לסוף הדעת שיש בחומר. והוא מתעסק עם הלבושים, השפה או כל מיני דברים. ולא קולט שיש שיטה, יש דרך, יש דרך בנויה. ולכן כשלומדים עבודת נפש צריכים לקרוא כל סיפור היטב פעם אחת. כי אדם יכול לטעות לחשוב שפה יש איזה חידושי תורה קצת שם, משהו, מוסר. הוא לא קולט בכלל מה מדובר. אם אדם היה יודע במה מדובר היה עוזב את כל העיסוקים שלו ורץ רק על זה קודם כל. כי זה הבנייה הפנימית, הרוחנית, בחינת מעבדה רוחנית של האדם להעלאת הניצוצות ותיקון נפשו, חלקי הנפש שלו וכל הניצוצות של תיקון עולם במלכות ש-ד-י.

החומר הזה היה צריך להילמד בכל בתי הספר ובכל ישיבה ובכל מקום לפני כל מיני חומרים שלומדים היום, כי עצם התיקון של האדם, הכללים לתיקונו, כדי להשתתף בתיקון הכללי של עם ישראל אם אין לו כלים ברורים איך לעבוד אז מה הוא עושה בעולם - אוכל, שותה, ישן

התגאה, בנה בית, הרס בית, מה עשה? כמו שאמרנו יש דרגות בעבודת הנפש דחסידות רחלין, מדרגה בסיסית שאדם מתחיל ללמוד את החומר ומתחיל להשיב אותו אל לבו, להשתמש בו בחייו ודרגות יותר עמוקות יותר ומדויקות, כל אחד לפי מאמציו. תורת הנפילות - צד שמאל וכן מלחמת היצר, להבין את המלכות של היצר הפרטי.

יש בכל עם ישראל אנשים שעוסקים בעניינים האלה בצורה כזו או אחרת. עושים חשבון נפש, מוסר, חסידות, אבל לא בצורה מקצועית. עבודת הנפש דחסידות רחלין נותנת לאדם כלים מדויקים איך ילך ויתקדם שלב אחר שלב.

אם במלחמת היצר הפרטי האנשים חובבניים, במלחמת היצר הכללי אין כמעט לאנשים ידע על זה, שום דבר. זה חידוש גדול בדור הזה ויש בו גם כללים כמו בעבודת הנפש דחסידות רחלין מבחינת סור מרע, מבחינת מלחמת היצר הפרטי. כך ישנם כללים להבין את מתקפות היצר הכללי על עם ישראל, על תורת ישראל וכו'.

זה דורש לימוד וגם יישום, התבוננות והימצאות כדי לראות את העניינים איך מתנהלים. עבודת הנפש דחסידות רחלין משנה את כל ההתייחסות של האדם למה שקורה לו בתוך נפשו ומה שקורה לו בחיים. הוא מנתח את כל מה שקורה לו בצורה אחרת, לא בצורה הטבעית הספונטנית הרגילה הפשוטה של האדם. אלא בדרגות היותר ויותר עמוקות. לא בצורה דמיונית אלא בצורה כמעט מדעית. לאט לאט הוא מתפתח ומתחיל להבין את עצמו ואת מה שקורה לו במסגרת של עבודת ה'.

לא יותר עבודת ה' מנותקת אלא "בכל דרכיך דעהו". אחדות מושלמת בין התורה לבין החיים. הוא מתחיל להרגיש את קירבת אלוקים והשגחתו, זוכה לבחינת אמונה פשוטה שמתפשטת בכל התחומים בחיים. אם היינו יכולים לצלם את הנפש של יהודי שעוסק בעבודת הנפש דחסידות רחלין היינו רואים שינוי עצום. השינויים לא תמיד נראים במעשים של האדם, אבל במלחמות הפנימיות הם נראים היטב ובדרגות ההשגה וההבנה של המציאות. זה הבדל של יום ולילה כיצד מנתח אדם מה שקורה לו כשהוא יודע עבודת נפש לעומת אם לא יודע.

לפעמים האדם גם כן לא מרגיש את השינויים באופן מודע אלא לפעמים פותחים לו פתח מהשמיים להיזכר איך היה פעם ואז הוא רואה את ההבדלים. הסביבה בודאי מרגישה את ההבדלים, רואה אותם, צדיקים ילכו מחיל אל חיל. כאשר אדם מתחיל לרצות לתקן והולך בדרך הזו בכל פעם ופעם מנסים אותו בכל מיני ניסיונות בכדי לתת לו הזדמנות לתקן ולהתגבר, כדי מצד היצר להפיל אותו ולהרוס אותו ולמנוע ממנו את התיקון ואז האדם, כמו שכתוב על יעקב אבינו, "ויוותר יעקוב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר" כך האדם נאבק עם שרו של עשיו, עם היצר הרע שלו עד עלות השחר, עלות השחר זה בחינת הגאולה עד שהוא גומר בסוף בסוף שגם המלאך הרע הזה יברך אותו, בחינת להפוך יצר רע ליצר טוב, אבל הוא צריך להיאבק עמו כל הלילה, לילה זה בחינת גלות, זה בחינת חושך.

מבחינה הזו שאדם נאבק בלי גילוי פנים הוא עוד לא יודע בדיוק מה הניסיון אבל הוא נאבק ברע בכל הכוח שלו. כאשר האדם מנסים אותו אז בודקים אותו מה הדרגה האמיתית שלו, לא הדרגה הלימודית שלו, הדרגה האמיתית שהשיג בעבודתו הרוחנית ונותנים לאדם בהתחלה בהקפה אח"כ דורשים ממנו מזומן, וככל שאדם הולך ומתקרב לקדושה ככה בודקים אותו בשלוש עשרה נפות, פתאום הוא רואה את עצמו מול התיקון הקשה שלו, הוא צריך להילחם במסירות נפש לעשות את הבירור לעבור את הניסיון כדי שיוכל להתקרב לפי הכלל "הזר הקרב יומת", זר לא יכול להתקרב כי הוא מת, נופל, בחינת שבירת הכלים, הוא נופל והאורות נגנזים במקורם עד שיקום, בחינת תחיית המתים, יעשה תשובה.

האדם הופך לאט לאט מאדם טבעי ובהמי לאדם אלוקי שהשיקולים שלו הם שונים לגמרי, לחלוטין, משיקולים של אדם רגיל. בין זה לזה יש הרבה מדרגות וערבובים ובכל ערבוב האדם עושה לעצמו ולסביבה נזקים עד שהוא עושה את הבירורים הנכונים ומתקן את התיקונים שצריך לתקן ובוחר בטוב וקם ומתחזק וממשיך.

כמובן שהכל תלוי לפי מאמציו: "לפום צערא אגרא" לפי המאמצים של האדם, אם הוא אמיתי, כמה הוא אמיתי, כמה הוא רוצה לתקן באמת מה שצריך לתקן, כמה הוא מוכן להתמסר לקב"ה, שליש, שני שליש, אלפית, מליונית. כמה הוא מוכן להשקיע בזה, כמה הוא מוכן לסבול. נדרשת מהאדם הרבה הקשבה פנימית, הרבה מידת הענווה, הרבה מסירות נפש כדי להמשיך ולהמשיך.

ככל שאנחנו נתקדם ונעלה במדרגות היותר רמות ככה הניסיונות יהיו יותר קשים, יותר תכופים, יותר בהפתעה, יותר דקים, עם עוצמה יותר גדולה, ברורים יותר, מסובכים. כמו שבעולם הטבע יש ניתוחים מסובכים, איך אומרים האנשים? "הניתוח הצליח אבל הפאציינט מת". זאת אומרת בכל העניינים האלה של תיקון הנפש של הפרט ושל הכלל עם כל הסיבוכים והניסיונות היותר ויותר מסובכים שבאים אז הניתוח יותר ארוך ויותר קשה ומסובך וצריך להשתדל שהפאציינט לא ימות, וזה לא קל.

ככל שנבנית קומה שלימה האנשים נדרשים להיות יותר טהורים, יותר מבוררים, אם לא - הם נפלטים יש להם שינוי צורה הם נופלים, אוי אוי אוי.

לכן האדם שניתנה לו הזדמנות רוחנית אמיתית והוא בגלל גאוותו, עקשנותו, רגשי הנחיתות שלו ושאר עניינים נופל, לא מוכן לקום ולא מוכן להודות באמת ולתקן את עצמו "הזר הקרב יומת", אין בכלל פשרות והדבר לא ניתן לשינוי. מי שחל בו שינוי צורה הוא מתרחק, מי שיש בו השתוות הצורה הוא מתקרב, ככה זה במערכת הקדושה האמיתית.

ככל שאדם יותר קרוב לקב"ה ככה מקרבים אותו. ככל שאדם קרוב אצל עצמו ככה הוא מתרחק ויצר הרע יודע לצייר לאדם הרבה תירוצים טובים, מעולים להראות לו כמה שהוא צודק וכמה שהוא בסדר וכמה עשה נכון וכמה שאחרים לא בסדר.

כל האנשים בחינת אנשי אמנה, שעוסקים בקדושה כמה הם לא בסדר וכמה הוא בסדר וככל שאדם חושב את עצמו שהוא יותר בסדר ככה הוא יותר רחוק עד שיגיע למצב שמודה ועוזב ירוחם ויתחיל עוד פעם מאפס ויתקן את מה שפגם קודם במצב כזה.

כשמתקרבים לבחינת הקמת המשכן כהכנה לגאולה השלימה של עם ישראל, שמתחילים להכין כלים של מוחין דקדושה בתוך האדם ובתוך כל האומה, ככל שמתקרבים יותר לבחינה - "הזר הקרב יומת" הדרישה יותר קפדנית, יותר תובענית, הדרישות הרוחניות, האמת המוחלטת, האדם נדרש לדייק, מי שלא מדייק נופל.

הדרך הסלולה היא ללמוד את החומר, ללמוד היטב את כל הספרים ולהפנים את החומר, לחיות לפי החומר, אז ככל שהאדם רוכש יותר ויותר מוחין דקדושה ודרכי עבודה הוא יותר שמור, גם אם הוא נופל הוא ישר מתחיל לעשות לעצמו את החשבון איפה הוא לא בסדר, איך היצר הפיל אותו, באיזה מלכודת הכניס אותו, איך זה פעל, לצורך מה?

יצר הרע הוא ערמומי מאוד הוא יכול להגיד לאדם כל מיני דברים גם כשהוא רוצה לנתח איך הוא נפל הוא מוכר לו שקרים כביכול נותן לו הסברים איך הוא נפל, איפה היה הניסיון, מה היה הניסיון, כל מיני דברים.

אבל זה לא האמת. זאת אומרת כשאדם רוצה לחקור את העניינים ולבדוק את העניינים הוא מטעה אותו.

איך אדם יכול לדעת אם ההשגות שהשיג אחרי הנפילה הם נכונות? ההשגות האלה נכונות, או לא? אולי עבדו עליו? אז הוא צריך בשביל זה לבדוק האם המסקנות תואמות את כללי הקדושה, את כללי העבודה או לא.

למשל, האדם רוצה לתרום לקדושה ונופל באיזה נפילה ומתחיל לבדוק את זה, איך נפל, איך עבד עליו היצר ומגיע למסקנות, המסקנות האלה הם למשל להתנתק ממערכת הקדושה ולהראות לו שהוא בסדר ומערכת הקדושה לא בסדר. זה נראה לו מאוד הגיוני ויש לו הרבה תירוצים, זה היצר הרע עובד עליו, זאת אומרת אם בן אדם מתנתק מהמטרות האלוקיות שצריך לעשות בדור, זאת אומרת שהוא כבר לא לשם שמיים.

הרי אמרנו מה זה לחיות לשם שמיים? לדאוג לצרכי שמיים, פמלייה של מטה נותנת כוח לפמלייה של מעלה. אם בן אדם כתוצאה של איזה נפילה בודק ומסיק מסקנות להתרחק ולא לדאוג לפמלייה של מעלה ולא לעסוק בתיקונים של הדור, אלא לעסוק בכל מיני תיקונים אחרים ואהבת עצמו אז שידע שהיצר הרע הטעה אותו והפיל אותו.

הוא חשב שהגיע לאיזה מסקנות נכונות וזה לא נכון. אם זה מביא אותו לשנאת חינם, אם זה משתק אותו, אם זה גורם לו ללכת לאיבוד אז כל המסקנות שלו שנראות לו נכונות הם לא נכונות. היצר הרע עבד עליו. זה כלל גדול מאוד שהאדם הפרטי יכול לבחור אם הוא למד את הלימודים הנכונים לפי צרכי הדור, לפי תיקון הדור, כי אז נבחן כמה הוא לשם שמיים וזה מבחן כמה הוא מוכן לדאוג לצרכי שמיים.

ואם האדם לאחר שבדק את הנפילה שלו יגיע למסקנה שהוא ידאג לצרכי עצמו ושהוא הצודק וכולם לא בסדר אז זה סימן שהוא התבלבל, היצר בילבל אותו. אברהם יצחק ויעקוב, אנחנו נדרשים לומר ולכוון מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי? זה בחינת מרכבה אברהם, יצחק, יעקב ודוד היו מרכבה של הקדושה זו אחת הנקודות המרכזיות של "מבשרי אחזה אלוק" המטרה של גילוי התפקיד של האדם זה לא בשביל שהוא ירגיש את עצמו מבסוט ויהיה שמח בגאוותו, המטרה שהוא יהפוך להיות מרכבה, מרכבה - לצינור שלו ואז הוא יוכל להוציא מהכוח אל הפועל את התוכנית האלוקית שקשורה אליו.

אתם חושבים שאברהם יצחק ויעקוב אבותינו הקדושים ודוד המלך הגיעו להיות מרכבה בדרך קלה, התעסקו בזה שעתיים ביום או שעתיים בשבוע, או שהם חיו את הבחינה שלהם

כל היום וכל הלילה במשך שנים? הם עשו איזה עבודה ככה קלה התאמצו קצת או ש"בכל דרכיך דעהו"?

24 שעות הם מסרו את עצמם עם כל הקשיים. בודאי שהם לא הפכו להיות מרכבה סתם, זה אנחנו ראינו בסיפור על אברהם אבינו עם הישמעאלים בחינה הזו כמו שידוע שהיה זקן וכאב לו מברית המילה ובכל זאת חיפש אורחים ובכל זאת רק ישב פתח האוהל לראות, מזה אנחנו רואים, "אל הבקר רץ אברהם" איך הוא היה מסור לעניין של החסד, הכנסת אורחים, ופירסום האלוקות. רגע אחד הוא לא הפסיק גם כשהקב"ה בא לבקר אותו הוא לא הפסיק, זו רק דוגמא אחת.

על מנת שאדם יגיע למצב הזה שהוא יכול להיות מרכבה לבחינה שלו הוא צריך הרבה התבוננות, הרבה מידת האמת, הרבה תפילה, הרבה ביטול, צריך יעוץ, צריך להכיר את התכונות, צריך להכיר את הרצונות לעשות בירור הרצון, בירור המחשבה, בירור הרגש, צריך הכנה גדולה מאד ואח"כ לחיות לפי זה. זה לא יישאר רק תיאוריה ואז שהוא ירצה לחיות לפי זה באים הניסיונות, בא היצר להפיל אותו.

למשל אם הוא בבחינת יוסף שומר הברית אז הוא לא ייתן לו, הוא יפריע לו בעניין הזה שלא יוכל לשמור על הברית כמו שראוי.

ואם הוא בבחינת ת"ח שלא פסיק פומיה מגירסא וצריך לעסוק בלימוד תורה אז הוא יפריע לו שלא יעסוק כל הזמן בלימוד תורה, שיעסוק בדברים אחרים.

ואם הוא איש חסד יפריע לו לעשות חסד פתאום אישתו לא תרצה שהוא יעסוק בחסד ההורים שלו יגידו לו כל מיני דברים: מה פתאום הוא עוסק בחסד, השכנים שלו הבוסים שלו לא יתנו לו, לא יתנו בשום אופן.

זה הסוד של דוד המלך לא היו לו חיים משל עצמו, קיבל מתנה 70 שנה מאדם הראשון. זאת אומרת שאדם שרוצה להיות מרכבה כמו דוד אין לו חיים בכלל מתחיל את החיים במינוס בזה שאין לו חיים לא נותנים לו לחיות, לא מוכנים שהוא יחיה זאת אומרת הרבה לא נותנים לו אפילו את הזכות המינימלית שבן אדם יחיה לפי אמונתו, לא יתנו לו הוא יצטרך להלחם גם על החיים שלו על זה שיתנו לו להיות הבחינה הזו שצריך להיות, זה מלחמה זה לא ילך בקלות.

הסיטרא אחרא תפחיד אותו על כל צעד ושעל על כל נקודה שירצה להתקרב ולהוציא מהכח אל הפועל את התפקיד שלו, מכל הכיוונים לא יתנו לו בשום אופן.

כמו שפרעה לא אפשר לצאת ממצרים בשום אופן, אף אחד לא הצליח לברוח משם בשום אופן לא, זה פלא פלאים, פלא פלאים, מי שיש לו עניים לראות איך הדבר הזה קורה כאשר אדם רוצה לחיות בקדושה הרבה שליחים ליצר הרע למנוע ממנו. לפעמים יש את ההרגשה שאם נוותר קצת, נתפשר קצת, איך אומרים? נלך לכיוון של שלום באמת יתנו לנו לחיות ניתן קצת? מים אחרונים, כמו שאומרים ליצר, נוותר קצת אז לא נעשה ב-100 אחוז נעשה 80 אחוז אז מה גם 80 אחוז זה טוב?

רואים לפי הסיפור של אברהם אבינו שהתפלל על סדום ועמורה שלא עזר שום דבר אם אין 10 צדיקים העיר נחרבת. לא עוזר פשרות, לא עוזר כלום, אפשר לעשות פשרות, פשרות, פשרות זה הולך ויורד הולך ויורד אבל יש איזה גבול. זאת אומרת אדם יכול לפעמים כן קצת להתפשר קצת להתחשב בקליפה לא לצאת נגדה לפעמים יש ניתוחים מדהימים אבל בד"כ הקליפה אוכלת את זה ורוצה עוד כמו שכתוב בזהר שהכלבים עזי נפש הם רוצים עוד ואז אתה נותן לו עוד קצת, טוב נו, אז אין 50 צדיקים אז יהיו 45, אז יהיו 30, אז יהיו 20, לא נורא, אבל מגיע איזה גבול שאי אפשר לעבור אותו אפילו חסיד כאברהם אבינו

שרצה להציל את העולם ולא רצה שהרשעים יינזקו כדי שאולי יהיה להם תיקון הגיע לקרקעית של 10. גם 10 אין אז אין מה לעשות חביבי פה צריך להלחם.

זאת אומרת שאפשר לוותר קצת אפשר להתחשב קצת בסוף אדם צריך להיות גיבור כי אחרת לא יתנו לו לחיות ולא יתנו לו, לא יתנו לו, הוא חושב שיתנו לו, לא יתנו לו, יסגרו אותו זה בבחינת ויוותר יעקוב לבדו, אדם צריך להילחם מלחמה שלו, יש זמן שאי אפשר לעזור לאדם הוא צריך להלחם, הוא צריך להלחם ואם הוא לא נלחם הוא נופל ואם הוא לא יקום הוא ייפול עוד אין חוכמות.

כאשר אדם פוגש את התיקון שלו פנים אל פנים, בחינה הזו של שרו של עשיו, הוא צריך להיאבק עמו אין מה לעשות, אי אפשר לברוח מזה. כשאדם רוצה להיות בחינת מרכבה בבחינה שלו השינויים שיצטרך לעשות יהיו בכל התחומים, בכל תחומי חייו לא תישאר פינה אחת שהוא יוכל להשאיר את זה, טוב פה לא ניגע בינתיים, אין דבר כזה זה כולל את החיים הפרטיים שלו עם עצמו, זה כולל חיי משפחתו, זה כולל את ההכנסה שלו זה כולל כל מה שהוא עושה, כל דקה ודקה במשך היום ואדם צריך לשאוף אחרי שהוא מגלה את בחינת תפקידו, את בחינת המרכבה שהוא צריך להיות והוא צריך להשתדל להוציא את זה מהכח אל הפועל זה בדרך כלל לא לוקח יום יומיים הרבה פעמים זה לוקח שנים, לפעמים עשרות שנים זה לא דבר קל.

אבל אחרי שהבן אדם מגיע לבחינה הזו ש-24 שעות הוא עסוק בצינור שלו, הוא מסתכל אחורה, הוא אומר: 'רגע אחד למה בזבזתי 50 שנה עד שהגעתי הלום, בכמה קליפות התחשבתי, לכמה ויתרתי, כמה זמן בזבזתי עד שהגעתי לבחינה האם זה היה הכרחי?' האם זה היה הכרחי או שהיה אפשר למהר להחיש את הגאולה הרי כתוב "בעיתה אחישנה", "בעיתה אחישנה זכו אחישנה לא זכו בעיתה", זה מדובר על הגאולה הכללית אבל זה גם מדובר על הגאולה הפרטית של האדם. עד מתי האדם ישתחוה לאלוקי הנכר, עד מתי יפסח על 2 הסעיפים, עד מתי יפחד מכל מיני קליפות, עד מתי היצר יחזיק אותו קצר, עד מתי? והאם זה היה הכרחי? או שהיה יכול להגיע למצב "זכה אחישנה"?

אנחנו צריכים להגיע למצב כזה של מסירות שבאמת "זכה - אחישנה". בחינת אחישנה גם את זה היצר יכול לנצל: לפעמים בן אדם רוצה כ"כ ללכת לבחינת אלוקות שהוא מתכחש לטבע, גם יש טבע, והוא לא מוכן להשלים עם זה שיש טבע אז כל פעם הוא נופל עוד פעם אז הוא נופל עוד פעם והיצר אומר לו "אתה רואה עוד פעם נפלת, אתה תמיד תיפול" אבל בעצם למה הוא נופל כי יש עניינים של טבע שהאדם כפוף להם, כן, אם בן אדם לא יאכל הוא יתמוטט, אם בן אדם לא יישן הוא יתמוטט, וכו' כל הצרכים של האדם.

אז לפעמים כשאדם רוצה בקיצוניות להגיע לבחינת מרכבה של הבחינה שלו אז הוא אומר לו, היצר הרע: "אה, כן, אתה רוצה? בסדר הנה אתה רואה אתה צריך לעבור דרך זה" והוא קובע לו מטרה לא נכונה ומה אדם יכול לעבור דרך הקיר? הוא לא יכול לעבור דרך הקיר ושמה שובר אותו - "משכני אחריך נרוצה", הוא מושך את האדם שירוץ אחריו, ככה ניסה עשיו לעשות ליעקוב רצה שיעקוב ימהר ילך איתו להר שעיר, "אה, אתה רוצה להביא את הגאולה? נו בוא, בוא נלך עכשיו", יעקוב אמר לו "לא", זאת אומרת גם כשאדם רוצה ללכת בחינת מרכבה צריך לדעת את המדרגה שלו, המדרגה האמיתית שהוא צריך להגיע השלבים וללכת על זה ללכת על זה אפילו ללכת מהר, אבל לדעת שיש מכשולים בעניין הזה שיכולים להפיל אותו במטרות לא נכונות שלא נשכח שאנחנו חצי בהמה, חצי אדם ככה ה' ברא אותנו בחינת אדם ובהמה ויש אפשרות לזכך את הבהמה אבל הבהמה תמיד תישאר בהמה כל עוד שאדם בתוך הגוף יש דברים שהו חייב אותם, כבהמה.

אז יש בזה דרגות של התקדשות ואדם צריך לשאוף להגיע אליהם להוציא מהכח אל הפועל אבל לא לשכוח שיש גם מגבלות יותר ויותר אנחנו צריכים לצפות ולקוות ולהתפלל שיותר ויותר יהודים יגיעו לפנימיות שלהם וזה חידוש גדול כי בדרך כלל היהודים מלמדים אותנו לעבוד את ה' באופן כללי: ללכת לבית הכנסת, להתפלל תפילות, ללמוד תורה, לקיים את ההלכה, לתקן את המידות שלו, הכל בלי קשר למי הוא, מה הוא, איך הוא, איפה הוא, מה הוא צריך לעשות, למה הקב"ה ברא אותו, לא נותנים לו לגעת בפנימיות של עצמו להגיע להבנות עמוקות יותר.

אנחנו צריכים להתפלל שיותר ויותר יהודים יעסקו בעבודה פנימית ויחדרו יותר עמוק ויוכלו להפוך להיות מרכבה בבחינה שלהם, בגוון המיוחד שלהם, בהתקשרות ובהתכללות עם הכלל, לא בצורה אגואיסטית מנותקת, בהתקשרות ובהתכללות מתוך אהבת חינם וענווה כלי לשם שמיים ואז הפאזל יחזיק מעמד ואז יבוא משיח. זאת אומרת יש עבודה לעשות כהכנה לביאת המשיח כמו שאדם עושה הכנה לפני שבא אורח חשוב לבית שלו לא יצעק: 'אורח, אורח' והוא לא הכין סעודה, הוא לא ניקה את הבית, מה יכניס אורחים סתם?

אז עכשיו אנחנו רוצים את המשיח רוצים את הגאולה אבל יש עבודה של קצת הכנה זה הבחינה הזו של עבודת הנפש דחסידות רחלין ושלושת הקווים וככל שיותר יהודים ידעו את העבודה ככה יהיה פחות דינים, פחות קטרוגים בעזרת ה' והגאולה תבוא יותר מהר, יותר בקלות, מתוך התעוררות, מתוך התעוררות.

איך יכול להיות שמצד אחד יש נשמות שמתעוררות לדבר ה' בצימאון אדיר דווקא מבין הרחוקים ביותר ומצד שני אין כמעט מי שיספק לנו את המזון הרוחני המתאים ויבין אותם, יתן להם דרך? איך זה יכול להיות? זה מדהים הדבר הזה. מה הסיבה? מה הסיבה שזה כך? הסיבה היא שלא עסקו בפנימיות, לא הכשירו את עצמם לא עלו במדרגות, לא חדרו לעניינים, לא הפכו להיות מי שצריכים להיות אז במה ישפיעו? מה יכולים להשפיע? מה שיש, כל אחד משפיע מה שיש בתוכו.

מה יכול להשפיע מה יכול להבין ממה הוא יכול להדריך? אנחנו צריכים להיות מסוגלים להבין כל נשמה בדיוק איפה היא נמצאת, בדיוק לקלוט את המדרגה שלה לפחות לקלוט את המדרגה שלה ואיך היצר תופס אותה ואיפה הדעות הכוזבות שלה שהיא הולכת לפיהם ואיפה התכנון לגמור אותם ומה הדרך לפרק לה את המוקשים ולהדריך אותה לתיקון. זה הרמה המינימלית שהמשפיעים בעם ישראל צריכים להגיע, כבר היו צריכים להגיע מזמן כדי שיוכלו לתקן את הנשמות כמו שרופא צריך לראות את המחלות, אם לא איך הוא ירפא? אולי יעשה אבחון אם הוא יכול לרפא.

אשרינו שזכינו שבדור יש התעוררות, יש התעוררות לאמת גם מתוך ריקנות גם מתוך תחושה שערכים שחונכו על פיהם פשטו את הרגל. זה בירור, זה בירור של המוחין, מה זה הדבר הזה? זה בירור של האמת. אז היו ערכים, חלק מזה היה אמת, חלק זה לא היה אמת. מה שהיה אמת זה התקיים מה שלא אמת אין לו רגליים לשקר, זה נופל.

אז אנחנו מרגישים את עצמנו ערומים, חסר לנו לבושים מה שהיה לנו לבושים של אתמול זה היום כבר לא, אנחנו יודעים שזה לא עושה כלום אז במצב הזה שהנשמות מתעוררות ורוצות את התיקון לא רק זה שאין כמעט מי שיתן את התיקון במצב הזה שהנשמות מתעוררות לא רק שאין מספיק אנשים מוכשרים להבין את הנשמות ולתת להם יד ולבנות להם דרך תיקון, אלא אם יש כאלה בודדים בדור דורכים עליהם, מקטרגים עליהם, לא רוצים לתת להם, לתת טוב לבעליו, לא רוצים, אין דבר כזה, מקטרגים, אתה תגיד לאנשים? למה מי אתה בכלל? פנימיות, מה זה פנימיות? מה זה כל הסיפור הזה?

ה' יעזור וכל מי שצריך להגיע לתיקון יגיע לתיקון אף אחד לא יוכל למנוע טוב מבעליו אוי ואבוי מי שמתוך קינאה, מתוך רשעות, מתוך צרות עין, מתוך רצון לשלוט, מתוך כל מיני אינטרסים לא לשם שמיים מעכב את התיקון למי שצריך לקבל תיקון, אוי ואבוי לו, אוי ואבוי לבן אדם כזה, אוי ואבוי מי שמונע מנשמה תיקון.

ואם זה בן אדם גדול אוי ואבוי עוד יותר, זו נפילה קשה, הרי כל מה שה' ית' נתן למשה בשביל ישראל הוא נתן לא בשביל משה, זאת אומר שאם יש אנשים שזכו ללמוד תורה ולגדול בחכמה ובתורה והם במקום לתת פתח ולקרב כל אחד לאבינו שבשמיים לפי הדרגה שלו מונעים באיזה שהיא דרך את זה, מונעים את העניין אז הם בגדו.

זה כמו המרגלים שיצאו נגד ה' ונגד בחינת ארץ ישראל בגלל שהיה להם איזה השגה אחרת היה להם סברה משלהם, כן, אז מי אומר שהם לא צודקים? אולי היה יותר טוב להישאר במדבר כמו שאנחנו רגילים עם כל העניינים שהיה במדבר? אולי הם צודקים? אבל כשאנחנו חופרים עמוק אנחנו רואים שזה לא היה לשם שמיים.

התיאוריות שלהם זה היה כי רצו שליטה, כי רצו תענוג, כי רצו לעבוד את ה' איך שבא להם לא איך שצריך זאת אומרת שכל תיאוריה שמתנגדת לזה שיתפשטו מעיינות פנימיות התורה ואנשים יקבלו את התיקון שלהם, לתת פתרון לכל הנשמות, מי שמתנגד לזה ומביא ביסוסים צריך לחפור בפנים לראות האם המטרה שלו היא באמת לשם שמיים או זה דומה לעניינים אחרים שהיו בעם ישראל בזמנים קדמוניים.

כל מה שה' נותן זה בשביל ישראל, מה שטוב לישראל הקב"ה מבסוט מזה, מה שבונה יראת שמיים לאדם, מה שנותן לאדם כלים, אמונה פשוטה, דרכי התגברות, מוחין דקדושה שמירה על הנשמה, הקב"ה מבסוט מזה, זה ע"פ ההלכה, זה ע"פ התורה.

כל כך הרבה נשמות למדו בבתי ספר דתיים, למדו בישיבות, למדו במקומות חרדיים ועזבו את התורה כפי שיש בעלי תשובה יש גם ההפך: אנשים שהתרחקו, למה התרחקו האנשים האלה? קודם כל, ראשית לכל כי לא היה להם עבודה פנימית, לא היה להם שום חיסון, שום דרכי הבנה למה שקורה להם, לא הבינו בכלל שיש להם יצר שמשטה בהם, לא ידעו בכלל מה מטרת הבריאה ואיך הדברים עובדים, לא היה להם מוחין דקדושה, היה להם איזה השקפה שטחית שקיבלו שלמדו קצת, ששמעו קצת כן אולי גם הרגישו לפעמים השפלה או כפיה או כל מיני דברים או חוסר דוגמא מאלה שלימדו אותם כל מיני עניינים, אבל אם היה להם בפנים את עבודת הנפש דחסידות רחלין והם היו יודעים שהיצר בא ואומר להם ככה והמטרה שלו זה להרחיק אותם וכך וכך צריך לעשות וזה ניסיון פה, הכל לפי הכללים הם היו נופלים? הם היו מתרחקים? לא מאמין.

זאת אומרת שמשקיעים המון המון בחינוך, בלימוד תורה, בזה שאדם ידע את המשנה בע"פ וידע את הגמרא, ידע את פרשת השבוע וזה דברים עצומים אבל צריך גם להשקיע זמן שידע את עבודת הנפש דחסידות רחלין שכשיבוא המנוול הזה להרוג אותו - "הבא להורגך השכם להורגו" לא תשמע לו לא תאמין לו ואז אנחנו נהיה מובטחים בעזרת ה' ית' ויעיד עלינו יודע תעלומות שלא נחזור לסורנו וגם אם אדם נופל יקום זה לא יסחב אותו רחוק מחוץ למחנה לגמרי.

אין לזה שום פתרון, אין פתרון או שיהיה נס משמיים "ושפכתי עליכם מים טהורים" ואז כולנו נעשה תשובה או שנחדור לתוכנה הפנימית ונילחם בפנים בוירוס, נשים אנטי וירוס, אין אפשרות אחרת.

גם אדם מקבל ברכה - ברכה זה בחינת אור מקיף, מברכים אותו, נותנים לו, פותחים לו, פוגשים בו, פוגשים בכלי שלו אבל אם אין זכות האור מסתלק, האור מסתלק לא נשאר

בפנים. כשנותנים למישהו צדקה רוחנית זה נכנס לזמן מסוים אח"כ דורשים ממנו שיעבוד אם לא זה בורח, לא נשאר.

יבואו ימים בעז"ה ונקווה שהם לא רחוקים שבכל ביי"ס ובכל ת"ת ובכל מקום שלומדים ומלמדים עבודת הנפש דחסידות רחלין תעמוד שם כחלק ממערכת הלימודים עכשיו אומרים 'המדינה מתפרקת אין מוטיבציה ללכת לצבא החבר'ה יש להם מוטיבציה לכסף ולהנאה עצמית, אין להם מוטיבציה לתרום לכללי ככה אומרים בכלי התקשורת אז צריכים לעשות חינוך לערכים, חינוך לערכים לא יספיק אם לא יהיה חינוך עם טעמי מצוות עפ"י הפנימיות, אם לא יהיה עבודת הנפש דחסידות רחלין ושלושת הקווים שלה. איזה חינוך לערכים? איזה ערכים? מי ירצה לשמוע בכלל על ערכים? מה תגיד לכן אדם?

'תשמור שבת תניח תפילין זה טוב, ככה צונו', מישהו ישמע? הרי חוצפה יסגא בזמן הזה יצר הרע חזק הוא לא מסתפק בזה שתגיד לו 'ככה צונו' אצל אחדים כן אבל לא אצל כולם איזה ערכים הם יתנו? מי יקבל ערכים בכלל? אולי בן אדם דתי יהיה מוכן לשמוע איזה ערכים כי הוא כבר רגיל גם עד גבול מסוים, גם עד גבול מסויים, אבל אדם שאין לו שום קשר בזה בלי עבודת נפש זה לא יישאר בפנים, זה לא יכנס וגם זה לא יישאר בלי פנימיות התורה, הוא לא יבין בשביל מה יש את כל זה למה שיתאמץ?

צריך לפרסם טעמי המצוות בדרגה מסוימת, ברמה מסוימת שאדם יבין שיש בזה הגיון אלוקי במצוות. היה איזה אדם אחד שייך לאיזה ארגון שעוסק בצדקה זאת אומרת פעילות של חסד והוא היה אחראי על מחלקה מסוימת בתוך הארגון ובאו כל מיני מתנדבים והוא חשב שהעבודה שצריכה להיעשות שמה צריכה להיעשות בדרך מסוימת והיו אנשים שחשבו אחרת ועסקו גם בדברים אחרים ולא רק במה שהוא אמר ואז הוא מתעצבן למה הכל לא מתנהל כמו שהוא חושב שצריך להתנהל עד אתמול היה נותן את כל הנשמה שלו שעות, שעות מזכה את הרבים עושה דברים גדולים ועכשיו כשיש אנשים אחרים שעושים דברים אחרים הוא לא מוכן, הוא כועס למה זה משנה?

למה לא שואלים אותו? למה לא עושים כפי מה שהוא חושב? למה יש עוד אנשים שעושים דברים אחרים? למה לא כולם עושים כמו שהוא רוצה? דוגמא איך היצר הרע מכניס לאדם הנחת יסוד מוטעית שכולם צריכים לעשות כמו שהוא, שכולם דומים, כולם שווים, כולם אותו דבר ואם לא אז הוא לא מוכן לתרום יותר. אם בודקים את זה מה רואים? שהחסד שלו לא לשם שמיים, לא נקי, תלוי בגאווה שלו, בתחושת הגאווה שלו.

אם נותנים לו כבוד, אם נותנים לו עמדה, אם נותנים לו שררה יופי ואם לא אז הוא לא מוכן. זאת אומר שיש בן אדם שהולך ועושה איזה מצווה הוא משוכנע שהוא עושה את זה במסירות נפש, בניקיון לבב, לשם שמיים יום ולילה ואם תבדוק את המעשים הוא צודק באמת הבן אדם הקריב את חייו עשה למען הכלל ובלי לקבל פרוטה ולשם שמיים ובטח היה מקבל מקום לפי מעשיו, אבל תבדוק בפנים בתוך ליבו ולפי הקטרוגים שלו והמסקנות שלו ואז תראה שזה לא לשם שמיים זה מעורבב עם הגאווה, שלו תאוות השלטון, שלו חוש הצדק שלו, שהוא חושב מה צודק, מה לא צודק, איך צודק, זה לא מזוכך וברגע שהמערכת לא מתנהלת כמו שהוא רוצה לא מוכן יותר ונפלט.

זו דוגמא קטנה איך אפילו במעשים טובים מעשים מצוינים אם האדם לא מתוקן מבפנים "הזר הקרב יומת" אז יכול להיות שהחוסר תיקון שלו בתקופה מסוימת זה נסבל וזה יופי אבל ככל שהמערכת מתקרבת יותר לקדושה והתיקון הולך ומתקדם אז הסטנדרט הזה, הוא כבר לא עומד בתקן, אז הבן אדם נופל מנתקים אותו משמיים מנתקים אותו. למה? למה הוא לא תיקן את עצמו הוא לא בדק איפה היצר תופס אותו הוא ראה שהוא מתרחק

הוא מאשים אחרים, הוא לא מאשים את עצמו הוא לא בודק איפה הטעות שלו, רק תלונות מפה עד השמיים.

איפה הטעות שלו? הטעות שלו שהוא נתן ע"מ לקבל, הטעות שלו שהוא מוכן לעשות את הדברים רק בשכל שלו, אין לו ביטול זה הטעות שלו. למרות שהמעשים לעילא ולעילא. ככל שאנחנו נתקדם יותר בתהליך של התיקון המערכת הזו, המנגנון הזה שנקרא "הזר הקרב יומת" יהיה יותר חריף ויותר מדויק ולכן כתוב "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קודשו נקי כפיים ובר לבב" וכו' וככל שאנחנו מתקרבים לרגע שבעזרת השם יבוא משיח ונעלה בהר ה' אז האנשים הקדושים והטהורים והמתוקנים הם יותר יקרי המציאות. מי יעלה בהר ה' אינה השאלה, מי יעלה? מי שיש לו זכות, מי שתיקן את עצמו, מי שהוא זך, מי שעושה לשם שמיים, מי שיש לו ענווה, מי שמוכן לרוץ לאיפה שה' ישלח אותנו, הוא לא עושה תנאים לקב"ה: "אם זה ככה בסדר אם זה לא ככה אני לא מוכן"

ככל שאדם יבטל את האגו שלו כלפי שמיים, יעשה יותר לשם שמיים הוא יעלה בהר ה'. 'מי' גמטריה 50, 50 שערי בינה, הבינה מקבלת מהחוכמה, הבינה מתבטלת לפני החוכמה, היא הכלי, נכנס בה החוכמה ומאיר בה והיא מתמלאת ממנה והיא מוציאה מהכח אל הפועל לא את מה שהיא רוצה אלא את מה שהחכמה רוצה, זה בחינת ר' עקיבא שכל החיים שלו חי לשם שמיים ורצה לקדש את שמו ית' בכל רגע ורגע גם בגופו, גם קיבל ייסורים מאהבה, גם רצה לתקן את העניין הזה שהוא בן גרים, בחינת הגוף שלו אז שהגיע הזמן הוא אמר: 'מה עכשיו שהגיע הזדמנות אני לא אקיים את זה?'

היה שמח וסרקו את בשרו במסרקות של ברזל. ולכן הוא עלה לאיפה שעלה יותר ממה שזכה משה רבינו בחינת 50 שערים, 50 שערי בינה, בחינת כלי שמתבטל לפני החכמה ועוד איך הוא מתבטל, בחייו, בכל חייו וזה הבחינה הזו של מי יעלה בהר ה' ולכן ה' אמר למשה "שתוק כי כך עלה במחשבה" על מי אמר את זה? על רבי עקיבא כשהראה לו כל דור ודור הראה את רבי עקיבא וחבריו ואיך יגמור רבי עקיבא את חייו, הוא שאל אותו זה תורה וזה שכרה?

אמר לו "שתוק כך עלה במחשבה" אומרים הספרים הפנימיים כך הוא התעלה לבחינת המחשבה כך עלה לחוכמה, ר' עקיבא זה המוות שהיה לו, זאת אומרת זה לטובתו מה אתה רוצה.

מי יעלה בהר ה' לכן עכשיו אנחנו צריכים לפתח בדור הזה את הקשב הפנימי לראות את דרכי ההשגחה איך ה' ית' מנהל את המערכה הפרטית והכללית מה הוא רוצה מאתנו, באיזה כיוון נוכל לעשות לו נחת רוח ואיך נשתלב במערכה הזו, האחרונה, להוציא מהכח אל הפועל את התוכנית של תיקון עולם במלכות ש-ד-י. הקשבה זה בחינת בינה, בינת הלב אומרים, שמיעה, לשמוע בקול ה' בחינת נוקבין, שאדם שומע הוא מוכן לקבל, הוא מקשיב הוא רוצה לעשות רצון ה' הוא מקשיב "נעשה ונשמע" לא שהכל יהיה כפי שהוא רוצה אלא כפי שה' ית' רוצה מתוך המציאות כל ענייני ההקשבה זה חלק רציני ומרכזי בעבודת הנפש דחסידות רחלין.

להקשיב לנפש להקשיב לנפש של העולם. מה זה הנפש? זה החלק הנסתר, החלק האלוקי. הגוף זה החלק הנגלה. מה אנחנו רואים? גוף. הנפש מסתתרת בחינת להקשיב לנפש הפרטית והנפש הכללית והנפש של כל העולמות זה נקרא במילים פשוטות: עיסוק בהתבוננות.

זה קשב, זה קשר, זה קבלה, לקבל זה בחינת בינה בחינת ה-ה' שמוכנה לשמוע מה-י של שם ההויה מה היוד רוצה להשפיע בה.

היפך השטחיות של תרבות, במרכאות תרבות, אדום : תרבות שיטחית של ההנאה של רגע, 'הלעיטני נא מהאדום האדום הזה' רק תן לי למלא את הבטן איך אומרים אנשים, כן, רוצים לשתות אלכוהול, או לקחת סמים, זה אדום, ההיפך מזה זה התבוננות, התעמקות, זה הלימוד, זה ההקשבה.
צריך לבנות את הפרד"ס בכל דבר : פשט, רמז, דרש וסוד, ה' יעזור שנצליח.

מוחין דקטנות

הנושא שרציתי לדבר היום, זה נושא של מוחין דגדלות ומוחין דקטנות, זה נושא שמוזכר אצל האריז"ל הרבה מאוד, הוא לא מפרט אותו כמו שאת רוב הנושאים הוא לא מפרט, אבל זה נושא מאוד חשוב, כי בעצם כל ההויה שלנו קשורה עם סוג המוחין שיש לנו, למשל אני הייתי מורה לילדים מפגרים, שיהיו בריאים פיגור קשה עם כל מיני בעיות נוספות.

אז אנחנו רואים שיש להם מוחין דקטנות, שהשם ישמור, כשבן אדם אין לו מוחין בכלל מה קורה איתו יש גם כאלה ילדים, שבקושי יש להם משהו יש כאלה, שרק יכולים לנשום חוץ מזה לא יכולים לעשות כלום, אז עניין המוחין זה קובע לאדם את כל איכות של החיים שלו גם בעולם הזה ובהתאם למה שהוא עושה בעולם הזה גם בעולם הבא, אז השאלה שנשאלת מה זה מוחין דקטנות? מה זה מוחין דגדלות? איך זה בא? ומה קורה?

זה קשור כמובן לתשעה באב אנחנו יודעים מחז"ל שבית המקדש המשיך להישרף בעשירי באב, גם כן לא רק בתשעה באב, זה נמשך היום אנחנו מוצאי עשירי באב אז שיד לדבר על הנושא הזה. בשיעור הקודם אני הבאתי דוגמא של איזה מקרה, שקרה לבן אדם, אתם בטח זוכרים היו אנשים, שלא כל כך הבינו מה אני מביא דוגמא ומה אני מפרט את זה כל כך הרבה ומה אני מבלבל את המוח עם דבר כזה פשוט, שזה נראה מובן מאליו, אז יש לזה כמה סיבות סיבה ראשונה, כשמדברים על בן אדם שיש לו בעיה בלי להזכיר את שמו כמובן ובשינוי פרטים זה מעורר עליו רחמים.

זה שאנחנו בציבור מדברים ומצטערים על הבעיה שלו זה מעורר רחמים, שיעזרו מהשמים זה דבר ראשון חשוב מאוד, דבר שני צריך להתוות אור לכלי, הדור שלנו נמצא בקטנות דמוחין נוראית ועל מנת שאנחנו נבין, מה אנחנו צריכים לעשות ואיך לעשות צריך להסביר לדור במצב שהוא נמצא בו, אני מתאר לעצמי שאם אני יקרא לכם פה מספר קבלה עץ חיים, למשל, לא תבינו חצי מלה אז זה יהיה מאוד נחמד יש שם מושגים מאוד מיוחדים אבל תכלית מה זה יעזור לכם, מה תעשו עם זה לכן אני משתדל בכל פעם להביא דוגמאות, שהאדם יוכל לקלוט אותם לפעמים אפילו קשה לשמוע אותם, כי זה דברים לא נעימים אבל אח"כ זה יכול לעזור ויש לזה עוד סיבות שתיכף בהתפתחות של השיחה, אנחנו נבין אותם למה אנחנו מתעסקים בעניינים של קטנות דמוחות, כביכול דברים פשוטים יומיומים מה לזה ולתורת הקבלה, מה לזה ולסודות השם.

אומרים בחסידות שאפילו סיפורי יומיום שצדיקים מדברים יש בהם חכמה גדולה מאוד, גם בסיפורי החסידים, חז"ל אומרים שאפילו שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכים פירוש, זה לא דבר פשוט לא סתם, אנחנו מדברים דברים, אם אנחנו סתם מדברים זה ביטול תורה, קודם כל אדם שקשור להשם ומדבר על דברים של יומיום, הוא מעלה את הדיבורים האלה לשורש שלהם, לוקח דברים מהחיים, שאנשים לא מבינים את המשמעות של החיים דברים הכי פשוטים וקושר אתם עם הקב"ה, זאת אומרת הוא מעלה אותם מהקטנות שבקטנות של מוחין, לגדלות דמוחין, עצם הדיבור על דבר הכי פשוט והכי יומיומי, כשהכוונה היא לשם שמים, שהיא להדריך אנשים ולבנות אנשים זה מעלה את הניצוצות האלה של הדיבורים הפשוטים האלה לדרגה הכי גבוהה, זה התיקון של הבריאה, ככה שהדברים לא תמיד הם כפי שנראים בפשוטם, אמרתי פעם שכמו שיש פרד"ס בתורה יש פרד"ס במציאות, הטעות שלנו החורבן שלנו, שאנחנו חים בפשט של הדברים, כששומעים משהו פשוט חושבים שמדובר רק על זה, אז נשארים בפשט מפספסים את כל השעה, אני כבר בניסיון שלי הלא קטן ראיתי אנשים, שיודעים את כל התורה ויודעים את הקבלה ומה לא יודעים ובכל זאת בחיים הם לא בסדר, לא תמיד בסדר, לא

מבינים מה שהיצר עושה להם לא יודעים איך להסתדר לא יודעים איך לעזור לאחרים, זאת אומרת שהריבוי בידע הריבוי בדברים גבוהים זה לא בהכרח נותן לנו את הכלים של להתמודד בחיים.

המטרה של השיעור הזה זה לתת כלים להתמודד בחיים זה לא רק לדבר על דברים יפים וגבוהים, עכשיו נחזור לעניינינו עניין של קטנות דמוחין וגדלות דמוחין, אנחנו יודעים שיש משפט שאומר "מבשרי אחזה אלוך" לפי המבנה של הגוף של האדם ולפי שלבי ההתפתחות של האדם עצמו אנחנו יכולים להקיש מזה איך השם מנהל את העולמות הרוחניים, כי הגוף שלנו זה השתלשלות של האדם העליון, א"ק (אדם קדמון) ואח"כ ז"א (זעיר אנפין) שני הפרצופים ואם רואים אנחנו נתבונן בתוכנו, איך אנחנו איך התהליכים שלנו, נוכל להבין את התהליכים שלמעלה, אנחנו יודעים, שיש קודם הריון, קודם כל יש זיווג, אח"כ יש הריון יש לידה שלב הינקות אח"כ יש נקרא לזה גדלות א. זה זמן שאדם כבר בר מצוה או בת מצוה אם זה אשה אח"כ יש קטנות ב. נקרא לזה בשלב שהאדם טיפש עשרה פתאום היה גדול פתאום נהיה ילד עושה כל מיני שטיות אח"כ יש גדלות ב מגיל 20 ומעל האדם יכול אם הוא זוכה יכול לקבל נשמה כבר אז יש שלבים בהתפתחות הרגילה יש שלבים מהרגע שילד נולד, עד שאח"כ הוא גודל ועד שהוא מתחתן ומביא בעצמו ילדים, כל השלבים האלה, שאני מניתי, ההתפתחות הנורמלית של ילד, ככה העולמות הרוחניים מתפתחים למעלה גם כן אותו דבר בדיוק מבחינה רוחנית כמובן שאין שמה גוף כמו שיש לנו גוף, אבל יש עניין של התפתחות של נתינה והתפתחות של קבלה של נתינה וקבלת השפע בין הפרצופים, הפרצופים הם אמרנו חמישה- זה מתחיל מאריך אנפין, - אבא אמא ז"א ונוקי (זעיר אנפין ונוקבא) הפרצופים האלה הם קבוצות של ספירות שמתייחסות ביחד ובהתאם להתייחסות שלהם לגודל בין הפרצופים זה לזה יש שני שתי מערכות: יש מערכת אחת שתלויה במה שאנחנו עושים ובמה שעם ישראל עושה פה, שאנחנו בוחרים, אם אנחנו מתגברים בוחרים בהשם, בוחרים בתורה, בוחרים בטוב אז הפרצופים העליונים גדלים, מתחברים ומורידים הרבה שפע לכל העולמות.

ויש שפע קבוע שיורד מינימלי שזה לא תלוי בנו אלא שתמיד יש את ההתחברות הזאת למעלה, על מנת שהעולם לא ייהרס, שיתקיים על כל פנים, אפילו אם אין זכויות.

לכן הפרצופים, שנקראים אבא ואמא - "כחדא נפקין וכחדא שרין", הם תמיד נמצאים בקשר בלתי פוסק, קוראים לזה בלשון קבלה זיווג דלא פסיק, שלא נפסק, אם היה נפסק העולם היה נחרב. אז זה לא תלוי במעשים שלנו, אבל יש חלק של הזיווג אפילו של אבא ואמא, שכן תלוי במעשים שלנו לכן שהאר"י ז"ל מתאר את הזיווגים, המקובלים קוראים לזה יחודים, שבין הפרצופים, זה תלוי במעשים שלנו.

הוא מדבר בדרך כלל על ז"א ונוקי זעיר אנפין והנוקי שלו. זה כמו בעל ואשה ויש כמה סוגים של יחודים בין הפרצופים, יש טוב, אני לא רוצה להכביד, אבל יש בתוך ז"א יש לו גם כן שתי נוקי יש לו רחל ויש לו לאה, מאחורה ומקדימה, יש את יעקב וישראל, על כל פנים היחודים השונים, שקורים בפרצופים, זה תלוי גם בזמנים: אם זה בבוקר, אם זה בצהריים, אם זה בערב.

לכן התפילות שחרית, מנחה וערבית וקריאת שמע שעל המיטה, כל אחד עושה השפעה אחרת ליחוד הפרצופים וזה קבוע אי אפשר לצפות, שבלילה יהיה אותו יחוד כמו שיש בבוקר, כי זה נקבע מראש זה לא תלוי במעשים שלנו. אבל בסוג של היחודים כן יש הבדל אם עם ישראל יש לו זכויות אז הוא גורם לגידול הפרצופים ושיתייחדו פנים בפנים זה היחוד הכי מעולה נקרא לזה ואז השפע יורד, מאז שנחרב בית המקדש, אין יחוד כזה בין הפרצופים, שיכול לרדת שפע מעולה, אין חידוש נשמות, אין נשמות אין נשמות חדשות,

שירודות, יש רק תחזוק מינימלי של העולמות.

המצב הזה של הגלות זה נקרא בלשון האר"י ז"ל 'שלוש בתוך שלוש' זאת אומרת, אם אנחנו ניקח את הספירות לכל פרצוף ונגיד שיש חב"ד: ספירות ח'כמה בינה וד'עת זה הראש. חג"ת (חסד גבורה תפארת) זה הגוף עד הטבור. נה"י (נצח הוד יסוד) זה מהטבור ולמטה.

"תלת בגו תלת" שלוש זהו מצב שכביכול העובר הזה שכבר נולד ונהיה ילד נהיה נער וגדל שזה ז"א פתאום התכווץ וכביכול נכנס בתוך הרחם של אמו מחדש זה כמובן אדם לא עלינו הוא גדל פתאום הוא מקבל מכה במוח נהיה כמו תינוק לא שולט בצרכיו לא יכול לעשות כלום זה המצב של הפרצופים היום זה המצב של הספירות, היום כתוצאה מהחורבן זאת אומרת כל העולמות האלה שכבר היו צריכים להיות מפותחים ומשפיעים שפע הם חזרו להיות עובר בחינת עובר, כמובן שאי אפשר להחזיר שזה יהיה ממש עובר, אבל מוחין דקטנות זה נקרא מוחין דקטנות, עכשיו סוג המוחין, שהספירות מקבלות וסוג המוחין, שאנחנו מקבלים זה תלוי בשמות השם שמשפיעים באותו זמן מוחין דקטנות וזה שמות אלוקים.

אלוקים זה דין, הקפדות זה דין זה מידת הדין. מוחין דגדלות זה שמות הויה. הויה- זה רחמים. אם כן מאז נחרב בית המקדש ואנחנו כל הזמן מוחין דקטנות, אנחנו מקבלים השפעה ממידת הדין משמות אלוקים, השאלה מה כל זה משפיע במציאות, אז היום יש מדענים, יש פרופסורים הגענו לירח, הפכנו את העולם, יש הרבה יותר התקדמות טכנולוגית, וגילויים שהיו אי פעם, פעם רק צדיק היה לו קפיצת הדרך היום כל מי שנוסע במכונית יש לו כמין קפיצת הדרך, יכול להגיע בדקות ספורות למרחק עצום מי שנוסע במטוס או בחללית עד יותר, היום אפילו אדם רשע לא עושים חשבון פתוח לכולם, פעם רק צדיקים היו יכולים לדעת מה קורה בסוף העולם, היום מספיק פותחים טלוויזיה, שומעים בטלפון, יודעים הכל בפחות משעה.

אנחנו רואים מה שקורה בכל העולם יש לנו זכות בראיה בתוך הטבע בצורה מדהימה, זה רק היה לצדיקים גדולים, כמו האבות הקדושים, משה רבנו וכל גדולי עולם, הם יכלו לראות, אדם פשוט לא יכל לראות. היום השם נותן לנו את כל ההשגות האלה, שאנשים היו חולמים על זה, לכל אחד זאת אומרת שאז מה זה נקרא? מוחין דקטנות.

ובכל זאת, אנחנו נתרכז קצת עכשיו על שתים מהאגדות על חורבן בית המקדש כדי להבין איך המוחין דקטנות הזה הורס לנו את החיים הרבה מעבר למה שאנחנו חושבים. זאת אומרת אם כבר נקדים ונענה מצד אחד יש כביכול חכמה גדולה, אבל החכמה הזאת זה חכמה שאינה מאירה, רבותינו אמרו חכמה בלי חסדים זה חכמה שהורסת, זה חכמה שאינה מאירה, לכן כל גילוי גדול, שיש בעולם הטבע מצד אחד זה מביא כוח, כן, כמו אטום זה יכול לעשות רע, זה התוצאה של חכמה שאינה מאירה, זה לא חכמה ממותקת, זה לא חכמה ממותקת עם חסדים ולכן זה יכול להביא הרבה דברים טובים, מצד שני זה מביא חורבן.

תמיד שמגלים משהו יותר גדול, זה יכול לעשות טוב זה יכול לעשות רע זה התוצאה של חכמה שאינה מאירה, זה לא חכמה ממותקת זה לא חכמה של השם, זה לא חכמה אמיתית, היא חכמה מוגבלת, חכמה טבעית, לא חכמה אלוקית, כשאנחנו מדברים על מוחין דקטנות אנחנו לא מתכוונים שאנחנו טיפשים, שאין לנו שכל, יכול להיות שיש לנו שכל מבריק. מבחינה רוחנית אין לנו שכל.

עכשיו גם העניין הזה של החוסר שכל הרוחני, זה בסופו של דבר פוגע באדם, כמו שאנחנו יודעים, לא רק בעולם הבא זה גם פוגע בעולם הזה מה שהאדם עושה או לא עושה, הרי הכל

תלוי במוחין שלו, במה שיש לו פה, אם יש לו מוחין דקטנות ככה הוא יתנהג, הוא יקפיד על כולם, הוא יכעס על כולם, ויקנא בכולם, הוא יהיה קשה, יעשה שטויות, הוא ירצה שלום בית - במקום לעשות שלום בית יעשה הפוך, הוא לא יהיה רגיש, הוא לא יבין מי מולו, מה הצרכים של האנשים, הוא לא יבין מה הוא צריך לעשות, יעשה לו סדר עדיפויות - יבחר את הדבר הכי פחות נכון ויעשה הפוך. זה מדהים. אני כל יום שומע סיפורים מכל הכיוונים על זוגות, על אנשים, על צרות ואז יש לי את ההזדמנות לראות, לסכם לי בראש הרבה שנים של אנשים, כן בדרך כלל אדם חי עם עצמו, הוא זוכר את מה שהוא עשה או מה שהוא לא עשה, מה שעבר עליו או מה שלא עבר עליו, כאן יש את האפשרות לראות מסכת שלמה של הרבה שנות חיים של אנשים: איך זה התפתח ואיך הם בחרו ומה קרה להם ומזה אפשר לראות איך המוחין דקטנות משפיעים בלי שהאדם אפילו שם לב, הוא עשה דברים מסוימים יצא לו בדיוק הפוך ממה שהוא חשב וזה הכל תוצאות של מוחין דקטנות.

כל הפשע שקורה כל הצרות שיש הכל נובע ממוחין דקטנות. עכשיו אנחנו ניקח את הדוגמא של אגדת חז"ל עניין של קמצא ובר-קמצא בטח שמעתם, שמזה נחרב בית המקדש. זה בכלל סיפור נורא, מעניין וגם מתמיה מאוד: בית המקדש זה בית השם, כל העולם נברא רק בשביל בית המקדש, עכשיו בית המקדש יחרב בגלל איזה קמצא ובר קמצא, שבא לסעודה, לא בא לסעודה, הזמינו אותו, טעו, זה ממש מצחיק ממש מצחיק אבל חז"ל לא סתם נותנים את הדוגמאות האלה לא סתם הביאו את הדברים זה דברים קודם כל אמיתיים, הסטורים, כן, אין מקרא יוצא ידי פשוטו, אם זה כתוב ככה זה היה פשוטו כמשמעו, אבל כמובן שיש כאן גם סמליות, יש פה תהליך שלם יש פה דוגמא שחז"ל רצו לטרוח ולהביא לנו שאנחנו נקלוט, כי אם יתחילו להגיד לנו שהיתה שנאת חנם זה מושג מופשט, מופשט זה נשאר לך מקיף אז זה לא נכנס בפנים, אז הביאו לך סיפור שאתה תרד לעומקו של עניין שתבין אותו בפשטות ותקיש לחיים שלך האם אתה לא גם בר קמצא או משהו כזה..

קודם כל למי שלא שמע אני אספר את הסיפור היה אדם חשוב בירושלים שעשה סעודה היה לו שונא שקראו לו בר קמצא והיה לו אוהב שקראו לו קמצא אז כשהזמין את האורחים שלח את העבד שלו שיקרא לאוהב שלו לקמצא שיבוא לסעודה ההוא הלך ולא יודעים אם זה בכוונה או לא בכוונה הזמין את בר קמצא השונא שלו ישבו בסעודה כל החכמים והוא ישב הבר קמצא הזה ואכל היה מבסוט, בא בעל הבית ורואה שהשונא שלו ישב שמח חמתו בערה עליו התחיל להגיד לו מה אתה עושה פה צא מפה, אז פתאום בר קמצא הבין שיש פה טעות כנראה שהיה צריך להזמין את קמצא הזמינו אותו הוא הבין הוא אמר תראה אני לא רוצה להתבייש עכשיו שתוציא אותי באמצע אני אשלם לך על האוכל שלי תן לי לגמור את הסעודה, הוא אומר לא לא לא תקום תצא, אז הוא הבטיח שהוא ישלם לו הוא הבטיח שישלם לו חצי סעודה, בעל הבית גם לא הסכים, אמר לו לא, תצא מפה.

הוא הציע אתה יודע מה, נשלם את כל הסעודה רק אל תביש אותי, אז הוא אמר לו לא תקום ותצא מפה הוא הציע אתה יודע מה נשלם את כל הסעודה רק אל תביש אותי אז הוא אמר לו לא תקום ותצא, לקח אותו ביד הוציא אותו מהסעודה חכמים ישבו באותה סעודה ולא מיחו בידיו לא מיחו הם ראו שבעל הבית מוציא את האורח שלו פוגע בכבודו זה שפיכות דמים מי שמלבין פני חברו ברבים כאילו שפך דמים אין לו חלק לעולם הבא ולא אמרו לו כלום טוב הבר קמצא הזה יצא ואמר לעצמו אלה ישבו שמה בסעודה ולא מיחו סימן שהם יחד איתו נגדי הלך והלשין לקיסר רומי שהיהודים מרדו בו, תכף אנחנו נתערב וננתח את הדברים, מזה נוצר אח"כ מערכת שהקיסר שאל אותו איך תן לי סימן שהם מרדו, אז הוא אמר תראה תשלח להם קרבן שיקריבו לשלומך בבית המקדש תראה שהם

לא יקריבו את זה.

אז הוא שלח קרבן, הלך הבר קמצא הזה והטיל מום בקרבן כי בעל מום אי אפשר להקריב אותו למזבח, והוא הכין מלכודת להפיל בפי את החכמים באו הכהנים בדקו את הקורבן ראו שיש לו מום הלכו ואמרו את זה לחכמים לשהנדרין וישבו החכמים להחליט מה לעשות אני קודם מספר אח"כ אני אנתח את הסיפור בקיצור הם הגיעו למסקנה שכנראה צריך לקבל את הקורבן בכל זאת עמד חכם אחד קראו לו בן אבקולס נדמה לי זה חשב שלא אמר תשמע אי אפשר להקריב את הדבר הזה למזבח מה יגידו? יגידו שאנחנו מקריבים קרבן בעל מום אז אי אפשר טוב אז אמרו אז בואו נכלא אותו בבית סוהר נדון את בר קמצא בדין מוסר ורודף שהוא יודה הם ידעו מה המטרה שלו שהוא רוצה להכשיל את עם ישראל כדי שהקיסר יחריב את ירושלים.

אז פה יש דין רודף, זה רודף שהוא רודף את כל עם ישראל יכלו להרוג אותו אז החכם הזה אמר לא, אם אנחנו נדון אותו יגידו שמי שמטיל מום בקורבנות מוציאים אותו להורג אז החליטו שהוא צודק ולא כלאו אותו ולא הקריבו את הקרבן ואז הקיסר ידע לפי זה שמרדו בו ובא והחריב את ירושלים הוא לא החריב אח"כ השני כן החריב לא משנה אבל זה התהליך של העניין הזה עכשיו בואו נראה איך הקטנות במוחין פעלה פה הרי קודם כל מגלגלים זכות על ידי זכאי וחוב על ידי חייב אם השם יתברך רצה שירושלים תחרב בגלל המצב של עם ישראל אז מצא לו שליח מתאים אגב זה מעניין מאוד גם מסופר בתלמוד בעניין אחר קצת על 'הנוצרי' שהוא היה תלמיד של אחד מגדולי ישראל שהיה במצרים והוא התחיל לחטוא עשה משהו לא בסדר אז החכם הזה דחה אותו רצה להעניש אותו דחה אותו מפניו שלא יבוא הנוצרי ימח שמו.

הלך והתחיל להתחרט לעשות תשובה הרי היה יהודי הוא בא אליו אל החכם והוא דחה אותו בשתי ידיים לא רצה לקבל אותו בשום אופן והרי כתבו חז"ל שצריך שתהיה שמאל דוחה וימין מקרבת זאת אומרת בשביל לחנך מצד אחד החכם היה צריך לדחות אותו שההוא יהיה לו רגשות רגשי אשם ויעשה תשובה ומצד שני כשהוא כבר בא היה צריך לקרב אותו והוא דחה אותו בשתי ידיים אומרים בגלל שהוא דחה אותו בשתי ידיים תראו איזה חרבן נהיה לעם ישראל הנצרות במשך 2000 שנה אנחנו אוכלים מנה ועוד לא גמרנו אז שוב פעם רק בגלל שהחכם הזה טעה רק בגלל שהחכמים האלה טעו לא יש מה שנקרא כוס שהכוס מתמלאת אז כבר נשפך המשקה מה לעשות החטאים הגיעו עד כדי מצב כזה שהיה צריך להחריב את ירושלים או ירושלים או חלילה השם היה פוגע בעם ישראל מכה כזו שמי יודע אם היתה תקומה אז לכן הכוס התמלאה והשליח היה מי שהיה חייב עכשיו בוא נתבונן במקרה הזה מה זה הסיפור הזה של קמצא ובר קמצא קודם כל זה שהשם מצלצל לנו כן שקמצנות זה משהו לא מתוקן אבל פה מעניין ששמו אותו שם לשונא ולאזהב כמעט אותו שם זה אני חושב בא ללמד אותנו שכל אחד מאתנו יכול להיות כזה או כזה וגם כן זה בא ללמד שלא חשוב מה היה צודק ומי לא היה צודק מה שחשוב זה המעשה הקשה שעשה שפגע בו הרי זה היה יכול להיות קמצא זה היה יכול להיות גם בר קמצא מה זה משנה כבר מה היה יהודי הוא בה הזמינו אותו בטעות מה אתה פוגע בו מה אתה מוציא אותו אולי דווקא אתה יכול לקרב אותו אולי יכול הסכסוך הזה להיגמר בעזרת השם וזהו במקום זה הוא המשיך להקפיד עליו

עכשיו מה שגם מעניין בר קמצא הרי הוא הבין שהוא זורק אותו מהסעודה לא בגלל שהוא לא משלם על הסעודה מה אכפת לא הרי הוא היה איש עשיר הזמין את כל החכמים לאכול מה היה אכפת לו איזה מין פיצוי רצה לתת לו בכסף תשימו לב זה מוציא אותו כי הוא שונא אותו וזה רוצה להשאיר את עצמו על סמך זה שהוא ישלם מה זה קשור לזה בכלל

במקרה הזה כן מה זה יפייס אותו הרי הוא שונא אותו היה צריך להגיד לא תשמע אתה צודק אני פגעת בך אני הרסתי אותך עשיתי לך דברים רעים אני מבקש סליחה אם כבר הזדמן שאני פה אני מבקש סליחה שנתפייס זה היה מפייס אותו ואז אולי הוא היה נשאר אבל זה שהוא רצה לשלם כסף זה עוד יותר הרגיז אותו זאת אומרת שאנחנו רואים פה מצב של קטנות דמוחין כל הצדדים מההתחלה קודם כל זה שהוא עשה את הסעודה ושלה את העבד זה כבר דבר מסוכן הרי כתוב שאדם צריך להיות זהיר בידי מי הוא שולח אם הוא שולח שליח לא חכם אז השליח מיצג אותו שליחו של אדם כמותו אז הוא שלח את העבד הזה הוא ידע שיש פה נקודה עדינה שיש קמצא ובר קמצא ואפילו חז"ל אומרים שיש דעה שזה אבא ובן, היתה אפשרות לטעות.

קודם כל הטעות הזאת זה קטנות דמוחין אם אדם יש לו שליחות חשובה לעשות - שיבחר את האנשים שלו, שיבחר נכון את האנשים שלו, שיבחר נכון את השליחים שלו, מה הוא שולח, למה הוא שולח, מה הוא עושה.

דבר שני שמה כבר ראה אותו שם אז הקטנוניות שלו לשנוא אותו ולהוציא אותו דבר שלישי הקטנות דמוחין של אותו הבר קמצא שרצה לקנות את הכבוד שלו בכסף במקום לעשות תשובה אולי לפייס אותו באמת, מה יש? תבקש סליחה תגיד שאתה צודק תן לו כסף אם אתה חייב לו לא יודע מה הוא בחר מה שלא מתאים זה בדיוק אבל באופן מהותי עניין של קטנות דמוחין.

אדם צריך דבר מסוים נותנים לו בדיוק את הדבר ההפוך אדם צריך למשל שאישתו תהיה לידו כי הוא בדיכאון באותו יום ותהיה איתו שעתיים, לא תעזוב אותו, שתתמוך בו שעתיים, במקום זה דווקא היא חיבת לצאת לקניות או חיבת לצאת היום לחברה או היא צריכה לצאת אני לא יודע לאיפה.

אז הוא אומר תראי אני לא מרגיש טוב תישארי פה זה עושה לי מצב רוח טוב יום אחר תצאי, מחר בבוקר תצאי. לא היא חייבת לצאת עכשיו. עכשיו זה הזמן הנכון.

זה בדיוק הבר קמצא הזה שרצה לפייס בכסף זה לא היה מתאים זה לא היה האור המתאים לכלי הזה לא היה שייך ככה אם תשימו לב כמה אנשים נחרבו בשביל דברים כאלה כמו שהתחלתי את השיעור שאני מביא לך דוגמאות מאוד פשוטות מהחיים, הנה חז"ל מסבירים לנו חורבן בית המקדש עם דוגמא הכי פשוטה הכי פרימיטיבית שיכולה להיות על איזה סעודה, על איזה אחד שהתגאה וכעס ולא סלח ועשה ומזה תולים את חורבן בית המקדש. כתוב שכשיעקב אבינו חזר מחו"ל והוא בא להילחם או לפגוש את עשיו אחיו הוא חזר אחורנית למה? הוא שכח פכים קטנים על מה הוא הלך אחורה על פכים קטנים.

הוא כבר חשב להיכנס לארץ ישראל זה מקום של הגאולה נכון? אבל הוא שכח פכים קטנים כשהוא חזר אחורה אז המלאך, שרו של עשיו בא להלחם איתו ונלחם איתו כל הלילה עד שבא השחר ואז הוא הכריח את המלאך של עשיו שהיה רשע לברך אותו.

השחר אנחנו יודעים שזה הגאולה המלחמה שכל הלילה נלחמו על מה נלחמו? על פכים קטנים על מה הוא הלך אחורה? על פכים קטנים הוא כבר חשב להיכנס לארץ ישראל זה מקום של הגאולה נכון אבל הוא שכח פכים קטנים - חזר אחורה.

פכים קטנים זה הדברים הקטנים האלה כל הפחים האלה שיש לנו ואנחנו נופלים בהם מחשבות שיש לנו ואנחנו נופלים או רגשות שיש ואנחנו נופלים כל השטויות זה הפכים, זה הקטנות דמוחין שתופסת אותנו.

האדם יכול למשוך גדלות דמוחין או קטנות דמוחין איך שאדם עושה כלי מלמטה ככה מעוררים עליו מלמעלה בדרך שהאדם רוצה ללכת בה מוליכים אותו אם אדם רוצה דמוחין

דגדלות יקבל מוחין דגדלות.

דוגמא: בסיפור הזה של קמצא ובר קמצא אם בעל הבית היה רוצה להיות לארגי לעשות נחת רוח להשם למשוך מוחין דגדלות היה צריך לחשוב באותו מקרה 'ריבוננו של עולם למה שלחת לי את האיש הזה?' הרי מצד אחד תראו איזה מחזה זה - כל גדולי ישראל היו שמה ולא גדולי ישראל שלנו בדור הזה שאנחנו כבר כל כך ירדנו מבחינה רוחנית, אנחנו במיוחד, הגדולים פחות ירדו, בכל זאת זה אנשים.

בזמן ההוא גדולי ישראל היה להם כח להחיות מתים במילה שלהם היו מסתכלים על מישהו הופכים אותו לגל של עצמות אלה לא היו אנשים פשוטים אנשים כמו רבי שמעון בר יוחאי וכו' וכו' רבי עקיבא גדולי עולם אז הוא זכה לכאלה מאורות תארו לכם רק רבי עקיבא היה בא לפה אנחנו היינו המומים ההוא זכה לכל חכמי ישראל לידו ובמקום להסתכל עליהם וללמוד מהם ולסלוח לו ולשאול מה ההשגחה מה השם שלח לי את הטיפוס הזה שאני שונא אותו? עשיתי סעודה מה הביא לי אותו לפה? היה מתחיל לחשוב אולי יש פה משהו? אולי אני צריך להתפייס איתו? אולי זה מהשמים? אולי נפייס אותו? במקום זה הוא לא מחל. זה נקרא מוחין דגדלות, פתח למוחין דגדלות. הוא בחר ברגשות שלו המטומטמים בנחש הזה שיש לאדם בתוך הלב את זה הוא המליך על עצמו הוא לא התבייש והוא לא פחד בפני חכמי ישראל לעשות דבר כזה. לא רק זה שהוא סיבך אותם, בעל הבית שעשה דבר כזה והם לא מחו - מזה נגרם החורבן.

אם כן, כל אחד יכול בכל ניסיון בכל הזדמנות לבחור במוחין דקטנות או במוחין דגדלות מוחין דגדלות פירושו לעשות כלי להתקשר את השם לשאול מה אתה רוצה? בשביל מה שלחת לי את הקושי? בשביל מה שלחת לי את הלחץ? מה הניסיון הזה שיש לי עכשיו? מה אני צריך ללמוד? מה אני צריך לעשות?

להתמסר ליצר פה וללכת איתו עד הסוף? - הרי הוא הבין שזה דבר פסול. ההוא התחנן אפילו הציע לו כסף מה התנפחה גאוותו להוציא אותו משם מה יש? מה קרה איתו? עכשיו, הקטנות של החכמים שישבו במשתה הם ראו כזה מחזה הרי כתוב זו הלכה מפורשת אדם שרואה שמישהו עושה עברה ויש בידו למחות ולא מיחה נתפס בעונו זה שהיום יש אנשים שצועקים 'שבעס' מאיפה זה בא להם הרעיון הזה זה עניין של למחות. הם רואים יהודי, חלילה, שיוצא נוסע בשבת אז הם רוצים למנוע ממנו, מוחים, כמובן שזה גם כן מוחין דקטנות כי היהודים האלה שנוסעים בשבת הם לא מבינים יידיש קודם לא מבינים מה זה 'שבעס' ודבר שני כמה שתצעק 'שבעס' זה לא יחזיר אותם בתשובה אולי ירגיז אותם יותר וזה לא מקרב אותם אז עוד פעם מוחין דקטנות, האור לא מתאים לכלי, הרצון טוב, יש איזה זקן פה שהרבה שבתות עומד מאמצע רמזור בכניסה לירושלים וצועק 'שבעס, שבעס' כולם צוחקים עליו, לא יוצא מזה כלום.

אולי בשמים זה עושה משהו שמישהו מוחה אבל כאן יש לנו מקרה בסעודה הזו שחכמים כנראה אם באו אליהם בטענות למה לא מיחו? היה בידם למחות ולכן שהם לא מיחו זה מוחין דקטנות.

עכשיו תראו מה אדם כשמתחיל להתמסר ליצר הוא לא יודע למה זה יכול לגרום יש פה בסיפור הקטן הזה כל כך הרבה רמזים שאנחנו יכולים ללמוד מהם לעבוד את השם ולהיות בני אדם מהפשטות של העניין הבעל הבית הזה שהוציא את בר קמצא ולא שמע לתחנונים שלו שישאיר אותו בסעודה הוא בטח לא חשב שמזה יחרב בית המקדש הוא חשב שהוא בסך הכל פורע את חובו מה רשע הזה שהרגיז אותו בעבר מוציא אותו ומחזיר לו כמו שצריך וזה גרם לחורבן בית המקדש.

זאת אומרת אדם כשהוא מתחיל להתמסר ליצר הוא יודע איך זה מתחיל הוא לא יודע איך

זה נגמר הוא לא יודע מה שהוא גורם. פה יש הוראה שחז"ל באים להורות לנו איך מעשה פרטי של בן אדם אחד יכול לגרום חורבן לכל העם וכל העולמות 2000 שנה המעשה הזה גרם להסתלקות השכינה של השם יתברך מהעולם.

אז אם כן כשהאדם מתחיל על התהליך הזה שידע עבירה גוררת עבירה מצוה גוררת מצוה יצר גורר יצר אדם מתחיל להתמסר הוא לא יודע במה זה נגמר טיפולתי בזמן האחרון באיזה זוג שהוא בא אלי רק לבקש עצה איך כבר לתת לה גט איך לגרש איך לגמור ויש רק שם איזה סיבוך מסוים בקשר לגט הוא לא בא לשאול שלום בית מה שלום בית אני שאלתי אותו אם הוא רוצה שלום בית - לא בשום אופן היא כזו ואנחנו כבר ארבע שנים הם לא חיים ביחד איזה שלום בית עזבה את הבית.

כל התחבולות והעצות הכל היה בשביל שהוא יצליח לתת גט יבנה את החיים שלו מהתחלה עם אשה אחרת וכו" הילדים סובלים כולם סובלים טוב הלכנו כבר דרך ביחד עכשיו כבר היה מוכן הגט לתת את הגט פתאום אמא שלו הלכה לאיזה חכם שאלה אותו נו מה עם זה? החכם ההוא עשה כל מיני גימטריות לא יודע מה החליט שזה זוג מהשמים אסור לו.

הזוג הזה עמד להתגרש. 3 שנים הם לא חיים ביחד - 'זוג מהשמים?' - 'אם אתה תגרש אותה יהיה לך רע מאוד' זה מה שהוא אמר לו אז הוא מתקשר שואל אותי מה אני חושב כן להתגרש או לא להתגרש.

טוב, אחד הדברים שאמרתי לו זה כבר לא משנה מה אמרתי, אבל באופן כללי זה לא משנה אם זה זוג מהשמים או זוג לא מהשמים כל זוג אם לא יעבדו על עצמם יהיה חורבן. זוג הכי מהשמים מספיק דברים שהבעל יגיד לא במקום או שהאשה תגיד לא במקום זה יחריב. זוג שחיים 100 שנה ביחד בשנה מספיק שלא יתחילו לעבוד על עצמם שבוע יכול להיות חורבן עלול להיגרם העולם.

אז התחלתי לשאול אותו נו עכשיו כשאתה כבר רוצה שלום בית תגיד לי מה בדיוק הבעיות היו כי הוא לא פירט לי באמת שטויות 2-3 דברים קטנים מאוד בכלל לא מצדיק לא גירושים ולא כל הבלאגן הזה שהוא עשה אבל אז הוא לא רצה לשמוע בכלל עכשיו הוא מוכן כבר לשנות אמרתי לו תראה הפחד הזה שהפחידו אותך זה לא קובע פה מה שקובע זה אם אתה רוצה אותה ואם אתה רוצה שתדע עם מי יש לך עסק, מה המחיר של זה, במה היא כן תוכל להשתנות, במה היא לא תוכל להשתנות. יש דברים שהיא תוכל להשתנות יש דברים שלא תוכל. אולי אם היא תרצה לשנות הכל, אבל אדם זה אדם זה לא מלאך אז אפילו סקיצה מה יכול להיות? כן מה יכול להיות לו?

על כל פנים, הריב הזה של 4 שנים זה על כלום אני לא רוצה לפרט את הכל מה אבל זה כלום זה שום דבר באמת על שום דבר - היא כעסה שהוא לא קם לבית כנסת איזה פעם, משהו כזה, פלוס עוד איזה משהו לא יותר מזה.

אבל כל אחד נכנס כמו בעל הבית של קמצא ובר קמצא והתנפח וכעס אז התחיל וכמו כדור שלג וזה נהיה סיפור כזה שכבר כל העולם התהפך על זה וזהו זה. אז כמובן שלפעמים מילה לא במקום ויתור לא במקום זה יכול לעשות חורבן.

עכשיו, יש פה עוד רמז שחז"ל מראים לנו בסיפור הזה כשאדם מתחיל ברע אדם בוחר להתחיל להתמסר לרע מהשמים מנסים למנוע ממנו בכח בר קמצא הזה פתאום מאיפה היה לו שכל כזה שהוא רוצה לתת כסף הוא רצה למנוע לא משנה שזה לא מאה אחוז, כן, מה שבעל הבית היה צריך אבל בכל זאת הוא רצה משהו לפייס אותו לתת לו כסף אז הוא יכל רק לצעוק עליו לקלל אותו וללכת נניח להכניס לו סטירה ובכל זאת רצה להוציא משהו מהכיס שלו ולשלם ולא רק על עצמו.

פתאום הוא היה מוכן לשלם על כולם 3 פעמים הוא התווכח איתו זאת אומרת שמהשמים

ניסו לעצור אותו. 'חכה תחשוב הנה הוא בא לקראתך יש פה משהו' אז אדם בכל ניסיון בחיים שלו שמתחיל להתעקש על משהו שמתחיל ככה להתמסר לתחושות האלה של גאווה וקנאה והרס וחורבן ונקמה וכל זה תשים לב בטח מהשמים מהצד השני מתחילים לרמוז לו.

הקול של היצר הטוב בכל זאת מדבר בפנים אומר: 'תשמע, תפקח את האוזניים אולי בכל זאת פה נותנים לך פתח שלא תהרוס, ועוד פעם נותנים לך פתח ועוד פעם נותנים לך פתח תשים לבי'

'מעשה אבות סימן לבנים' כל מה שחז"ל מלמדים אפשר להתבונן על זה ולהוציא מאה אלף הוראות איך אדם יכול להיעזר בזה עכשיו נגיע לקטנות דמוחין שהיתה לחכמי הסנהדרין, מה הולך פה? הרי הם ידעו בדיוק שהבר קמצא הזה, סליחה לפני שנגיע לחכמים נתעסק בבר קמצא עצמו - אז בסדר פגעו בו. מי פגע בו החכמים פגעו בו? - לא.

קודם כל בעל הבית פגע בו שהוציא אותו מה הוא מקיש מזה לחכמים? אולי חכמים לא ראו? אולי לא הבינו? אולי הם חשבו שאם ימחו בידי הרי כתוב שאדם לא צריך, בזמן שאדם כועס לא צריך לפייס אותו. יכול להיות שזה עושה לו יותר גרוע שהוא כועס יותר.

אולי חכמים הבינו שכרגע לא צריך להגיד לו כי הוא לא ישמע כפי שמצוה להשמיע מה שאפשר לשמוע כך מצוה לא להשמיע מה שאי אפשר לשמוע. הרי במצות תוכחה יש כללים אם אתה יודע שאתה הולך להוכיח מישהו ומזה יצא בדיוק הפוך זאת אומרת אתה תצעק לו שעה והוא יצחק עליך וייסע יותר מהר אפילו אז אסור לך ללכת להגיד לו כי אתה מכשיל אותו זה 'לפני עיור אל תתן מכשול' לכן אמרו חכמים שבדורות האלה אין כמעט מי שיכול להוכיח, נגמרה התוכחה, הרבה אמרו, אין מי שיוכל להוכיח.

בשביל להוכיח צריך דרגה אמיתית. אגב, מובא בחסידות שאדם שמוכיח את השני והוא לא בדרגה שצריך להוכיח אותו, הוא בעצמו לא מתוקן, הוא גורם לו שהוא סותם לשני את כל צינורות השפע. אדם שמוכיח והוא לא צריך להיות המוכיח כי הוא לא מתוקן מוכיח את השני במקום לעשות לו טוב הוא גורם לו לקטנות דמוחין עוד יותר גדולה.

תשימו לב לזה בחיים, כן, מישהו בא אומר לך משהו והוא לא אדם מתוקן בא לך לתת לו סטירה ויותר גרוע מזה.. בטח לא לשמוע בקולו. אז יכול להיות שחכמים היה להם מחשבה הוא היה בתוך היצר שלו מוציא את הבן אדם הזה מלבין פני חברו ברבים ואפילו בכסף לא היה מוכן להתפייס אמרו אפילו כסף לא מפייס אותו אז מה אנחנו עכשיו נבוא נגיד לו להיות ילד טוב? אולי מחר. אולי הוא יירגע.

אם הבר קמצא הזה היה רוצה לחשוב ללמד זכות על חכמים היה לו מה ללמד זכות אבל הוא כבר היה בידים של היצר וזה הכלל: "פיתחו לי כפתחו של מחט ואפתח לכם כפתחו של אולם" ככה השם אומר. להבדיל, גם היצר אומר הוא פתח, המליך את היצר על עצמו ועכשיו כבר היצר הוליד אותו עכשיו מה הוא צריך לפגוע בכל עם ישראל? ואם החכמים האלה בכל זאת חטאו הוא הלך ומלשין על כולם מה ילדים חטאו בעם ישראל? ומה נשים? ומה סתם עמך ישראל?

תשימו לב היום, לדעתך, כמה אנשים נמנעים מלהתקרב להשם נמנעים להתקרב לתורה בגלל חכם זה או חכם אחר או רב זה או רב ההוא אומרים אם הרב זה אמר ככה הוא כבר בועט בהכל זה אותו בר קמצא אותה הקליפה הזו שהוא הלך והחריב את בית המקדש קיימת היום פה, נו מה אנחנו כל כך מתפלאים אם ההוא שצריך להיות כל כך גדול עושה כך וכך בטח שאני דן אותו לכף חובה ומה פתאום שאני אתקרב מה פתאום שאני אהיה יותר טוב ואז שהכל ילך.

זה אחד הפטנטים העיקרים של היצר שובר משהו לא בסדר אז הכל לא בסדר הרי בקדושה

זה בדיוק הפוך כשהכל לא בסדר בטח משהו בפנים בסדר זאת אומרת זה הקליפה וזה הניצוץ שנשבה בתוך הקליפה ובכל שלב שיש ניצוץ שבוי בתוך הקליפה הניצוץ הזה זה קדושה אז צריך להוציא אותו זה תיקון בעולם ופה זה היצר בדיוק הפוך שהוא אומר אם משהו אחד לא בסדר הכל לא בסדר, זה בדיוק "זה לעומת זה עשה השם".

אז הוא הולך ומסר את עם ישראל בידי הרשעים באיזה תחכום איזה תחכום הוא התחכם זה הנושא שנקרא "היצר הכללי" יש יצר פרטי ויש יצר כללי שבן אדם יש לו בדרך כלל בסניף שלו בלב רק את היצר שלו לא מעמיסים עליו מעבר ליצר שלו זה כבר מספיק חבילה. אבל כשאדם מתחיל לעשות רע ומתחיל לסכן את הכלל ומצפץ, שזה מה שעשה הבר קמצא הזה, אז היצר הכללי שורה עליו. יש את הסיטרא אחרא היצר הכללי כבר לא רק היצר שלו, כבר הוא מקבל, נקרא לזה, מוחין דקליפה. היצר הזה מכניס לו בפנים תחכום כזה של קליפה שזה כבר לא מתאים לו לא לדרגה שלו זה פי מיליון זה פי אין סוף מהיצר שלו הפרטי המסכן. היצר שלו בסך הכל היה להתנקם בבעל הבית - נו התנקם בבעל הבית. אבל פה הוא כבר דן את כל החכמים ואם דנים את כל החכמים זה כאילו כל עם ישראל כי הם ראשי בני ישראל החכמים אז כבר היצר אמר טוב יש לי שליח טוב אני אעמיס עליו את כל ההרס את כל התחכום של קליפה וזה מה שהלך ומסר את כל עם ישראל הוא קיבל כבר שליחות כמו שיש שליחות מהשם להבדיל יש שליחות מהיצר עכשיו תראו מהניסיון המדהים הזה איך הוא הלך מצא בדיוק בדקויות הנושא עדין איך שהם מרדו לשלוח קרבן והקורבן הזה להטיל בו מום וככה הוא עשה.

עכשיו, חכמי הסנהדרין הם ראו את העניין הם ראו שהוא עושה בכוונה הם ראו שהוא בא להחריב את ירושלים מה המוחין דגדלות שהיו צריכים לחשוב באותו זמן? בוא נציל את ירושלים נתפוס את בר קמצא נוציא אותו להורג או נכניס אותו לבית סוהר נלך, נשלח משלחת לקיסר נגיד לו 'תשמע כך וכך העניין אתה שלחת קרבן אנחנו נורא רוצים להקריב את הקורבן יש לנו הלכה שאומרת אם יש מום אי אפשר, הוא הכניס את המום, תשלח לנו קרבן אחר תבוא בשמחה אנחנו נקריב את הקרבן ונגמר. אין חרבן לירושלים נכון? מה יותר פשוט מזה?

במקום זה התחילו לדון אם צריך להקריב את הקורבן או לא צריך להקריב את הקורבן צריכים להעניש את בר קמצא או לא להעניש את בר קמצא ומה המסקנה היתה? תראה זה מן מסקנה זה הרי פיקוח נפש דוחה שבת - אשה שחולה בשבת או משהו צריך רופא מצוה לקחת אוטו ולנסוע לרופא ולהציל את האדם אז פה פיקוח נפש של כל עם ישראל אז איפה השכל? איפה החכמים? מה קרה להם?

זה הסתלקות המוחין זה נקרא מוחין דקטנות אמנם כלים הכי מפוארים של עם ישראל חכמי ישראל של הסנהדרין מה אנחנו? אפילו לא אבק לרגליהם שום דבר לעומתם מה שהם היו אבל במקרה הזה אין חכמים אין עצה כנגד השם. השם רצה שיבוא החורבן כי כבר הגיע לעם ישראל העונש הזה אז הוא הוציא את החכמה מהחכמים איפה החכמים איפה החכמה שלהם הם פסקו, בדיוק הם בעצמם חתמו על הגזר דין של עצמם, של עצמם ושל עם ישראל.

זה מה שקורה לבן אדם שמתעסק במוחין דקטנות באיזה שהוא שלב הוא בעצמו הורס את עצמו תשימו לב יש היום לא חסר לצערנו מקרים של פרופסורים ושופטים ומיליונרים וחברי כנסת ושרים אנשים גדולים אפילו היו לנו ראשי ממשלה הגיעו למה שהגיעו, כן, מי כמונו יודע כמה שזה קשה היום לטפס להגיע למשהו בשיא הקריירה שלהם פתאום טראח הם בעצמם עשו איזה טעות קטנה הכל הכל נהרס להם בלי שכל שאפילו ילד מפגר היה מבין דבר כזה או שהלכו וקיבלו איזה שוחד פה בצד, משהו קטנצ'יק, לא מיליונים או

שהלכו ועשו עוד איזה משהו שכחו איזה חשבון עם דולרים בחו"ל אם זוכרים את המקרים שהיו כל מיני מקרים שהאנשים האלה היו אנשים גדולים הם עשו הרבה מסירות נפש בשביל עם ישראל השיגו השגים יפים ועשו איזה שטות ונפלו למה זה? זה כי האנשים האלה כן כשמגיעים לגדלות בפנים הם לא נמצאים במוחין דגדלות היה להם רגעים שהם היו שליחים של השם להציל את עם ישראל כמו במלחמת ששת הימים וכמו במלחמות לפעמים חייל פשוט תופס איזה פיקוד והוא עושה מסירות נפש מציל את כל החברים את כל החזית אבל האם הבן אדם הזה ביום יום הוא גם כן כזה גדול לא נראה אותו ביום יום הוא רב עם החבר שלו הוא שונא אותו יכול להיות שהוא מלשין עליו יכול להיות שהוא מרביץ לאשתו יכול להיות שהוא שיכור בכלל 20.000 דברים יכול להיות שהוא עושה.

אבל שמזדמן ההזדמנות מהשמים מגלגלים עליו כי יש לו בכל זאת זכות אז היצר הטוב הכללי רובץ עליו והוא קם עושה דברים שהוא בעצמו לא מבין איך הוא עשה את הדברים האלה ובחיים הרגילים יש לו קטנות דמוחין, בן אדם צריך לדעת שהוא שליח: היום ככה מחר ככה, אם כל הגדולים האלה היו יודעים שהגדולה שהשם נתן להם זה גדולה בשביל ישראל כמו שהשם אמר למשה רבנו: כל מה שנתתי לך כל הגדולה של משה רבנו זה בשביל ישראל אולי משה רבנו ידע את זה לכן שישראל חטאו והשם אמר לו תשמע אני אמחוק אותם מהמפה ואנחנו נעשה ממך גוי גדול אתה תהיה הגדול מה הוא אמר? אוי ואבוי אם כך אתה חושב מחני נא מספרך אשר כתבת.

זאת אומרת הוא מסר את עצמו על ישראל אפילו שהם עשו מה שהם עשו הוא הבין שהוא רק שליח היום כאן מחר שם אותו דבר דוד המלך אותו דבר עם כל גדולי ישראל אותו דבר עם יוסף מה שלא עשו לא כן עשו לו היה עבד היה בבור היה מלך הוא הבין שהשם שלח אותו אלוקים שלח אותו למכירה יש תהליך שצריך לעשות דברים בשביל עם ישראל וזהו אז זה הגדלות האמיתית זה גדלות דמוחין אמיתית שאדם יודע שאפילו במקרים הכי גדולים של הצלחה שלו הוא רק צינור הוא לא יותר מזה, השם כרגע בחר בו ועוד שניה יבחר במישהו אחר.

מי הבטיח לך שאתה תהיה גדול כל הזמן? אז מה קורה כשאדם כבר נהיה גדול אז הוא כבר רוצה את השפע לעצמו והוא רוצה את השם לעצמו הוא לוקח את הכל לעצמו זה בדיוק מה שגורם להסתלקות המוחין הוא נשאר כביכול גדול עם מוחין דקטנות תסתכלו על אנשים האלה ששחררו את ירושלים איזה זכות זה? הלכו שיחררו את בית המקדש. הם לא קולטים איזה זכות יש להם. והיום תראו אותם בפוליטיקה איך הם מתנהגים כל גיבורי ישראל הרי היו שמה, זכו.

תראו איך הם מתנהגים היו מה זה המעבר הנוראי הזה הרי אנחנו יודעים שהם היו מלאכים שהם הלכו לשחרר הם מסרו את נפשם ורצו קדימה ולא עשו חשבון הם זכו להיות מרכבה להשם מרכבה לקדושה ללכת לשחרר את הכותל ופתאום הם הופכים להיות מרכבה לקליפה מה הולך פה? באותו זמן שאדם מתחיל לבחור במוחין דקטנות ורוצה את הכיסא שלו ורוצה את הכלי שלו זה נקרא שמושך שפע לא מתקן לעצמו יש קטרוג השפע מסתלק ואח"כ שבירת הכלים זה המצב שהם אנחנו נמצאים מאז החורבן שנקרא מוחין דקטנות שהספירות הגיעו למצב כזה שאין בכלל חיבור ולא יורד שפע ולא יורד כלום לכן המצב הוא כזה של מוחין דקטנות ש 98%, 90% של עם ישראל בכלל לא יודע שיש את השם, לא יודע שהיה בית מקדש, לא יודע, לא יודעים. אני חותם לכם.

בארגנטינה יש 600000 יהודים אולי היום יש פחות כמעט כולם לא שמעו על בית המקדש לא יודעים מה זה בית המקדש לא יודעים מתי נחרב אולי שמעו ככה זה מבית המקדש

לעבודה זרה להבדיל לכן באתונה ביון זה אותו דבר הם לא יודעים את ההבדל הם לא יודעים מה החשיבות זה המצב הזה שרוב עם ישראל בכזה מצב של מוחין מוחין דקטנות כן, גדול, שיכול להיות לא יודעים שום דבר.

גם היום שאנחנו בוכים על חורבן בית המקדש רוב המאמצים שלנו בוכים על הבית מה זה הבית? הבית זה מקום קדוש. אבל הבית זה רק כלי. צריך לבכות על המהות שהסתלקה על זה שהשם יתברך לא מנהל את העולם בגלוי, הנקודה של החורבן הנקודה הפנימית של החורבן זה שהשם יתברך מנהל את העולם בהסתר פנים. אנחנו בחטאים מנענו ממנו להיות המנהל של העסק אנחנו מנענו ומונעים אם היינו עושים על זה תשובה הוא היה מתגלה כמו שהתגלה לצדיקים שהם עשו בעצמם תשובה אז הוא מתגלה להם.

אבל הכלל ככלל כל אחד מנהל את העסק הרי כתוב 'בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעינו יעשה' אז אומרים חז"ל שכל אחד עשה מה שהיה ישר בעינו לא עשה מה שהיה עקום בעינו עשה מה שהיה ישר בעינו אבל בעיניו של עצמו זאת אומרת שהוא הפך להיות מין קב"ה קטן בעינינו שלו - הוא הקב"ה.

טוב, הוא לא ילך לריב על כל השכונה או את כל הערים בישראל הוא יהיה הקב"ה של כולם? אבל בבית שלו, בחברים שלו, בעבודה שלו - הוא הקב"ה אז המצב שבגלל החטא שעשינו ושעוד לא תיקנו הקב"ה בגלות זה אנחנו צריכים להתאבל על החורבן לא צריך להיות אבל על זה שנחרב הבית שבאמת זה דבר חשוב אבל האבל הרציני הוא שכתוב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - בתוך הלב, המקדש זה רק היה הכלי בשביל להשרות את השכינה בתוך בני ישראל היו נביאים היה כהן גדול היו אורים ותומים היה גילוי פנים היו עשרה ניסים קבועים היו בבית המקדש שהיו רואים שמה התגלות שכינה השם היה מתגלה, היה סנהדרין שיכלו להדריך את עם ישראל בצורה הנכונה.

אם כן, עיקר הבכי והצער והתיקון שצריך לעשות זה בעניין של המלכת השם יתברך בתוך הלב שלנו כי אנחנו גרמנו לזה שהרי כתוב, שאם בן אדם הוא המלך - השם ית' לא יכול לדור איתנו, אז הוא הסתלק, הוא אמנם מנהל את העולם אבל בהסתר 'טוב אתם רוצים להיות גדולים בסדר ניתן לכם להיות גדולים'

תשמעו זה ממש מדהים 1920 שנה אנחנו מנסים להיות גדולים וזה לא הולך עובדה שזה לא הולך, חוץ מאשר בניסים גדולים ואפילו החילוני הכי גדול, הרחוק הכי רחוק הוא יודע שהארץ הזאת היא נכבשה, המדינה קמה בנסים כולם ראו את זה במלחמות כולם רואים את זה כל הזמן מדי פעם מנסים לטשטש - הנה באסון שהיה כמעט יכול להיות בשבועות כולם הודו שאלמלא נס המחבלים היו יכולים לחסל שם את כל החוף אז רואים את זה עם כל הכח, כל הדברים רואים את זה, אבל לא מספיק.

אם כן התשובה שצריכים לעשות וזה הסוד של הענין של שנאת חינום זה להמליך את השם יתברך בעולם זה לחשוב "מה השם רוצה שאני אעשה בשבילי?" לא מה אני רוצה לעשות, מה נוח לי מה נראה לי מה מספק אותי מה מממש אותי מה נותן לי אורות מה נותן לי הרגשות טובים, לא. במה אני יכול לשרת את השם? מה רצונו? אני בתור הבן אדם הזה עם הכוחות האלה עם היכולת הזו המוגבלת כמו שכל אחד יש לו מה אני בתפקידי איך אני ממליך את השם?

אז התשובה היא פשוטה מאוד כל אחד במקומו שהוא מתחיל לעשות משהו שהוא יתפלל להשם שיצליח שהוא לא יחשוב "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה" אלא כשבן אדם מתחיל לעשות פעולה מסוימת: 'השם תעזור לי' באמצע הפעולה 'השם תעזור לי', שיצא מזה קידוש השם, שאני אצליח, שהמטרה תהיה אמיתית, שהדברים יהיו נכונים בסוף הפעולה 'תודה ריבונו של עולם שעזרת לי תמשיך לעזור לי הלאה' פשוט ולענין.

ככה אפילו אם בן אדם לא מאמין אפילו אם בן אדם גם לא הגיע לדרגה הזו אם אדם אומר את זה בפה זה בסוף מעורר את הלב זה התיקון שצריך לעשות 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' זה התיקון שאנחנו צריכים להגיע בעזרת השם מבחינת הקשר שלנו עם השם יתברך והבחינה הזו של שנאת חינם שצריך לתקן זה לא יבוא סתם, אנחנו לא נתחיל לאהוב אחד את השני בצורה ככה פתאומית, זה לא בא בצורה כזאת זה צריך עבודה, עבודה רצינית.

אדם צריך להיות בדרגה שהוא שולט במחשבות שלו, שולט ברגשות שלו, מכיר את היצר שלו, יודע באיזה ניסיונות הוא מפיל אותו, יודע כך וכך תחבולות איך שהוא הרס אותו, הוא יודע איך להתגבר, יודע לבדוק מה שקורה לו אז יש לו סיכוי שכשאיזה בר קמצא ירגיז אותו הוא לא יזרוק אותו אלא יחשוב פעמיים מה הוא צריך לעשות.

היום אנחנו לא מנסים להגיע לידע הזה. איזה כלים יש לנו? אומר לי הבחור הזה שדברתי קודם 'אבל אני אוהב אותה', אשתו, קודם הוא רצה לגרש אותה וקלל והכל ועכשיו פתאום הוא אוהב אותה אז עניין אותי לדעת איזה עומק של אהבה יש פה. כן, באמת האם הוא אוהב אותה או מה.

אמרתי לו: 'ממתי אתה אוהב אותה ואיך אתה אוהב אותה?' אז הוא ראה אותה בבית המשפט, לא יודע איפה, ובא לו לחבק אותה אז אמרתי 'וזה האהבה שלך?' הוא אמר 'כן, אני לא יכול לשכוח אותה' אמרתי 'אתה בטוח שזה?...' - 'כן'

תשימו לב שזה לא אהבה עמוקה כן, בא לו לחבק אותה, זה ברור אשתו היתה כבר 10 שנים וכו' כו' יכול להתעורר איזה משהו האם זה האהבה האמיתית שלו? האם זה הכל זה די חיצוני העניין. עכשיו הוא רוצה לחבק אותה מחר היא תעשה לו פרצוף יבוא לו להרביץ לה. זה משתנה מה קורה פה?

הרגש הזה משתלט עליו הוא משתלט ככה מחר היצר יסובב את הסוויץ' ישתלט בדיוק הפוך זאת אומרת בן אדם הולך להחליט על החיים שלו ושל הילדים שלו אם הוא מתגרש או לא מתגרש והרגש שולט בו היום זה רגש כזה מחר זה רגש הפוך מחרתיים זה משהו אחר זה המוחין דקטנות.

הרי אנחנו צריכים להגיע למוח שליט על הלב שהמוח שזה המשכן של הנשמה הקדושה היא תשלוט על הלב ששמה שוכן היצר הרע זה כתוב בספר התניא האם הגענו לזה האם אנחנו בכיוון זה צריך לימוד זה צריך להשקיע זה צריך להתאמץ זה לא בא לבד אבל יש דרך יש דרך כן להגיע לדבר הזה והגיע הזמן שהדור הזה בעזרת השם ירכשו את הדרך הזו וילכו בה וידעו, אז יהיה שינוי לעם שיהיה בחירה שהבחירה לא תהיה בחירה של קטנות מוחין, כן, הבחורצייק הזה: כן להתגרש, לא להתגרש לפי איזה חום שהרגיש פה או איזה קור שהרגיש שמה זה קטנות דמוחין כך הוא מחליט אם זו אשתו או לא אשתו? אם הוא רוצה לחיות איתה או לא, לפי מה שבא לו בית משפט או לא בא לו? ככה, תשימו לב, כל אחד שיבחן את עצמו כמה הוא חי לפי מה שבא לו או לא בא לו הוא ייבהל.

זה עיקר העניין של מוחין דקטנות שהמוח אין לו כוח אפילו לבחון מה שקורה בלב, מי מדבר כבר על לשלוט בלב, לא יכול להבין אפילו מה שקורה הוא לא מבין, הוא לא יודע וזה לא אדם טיפש זה אדם חכם עם מקצוע מכובד והכל.

טוב, זהו. נתפלל שבעזרת השם נזכה למוחין דגדלות וגם בבית שני היצר עשה ככה... הפיל והמוחין עליהם מוחין דגדלות כבר היה בבית ראשון וגם בבית שני היצר עשה ככה... הפיל והמוחין הסתלקו. זאת אומרת לא רק למשוך את האור שזה עושים על ידי תורה ומעשים טובים אלא לשמור על האור לשמור שהאדם יהיה בעל הבית על עצמו ולא לתת לכל מיני שיגיונות שהם יקבעו לו את החיים היום ככה מהר ככה פתאום זה כאלו משהו אחר בא לו. זהו יש

שאלות?

תלמיד :

כ"ק האדמו"ר : אז היה שפע עד לגבול שהתחיל כבר להיות לא שפע לקראת החורבן היו כבר סימנים 40 שנה לפני החורבן כתוב על שמעון הצדיק בגמרא מאז שהוא נפטר כבר התחילו כל מיני סימנים -הדלתות של ההיכל של בית המקדש היו נפתחים מעצמם הרי כל בוקר הכהנים היו פותחים אותם היה עושה רעש כזה שהיו שומעים את זה ביריחו וארבעים שנה לפני החורבן זה התחיל להפתח לבד אז אמרו חכמים מה זה? זה סימן שהם פותחים את ההיכל שיכנסו השונאים לשרוף אותו אז בן זכאי הוא גער בהם ואז הם נסגרו הפסיקו לעשות את זה אבל כבר היו סימנים זאת אומרת השפע וכל זה היה, אבל לקראת החורבן כבר שנים רבות לפני זה התחילו לראות שהנה החורבן מתקרב ובא אז כבר הפרצופים וכל הספירות כבר לא היו בהנהגה של גדלות דגדלות דמוחין ובשפע גדול זה ככה נקרא אתה מבין? זה היה לפני החורבן אבל בתהליך שלקראת החורבן כבר הינו אבודים למעשה.

תלמיד :

כ"ק האדמו"ר : אז מתי שישראל עושים רצון של השם כך זה אוטומטי אם אנחנו אפילו 10 יהודים יעשו באמת את רצון השם זה יגרום ליחוד הפרצופים אפילו יהודי אחד אני סיפרתי את זה כבר פעם אליהו הנביא בעצמו מעשה שעשה בהר הכרמל גרם ליחוד של הפרצופים בצורה כזאת שמאז יציאת מצרים זה לא היה בניסים שהוא גרם שמה, במסירות נפש הוא לא פחד מ - 400 נביאי הבעל הלך ועשה את הקורבנות וכולם צעקו 'השם הוא האלוקים' מהתשובה הזאת שהם אמרו השם הוא האלוקים אז זה גרם לשינוי מהותי ביותר אבל לגרום עכשיו לשינוי אמיתי סופי זה צריך להיות התעוררות של העם יעשו כלי אמיתי ויעשו תשובה אמיתית וזה צריך להיות תשובה שמובטח לנו שזה ימשיך כך כתוב בספרים לא מספיק שכולנו נהיה עכשיו פתאום דתיים ונשמור שבת וזהו זה נחמד אבל צריך להבטיח על ידי העבודה הפנימית שזה ימשיך הלאה לא רק מכה אחת עת רצון וזהו אלא מה הלאה, ברגע שבשמים יראו שאנחנו מסוגלים להחזיק את הענין הזה הלאה זה הגאולה בשביל שנהיה מסוגלים אנחנו צריכים להיות בעלי מקצוע אחרת איך נחזיק את זה? צריכים להבין את כל מה שקורה איך היצר דופק אותנו אם לא איך נחזיק את הענין? כן.

תלמיד : אני לא כל כך מבין למה היצר הרע כל כך רוצה להחטיא את עם ישראל נניח שהוא תאורטית, חס וחלילה יצליח לעשות זאת עם ישראל יחד וישמד חס ושלום איזה קיום יהיה ליצר אז?

כ"ק האדמו"ר : לא, יש מה שנקרא, הרמח"ל מביא את זה, 'מרד הסיטרא אחרא' שואלים שאלה פשוטה אם היצר הרע הוא מלאך השם הוא עושה רצון השם וזה לנסות להחטיא את האנשים, הרי יצר הרע הוא מלאך, אם היה עושה רצון השם בלבב שלם היה מקבל שכר על פעולתו.

וודאי שהוא אינו יכול לכול לעשות משהו ללא רשות מהקב"ה אבל היות שהוא מרד בקב"ה - כוונתו היא זדונית והיא לא לעשות רצון השם אלא הוא נהנה מלהחטיא את הבריות וחפץ להרבות את העוונות ר"ל עד למצב שיחריב את כל העולמות ואז הוא חושב לתפוס פיקוד וכביכול להשתלט על הקב"ה. כמובן שזהו שיגעון גדלות שלו והוא ישחט בבוא משיח במהרה.